

SARAH J. MAAS

TRONUL DE GLESTAR

O INIMĂ DE GHEAȚĂ
O VOIȚĂ DE FIER

SARAH J. MAAS

TRONUL DE
GLESTAR

*

Traducere din limba engleză:
CRISTINA BARBU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MAAS J., SARAH

Tronul de cleștar / Sarah J. Maas; trad.: Cristina Barbu. –
București : Editura RAO, 2013
ISBN 978-606-609-406-1

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117–119, București, România

SARAH J. MAAS
Throne of Glass
Copyright text © Sarah J. Maas., 2012
Copyright hartă © Kelly de Groot, 2012
Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2012
Pentru versiunea în limba română

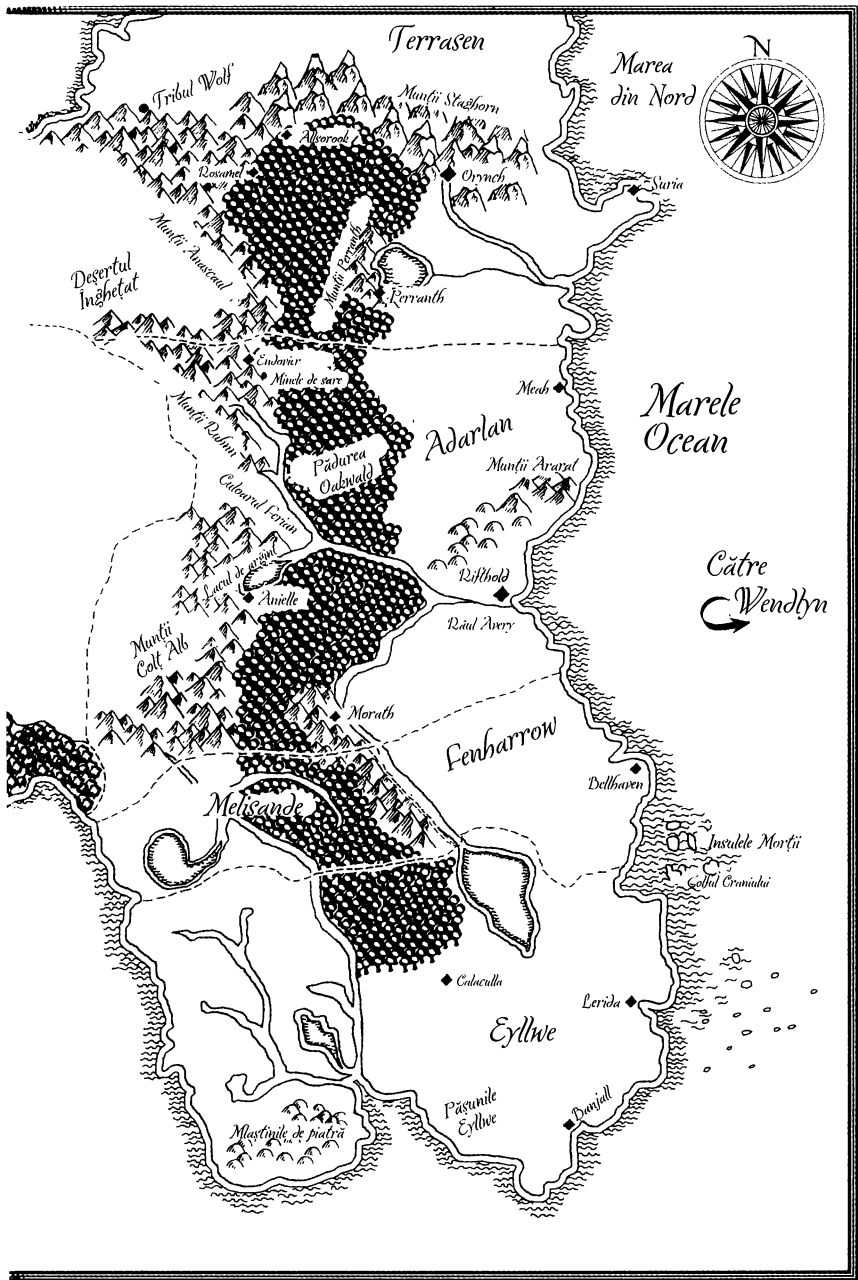
2013

ISBN 978-606-609-406-1

*Tuturor cititorilor mei de la Fiction Press –
pentru că au fost alături de mine la început
și pentru că au rămas mult timp după sfârșit.
Vă mulțumesc pentru tot.*

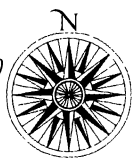
Erilea

Terrasen

Marea din Nord

Tribul Wolf

Munții Scașhorn

Alsoraok

Ornich

Suvia

Desertul Inghetat

Munții Anascand

Munții Perennale

Ferranth

Endavir

Munte de stari

Meob

Marele Ocean

Munții Dobun

Pădurea Oabnald

Adarlan

Munții Araval

Colarul Ferian

Lezul de argint

Anielle

Rithold

Răul Avery

Către
Wendlyn

Munții Colt Alb

Morath

Fenbarrow

Bellhaven

Melisande

Insulele Munții

Colțul Crumidui

Colacalla

Eyllwe

Lerida

Măstiniile de piatră

Pășunile Eyllwe

Dronjall

CAPITOLUL 1

După un an de sclavie în Minele de Sare din Endovier, Celaena Sardothien era obișnuită să fie escortată pretutindeni în lanțuri și sub amenințarea sabiei. Cei mai mulți dintre miile de sclavi din Endovier aveau parte de tratament similar, deși era nevoie de încă șase gărzi pentru a o conduce pe Celaena înapoi către mine. Nu era nimic surprinzător pentru cel mai faimos asasin al Adarlanului. În schimb, ea nu se aștepta la prezența bărbatului cu glugă de lângă ea, așa cum se întâmpla acum.

O strângea puternic de braț în timp ce o conducea prin clădirea luminoasă care găzduia majoritatea funcționarilor și supraveghetorilor din Endovier. Străbăteau coridoare, urcau trepte și în stânga, și în dreapta, pentru ca ea să nu mai aibă nici cea mai mică șansă de a găsi din nou ieșirea.

Cel puțin aceasta era intenția escortei sale, dar ea observase cu ușurință când urcaseră și coborâseră aceeași scară la câteva minute. De asemenea, observase și că merseseră în zigzag printre etaje, deși clădirea era o rețea obișnuită de holuri și scări.

De parcă ea și-ar pierde atât de ușor simțul orientării. S-ar fi putut simți umilită dacă bărbatul nu ar fi fost nevoit să-și dea atât de mult silința.

Intrară într-un hol teribil de lung, pașii lor fiind înconjurați de o tăcere mormântală. Deși bărbatul care o ținea de braț era înalt și viguros, gluga îi ascundea în întregime trăsăturile. Încă o tactică menită să o deruteze și să o intimideze. Hainele negre făceau probabil și ele parte din plan. Își întoarse capul spre Celaena, iar ea îi aruncă un rânjet. El privi din nou înainte, întărind strânsoarea asupra brațului ei.

Era flatant, presupuse ea, chiar dacă *nu* știa ce se întâmpla sau de ce o așteptase la ieșirea din puțul minei. După o zi de sfărâmat blocuri de sare în măruntaiele muntelui, să-l găsească acolo împreună cu șase gardieni nu îi îmbunătățise starea de spirit.

Dar ciulise urechile când el se prezentase supraveghetorilor drept Chaol Westfall, Căpitanul Gărzii Regale, iar cerul se întunecă brusc, munții părură să o împingă de la spate și chiar și pământul păru să îi înghită genunchii. Nu mai simțise gustul fricii de ceva vreme – nu își mai îngăduise să simtă frica. În fiecare dimineață când se trezea, repeta aceleași cuvinte: *Nu îmi va fi teamă*. Timp de un an, aceste cuvinte îi întăriseră voința de a nu se lăsa distrusă; o împiedicaseră să se piardă în întunericul minelor. Nu că i-ar da de înțeleș căpitanului acest lucru.

Celaena examinează mâna ascunsă de mânășă, care îi strângea brațul. Pielea neagră a mânășii aproape că se asorta cu pământul de pe pielea ei.

Cu mâna liberă își aranjă tunică murdară și zdrențăroasă și își reprimă un suspin. Intrând în mine înaintea răsăritului și părăsindu-le după apus, nu mai avea cum să vadă soarele.

Sub stratul de pământ și praf de pe fața sa, era teribil de palidă. Era adevărat că odinioară fusese atrăgătoare, frumoasă chiar, dar – ei, bine, acum nu mai conta, nu-i așa?

Se întoarseră pe un alt coridor, iar ea studie sabia splendidă a străinului. Mânerul sclipitor era sculptat sub forma unui vultur în zbor. Observându-i privirea, mâna căpitanului coborî pe capul auriu al vulturului. Gestul îi smulse Celaenei încă un zâmbet.

– Ești departe de Rifthold, căpitane, spuse ea dregându-și glasul. Ai sosit împreună cu armata pe care am auzit-o mărsăluind mai devreme? Cercetă întunericul de sub gluga lui, dar nu zări nimic. Totuși, îi simți privirea pe chipul ei, cugețând, analizând, cântărind. Ea nu-și plecă ochii. Căpitanul Gărzii Regale ar putea fi un adversar interesant. Poate chiar demn de puțin efort din partea ei.

În cele din urmă, bărbatul ridică mâna de pe sabie, iar faldurile mantiei îi ascuseră tăișul. În timp ce mantia flutură, ea întrezări balaurul auriu cu două picioare și aripi brodat pe tunica lui. Pecetea regală.

– Ce îți pasă ție de armatele din Adarlan? răspuse el. Cât de minunat era să audă din nou un glas asemănător cu al ei – rece și articulat –, chiar dacă era a unei bestii periculoase!

– Nimic, spuse ea ridicând din umeri. El scoase un morăit jos și iritat.

O, ar fi drăguț să îi vad sângele vărsat pe podeaua de marmură. Celaena își mai pierduse cumpătul înainte – odată, când primul ei supraveghetor alesese ziua greșită de a o împinge prea tare. Încă își amintea sentimentul pe care îl simțise când îi înfipsese târnăcopul în burtă și vâscozitatea

sângelui pe mâinile și chipul ei. Îi putea dezarma pe doi dintre gardieni într-o secundă. Oare căpitanul ar sfârși mai bine decât ultimul ei supraveghetor? Contemplând potențialele urmări, Celaena rânji din nou.

– Să nu îndrăznești să te uiți așa la mine, o avertiză el, iar mâna îi poposi din nou pe sabie. Celaena își ascunse rânjetul de data asta. Trecură pe lângă o serie de uși din lemn pe care le zărise în urmă cu câteva minute. Dacă voia să scape, trebuia, pur și simplu, să o ia la dreapta pe următorul coridor și să coboare trei etaje. Singurul lucru pe care îl reușise deorientarea aceasta intenționată la care fusese supusă a fost acela să o familiarizeze cu clădirea. Idioți.

– Și unde mergem? se interesă ea suav, înlăturându-și o șuviță de păr încălțit de pe față.

Când el nu îi răspunse, își încleștă maxilarul.

Ecoul coridoarelor ar fi răsunat prea tare și nu l-ar fi putut ataca pe căpitan fără să alerteze întreaga clădire. Nu văzuse unde pusese cheia lanțurilor ei, iar cei șase gardieni care îi urmau ar fi fost o pacoste. Ca să nu mai spunem de cătușe.

Pășiră pe un coridor cu candelabre din fier. Dincolo de ferestrele înșirate de-a lungul peretelui se lăsase întunericul; felinarele luminau atât de puternic, încât de-abia ofereau câteva umbre în care te puteai ascunde.

În curte îi putea auzi pe ceilalți sclavi târșindu-și picioarele către clădirea din lemn în care dormeau. Gemetele de agonie printre zăngănitul lanțurilor produceau un cor la fel de familiar precum cântecele posomorâte de muncă pe care le îngâneau toată ziua. Soloul ocazional al loviturilor de bici acompania simfonia brutalității pe care Adarlanul o crease

pentru cei mai mari criminali ai săi, pentru cei mai săraci dintre cetățeni și pentru ultimele cuceriri.

În timp ce unii dintre prizonieri erau oameni acuzați că ar fi încercat să practice magia – nu că ar fi putut, dat fiind faptul că magia dispăruse din regat –, în prezent, din ce în ce mai mulți rebeli soseau la Endovier. Majoritatea erau din Eyllwe, una dintre ultimele țări care încă se opunea conducerii Adarlanului. Dar când insistase pe lângă ei, încercând să afle nouțăți, mulți se holbaseră doar la ea cu ochii goi. Deja dărâmați. Se cutremură la gândul ororilor pe care probabil le înduraseră din partea forțelor Adarlanului. Uneori, se întreba dacă nu le-ar fi fost mai bine să fi murit pe eșafod în schimb. Și dacă ei nu i-ar fi fost mai bine să fi pierit în noaptea aceea în care fusese trădată și capturată.

Dar avea alte lucruri la care să se gândească în timp ce își continuau plimbarea. Oare în sfârșit avea să fie spânzurată? Simți cum o cuprinde greața. *Era* suficient de importantă încât să aibă o execuție asigurată chiar de Căpitanului Gărzii Regale. Dar de ce să o aducă întâi în această clădire?

În cele din urmă, se opriră înaintea unor uși duble din sticlă roșie și aurie, atât de groasă încât nu puteai vedea prin ea. Căpitanul Westfall ridică bărbia spre cele două gărzi plasate de-o parte și de a alta a ușilor, iar acestea loviră podeaua cu lăncile în semn de salut.

Strânsoarea căpitanului se intensifică dureros. O trase pe Celaena mai aproape, dar picioarele ei păreau făcute din plumb și opuneau rezistență.

– Ai prefera să rămâi în mină? întrebă el, părând ușor amuzat.

– Poate că, dacă mi s-ar fi spus despre ce este vorba, nu aş fi fost atât de reticentă.

– Vei afla în curând.

Palmele ei transpirară. Da, urma să moară. Momentul sosise, în sfârşit.

Uşile se deschiseră pentru a dezvălui camera tronului. Un candelabru de cristal întortocheat sub forma unei viţe-de-vie ocupa mare parte din tavan, aruncând străluciri de diamant pe ferestrele din capătul îndepărtat al camerei. În comparaţie cu pustietatea de dincolo de acele geamuri, opulenţa din interior te izbea ca o palmă peste faţă. O dovadă a cât de mult profitau ei de pe urma muncii sale.

– Aici, strigă Căpitanul Gărzii, împingând-o şi eliberând-o în sfârşit. Celaena se împiedică, picioarele ei bătătorite alunecând pe podeaua lustruită în timp ce se redresă. Privi în urmă şi văzu alte şase gărzi apărând.

Paisprezece gărzi, plus căpitanul. Emblema aurie regală brodată pe pieptul uniformelor negre. Aceştia erau membri ai gărzilor personale ale familiei regale: nemiloşi, soldaţi ageri antrenaţi încă de la naştere să protejeze şi săucidă. Celaena înghiţi în sec.

Simţindu-se deodată buimacă şi țeapănă, Celaena privi încăperea. Pe un tron sculptat din lemn de santal stătea un tânăr chipeş. Inima ei se opri în timp ce toţi ceilalţi făcură o plecăciune.

Se afla dinaintea prinţului moştenitor al Adarlanului.

CAPITOLUL 2

– Înălțimea Voastră, spuse Căpitanul Gărzii.

Se îndreptă din plecăciunea adâncă și își dădu jos gluga, dezvăluindu-și părul castaniu, scurt. Cu siguranță, gluga avu-
sese menirea de a o intimida și de a o face să se simtă supusă
cât timp se plimbaseră. De parcă un truc de felul ăsta ar fi func-
ționat în cazul ei. În ciuda iritării pe care o simțea, Celaena
clipi la vederea chipului său. Era atât de tânăr!

Căpitanul Westfall nu era prea chipeș, dar ea nu se putea
abține să nu găsească atrăgătoare asprimea chipului său și
claritatea ochilor de un căprui-auriu. Plecă privirea, acum
conștientă de murdăria ei.

– Aceasta este ea? întrebă prințul moștenitor al
Adarlanului, iar Celaena întoarse capul în timp ce căpita-
nul încuviință. Amândoi o priveau stăruiitor, așteptând ca ea
să facă plecăciunea. Când ea nu făcu nicio mișcare, Chaol
se sprijini de pe un picior pe altul, iar prințul își privi că-
pitanul înainte de a ridica bărbia mai sus.

Să se închine înaintea lui! Dacă tot era sortită spânzură-
torii, cu siguranță *nu* și-ar petrece ultimele clipe din viață
înjosindu-se și supunându-se.

Pași bubuitori răsunară în spatele ei, iar cineva o prinse
de gât. Celaena doar întrezări o frântură de obraji rumeni și

o mustață roșiatică înainte de a fi aruncată pe podeaua rece ca gheața. Durerea îi izbi chipul, lumina fulgerând-o dureros în ochi. Brațele o dureau în timp ce mâinile legate îi împiedicau încheieturile să se alinieze corespunzător. Deși încercă să și le stăpânească, lacrimi de durere îi umplură ochii.

– *Acesta* este felul corespunzător de a-l întâmpina pe viitorul tău rege, zberă un bărbat cu chipul roșu către Celaena.

Asasina șuieră printre dinții dezgoliți în timp ce își întoarse capul pentru a-l privi pe nemernicul care o îngenunchese. Era aproape la fel de mare precum supraveghetorul ei, îmbrăcat în roșu și portocaliu, asortându-se cu părul său rar. Ochii săi de obsidian străluceau în timp ce întărea strânsoarea în jurul gâtului ei. Dacă și-ar putea mișca brațul drept cu câțiva centimetri, i-ar distruge echilibrul și l-ar putea dezarma de sabie... Lanțurile îi săpau în stomac, iar furia clocotindă îi cuprinsese fața într-un roșu intens.

După un moment mult prea îndelungat, prințul moștenitor vorbi.

– Nu prea înțeleg de ce ai forța pe cineva să facă o plecăciune când scopul ei este să exprime supunere și respect. Cuvintele îi erau căptușite cu o plictiseală grozavă.

Celaena încercă să arunce o privire spre prinț, dar tot ce putu zări fu o pereche de ghete negre din piele pe podeaua albă.

– Este limpede că *dumneata* mă respecti, duce Perrington, dar este zadarnic să faci un asemenea efort pentru a o forța pe *Celaena Sardothien* să aibă aceeași părere. Noi doi știm foarte bine că ea nu iubește familia mea. Așadar, poate că intenția ta este de a o umili. Făcu o pauză, iar Celaena putea

jura că privirea prințului poposise acum pe chipul ei. Dar cred că a primit destul tratament asemănător, continuă el. Se opri pentru încă un moment, apoi întrebă: Nu cumva ai o întâlnire cu administratorul Endovierului? Nu aș vrea să întârzii, mai ales că ai bătut atâta drum pentru a-l întâlni.

Înțelegând aluzia, persecutorul ei protestă printr-un mormăit și o eliberă. Celaena își dezlipi obrazul de pe podeaua de marmură, dar rămase întinsă acolo până ce acesta se ridică și plecă. Dacă ar reuși să evadeze, poate că l-ar vâna pe acest duce Perrington și i-ar întoarce primirea călduroasă.

În timp ce se ridică, se încruntă văzând amprenta obrazului ei murdar pe podeaua de altfel impecabilă și auzind zăngănitul lanțurilor sale răsunând cu ecou prin camera tăcută. Dar fusese antrenată să devină un asasin încă de la vârsta de opt ani, când Regele Asasinilor o găsisse pe jumătate moartă pe malul unui râu înghețat și o luase sub aripa sa. Nimic nu o putea umili, cu atât mai puțin murdăria. Adunându-și mândria, își dădu peste umăr părul împletit și-și înălță capul. Ochii săi îi întâlneau pe cei ai prințului.

Dorian Havilliard îi zâmbi. Fusese un zâmbet elegant care emana un farmec exersat de curte. Tolănit pe tron, își spijinea bărbia într-o mână, coroana sa aurie licărind în lumina palidă. Pieptarul său negru afișa o variantă din aur a balaurului de pe blazonul regal. Mantia sa roșie se dropa elegant în jurul său și al tronului.

Totuși, ceva în ochii săi izbitor de albaștri – culoarea apelor din țările sudice – și felul în care ei contrastau cu părul precum pana corbului, o făcură să păstreze tăcerea.

Era dureros de chipeș și nu putea avea mai mult de douăzeci de ani.

Se presupune că prinții nu ar trebui să fie arătoși! Sunt creaturi smiorcăite, proaste și respingătoare! Acesta... acest... Cât de nedrept din partea lui să fie și de viță nobilă, și frumos.

Celaena se mută de pe un picior pe altul în timp ce el se încruntă, analizând-o.

– Credeam că ți-am cerut să o speli, spuse el către Căpitanul Westaffl, care păși înainte. Ea uitase că mai era cineva în încăpere. Își privi zdrențele și pielea murdară și nu își putu ascunde rușinea. Ce ipostază mizerabilă pentru o fată cândva superbă!

La o privire grăbită, cineva ar putea crede că ochii ei erau albaștri sau cenușii, poate chiar verzi, în funcție de culoarea hainelor sale. De aproape totuși aceste culori erau echilibrate de inelul strălucitor de auriu din jurul pupilelor. Însă părul ei auriu era cel care atrăgea atenția tuturor, păr care încă își păstra un licăr de glorie. Pe scurt, Celaena Sardothien fusese binecuvântată cu multe trăsături atrăgătoare ce compensau pentru majoritatea celor comune; și, odată cu începuturile adolescenței, descoperise că, ajutate de cosmetice, aceste trăsături comune se puteau potrivi de minune celor deosebite.

Dar acum să stea înaintea lui Dorian Havilliard asemenea unui șobolan de canal! Chipul i se înfierbântă în timp ce căpitanul Westfall vorbește.

– Nu voiam să vă fac să așteptați.

Prințul moștenitor dădu din cap când Chaol se întinse către ea.

- Încă nu te deranja cu baia. Îi pot vedea potențialul. Prințul își îndreptă postura, menținându-și atenția asupra Celaenei. Nu cred că am avut vreodată plăcerea de a face cunoștință. Dar, după cum probabil știi, eu sunt Dorian Havilliard, prințul moștenitor al Adarlanului, acum poate prințul moștenitor a mare parte din Erilea.

Ea ignoră valurile spumegânde ale emoțiilor amare care o cuprinseseră odată cu auzul numelui.

- Iar tu ești Celaena Sardothien, cel mai mare asasin al Adarlanului. Probabil cel mai mare asasin al întregii Erilea. Îi studie corpul încordat înainte de a ridica sprâncenele întunecate și îngrijite. Pari destul de tânără. Își odihni coatele pe coapse. Am auzit povești fascinante despre tine. Ce părere ai despre Endovier după traiul pe care îl aveai în Rifthold?

Idiot arogant.

- Nu aș putea fi mai fericită de-atât, fredonă ea în timp ce unghiile sale zdrențuite îi săpau nervoase în palme.

- După un an, pari mai mult sau mai puțin vie. Mă întreb cum este posibil așa ceva când speranța medie de viață în aceste mine este de o lună.

- Un adevărat mister, sunt sigură. Își flutură genele și își ajustă lanțurile de parcă ar fi fost mănuși din dantelă.

Prințul moștenitor se întoarse către căpitanul său.

- Are o limbă cam ascuțită, nu-i așa? Și nu pare a face parte din gloată.

- Sper că nu! interveni Celaena.

- Înălțimea Voastră! Chaol Westfall se repezi către ea.

- Ce? întrebă Celaena.

- I te vei adresa cu „Înălțimea Voastră“.

Celaena afișă un zâmbet batjocoritor, apoi își întoarse atenția către prinț.

Dorian Havilliard, spre surprinderea ei, râse.

– Știi că acum ești o sclavă, nu-i așa? Nu ai învățat nimic din sentința ta?

Dacă brațele i-ar fi fost descătușate, le-ar fi încrucișat la piept.

– Nu văd cum munca în mină ar putea să te învețe altceva în afară de cum să folosești un târnăcop.

– Și nu ai încercat niciodată să evadezi?

Un zâmbet meschin îi apăru pe chip.

– Odată, răspunse ea.

Prințul ridică o sprânceană și se întoarse către Căpitanul Westfall.

– Nu mi s-a spus asta.

Celaena privi peste umăr către Chaol, care îi oferi prințului o privire de scuză.

– Supraveghetorul-Șef m-a informat în această după-amiază că a existat un incident. Acum trei luni...

– Patru luni, îl întrerupse ea.

– Acum patru luni, spuse Chaol, după sosirea lui Sardothien, a încercat să fugă.

Celaena aștepta restul poveștii, dar era limpede că se terminase.

– Asta nu este nici măcar partea cea mai bună!

– Există o parte mai bună? spuse prințul moștenitor, chipul fiindu-i blocat între un fior și un zâmbet.

Chaol îi aruncă o privire dușmănoasă Celaenei înainte de a vorbi.

- Nu există nicio speranță de a evada din Endovier. Tatăl Înălțimii Voastre s-a asigurat că fiecare dintre santinelele Endovierului poate împușca o veveriță de la două sute de pași distanță. Încercarea de evadare este sinucidere curată.

- Dar tu ești în viață, îi spuse prințul asasinei.

Zâmbetul Celaenei pieri treptat în timp ce amintirea îi reveni în minte.

- Da.

- Ce s-a întâmplat? Întrebă Dorian.

Ochii ei deveniră duri.

- Mi-am ieșit din fire.

- Asta este explicația ta pentru ceea ce ai făcut? Întrebă Căpitanul Westfall. Și-a ucis supraveghetorul și douăzeci și trei de gardieni până să o prindă. Era la un vârf de deget de zid înainte ca gărzile să o trântescă inconștientă la pământ.

- Și? spuse Dorian.

Celaena fierbea de furie.

- Și? Știi cât de departe de mine se află zidul? El îi aruncă o privire indiferentă. Celaena închise ochii și oftă teatral. De la puțul meu erau o mie două sute de metri. Am pus pe cineva să măsoare.

- Și? repetă Dorian.

- Căpitane Westfall, cât de departe de mine ajung sclavii când încearcă să evadeze?

- Doi metri, mormăi el. Santinelele de la Endovier de obicei împușcă un om înainte de a se îndepărta la doi metri.

Tăcerea prințului moștenitor nu era efectul pe care și-l dorise ea.

– Știi că era sinucidere curată, spuse el în cele din urmă, amuzamentul stingându-se din glasul său.

Poate că fusese o idee proastă să aducă zidul în discuție.

– Da, răspunse ea.

– Dar nu te-au ucis.

– Regele a ordonat să fiu ținută în viață cât mai mult timp posibil – să îndur suferința pe care Endovier o oferă din abundență. Un fior care nu avea nicio legătură cu temperatura îi străbătu corpul. Niciodată nu am intenționat să evadez. Mila din ochii lui o făcu să își dorească să îl lovească.

– Ai multe cicatrici? întrebă prințul. Ea dădu din umeri, iar el zâmbi, sporindu-i fetei furia în timp ce se ridică de pe podium. Întoarce-te și lasă-mă să îți văd spatele. Celaena se încruntă, dar se supuse în timp ce el păși către ea, Chaol apropiindu-se și el. Nu le pot vedea clar prin tot jegul ăsta, spuse prințul, inspectând pielea vizibilă prin rupturile cămășii ei. Ea se încruntă din nou când el spuse: Și ce duhoare teribilă, de nesuportat!

– Când cineva nu are acces la o baie și parfum, presupun că nu poate miroși atât de elegant precum dumneavoastră, *Înălțimea Voastră!*

Prințul moștenitor se plimbă agale în jurul ei. Chaol și toate gărzile îi priveau cu mâinile pe săbii. Așa cum trebuia. În mai puțin de o secundă, ea își putea pune brațele pe după gâtul prințului, zdrobindu-i traheea. Planul ăsta merita efortul chiar și numai pentru a vedea expresia de pe chipul lui Chaol. Dar prințul continuă, uitând cât de periculos de aproape se afla de ea. Poate că ar trebui să se simtă jignită.

- Din ceea ce văd, spuse el, sunt trei cicatrici mari și poate câteva mai mici. Nu atât de urâte pe cât mă așteptam, dar... mă rog, presupun că rochiile le pot acoperi.

- Rochiile? Prințul stătea atât de aproape, încât Celaena putea vedea detaliile minuscule brodate pe haina sa și îi putea simți mirosul, nu de parfum, ci de cai și fier.

Dorian rânji.

- Ce ochi uluitori ai! Și cât de furioasă ești!

Stând suficient de aproape pentru a-l sugruma pe prințul moștenitor al Adarlanului, fiul celui care o condamnase la o moarte lentă și mizerabilă, autocontrolul ei atârna de un fir de ață.

- Vreau să știu, începu ea, dar Căpitanul Gărzii o trase înapoi de lângă prinț cu o forță năucitoare. Nu aveam de gând să îlucid, măscăriciule!

- Măsoară-ți cuvintele înainte să te arunc înapoi în mine, spuse căpitanul cu ochi căprui.

- O, nu cred că ai face asta.

- Și de ce, mă rog? spuse Chaol.

Dorian se îndreptă către tronul său și se așeză.

Ea privi de la un bărbat la altul și își îndreptă umerii.

- Pentru că vreți ceva de la mine, ceva ce vă doriți atât de mult, încât ați venit voi înșivă aici. Nu sunt idioată, deși am fost suficient de proastă pentru a fi capturată, și îmi dau seama că asta este un fel de afacere secretă. Din ce alt motiv ați părăsi capitala și v-ați aventurat atât de departe? M-ați testat tot timpul ăsta pentru a vedea dacă sunt sănătoasă atât fizic, cât și psihic. Ei, bine, știu că încă sunt întregă la

mente și că nu sunt dărâmată, în ciuda a ceea ce ar putea sugera incidentul de lângă zid. Așa că cer să mi se spună de ce sunteți aici și ce servicii vreți de la mine, dacă nu sunt destinată ștreangului.

Bărbații schimbă o privire. Dorian pocni din degete.

– Am o propunere pentru tine.

Pieptul ei se încordă. Niciodată, nici în cele mai frumoase vise ale sale, nu își imaginase că se va ivi ocazia de a vorbi cu Dorian Havilliard. L-ar putea ucide atât de ușor, ștergându-i rânjetul acela de pe față... L-ar putea distruge pe rege așa cum el o distrusese pe ea...

Dar poate că propunerea lui ar putea duce la evadare. Dacă ar putea ajunge dincolo de zid, ar putea reuși. Să fugă, să fugă și să dispară în munți și să trăiască în pustietate, în verdele întunecat al sălbăticiei, cu un covor de ace de pin sub ea și o pătură de stele deasupra capului. Ajunsesse atât de aproape înainte...

– Ascult, fu tot ce rosti Celaena.

CAPITOLUL 3

Ochii prințului străluciră amuzați de obrăznicia ei, dar stăruiră puțin cam mult asupra trupului ei. Celaena și-ar fi putut înfige unghiile în fața lui pentru că o privea în felul acela, și totuși se miră că el se deranja să o privească astfel când ea era atât de mizerabilă... Un zâmbet timid i se întipări pe chip.

Prințul își încrucișă picioarele lungi.

– Lăsați-ne singuri! ordonă el gărzilor. Chaol, rămâi acolo unde ești.

Celaena păși mai aproape în timp ce gărzile părăsiră încăperea, închizând ușa în urma lor. Nesăbuită, nesăbuită mișcare. Dar chipul lui Chaol rămase indescifrabil. Doar nu credea că o putea reține dacă încerca să scape! Care era planul care îi făcea atât de iresponsabili?

Prințul chicoti.

– Nu crezi că este riscant să fii atât de obraznică atunci când îți e în joc libertatea?

Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut spune, acesta era ultimul la care s-ar fi așteptat.

– Libertatea mea? La auzul cuvântului văzu un peisaj cu pini și zăpadă, stânci îmbăiate de soare, și mări spumegânde, un

tărâm în care lumina era înghițită de verdele catifelat al văilor și dealurilor – un ținut pe care îl uitase.

– Da, libertatea ta. Așadar, îți sugerez cu tărie, *domnișoară* Sardothien, să îți ții aroganța în frâu înainte de a te întoarce la ocnă. Deși atitudinea ta ar putea fi folositoare. Nu am de gând să pretind că imperiul tatălui meu a fost clădit pe încredere și înțelegere. Dar asta știi deja. Degetele i se încovoiau în timp ce aștepta ca el să continue. Ochii lui îi întâlneau pe ai ei, scrutători, intenși. Tatălui meu i s-a întipărit în minte ideea că are nevoie de un Campion.

Dură un moment savuros până când înțelese.

Celaena își dădu capul pe spate și râse.

– Regele vrea ca eu să fiu Campionul său? Ce... nu-mi spune că a reușit să elimine fiecare suflet nobil de afară! Cu siguranță există un cavaler viteaz, un lord fidel și curajos.

– Măsoară-ți cuvintele! o avertiză Chaol din spatele ei.

– Dar tu, hm? spuse ea, ridicând din sprâncene către Căpitan. O, era atât de amuzant! *Ea* – Campioana regelui! Regele nostru iubit nu te crede capabil?

Căpitanul duse o mână la sabie.

– Dacă vei tăcea, vei auzi și restul propunerii Înălțimii Sale.

Celaena se întoarse către prinț.

– Ei, bine?

Dorian se lăsă pe spate în tronul său.

– Tatăl meu are nevoie de cineva care să ajute imperiul... cineva care să îl ajute să-i manevreze pe oamenii dificili.

– Vrei să spui că are nevoie de un lacheu pentru treburile sale murdare.

– Dacă vrei să o spui fără menajamente, atunci, da, spuse prințul. *Campionul* său îi va reduce pe adversari la tăcere.

– O tăcere de mormânt, spuse ea mios.

Un zâmbet străbătu buzele lui Dorian, dar chipul îi rămase serios.

– Da.

Să lucreze pentru regele Adarlanului drept slujitorul său fidel. Ridică bărbia. Să ucidă *pentru* el – să fie un colț din gura bestiei care deja consumase jumătate din Erilea...

– Și dacă accept?

– Atunci, după șase ani, îți va reda libertatea.

– Șase ani! Dar cuvântul „libertate“ răsună din nou prin toată ființa ei.

– Dacă refuzi, spuse Dorian, anticipând următoarea ei întrebare, vei rămâne în Endovier. Ochii lui de safir deveniră duri, iar ea înghiți în sec. *Și vei muri aici* erau cuvintele pe care nu era nevoie să le adauge.

Șase ani drept pumnalul tăios al regelui... sau o viață în Endovier.

– Totuși, spuse prințul, există o șmecherie. Chipul ei rămase indiferent în timp ce el se juca cu un inel de pe degetul său. Postul nu îți este oferit ție. Încă. Tatăl meu s-a gândit să se distreze puțin. Găzduiește o competiție. A invitat douăzeci și trei de membri ai consiliului său, pentru a sponsoriza fiecare un potențial *Campion* care să se antreneze în castelul de cleștar, iar în cele din urmă să concureze într-un duel. Dacă vei câștiga, spuse el cu jumătate de zâmbet, vei fi oficial *Asasinul Adarlanului*.

Ea nu îi răspunse la zâmbet.

- Cine, mai exact, sunt rivalii mei?

Văzându-i expresia, rânjetul prințului pieri.

- Hoți, asasini și luptători din întreaga Erilea. Ea deschise gura, dar el îi tăie avântul. Dacă vei câștiga și vei dovedi că ești atât competentă, cât și loială, tatăl meu a jurat că îți va reda libertatea. Iar, cât timp vei fi Campionul său, vei primi un salariu considerabil.

Celaena de-abia auzi ultimele cuvinte ale prințului. O competiție! Împotriva unor neica-nimeni adunați de te miri unde! Și asasini!

- Care alți asasini? Întrebă ea.

- Niciunul de care să fi auzit eu. Niciunul atât de faimos ca tine. Iar asta îmi amintește... nu vei concura drept Celaena Sardothien.

- Ce?

- Vei concura sub un nume fals. Presupun că nu știi ce s-a întâmplat după procesul tău.

- Este destul de greu să afli vreo veste când ești sclav într-o ocnă.

Dorian chicoti, dând din cap.

- Nimeni nu știe că Celaena Sardothien este doar o tinerică - toți credeau că ești mult mai în vârstă.

- Ce? Întrebă ea din nou, roșeața năvălindu-i în obraji. Cum este posibil așa ceva? Ar fi trebuit să fie mândră că ascunsese asta de toată lumea, dar...

- Ți-ai ținut identitatea secretă în toți anii în care umblai de colo-colo, ucigând. După procesul tău, tatăl meu s-a

gândit că ar fi... înțelept să nu informeze Erilea cine ești de fapt. Vrea ca lucrurile să rămână așa. Ce ar spune inamicii noștrii dacă ar ști că am fost îngroziți de o fată?

- Așadar, mă spetesc muncind în locul ăsta mizerabil pentru un nume și un titlu care nici măcar nu îmi aparțin? Cine credea toată lumea că este Asasinul Adarlanului?

- Nu știu și nici nu îmi pasă. Dar știu că tu erai cea mai bună și că oamenii încă șoptesc atunci când îți pronunță numele. O fixă cu o privire intensă. Dacă ești dispusă să lupți pentru mine, să fii Campionul *meu* în lunile în care se va desfășura competiția, voi avea grijă ca tatăl meu să te elibereze după cinci ani.

Deși încerca să o ascundă, Celaena putea vedea tensiunea din trupul lui. El își dorea ca ea să accepte. Avea atât de mare nevoie ca ea să spună da, încât era dispus să negocieze. Ochii ei începură să strălucească.

- Ce vrei să spui prin *eram* cea mai bună?

- Ești în Endovier de un an. Cine știe ce mai poți face acum?

- Sunt în stare de foarte multe, mulțumesc, spuse ea privind-și unghiile tocite. Încercă să nu se încrunte la tot pământul de sub ele. Când fusese ultima dată când mâinile ei arătaseră curate?

- Asta rămâne de văzut, spuse Dorian. Ți se vor comunica detaliile competiției de îndată ce ajungem în Rifthold.

- În ciuda *distracției* de care voi, nobilii, veți avea parte pariind pe noi, această competiție pare inutilă. De ce să nu mă angajați deja?

- După cum am spus, trebuie să dovedești de ce ești în stare.

Celaena își puse o mână în șold, iar lanțurile răsunară în încăpere.

– Ei, bine, cred că a fi Asasinul Adarlanului depășește orice dovadă de care ai avea nevoie.

– Da, spuse Chaol, ochii săi arămii sclipind. Dovedește că ești o criminală și că nu ar trebui să îți încredințăm imediat treburile regelui.

– Jur solemn...

– Mă îndoiesc că regele va lua drept garanție cuvântul *Asasinului Adarlanului*.

– Da, dar nu văd de ce trebuie să trec prin tot antrenamentul și toată competiția asta. Adică, probabil că mi-am ieșit puțin din mână, dar... la ce altceva vă așteptați când am de-a face cu pietre și târnăcoape în locul ăsta? Îi aruncă lui Chaol o privire dușmănoasă.

Dorian se încruntă.

– Așadar, nu accepți oferta?

– Desigur că voi accepta propunerea, se răsti ea. Lanțurile îi roseseră încheieturile atât de tare, încât ochii i se umeziră. Voi fi Campionul tău absurd dacă vei fi de acord să mă eliberezi după trei ani, nu cinci.

– Patru.

– Bine, spuse ea. Este o înțelegere. Poate că schimb o formă de sclavie pentru alta, dar nu sunt o fraieră.

Își putea recâștiga libertatea. *Libertatea*. Simți aerul rece al lumii de afară, briza care bătea dinspre munți și o purta departe. Putea trăi departe de Rifthold, capitala care odinioară fusese regatul ei.

– Să sperăm că ai dreptate, răspuse Dorian. Și să sperăm că te vei ridica la nivelul reputației tale. Mă aștept la victorie și nu voi fi încântat dacă mă vei face de rușine.

– Și dacă pierd?

Licărul dispăru din ochii prințului în timp ce spuse:

– Vei fi trimisă înapoi aici pentru a-ți ispăși restul sentinței.

Minunatele viziuni ale Celaenei se risipiră asemenea prafului de pe o carte închisă brusc.

– Atunci aș putea la fel de bine sări de la fereastră. Un an în locul ăsta m-a epuizat – imaginează-ți ce s-ar întâmpla dacă m-aș întoarce. Voi fi moartă până se va împlini al doilea an. Scutură din cap. Oferta ta pare destul de corectă.

– Destul de corectă, într-adevăr, spuse Dorian și îi făcu lui Chaol semn cu mâna. Du-o în cameră și spal-o. O fixă din nou cu privirea. Plecăm spre Rifthold mâine-dimineată. Nu mă dezamăgi, Sardothien.

Era o prostie, desigur. Cât de dificil putea fi să-i întrecă, să-i păcălească și să-i distrugă pe rivali? Nu zâmbi, întrucât știa că, dacă o făcea, ar fi pătruns într-un ținut al speranței care fusese demult uitat. Cu toate astea și-ar fi dorit să apuce brațul prințului și să danseze. Încercă să se gândească la muzică, la un ritm festiv, dar tot ce își putea aminti era un vers dintr-un cântec de jale din ocnă, sumbru și lent asemenea mierii curgând dintr-un borcan. *Și merg acasă, în sfârșit...*

Nu observă când căpitanul Westfall o conduse afară din încăpere, nici când trecură dintr-un coridor în altul.

Da, va merge... în Rifthold, spre nicăieri, chiar și prin porțile Iadului însuși, dacă asta însemna libertate.

La urma urmei, nu ești degeaba Asasinul Adarlanului.

CAPITOLUL 4

Când în cele din urmă Celaena se prăbuși într-un pat după întâlnirea ei din sala tronului, nu putu adormi, în ciuda epuizării. După ce fu îmbăiată grosolan de către servitori brutali, rănilor de pe spatele ei pulsau și își simțea fața de parcă ar fi fost frecată până la os. Întorcându-se pe o parte pentru a alina durerea din spatele bandajat, își trecu mâna peste saltea și clipi uimită de libertatea mișcării. Înainte de a intra în baie, Chaol îi scosese lanțurile. Simțise totul – ecourile cheii răsucind încuietorea lanțurilor sale, apoi slăbindu-se și căzând pe podea. Încă putea simți lanțuri-fantomă bântuind în jurul ei. Privind în sus către tavan, își răsuci încheieturile rănite și scoase un suspin de mulțumire.

Dar era mult prea ciudat să stea întinsă pe o saltea, mătasea să îi mângâie pielea, iar o pernă să îi legene obrazul. Uitase ce gust avea altă mâncare în afară de terciul moale de ovăz și pâinea uscată, ce puteau face pentru un om un trup curat și haine. Acum toate acestea îi erau străine.

Totuși, cina ei nu fusese atât de extraordinară. Nu doar că puiul prăjit nu fusese cine știe ce, dar, după câteva îmbucături, o zbughise la baie pentru a-și goli conținutul stomacului. Voia să mănânce, să își mângâie burta plină, să își dorească să nu fi pus nimic în gură și să jure că nu va mai mânca niciodată. Va

mânca bine în Rifthold, nu-i așa? Și, mult mai important, stomacul ei se va adapta.

Ajunsesse o epavă. Sub cămașa de noapte, coastele își croiau drum dinspre interior, dezvăluind oase acolo unde ar fi trebuit să fie carne. Și sâniile ei! Odinioară bine formați, nu erau acum mai mari decât fuseseră în toiul pubertății. Simți un nod în gât și îl înghiți fără ezitare. Moliciunea saltelei o copleșea, iar ea își schimbă din nou poziția, întorcându-se pe spate, în ciuda durerii pe care i-o provoca.

Când aruncă o privire în oglinda din baie, realizează că nici chipul ei nu o ducea mai bine. Era slăbit: pomeții îi erau ascuțiți, falca pronunțată, iar ochii ușor, dar deranjant de confundati în orbite. Trase sacadat aer în piept, savurând speranța. Va mânca. Mult. Și se va antrena. Putea fi din nou sănătoasă. Adormi în cele din urmă visând la festinuri scandaloase și la recâștigarea gloriei de altădată.

*

Când Chaol sosi după ea în dimineața următoare, o găsi dormind pe podea, înfășurată într-o pătură.

– Sardothien, spuse el.

Ea scoase un sunet bolborosit, îngropându-și fața în pernă.

– De ce dormi pe podea? Ea deschise un ochi. Desigur, Chaol nu menționează cât de diferit arăta acum că era curată.

Celaena nu se deranjă să se acopere cu pătura în timp ce se ridica. Centimetrii de material pe care ei îl numeau cămașă de noapte o acopereau suficient.

– Patul era inconfortabil, răspunse ea sec, dar uită rapid de prezența căpitanului de îndată ce o rază de soare o atinse.

Pură, proaspătă, caldă rază de soare. Soare de care s-ar putea bucura în fiecare zi dacă și-ar obține libertatea, soare care ar cotropi întunericul nesfârșit al ocnelor. Pătrundea prin draperiile greoaie, împrăștiindu-se în linii groase. Celaena întinse un braț.

Mâna îi era palidă, aproape scheletică, dar era ceva special la ea, ceva dincolo de zgârieturi și tăieturi, și cicatrici, care părea frumos și proaspăt în lumina dimineții.

Alergă spre fereastră și aproape că smulse draperiile când le deschise către munții cenușii și mohorâtul Endovier. Gărzile poziționate sub fereastră nu se uitară în sus, iar ea privi cu ardoare cerul de un albastru-cenușiu, norii ce alunecau agale spre linia orizontului.

Nu îmi va fi teamă. Pentru prima oară după multă vreme, cuvintele păreau adevărate.

Buzele i se deschisera într-un zâmbet. Căpitanul ridică o sprânceană, dar rămase tăcut.

Era voioasă – bucuroasă, de-a dreptul –, iar starea i se îmbunătăți și mai mult când servitoarele îi prinseră părul încâlcit la spate și o îmbrăcară într-un elegant costum de călărie care îi ascundea silueta teribil de slabă. Îi plăceau hainele – îi plăcea atingerea mătăsii, a catifelei, a satinului, a velurului și a șifonului – și era fascinată de eleganța cusăturilor și de perfecțiunea complexă a materialelor împodobite. Iar când va câștiga competiția asta ridicolă, când va fi liberă... își va putea cumpăra toate hainele pe care și le dorea.

Zâmbi când Chaol, plictisit și iritat de modul în care Celaena stătuse timp de cinci minute în fața oglinzii, admirându-se, o scoase mai mult cu forța din cameră. Cerul senin

îi trezi pofta de dans și o făcu să își dorească să Țopăie pe coridoare înainte de a intra în curtea principală. Totuși, ezită la vederea mormanelor de piatră de culoarea oaselor din capătul îndepărtat al incintei și a micilor siluete într-un continuu du-te-vino prin găurile asemănătoare unor guri săpate în munte.

Deja începuse ziua de muncă, muncă ce va continua fără ea, lăsându-i pe ceilalți pradă acestui destin mizerabil. Cu stomacul încleștat, Celaena se feri de privirea prizonierilor, ținând pasul cu căpitanul în timp ce se îndreptau către o trăsură cu cai din apropierea zidului impunător.

Lătratul umplu aerul, iar trei câini negri alergară în întâmpinarea lor. Erau iuți ca săgeata – fără îndoială, de pe domeniile regale. Celaena se așază într-un genunchi, rănilor ei bandajate protestând când le cuprinse capetele în palme și le mângâie blana moale. Ei îi linseră degetele și fața, cozile lor lovind pământul asemenea unui bici.

O pereche de cizme negre ca abanosul se opriră înaintea ei, iar câinii se calmară imediat și încetară. Celaena își ridică privirea pentru a întâlni ochii de safir ai prințului moștenitor al Adarlanului studiind-o. Acesta zâmbi blând.

– Cât de neobișnuit din partea lor să te observe, spuse el scărpinând unul dintre câini după ureche. Le-ai dat mâncare?

Ea clătină din cap în timp ce căpitanul păși în urma ei, atât de aproape încât genunchii lui atingeau mantia ei de catifea, de culoarea verdelui pădurii. I-ar fi luat doar două mișcări să îl dezarmeze.

– Ți plac câinii? întrebă prințul.

Ea încuviință. De ce era deja atât de cald?

– Voi fi binecuvântat cu plăcerea de a-ți auzi glasul sau te-ai decis să rămâi tăcută pe durata călătoriei noastre? continuă el.

– Mă tem că întrebările tale nu merită un răspuns verbal. Dorian făcu o plecăciune joasă.

– Atunci, scuzele mele, domnișă. Cât de teribil trebuie să fie să te ostenești să răspunzi! Data viitoare voi încerca să mă gândesc la ceva mult mai interesant de spus. Cu aceste cuvinte, îi întoarse spatele și se îndepărtă, fiind urmat de câinii săi.

Ea rămase locului și se încruntă. Încruntarea ei se adânci când descoperi zâmbetul superior al Căpitanului Gărzii în timp ce se apropiau de locul unde pregătirile pentru drum erau în toi. Totuși, dorința insuportabilă de a lovi pe cineva de zid se diminuează când îi aduseră să călărească o iapă bălțată.

Încălecă. Cerul se apropie și se întinse nemărginit deasupra ei, departe, în zare, către ținuturi de care nu mai auzise niciodată. Celaena strânse hamul. Părăsea cu adevărat Endovierul. Toate acele luni lipsite de speranță, toate nopțile acelea înghețate... dispăruseră acum. Trase adânc aer în piept. Știa – pur și simplu știa – că, dacă încerca din răputeri, își putea lua zborul din șa. Asta până când simți lanțurile reci în jurul brațelor.

Era Chaol, punându-i cătușele în jurul încheieturilor bandajate. Un lanț lung ducea către calul căpitanului, unde dispărea sub gențile șeii. El încălecă pe armăsarul său negru, iar ea se gândi să sară de pe calul său și să folosească lanțul pentru a-l spânzura de cel mai apropiat copac.

Era o companie destul de numeroasă, douăzeci de însoțitori în total. În urma a două gărzi ce purtau steaguri, călăreau prințul și ducele Perrington. Apoi urma un grup de șase gărzi regale, anoști și fără haz, precum terciul de ovăz. Dar totuși pregătiți să îl apere – de ea. Își lovi lanțurile de șa și aruncă o privire către Chaol. El nu reacționează.

Soarele se înalță mai sus. După o ultimă inspecție a proviziilor, porniră la drum. Cu majoritatea sclavilor muncind în mine și doar câțiva trudind în halele dărăpănate de prelucrare a materiei prime, curtea imensă era aproape pustie. Deodată, zidul se ivi înaintea ei, iar sângele îi clocoti în vene. Ultima oară când fusese atât de aproape de zid...

O lovitură de bici răsună, urmată de un țipăt. Celaena privi peste umăr, dincolo de gărzi și de căruța cu provizii, către curtea aproape pustie. Niciunul dintre acești sclavi nu vor părăsi vreodată acest loc, nici măcar când vor muri. În fiecare săptămână, săpau noi gropi comune, în spatele halelor de prelucrare. Și, în fiecare săptămână, acele gropi se umpleau.

Deveni mult prea conștientă de cele trei cicatrici prelungi de pe spatele său. Chiar dacă își recâștiga libertatea... chiar dacă trăia în pace la țară... acele cicatrici îi vor aminti întotdeauna de ceea ce îndurase. Și că, deși ea era liberă, alții nu erau.

Celaena privi înainte, alungându-și aceste gânduri din minte în timp ce intrară în pasajul din zid. Înăuntrul aerul era aproape fumuriu și jilav. Copitele cailor răsunau asemenea unor tunete. Poarta de fier se deschise, ea zări pentru o clipă numele blestemat al minei înainte de a se despărți în două și

a le face loc. În câteva clipe, porțile se închideau cu un geamăt în urma lor. Celaena era afară.

Își mișcă mâinile în cătușe, privind lanțurile legându-se și zăngănind între ea și Căpitanul Gărzii. Erau prinse de șaua calului lui care, atunci când se opreau, putea fi cu ușurință deshămat, suficient pentru ca o singură smucitură puternică din partea ei să smulgă șaua de pe animal, el s-ar fi prăbușit la pământ, iar ea ar...

Simți atenția Căpitanului Westfall îndreptată spre ea. O privea mijind ochii, cu buzele strânse, iar ea ridică din umeri în timp ce dădu drumul lanțului.

Pe măsură ce dimineața trecea, cerul deveni de un albastru-albicios, lipsit de nori. Luând drumul pădurii, traversară grabnic pustietatea muntoasă și ajunseră într-un ținut mai deschis.

Nu după multă vreme intrară în Oakwald, codrul ce înconjură Endovierul și acționa asemenea unei diviziuni continentale între ținuturile „civilizate“ ale Estului și regiunile neexplorate din Vest. Încă mai circulau legende despre oameni stranii și morții din acel loc – urmașii nemiloși și însetați de sânge ai regatului căzut al vrăjitoarelor. Celaena întâlnise odată o tânără femeie din acel ținut blestemat și, deși se dovedise a fi atât nemiloasă cât și însetată de sânge, era totuși doar un om. Și sângerase la fel ca oricare om.

După ore de tăcere, Celaena se întoarse către Chaol.

– Zvonurile spun că, odată ce regele va încheia războiul cu Wendlyn, va începe colonizarea Vestului. O spuse cu indiferență, dar în speranța că el va nega sau confirma. Cu cât știa mai multe despre poziția actuală a regelui, cu atât mai bine.

Căpitanul o privi din cap până în picioare, se încruntă și apoi își întoarse privirea de la ea. Sunt de acord, spuse ea suspirând tare. Soarta acelor câmpii vaste și pustii și a acelor regiuni montane jalnice mi se pare neinteresantă, nu crezi?

Maxilarul lui Chaol se încordă în timp ce își încleștă dinții.

– Intenționezi să mă ignori pentru totdeauna?

Sprâncenele căpitanului Westfall se ridicară.

– Nu știam că te ignor.

Ea își încreți buzele, controlându-și iritarea. Nu îi va oferi satisfacție.

– Câți ani ai?

– Douăzeci și doi.

– Atât de tânăr! Flutură din gene, așteptând orice reacție din partea lui. Ți-a luat doar câțiva ani să înaintezi în rang?

El încuviință.

– Iar *tu* câți ani ai?

– Optsprezece. Dar el nu spuse nimic. Știu, continuă ea. Este impresionant că am realizat atât de multe la o vârstă atât de fragedă.

– Fărădelegea nu este o realizare, Sardothien.

– Da, dar să devin cel mai faimos asasin al lumii este!

Căpitanul nu răspunse. M-ai putea întreba cum am făcut-o.

– Să faci ce?

– Să devin talentată și faimoasă atât de repede.

– Nu vreau să aud despre asta.

– Nu ești foarte amabil, spuse ea printre dinți. Dacă era să îi între pe sub piele, va trebui să se străduiască mai mult.

– Ești o criminală. Eu sunt Căpitanul Gărzii Regale. Nu sunt obligat să îți ofer vreun pic de simpatie sau să port o

discuție cu tine. Fii recunoscătoare că nu te ținem închisă în căruță.

– Da, mă rog, pun pariu că ești la fel de antipatic chiar și atunci când oferi vreun pic de simpatie cuiva. Când din nou căpitanul nu răspunse, Celaena nu se putu abține să nu se simtă puțin ridicol. Trecură câteva minute. Tu și prințul moștenitor sunteți prieteni apropiați?

– Viața mea personală nu te privește.

Ea plescăi.

– Cât de bună este familia din care te tragi?

– Destul de bună. Bărbia căpitanului se ridică aproape imperceptibil.

– Duce?

– Nu.

– Lord? El nu răspunse, iar ea zâmbi ușor. Lord Chaol Westfall. Își făcu aer cu mâna. Probabil că doamnele de la curte te lingușesc fără măsură!

– Nu-mi spune așa. Nu mi s-a acordat titlul de lord, spuse el încet.

– Ai un frate mai mare?

– Nu.

– Atunci, de ce nu ți s-a dat titlul? Din nou, niciun răspuns. Știa că ar trebui să înceteze cu indiscrețiile, dar nu se putea abține. Vreun scandal? continuă ea. Te-au privat de dreptul câștigat prin naștere? În ce fel de intrigă confuză ești implicat?

Buzele căpitanului erau atât de încleștate, încât deveniră aproape albe.

Celaena se aplecă spre el.

– Crezi că...

– Ar trebui să îți pun căluș sau ești în stare să taci și fără ajutorul meu? Cu aceste cuvinte privi înainte, către prințul Moștenitor, chipul fiindu-i din nou inexpressiv.

Celaena încercă să-și înăbușe un hohot de râs văzând grimasa lui atunci când ea începu din nou să vorbească.

– Ești căsătorit?

– Nu.

Ea își rodea unghiile.

– Nici eu nu sunt căsătorită. Nările lui Chaol se umflară. Câți ani aveai când ai devenit Căpitanul Gărzii? întrebă ea.

El strânse frâiele calului său.

– Douăzeci.

Convoiul făcu un popas într-o poiană, iar soldații descălecară. Ea îl privi pe Chaol, care legăna un picior peste calul său.

– De ce ne-am oprit?

Chaol desprinse lanțul de sub șaua sa și îl smuci ferm, îndemnând-o să coboare de pe cal.

– Prânzul, spuse el.

CAPITOLUL 5

Celaena alungă o șuviță rătăcită de păr de pe chipul ei și se lăsă condusă în poiană. Dacă voia să se elibereze, trebuia să treacă mai întâi de Chaol. Dacă ar fi fost singuri, ar fi făcut încercarea, deși lanțurile i-ar fi îngreunat tentativa; dar cu un alai de gărzi regale antrenate să ucidă fără nicio ezitare...

Chaol rămase aproape de ea în timp ce fu aprins un foc și pregătită mâncarea din cutii și saci cu provizii. Soldații rostogoliră bușteni pentru a forma mici cercuri, unde se așezară în timp ce tovarășii lor frigeau și amestecau mâncarea. Câinii prințului moștenitor, care merseseră supuși de-o parte și a de-a alta a stăpânului lor, se apropiară de asasină legănându-și cozile și se așezară la picioarele ei. Cel puțin cineva se bucura de compania sa.

Îi era deja foame când îi puseră în cele din urmă o farfurie în poală, dar Celaena deveni puțin mai mult decât iritată când căpitanul nu îi îndepărtă imediat lanțurile. După ce îi aruncă o lungă privire de avertizare, îi desfăcu cătușele și le prinse de gleznela ei. Celaena își dădu ochii peste cap în timp ce duse o bucățică de carne la gură. Mestecă încet. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se simtă rău în prezența

lor. În timp ce soldații vorbeau între ei, Celaena măsură împrejurimile cu privirea. Ea și Chaol se aflau alături de cinci soldați. Prințul moștenitor, desigur, stătea împreună cu Perrington, pe alți bușteni, departe de ea. Cu toate că Dorian se purtase arogant și spiritual în seara precedentă, trăsăturile sale erau serioase în timp ce vorbea cu ducele. Întregul său corp părea tensionat, iar Celaena observă modul în care își încleșta maxilarul atunci când Perrington vorbea. Relația lor era departe de a fi cordială.

Mestecând carnea, Celaena începu să studieze copacii. Pădurea devenise tăcută. Căinii ciuliră urechile, deși nu păreau să fie deranjați de liniște. Chiar și soldații tăcură. Pentru o clipă își țină răsufierea. Pădurea era diferită aici.

Frunzele se legănau asemenea unor bijuterii fine – picături mititele de rubin, perle, topaz, ametist, smarald și granat; și un covor din asemenea bogății acoperea podeaua pădurii în jurul lor. În ciuda distrugerilor provocate de cuceriri, această parte din Oakwald rămăsese neatinsă. Încă vibra de rămășițele puterii care odinioară oferise copacilor această frumusețe nemiîntâlnită.

Avea doar opt ani când Arobynn Hamel, mentorul său și Regele Asasinilor, o găsisse pe jumătate înecată pe malul unui râu înghețat și o luase sub aripa sa, la granița dintre Adarlan și Terrasen. Cât o antrenase pentru a deveni cel mai strălucit și mai loial asasin, Arobynn nu îi permisesse niciodată să se întoarcă acasă, în Terrasen. Dar ea încă își amintea frumusețea lumii înaintea ca regele Adarlanului să dea ordin ca o parte atât de mare din ea să fie arsă până în temelii.

Acum nu o mai aștepta nimic acolo și nici nu o va mai aștepta vreodată. Arobynn nu rostise niciodată asta cu voce tare, dar, dacă ea ar fi refuzat oferta lui de a o antrena, el ar fi dat-o pe mâinile celor care ar fi ucis-o. Sau mai rău. Tocmai devenise orfană și chiar de la vârsta de opt ani știa că o viață cu Arobynn, cu un nou nume pe care nimeni nu l-ar fi recunoscut, dar, de care toți s-ar fi temut într-o zi, era o șansă de a o lua de la zero. De a fugi de soarta care o făcuse să sară în râul acela înghețat în urmă cu zece ani.

– Pădure blestemată, spuse un soldat cu tenul măsliniu din cercul lor. Un altul de lângă el chicoti. Cu cât îi dăm foc mai repede, cu atât mai bine, am zis. Ceilalți soldați încuviințară, iar Celaena se crispă.

– Este plină de ură, spuse un alt soldat.

– Vă așteptați la altceva? îi întrerupse ea. Chaol își duse repede mâna spre sabie în timp ce soldații se întoarseră către asasină, unii dintre ei rânjind batjocoritor. Aceasta nu este orice pădure. Arată cu furculița spre împrejurimi. Este pădurea lui Brannon, continuă ea.

– Tatăl meu obișnuia să îmi spună povești despre ea, cum că ar fi plină de zâne, zise un soldat. Acum au dispărut toate.

Unul dintre ei mușcă dintr-un măr și spuse:

– Odată cu blestemații ăia de Fae.

Un altul adăugă:

– Noi am scăpat de ei, nu-i așa?

– Eu mi-aș ține gura, se răsti Celaena. Regele Brannon era Fae, iar Oakwald încă îi aparține. Nu aș fi surprinsă dacă unii copaci și-ar aminti de el.

Soldații râseră.

– Copacii ăștia ar trebui să aibă două mii de ani! exclamă unul.

– Fae sunt nemuritori, spuse ea.

– Copacii nu sunt.

Iritată, Celaena scutură din cap și luă încă o înghițitură de mâncare.

– Ce știi despre pădurea asta? o întrebă liniștit Chaol.

Își bătuse joc de ea? Soldații se aplecară, pregătiți să izbucnească în râs. Dar ochii căprui-aurii ai căpitanului licăreau de pură curiozitate.

Ea înghiți carnea.

– Înainte ca Adarlan să înceapă cucerirea ei, această pădure era scăldată de magie, spuse ea încet, dar nu cu sfială.

El așteptă ca ea să continue, dar Celaena vorbise suficient.

– Și? o îndemnă el.

– Și asta este tot ce știu, zise ea întâlnindu-i privirea. Dezamăgiți că își pierduseră subiectul de batjocură, soldații se întoarseră la prânzul lor.

Celaena mințise, iar Chaol știa asta. Știa multe despre pădurea asta, știa că locuitorii acestui loc fuseseră odată zânele: gnomi, elfi, goblini, spiriduși, mai multe nume decât își putea aminti sau număra cineva. Toate aflate sub conducerea rudelor lor mai mari, asemănători oamenilor, nemuritorii Fae – primii locuitori și coloniști ai continentului și cele mai vârstnice ființe din Erilea.

Odată cu corupția continuă a Adarlanului și a campaniei regelui de a-i vâna și executa, zânele și oamenii Fae

plecaseră, căutându-și adăpost în sălbăticie, în locuri neatinse ale lumii. Regele Adarlanului exilase tot – magie, Fae, zâne – și îndepărtase cu desăvârșire orice urmă a lor, astfel încât chiar și cei cărora magia le curgea prin sânge credeau că ea nici nu existase vreodată, Celaena însăși numărându-se printre aceștia. Regele decretase că magia era o jignire la adresa Zeiței și a zeilor săi – practicarea ei ar fi însemnat imitarea impertinentă a puterii zeilor. Dar, deși regele interzisese magia, majoritatea oamenilor știau adevărul – la o lună de la proclamația sa, magia dispăruse complet, de bunăvoie. Probabil că își dăduse seama de ororile care aveau să urmeze.

Celaena încă putea simți mirosul focurilor care mistuiseră locul pe când avea opt-nouă ani – fumul cărților arzânde, cunoștințe antice irecuperabile, țipetele înzestraților profeți și tămăduitori în timp ce erau cuprinși de flăcări, vitrinele și locurile sacre zdrobite, pângărite și șterse din istorie. Mulți dintre cei care foloseau magia și care nu fuseseră arși de vii sfârșiseră prizonieri în Endovier – majoritatea nu supraviețuiseră mult timp acolo. Trecuse ceva vreme de când nu mai contempleseră darurile pe care le pierduse, deși amintirile abilităților sale îi bântuiau visele. În ciuda măcelului, poate că era mai bine că magia dispăruse. Era mult prea periculoasă pentru ca o persoană rațională să o folosească; probabil că înzestrările ei ar fi distrus-o până acum.

Fumul îi ardea privirea în timp ce luă încă o îmbucătură. Nu va uita niciodată poveștile despre Oakwald, legendele despre văile teribile de întunecate, despre lacurile adânci și

liniștite și despre peșterile pline de lumină și cântece divine. Dar acum erau povești, și nimic mai mult. Era periculos să vorbească despre ele.

Privi cum soarele pătrundea prin bolta pădurii, cum copacii se legănau în vânt cu brațele lor lungi și osoase. Își înăbuși un fior.

Prânzul, din fericire, se încheie rapid. Lanțurile îi reveniră în jurul încheieturilor, iar caii odihniți fură reîncărcați. Picioarele Celaenei deveniră atât de rigide, încât Chaol fu nevoit să o ajute să încalce pe cal. Era dureros să călărească, iar nasul ei avu, de asemenea, de suferit, întrucât duhoarea continuă de cal asudat și excremente plutea spre coada alaiului.

Călătoriră tot restul zilei, iar asasina rămase tăcută în timp ce privea pădurea și apăsarea din piept nu cedă până ce nu lăsară în urmă acel codru sclipitor. Când veni vremea popasului pentru noapte o durea tot corpul. Nu se osteni să vorbească în timpul cinei, și nici nu-i păsa când micul ei cort fu ridicat, cu gardienii postați afară, iar ei îi fu permis să se odihnească, încă legată cu cătușe de unul dintre ei. Nu visă nimic, dar, când se trezi, nu-i veni să-și creadă ochilor.

Flori mici și albe zăceau la piciorul culcușului ei și multe urme mici de pași, ca de copil, intrau și ieșeau din cort. Înainte ca cineva să le descopere, Celaena șterse urmele cu piciorul, distrugând orice rămășiță, și puse florile într-un săculeț din apropiere.

Deși nimeni nu mai pomeni nimic despre zâne restul călătoriei, Celaena scrută neîncetat chipurile soldaților

încercând să-și dea seama dacă vreunul zărise ceva straniu. Bună parte din ziua următoare și-o petrecu având palmele transpirate și cu inima duduindu-i în piept și fu cu ochii în patru în timp ce înaintau prin păduri.

CAPITOLUL 6

Pentru următoarele două săptămâni călătoriră în lungul continentului, nopțile devenind mai reci, iar zilele mai scurte. O ploaie rece ca gheața le ținu companie patru zile, timp în care Celaenei îi fu atât de frig încât luă în considerare gândul de a se arunca într-o râpă, sperând că îl va trage și pe Chaol după ea.

Totul era umed și pe jumătate înghețat, iar, în timp ce putea îndura părul îmbibat cu apă, nu putea suporta agonia pantofilor uzi. De-abia dacă își mai simțea degetele de la picioare. În fiecare noapte și le înfășura în orice haină uscată de care dispunea. Se simțea de parcă s-ar fi aflat într-un stadiu de descompunere, iar cu fiecare rafală de vânt rece și înțepător, se întreba când îi va fi smulsă pielea de pe oase. Dar, cum era vreme de toamnă, ploaia dispăru brusc, iar cerul senin se întinse din nou deasupra lor.

Celaena era pe jumătate adormită în șa când prințul moștenitor ieși din linie și galopă spre ei, părul lui negru legănându-se în vânt. Pelerina roșie se umfla și flutura într-un val stacojiu. Peste cămașa simplă, albă, purta o vestă fină, albastră, brodată cu aur. Ea ar fi vrut să fie ironică, dar prințul chiar arăta destul de bine cu cizmele sale maronii, până la genunchi. Iar cureaua de piele se potrivea foarte bine, deși

cuțitul de vânătoare părea puțin cam prea împopoțonat. Trase calul lângă Chaol.

– Vino, îi spuse el căpitanului și făcu un semn cu capul către dealul înverzit și abrupt pe care trupa începuse să îl urce.

– Unde? întrebă căpitanul, legănând lanțul Celaenei pentru ca Dorian să îl observe. Oriunde mergea el, mergea și ea.

– Vino să vezi priveliștea, rosti Dorian. Presupun că poate veni și asta.

Celaena se îmbufnă. Asta? De parcă ar fi fost un simplu bagaj!

Chaol ieși din linie, smucind cu putere de lanțul ei. Ea prinse hăturile în timp ce avansau la galop, mirosul înțepător al părului de cal furișându-i-se în nări. Urcară degrabă dealul abrupt, calul tropăind și zvâcnind sub ea. Celaena încercă să nu tresară când alunecă pe spate în șa. Dacă ar fi căzut, ar fi murit de rușine. Dar soarele aflat la apus se ivi dintre copacii din urma lor, iar răsufierea i se opri în gât văzând o turlă, apoi trei, pe urmă încă șase brăzdând cerul.

Din vârful dealului, Celaena privi creația impunătoare a Adarlanului. Castelul de cleștar din Rifthold.

Era uriaș, un oraș vertical, cu turnuri sclipitoare și poduri cristaline, odăi și turle, săli de bal de forma unor domuri și coridoare lungi, nesfârșite. Fusese înălțat peste fostul castel din piatră, iar ridicarea lui costase averea unui întreg regat.

Își aminti de prima dată când îl văzuse, în urmă cu opt ani, înfrigurată și tăcută, înghețată precum pământul de sub poneiul ei gras. Chiar și atunci, considerase castelul o

construcție de prost gust, o risipă de resurse și talent, turnurile sale îndreptându-se către cer asemenea unor gheare. Își aminti mantia albastră pe care o tot atingea, greutatea buclelor ei curate, hârșăitul ciorapilor ei în contact cu șaua, cum se jena de pata de nămol de pe pantofii roșii de catifea și cum se gândise la acel bărbat – bărbatul pe care îl ucisese în urmă cu trei zile.

– Încă un turn, și întreaga construcție se va prăbuși, spuse prințul moștenitor. Ropotul trupei lor apropiindu-se umplu văzduhul. Încă mai avem câțiva kilometri de mers și prefer să străbat dealurile astea pe lumina zilei. Vom face un popas aici peste noapte.

– Mă întreb ce va spune tatăl Majestății Tale despre ea, zise Chaol.

– A, nu va avea nimic de obiectat... până nu va deschide ea gura. Apoi vor urma urletele și răcnetele, iar eu voi regreta ultimele două luni pe care mi le-am petrecut căutând-o. Dar... ei, bine, cred că tata are probleme mai importante de care să se preocupe. Cu aceste cuvinte, prințul se îndepărtă.

Celaena nu-și putea lua ochii de la castel. Se simțea atât de micuță, chiar și de la distanța aceea. Uitase cât de pipernicit te făcea să te simți acea clădire.

Soldații alergau încolo și-ncoace, aprinzând focuri și ridicând corturi.

– Arăți de parcă ai merge la ștreang, nu către libertate, spuse căpitanul de lângă ea.

Ea înfășura și desfășura o curea de piele în jurul unui deget.

– Este ciudat să îl văd.

- Orașul?

- Orașul, castelul, mahalaua, râul. Umbra castelului creștea asupra orașului asemenea unei bestii uriașe. Încă nu știu în totalitate cum s-a întâmplat.

- Capturarea ta?

Ea încuviință.

- În ciuda viziunilor tale despre o lume perfectă sub conducerea unui imperiu, conducătorii și politicienii tăi sunt gata să se distrugă unii pe ceilalți. La fel și asasinii, presupun.

- Crezi că cineva din categoria ta te-a trădat?

- Toți știau că primeam cele mai bune misiuni și puteam cere oricât doream. Scrută cu privirea străzile întortocheate ale orașului și strălucirea șerpuitoare a râului. Dacă aș fi dispărut, ar fi rămas un spațiu gol de pe urma căruia puteau profita. Ar fi putut fi unul; ar fi putut fi mulți.

- Nu ar trebui să te aștepți la onoare din partea unor asemenea oameni.

- Nu am spus că mă așteptam la asta. Niciodată nu am avut încredere în majoritatea lor și știam că mă urau.

Avea bănuielile ei, desigur. Iar cea care părea cea mai probabilă era un adevăr pe care nu era pregătită să îl înfrunte, nici acum, nici altă dată.

- Endovierul trebuie să fi fost groaznic, spuse Chaol. Cuvintele lui nu ascundeau nimic răutăcios sau batjocoritor. Îndrăznea ea să o numească simpatie?

- Da, spuse încet. A fost. El îi aruncă o privire care cerea mai multe detalii. Ei bine, ce îi păsa ei dacă îi spunea? Când am sosit acolo, mi-au tăiat părul, mi-au dat niște zdrențe și

mi-au pus un târnăcop în mână, de parcă aş fi ştiut ce să fac cu el. M-au legat cu lanțuri de ceilalți și am îndurat biciuirile împreună cu ei. Dar supraveghetorii fuseseră instruiți să mă trateze cu mai multă „grijă“ și și-au permis libertatea de a-mi pune sare pe răni – sare pe care eu am extras-o – și m-au biciuit suficient de des, astfel încât unele răni nu s-au mai închis. Datorită bunăvoienței a câtorva prizonieri din Eyllwe, rănilor mele nu s-au infectat. În fiecare noapte, unul dintre ei stătea treaz cât era nevoie pentru a-mi curăța spatele.

Chaol nu răspunse, și îi aruncă doar o privire sigură înainte de a coborî de pe cal. Oare fusese nesăbuită pentru că își permisesese să îi povestească ceva atât de personal? El nu mai vorbi cu ea în acea zi, exceptând câteva ordine răstite.

*

Celaena se trezi găfâind, cu o mână la gât, transpirația rece prelingându-i-se pe spate, adunându-i-se în barbă. Mai avusese coșmarul asta înainte – că zăcea într-una dintre gropile comune din Endovier. Iar când încerca să se ridice din mormanul de trupuri descompuse, era trasă înapoi de o mână cadaverică. Iar pe urmă nimeni nu observa că ea încă mai țipa în timp ce o îngropau de vie.

Cu o senzație de greață, Celaena se ghemui. Respiră mecanic, genunchii ascuțiți presându-i maxilarul. Datorită vremii neobișnuit de calde pentru acel sezon, hotărâseră să nu mai doarmă în corturi – lucru care îi oferea o priveliște asupra capitalei. Castelul iluminat se înălța din orașul adormit

asemenea unui morman din gheață și aburi. A avea o tentă verzuie și părea să pulseze.

Mâine, pe vremea asta, va fi închisă între zidurile acelea. Dar noaptea aceasta... noaptea acesta era atât de liniștită, asemenea calmului dinaintea unei furtuni.

Își imaginează că întreaga lume era adormită, vrăjită de verdele-marin al castelului. Timpul venea și trecea, munții se înălțau și se prăbușeau, lujerii cotropind orașul cufundat în somn, ascunzându-l sub straturi de ghimpi și frunze. Ea era singura persoană trează.

Își trase mantia în jurul său. Va câștiga. Va câștiga și îl va servi pe rege, apoi va dispărea în neant și nu se va mai gândi la castele sau regi, sau asasini. Nu își dorea să domnească din nou peste acest oraș. Magia era moartă, Fae fuseseră alungați sau executați, iar ea nu va mai avea niciodată nimic de-a face cu înălțarea și declinul vreunui regat.

Nu avea un destin. Nu mai avea.

*

Cu o mână pe sabie, Dorian Havilliard o privea pe asasină de pe locul său de pe partea cealaltă a taberei adormite. Era ceva trist în legătură cu ea – stând atât de nemișcată, cu picioarele la piept, lumina lunii aruncând o nuanță argintie asupra părului ei. Nicio expresie mândră sau curajoasă nu îi traversa chipul în timp ce strălucirea castelului licărea în ochii ei.

O considera frumoasă, puțin stranie și nefericită. Era ceva în felul în care ochii ei sclipeau când privea ceva minunat în depărtare. Nu putea înțelege ce anume.

Ea privea neîncetat castelul, silueta ei fiind proiectată în oglinda sclipitoare a râului Avery. Norii se adunară deasupra lor, iar ea își înălță privirea către ei. Printre ei putea zări un roi de stele. Dorian nu se putea abate de la gândul că și ele o priveau.

Nu, trebuia să își amintească faptul că ea era o asasină, binecuvântată cu un chip frumos și o minte sclipitoare. Își spăla mâinile cu sânge și era la fel de probabil să îi taie gâtul tot atât cât și să îi ofere un cuvânt de alinare. Iar ea era Campionul său. Era aici pentru a lupta pentru el și pentru libertatea ei. Și nimic mai mult. Prințul se întinse, cu mâna încă pe sabie, și adormi.

Totuși, imaginea îi bântui visele în timpul nopții: o fată minunată privind către stele, iar stelele privind-o și ele.

CAPITOLUL 7

Trompetiștii le anunțară sosirea în timp ce treceau printre zidurile de alabastru ale Riftholdului. Steaguri stacojii înfățișând balauri aurii cu două aripi fluturau în vânt deasupra capitalei, străzile pavate erau libere în fața lor, iar Celaena, descătușată, îmbrăcată, machiată și așezată înaintea lui Chaol, se încruntă simțind mirosul orașului.

Dincolo de mirosul mirodeniilor și al cailor stăruia o duhoare de mizerie, sânge și lapte stricat. Aerul reținea un iz al apelor sărate ale râului Avery – altfel decât sarea din Endovier. Acestea purtau nave militare de pe oceanele din Erilea, nave comerciale ticsite cu bunuri și sclavi, și bărci de pescuit cu carne acoperită de solzi, pe jumătate putrezită, pe care oamenii, cumva, reușeau să o mănânce. De la comercianți bărboși la slugi cu brațe pline de cutii, toată lumea înceta orice activitate în timp ce purtătorii de steag mărsăluiau cu mândrie înaintea, iar Dorian Havilliard le făcea cu mâna în semn de salut.

Aceștia îl urmăriră pe prințul moștenitor care, asemenea lui Chaol, era înfășurat într-o mantie roșie, prinsă peste partea stângă a pieptului cu o broșă modelată după blazonul regal. Prințul purta o coroană aurie peste părul neted, iar Celaena fu nevoită să admită că arăta totuși destul de regal.

Femei tinere se îngrămădeau în jurul lor, făcându-le cu mâna. Dorian clipea și zâmbea forțat. Celaena nu se putu abține să nu observe privirile crâncene ale acelorași femei când o zăriră în alaiul prințului. Știa cum arăta, așezată pe un cal asemenea unei domnițe cucerite și aduse la castel. Astfel că Celaena doar le zâmbi, își aranjă părul și-și flutură genele în spatele prințului.

Simți o înțepătură în braț.

– Ce? spuse ea printre dinți către Căpitanul Gărzii în timp ce acesta o ciupea.

– Arăți ridicol, zise el tot printre dinți, zâmbind mulțimii. Ea îi copie expresia feței.

– *Ele* sunt ridicole.

– Taci din gură și poartă-te firesc. Respirația lui sufla fierbinte pe gâtul ei.

– Ar trebui să sar de pe cal și să fug, spuse ea făcând cu mâna unui tânăr, care rămase cu gura căscată crezând că primește atenția unei doamne de la curte. Aș dispărea într-o secundă, continuă Celaena.

– Ce discuție plăcută.

Intrară în cartierul negustoresc, unde mulțimea se aduna printre copacii mărginind aleile largi pavate cu piatră albă. Vitrinele de sticlă erau aproape invizibile în spatele mulțimii, dar o foame lacomă se trezi în interiorul ei în timp ce treceau pe lângă fiecare magazin. Fiecare fereastră expunea rochii și tunici, care stăteau mândre în spatele suporturilor cu bijuterii strălucitoare și pălării cu boruri largi prinse împreună asemenea buchetelor de flori. În depărtare, se deslușea castelul de cleștar, atât de înalt încât Celaena fu

nevoită să lase puțin capul pe spate pentru a vedea cele mai înalte turnuri. De ce aleseseră o rută atât de lungă și incomodă? Chiar își doreau să fie văzute de toată lumea?

Celaena înghiți în sec. Urmă o pauză între clădiri, iar pânze întinse asemenea aripilor unei molii îi întâmpinară de îndată ce pășiră pe bulevardul șerpuit de-a lungul râului Avery. Vapoare leneveau acostate la chei, o încâlceală de frânghii și năvoade, și marinari strigând unii la alții, prea ocupați pentru a observa procesiunea regală. La pocnetul unui bici, Celaena își feri instinctiv capul într-o parte.

Sclavii se clătinau pe pasarela unei corăbii de marfă. Un amestec de națiuni cucerite, fiecare având aceleași chipuri furioase și goale pe care ea le mai văzuse de atâtea ori înainte. Majoritatea sclavilor erau prizonieri de război – rebeli care supraviețuiseră masacrului armatelor Adarlanului. Unii erau, probabil, oameni care fuseseră capturați sau acuzați de tentativa de practicare a magiei. Dar alții erau doar oameni obișnuiți, în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Observă că erau numeroși sclavi înlănțuiți lucrând la docuri, ridicând greutatea și asudând, ținând umbrele de soare și turnând apă, cu ochii în pământ sau spre cer – niciodată spre ceea ce aveau în față.

Își dorea să sară de pe cal și să alerge către ei sau să strige pur și simplu că ea nu făcea parte din escorta prințului, că ea nu-i adusese în acel hal – încătușați, înfometăți și bătuți –, că ea muncise și sângerase împreună cu ei, cu familiile și prietenii lor – ea nu era precum monștrii aceștia care distrugeau totul. Că ea făcuse ceva, în urmă cu aproape doi ani, când eliberase aproximativ două sute de

sclavi din robia Lordului Piraților. Chiar și asta totuși nu era de ajuns.

Orașul fu deodată separat de ea, smuls de lângă ea. Oamenii încă făceau plecăciuni, aplaudând și râzând, aruncând flori și alte mărunțișuri înaintea cailor lor. Celaenei îi era greu să respire.

Mai curând decât i-ar fi plăcut, poarta din fier și sticlă a castelului se ivi înaintea ei, ușile zăbreleite fiind deschise și douăsprezece gârzi flancând aleea de piatră ce ducea spre arcadă. Cu lăncile ridicate, țineau scuturi dreptunghiulare, iar ochii le erau întunecați sub coifurile din bronz. Fiecare dintre ei purta o pelerină roșie. Armura lor, deși uzată, era bine lucrată din cupru și piele.

Dincolo de arcadă pornea un drum brăzdat cu copaci aurii și argintii. Felinare de sticlă răsăreau printre gardurile vii ce mărgineau aleea. Sunetele orașului se estompară în timp ce treceau pe sub o altă arcadă, de data aceasta făcută din sticlă strălucitoare, apoi castelul se ivi impunător înaintea lor.

Chaol suspină în timp ce descălecă în curtea deschisă. O pereche de mâini o coborâră pe Celaena din șa și o proptiră în picioare. Sticla licărea pretutindeni, iar o mână poposi pe umărul ei. Pe nesimțite, grăjdarii îi preluară rapid calul.

Chaol o trase lângă el, strângând ferm un colț al mantiei în timp ce prințul moștenitor se apropie.

– Șase sute de camere, odăile soldaților și ale servitorilor, trei grădini, un parc de jocuri și grajduri la fiecare capăt, spuse Dorian, privindu-și locuința. Cine ar avea vreodată nevoie de atâta spațiu?

Ea reuși să afișeze un zâmbet slăbit, puțin uimită de farmecul său brusc.

– Nu știi cum poți dormi noaptea când doar un perete din sticlă te desparte de moarte, spuse ea. Privi în sus, dar își coborî imediat privirea în pământ. Nu îi era teamă de înălțimi, dar gândul de a se afla atât de sus protejată doar de sticlă îi înnodă stomacul.

– Atunci, ești ca și mine. Dorian chicoti. Slavă zeilor că ți-am aranjat apartamentul în castelul din piatră. Nu mi-ar plăcea deloc să te simți incomod.

Hotărând că decizia cea mai bună nu ar fi să se încrunte la el, Celaena privi în schimb către porțile masivului castel. Ușile erau făcute din sticlă roșie fumurie, deschizându-se asemenea gurii unui uriaș. Dar putea vedea că interiorul era făcut din piatră și i se păru că cel din cleștar fusese așezat peste castelul original. Ce idee ridicolă – un castel de cleștar.

– Bun, spuse Dorian. Te-ai îngrășat un pic, iar pielea ta are puțină culoare acum. Bine ai venit în casa mea, Celaena Sardothien! Încuviință din cap către câțiva nobili trecători, care făcură o plecăciune. Competiția începe mâine. Căpitanul Westfall te va conduce în apartamentul tău.

Ea ridică din umeri și căută cu privirea orice urmă sau semn al rivalilor săi. Totuși, nimeni altcineva nu părea să sosească.

Prințul salută un alt grup de curteni, iar în timp ce vorbea din nou, nu privi nici spre asasină, nici către Căpitanul Gărzii.

– Trebuie să mă întâlnesc cu tatăl meu, spuse el aruncând o privire spre trupul unei domnițe deosebit de frumoase. Îi făcu cu ochiul, iar ea își ascunse chipul în spatele unui evantai din dantelă în timp ce își continuă plimbarea. Dorian

încuviință din cap către Chaol. Ne vom vedea mai târziu, în această seară. Fără a-i adresa un cuvânt Celaenei, urcă treptele către palat, mantia sa roșie fluturând în vânt.

*

Prințul moștenitor se ținu de cuvânt. Apartamentul ei se afla într-o aripă a castelului din piatră, mult mai mare decât anticipase ea. Consta dintr-un dormitor cu o cameră de baie atașată, o garderobă, o mică sufragerie și un salon cu muzică și jocuri. Fiecare încăpere era mobilată cu auriu și roșu aprins, dormitorul ei, de asemenea, decorat cu o tapiserie imensă pe un perete, cu canapele și fotolii moi și adânci, aranjate într-o manieră elegantă. Balconul dădea spre o fântână din una dintre grădini și, oricare ar fi fost, era minunată, nu mai conta gărzile pe care le zărea la posturile lor de dedesubt.

Chaol o părăsi, iar Celaena nu așteaptă până ce ușa se închise înainte de a se izola în dormitorul ei. Printre murmure de apreciere în timpul scurtului tur al camerelor alături de Chaol, ea numărase ferestrele – douăsprezece – ieșirile – una – și gărzile postate lângă ușă, ferestre și sub balcon – nouă. Fiecare soldat era înarmat cu sabie, cuțit și o arbaletă și, deși fuseseră în gardă în timp ce căpitanul lor trecuse pe lângă ei, Celaena știa că o arbaletă nu era chiar o greutate neglijabilă de purtat vreme de ore întregi.

Celaena se strecură la fereastra dormitorului, lipindu-se de peretele de marmură, și privi în jos. Gărzile deja își prinseseră arbaletele pe spate. Ar trece secunde prețioase până să apuce arma și să o încarce – secunde în care ea le-ar putea lua săbiile, le-ar putea tăia gâturile și apoi ar putea dispărea în

grădină. Zâmbi în timp ce pași în fața ferestrei pentru a o studia. Granița ei îndepărtată se încheia cu copacii dintr-un parc de vânătoare. Știa suficient despre castel încât să își dea seama că se afla în aripa sudică, iar, dacă ar fi luat-o prin parcul de vânătoare, ar fi ajuns la un zid de piatră, iar dincolo de el, curgea râul Avery.

Celaena deschise și închise ușile dulapului, bufetului și ale camerei de baie. Desigur, nu exista nicio armă, nici măcar un vâtrai, dar luă cele câteva agrafe de os pe care le găsi rătacite pe fundul unui sertar și niște ață pe care o găsi într-un coș de cusut din uriașa sa garderobă. Fără ace. Îngenunche pe covorul din garderobă – care era lipsită de haine – și, atentă la ușa din spatele său, încropi rapid ceva din agrafele de păr, rupându-le capetele înainte de a le lega una de cealaltă cu ață. Când termină, ridică obiectul și se încruntă.

Ei, bine, nu era un cuțit, dar, prinse împreună în acel fel, capetele zimțate ale agrafelor rupte puteau provoca ceva răni. Testă vârfurile cu un deget, tresărind când un ciob de os îi înțepă pielea aspră. Da, cu siguranță ar dura dacă ar străpunge gâtul unei gârzi cu el. Și l-ar slăbi pentru suficient timp încât să îi poată lua toate armele.

Celaena se întoarse în dormitor căscând și se urcă pe marginea patului pentru a ascunde arma improvizată într-unul dintre faldurile baldachinului. Când termină, aruncă din nou o privire asupra camerei. Ceva din dimensiunile încăperii părea nelalocul său, ceva din înălțimea pereților, dar nu era sigură ce. Totuși, baldachinul îi oferea numeroase ascunzători. Ce altceva ar putea lua fără ca ei să observe? Chaol probabil că pusese pe cineva să cerceteze cu grijă camera

Înainte de sosirea ei. Ascultă în spatele ușii dormitorului, așteptând să audă orice semn de activitate. Când fu sigură că nu era nimeni în apartament, intră în hol și îl traversă până în camera de jocuri. Zări tacurile de biliard sprijinite de perețele îndepărtat și bilele colorate așezate pe masa verde din pâslă, apoi rânji. Chaol nu era nici pe jumătate atât de inteligent pe cât se credea.

În cele din urmă, lăsa echipamentul de biliard acolo doar pentru că ar fi trezit suspiciuni dacă ar fi dispărut cu totul, dar era suficient de ușor să ia un tac, dacă avea nevoie să scape, sau să folosească bilele greoaie, dacă voia să doboare un paznic. Epuizată, se întoarse în dormitor și se urcă în patul enorm. Salteaua era atât de moale încât se cufundă în ea câțiva centimetri și era suficient de lată pentru ca trei oameni să poată dormi în ea fără a se deranja reciproc. Încolăcindu-se pe o parte, pleoapele Celaenei deveniră din ce în ce mai grele.

Dormi preț de o oră, până ce o servitoare anunță sosirea unui croitor, ca să o echipeze cu haine potrivite pentru curtea regală. Și astfel încă o oră trecu fiind măsurată și fixată cu ace și asistând la prezentarea diferitelor materiale și culori. Majoritatea i se păreau oribile. Câteva îi atraseră atenția, dar când încercă să recomande stiluri specifice care o avantajau, primi doar o fluturare a mâinii și o strâmbătură din nas. Se gândi să-i înfigă croitorului în ochi unul dintre acele cu gămălie.

Se spălă, simțindu-se aproape la fel de murdară ca în Endovier și fu recunoscătoare pentru servitoarele blânde care se ocupau de ea. Multe dintre rănilor sale formaseră crustă sau în urma lor rămăseseră linii subțiri și albe, deși spatele îi cel mai vătămat. După aproape două ore de răsfăț – scurtându-i

parul pentru a ajunge la același nivel, conturându-i unghiile și răzuindu-i pielea moartă de pe picioare și mâini –, Celaena zâmbi către oglinda din garderobă.

Doar în capitală servitoarele puteau face o treabă atât de rafinată. Arăta spectaculos. Complet și total spectaculos. Purta o rochie cu falduri și mâneci lungi și albe, presărate cu orhidee violet. Corsetul de culoarea indigoului era tivit cu o linie subțire de aur, iar o capă albă ca neaua atârna pe umeri. Părul ei, pe jumătate prins sus și împletit cu o panglică fucsia, se revărsa în valuri lejere. Dar zâmbetul îi șovăi când își aminti de ce se afla aici.

Într-adevăr, Campionul regelui. Arăta mai degrabă precum cățelul de salon al regelui.

– Minunat, spuse glasul unei femei bătrâne, iar Celaena făcu o piruetă, metrii de material greoi răsucindu-se odată cu ea. Corsetul ei – porcăria aia blestemată – îi strângea coastele atât de tare, încât o lăsa fără suflare. De aceea prefera tunici și pantaloni.

Era o femeie masivă, dar bine îngrădită în rochia albastru-cobalt și cu modele de culoarea piersicii, care o încadrară ca fiind una dintre servitoarele casei regale. Chipul său, deși puțin ridat, era elegant îmbujorat. Făcu o plecăciune.

– Philippa Spindlehead, spuse femeia ridicându-se. Slujitoarea ta personală. Tu trebuie să fii...

– Celaena Sardothien, spuse ea fără ezitare.

Ochii Philippei se măriră.

– Păstrați informația aceasta pentru dumneavoastră, domnișoară, șopti ea. Eu sunt singura care știe. Și gărzile, presupun.

– Atunci ce cred oamenii despre toate gărzile mele? Întrebă ea.

Philippa se apropie, ignorând privirea aspră a Celaenei în timp ce aranja faldurile rochiei asasinei, înfoindu-le pe ici, pe colo.

– A, ceilalți... *Campioni* au și ei gărzi în fața camerelor lor. Sau oamenii cred pur și simplu că ești o altă domniță-prietenă de-a prințului.

– *Alta?*

Philippa zâmbi, dar își menținu privirea asupra rochiei.

– Alteța Sa are o inimă mare.

Celaena nu fu deloc surprinsă.

– Are trecere la femei?

– Nu este treaba mea să vorbesc despre Majestatea Sa. Iar tu ar trebui să îți cântărești cuvintele.

– Voi face cum vreau eu. Studie chipul ofilit al servitoarei. De ce trimiseseră o femeie atât de blândă să o servească? Ar doborî-o într-o clipită.

– Atunci te vei trezi înapoi în minele alea, păpușă. Philippa își puse o mână în șold. A, nu te încrunta, îți strici chipul când arăți așa! Se întinse pentru a ciupi obrazul Celaenei, iar ea se trase înapoi.

– Ești nebună? Sunt o asasină, nu o idioată de la curte!

Philippa chicoti.

– Totuși, ești încă o femeie, iar atâta timp cât te afli în grija mea, te vei purta ca una, Wyrđ să mă ajute!

Celaena clipi, apoi spuse încet.

– Ești teribil de îndrăzneță. Sper că nu te porți așa cu celelalte doamne de la curte.

– Ah. Cu siguranță a existat un motiv pentru care m-au desemnat să mă ocup de tine.

– Înțelegi ce presupune ocupația mea, nu-i așa?

– Fără supărare, dar aceste podoabe rafinate merită mai mult decât să îmi văd capul rostogolindu-se pe pământ. Buza de sus a Celaenei se ridică de pe dinții săi în timp ce servitoarea se întoarce, îndreptându-se spre ușă. Nu face fața aia, strigă Philippa peste umăr. Îți încrețește nasul ăla mic.

Celaena rămase cu gura căscată în timp ce slujitoarea părăsi încăperea.

*

Prințul moștenitor al Adarlanului îl privea fără să clipească pe tatăl său, așteptând să vorbească. Așezat pe tronul de cleștar, Regele Adarlanului îl privea, de asemenea. Uneori, Dorian uita cât de puțin semăna cu tatăl său – fratele lui mai mic, Hollin, era cel care moștenise trăsăturile regelui, chipul rotund și privirea ageră. Dar Dorian, înalt, voinic și elegant, nu semăna deloc cu suveranul. Apoi mai era și chestiunea ochilor de safir ai lui Dorian – nici măcar mama sa nu avea ochii lui. Nimeni nu știa de unde îi moștenise.

– Ea a sosit? întrebă tatăl său. Vocea îi era dură și șuierătoare precum ciocnirea scuturilor și vuietul săgeților. În ceea ce privește salutările, probabil acestea erau cele mai blânde cuvinte pe care le putea primi.

– Nu ar trebui să reprezinte o amenințare sau să provoace nicio problemă cât este aici, spuse Dorian cât putu de calm. Aducerea lui Sardothien fusese un joc dificil de noroc,

un pariu cu privire la toleranța tatălui său. Era pe punctul de a afla dacă meritase efortul.

– Gândești ca oricare fraier pe care l-a ucis. Dorian își îndreptă poziția în timp ce regele continuă. Nu datorează nimănui supunere doar ei înseși și nu va ezita să-ți înfigă un pumnal în inimă.

– Tocmai de aceea este cu siguranță în stare să câștige competiția asta a ta.

Regele nu spuse nimic, iar Dorian continuă, inima sa luând-o la galop.

– Dacă mă gândesc mai bine, întreaga competiție ar putea fi inutilă.

– Spui asta doar pentru că îți este teamă că vei pierde banii. Dacă ar fi știut tatăl său că el nu se aventurase în găsirea unui campion doar pentru aur, ci pentru a scăpa, pentru a pleca departe de el pentru cât mai mult timp posibil!

Dorian își întări nervii, amintindu-și cuvintele la care cugetase întreg drumul dinspre Endovier.

– Îți garantez că va fi în stare să își îndeplinească sarcinile; chiar nu este nevoie să o antrenăm. Ți-am spus deja: competiția asta este inutilă și prostească.

– Dacă nu îți măsoară cuvintele, îi voi spune să te folosească pe tine în antrenamentul ei.

– Și apoi ce? Hollin urcă pe tron?

– Nu te îndoii de mine, Dorian, îl avertiză regele. Ai putea crede că această... *fată* poate câștiga, dar uiți că Ducele Perrington garantează pentru Cain. Ți-ar fi fost mult mai bine dacă ai fi ales un Campion ca el – călit în sânge și oțel pe câmpul de luptă. Un adevărat Campion.

Dorian își băgă mâinile în buzunare.

- Nu crezi că titlul acesta este puțin ridicol, din moment ce „Campionii“ noștri nu sunt nimic mai mult decât niște criminali?

Regele se ridică de pe tron și arată către harta pictată pe peretele îndepărtat al camerei sale de consiliu.

- Eu sunt cuceritorul acestui continent și, în curând, viitorul conducător al întregii Erilea. Nu-mi vei pune vorbele la îndoială.

Dorian, dându-și seama cât de aproape se afla de a sări de la impertinență la rebeliune - o diferență pe care avusese mare, mare grijă să o mențină -, mormăi câteva scuze.

- Suntem în război cu Wendlyn, continuă tatăl său. Am dușmani pretutindeni. Cine altcineva să lucreze pentru mine decât cineva complet recunoscător pentru primirea unei a doua șanse, dar și a bogăției și puterii numelui meu? Regele zâmbi când Dorian nu răspunse. Dorian încercă să nu tresară în timp ce tatăl său îl studia. Perrington mi-a spus că te-ai purtat excelent în călătoria aceasta.

- Cu Perrington pe post de câine de pază, nici nu se putea altfel.

- Nu voi tolera cine știe ce țarancă din împrejurimi bătând la porțile castelului, plângându-se că i-ai frânt inima. Obrajii lui Dorian se îmbujorară, dar nu evită privirea tatălui său. Am muncit din greu și îndelung pentru a-mi clădi imperiul; nu-mi vei complica treburile cu moștenitori ilegitali. Însoară-te cu o femeie cumsecade, apoi distrează-te cât vrei după ce îmi oferi un nepot sau doi. Când vei fi rege, vei înțelege consecințele.

– Când voi fi rege, nu voi pune stăpânire pe Terassen prin legături slabe de ereditate. Chaol îl avertizase să își măsoare cuvintele când vorbea cu tatăl său, dar, când regele îi vorbea în felul acesta, de parcă ar fi fost un idiot răsfățat...

– Chiar dacă le-ai oferi autonomia, acei rebeli ți-ar înfige capul într-o țepușă înaintea porților Orynthului.

– Poate chiar alături de toți moștenitorii mei ilegitari, dacă am noroc.

Regele îi aruncă un zâmbet veninos.

– Fiul meu cu limbă de aur. Se priviră unul pe altul în tăcere înainte ca Dorian să vorbească din nou.

– Poate că ar trebui să vezi dificultatea noastră de a trece de apărarea navală a Wendlynului ca pe un semn că ar trebui să încetezi a te mai juca de-a zeul.

– Joacă? Regele zâmbi, dinții săi strâmbi licărind gălbui în lumina focului din șemineu. Eu nu mă joc. Iar aceasta nu este o joacă. Umerii lui Dorian deveniră rigizi. Deși poate arăta bine, ea este încă o vrăjitoare. Trebuie să păstrezi distanța, ai înțeles?

– Față de cine? De asasină?

– Este periculoasă, băiete, deși tu ești sponsorul ei. Ea își dorește un lucru și unul singur – să nu crezi că nu te va folosi pentru a-l obține. Dacă o curtezi, consecințele nu vor fi plăcute. Nu din partea ei și nici din partea mea.

– Și, dacă mă cobor la nivelul ei și decid să mă asociez cu ea, ce-ai face, tată? M-ai arunca și pe mine în Endovier?

Regele îl luă prin surprindere înainte ca Dorian să își adune toate puterile. Dosul palmei regelui intră în contact cu obrazul lui Dorian, iar prințul se clătină, dar își menținu

calmul. Fața îi pulsa, înțepându-l atât de tare încât făcu eforturi uriașe de a-și împiedica ochii să lăcrimeze.

– Fiul meu sau nu, urlă tatăl, sunt încă regele tău! Mi te vei supune, Dorian Havilliard, sau vei plăti. Nu mai tolerez întrebările tale.

Știind că ar reuși să-și provoace și mai multe probleme dacă ar rămâne, prințul moștenitor al Adarlanului se înclină tăcut înaintea tatălui său și părăsi camera tronului, ochii sclipindu-i de o furie cu greu controlată.

CAPITOLUL 8

Celaena străbătea un coridor din marmură, rochia fluturându-i în urmă asemenea unui val alb și violet. Chaol pășea în spatele ei, cu o mână pe mânerul în formă de vultur al sabiei sale.

– Este ceva interesant pe holul acesta?

– Ce altceva ți-ar plăcea să vezi? Deja am văzut toate cele trei grădini, sălile de bal, camerele istorice și cele mai frumoase panorame oferite de castelul de piatră. Dacă refuzi să mergi în castelul de cleștar, atunci nu ne-a mai rămas nimic de văzut.

Ea își încrucișă brațele. Reușise să-l convingă să îi ofere un tur al locului sub pretextul plictiselii extreme – când, de fapt, ea folosise fiecare moment pentru a plănuși o mulțime de rute de evadare din camera sa. Castelul era vechi, iar multe dintre coridoarele și treptele sale nu duceau nicăieri; evadarea trebuia plănușită cu atenție. Dar, cu toată competiția aceasta începând a doua zi, ce altceva avea de făcut? Și ce altă cale mai bună avea de a se pregăti pentru un potențial dezastru?

– Nu înțeleg de ce refuzi să intri în clădirea de cleștar, spuse el. Nu este nicio diferență între interioare, nici măcar nu ai ști că te afli în ea dacă nu ți-ar spune cineva sau nu te-ai uita pe fereastră.

- Doar un neghiob ar intra într-o casă din sticlă.
- Este la fel de rezistentă precum oțelul și piatra.
- Da, până ce intră cineva mai greoi și totul se face țândări.
- Asta este imposibil.

Gândul că ar putea sta pe o podea din sticlă îi provoca greață.

- Nu există nicio menajerie sau bibliotecă pe care am putea-o vizita? Trecură pe lângă un set de uși închise. Sunetele unor discursuri vioaie ajunseră la urechile lor, împreună cu zăngănitul blând al unei harpe. Ce este înăuntru?

- Salonul reginei. O prinse de braț și o trase după el pe coridor.

- Regina Georgina? Oare el nu avea habar ce informație îi oferea? Poate că el credea cu sinceritate că ea nu era o amenințare. Își ascunse privirea încruntată.

- Da, Regina Georgina Havilliard.

- Tânărul prinț este acasă?

- Hollin? Este la școală.

- Și este la fel de chipeș precum fratele său mai mare? Celaena zâmbi în timp ce Chaol se crispă.

Era bineștiut faptul că prințul de zece ani era odios și răsfățat, iar ea își aminti de scandalul care izbucnise cu câteva luni înainte de capturarea sa. Hollin Havilliard, după ce descoperise că terciul său era ars, o bătuse atât de tare pe una dintre servitoarele sale încât incidentul nu putu fi ascuns. Familia femeii primise despăgubiri, iar tânărul prinț fusese trimis la școală în munți. Regina Georgina refuzase preț de o lună să își primească curtenii.

– Hollin va crește la fel ca și cei din neamul său, mormăi Chaol.

Mergea cu pași săltăreți, palatul dispărând ușor în urma lor. Rămaseră în tăcere pentru câteva minute, până ce o explozie răsună în apropiere, apoi încă una.

– Ce este sunetul asta groaznic? întrebă Celaena. Căpitanul o conduse printr-un set de uși din sticlă și indică ceva deasupra în timp ce intrară într-o grădină.

– Turnul cu ceas, spuse el, ochii săi arămii licărind amuzați până când ceasul își încetă strigătul. Ea nu mai auzise niciodată un asemenea clopot.

În grădină se înălța un turn construit din piatră neagră. Două capete de balauri, cu aripile întinse, gata de zbor erau cocoțați de-o parte și de alta a ceasului, răcnind către cei de jos.

– Ce lucru oribil! șopti ea. Numerele arătau de parcă ar fi fost scrise cu vopsea pe cadranul alb al ceasului, iar limbile sale ca niște săbii crestau suprafața sidefată.

– Când eram copil nu mă apropiam de el, recunosc Chaol.

– Ai vedea așa ceva la Porțile Wyrdului... nu într-o grădină. Cât de vechi este?

– Regele a dat poruncă să fie înălțat în preajma nașterii lui Dorian.

– Acest rege? Chaol încuviință. De ce ar dori să fie construit ceva atât de groaznic?

– Vino, spuse el întorcându-se și ignorând întrebarea ei. Să mergem.

Celaena studie ceasul pentru încă o secundă. Gheara groasă a unui balaur era îndreptată către ea. Putea jura că

lălcile sale se lărgiseră. Întorcându-se pentru a-l urma pe Chaol, observă o lespede pe aleea pavată.

- Ce este asta?

Chaol se opri.

- Ce să fie ce?

Celaena arătă către însemnul gravat pe placă. Era un cerc cu o linie verticală prin centru, care se extindea dincolo de circumferință. Ambele capete ale liniei erau încovoiate, unul în sus, celălalt în jos.

- Ce este semnul ăsta de pe alee?

El veni lângă ea.

- Habar n-am.

Celaena privi din nou balaurul.

- Arată către semn. Ce înseamnă simbolul?

- Înseamnă că îmi irosești timpul, spuse el. Probabil că este vreun fel de cadran solar decorativ.

- Mai există și alte semne?

- Dacă ai căuta, sunt sigur că le-ai găsi.

Se lăsă condusă afară din grădină, departe de umbra turnului cu ceas, pe coridoarele de marmură ale castelului. Oricât de mult ar fi încercat și oricât de mult ar fi mers, Celaena nu reușea să scape de sentimentul că ochii aceia bulbucăți încă erau ațintiți asupra ei.

Își continuă turul prin camerele bucătăriei, în care răsunau strigăte printre norii de făină, iar focurile cuptoarelor mocneau. Apoi intrară pe-un coridor lung, pustiu și prea tăcut pentru pașii lor. Celaena se opri brusc.

- Ce, răsuflă ea, este *aia*? Arată către ușile de stejar înalte de șase metri, ochii ei mărindu-se la vederea dragonilor care

păzeau de fiecare parte a peretului. Dragoni cu patru picioare, nu balauri năvăși cu două picioare, precum aceia de pe sigiliul regal.

– Este biblioteca.

Cele două cuvinte răsunară asemenea unui tunet.

– Bib... Celaena privi mânerul din fier, sub forma unor gheare. Putem... avem permisiunea de a intra?

Căpitanul Gărzii deschise ușile fără tragere de inimă, mușchii puternici de pe spatele său zvâcnind în timp ce împingea cu putere stejarul ponosit. În comparație cu coridorul luminat de soare, interiorul care se întindea în spatele ușilor părea teribil de întunecat, dar când păși înăuntru zări candelabrele, împreună cu podelele alb cu negru din marmură, mesele pompoase din lemn de mahon cu scaune tapitate cu catifea roșie, focul mocnit, mezaninele, podețele, scările, balustradele, iar apoi cărțile – cărți, cărți și iar cărți.

Pătrunse într-un tărâm făurit în întregime din piele și hârtie. Celaena își duse o mână în dreptul inimii. Blestemate fie rutele de evadare.

– Nu am văzut niciodată... câte volume sunt aici?

Chaol ridică din umeri.

– Ultima oară când cineva s-a deranjat să le numere, erau un milion. Dar asta s-a întâmplat acum două sute de ani. Aș spune că sunt mai mult de-atât, în special din pricina legendelor despre o a doua bibliotecă adânc îngropată în subteran, în catacombe și tunele.

– Peste un milion? Un milion de cărți? Inima îi țopăia și dansa, iar un zâmbet îi apăru pe chip. Aș muri înainte de a apuca să răsfoiesc măcar jumătate din ele.

- Ți place să citești?

Ea ridică o sprânceană.

- Ție nu? Neașteptând un răspuns, înaintă în bibliotecă, ținea rochiei sale măturând podeaua. Se apropie de un raft și privi titlurile. Nu recunosc niciunul dintre ele.

Zâmbind, se răsuci și străbătu etajul principal, trecându-și mâna peste cărțile prăfuite.

- Nu știam că asasinilor le place să citească, strigă Chaol. Dacă ar muri acum, ar muri în culmea fericirii.

- Ai spus că ești din Terassen, continuă Chaol. Ai vizitat vreodată Marea Bibliotecă din Orynth? Se spune că este de două ori mai mare decât asta și că la un moment dat adăpostea toate cunoștințele lumii.

Celaena se întoarse de lângă raftul pe care îl studia.

- Da, recunosc ea. Când eram foarte mică. Deși nu m-au lăsat să explorez, Profesorii Savanți se temeau că aș putea strica vreun manuscris prețios. Nu se mai întorsese la Marea Bibliotecă de atunci – și se întreba câte dintre acele opere neprețuite fuseseră distruse din ordinul regelui Adarlanului, atunci când interzisese magia. Din modul în care Chaol spusese „la un moment dat“, cu o urmă de tristețe, presupuse că majoritatea fuseseră sortite pieirii. Deși o parte din ea nutrea speranța că acei Profesori Savanți ascuseseră multe dintre neprețuitele cărți – că atunci când familia regală fusese măcelărită, la invazia regelui Adarlanului –, acei bătrâni arțăgoși avuseseră bunul-simț de a începe să ascundă două mii de ani de cunoaștere și învățături.

Un spațiu pustiu și mort se deschise în interiorul ei. Având nevoie disperată de a schimba subiectul, întrebă:

– De ce nu este niciunul dintre voi aici?

– Gărzile nu sunt de niciun folos în bibliotecă. O, cât de tare se înșela! Bibliotecile erau pline de idei, probabil cele mai periculoase și mai puternice dintre toate armele.

– Mă refeream la nobilii tăi companioni, spuse ea.

El se rezemă de o masă, cu mâna încă pe sabie. Cel puțin unul dintre ei își amintea că erau singuri, împreună, în bibliotecă.

– Mă tem că cititul s-a demodat puțin, spuse Chaol.

– Da, bine... atunci, voi avea mai multe cărți de citit.

– De citit? Acestea aparțin regelui.

– Este o bibliotecă, nu-i așa?

– Este proprietatea regelui, iar tu nu ești de viță nobilă.

Ai nevoie de permisiunea lui sau a prințului.

– Mă îndoiesc sincer că vreunul dintre ei va observa lipsa câtorva cărți.

Chaol oftă.

– Este târziu. Mi-e foame.

– Și? spuse ea. El mârâi și o târî efectiv afară din bibliotecă.

După o cină singuratică, în timpul căreia medită asupra tuturor rutelor de evadare plănuite și se gândi cum să mai improvizeze niște arme, Celaena se retrase în camera sa. Unde erau ținuți ceilalți concurenți? Oare ei aveau acces la cărți, dacă doreau?

Celaena se prăbuși într-un fotoliu. Era obosită, dar de-abia se înserase. În schimbul cititului ar fi putut folosi pianul, dar... ei, bine, trecuse ceva vreme și nu era sigură dacă era în stare să îndure sunetul încercărilor ei neîndemânatică. Trecu

un deget peste o pată de mătase ciclam de pe rochia sa. Toate acele cărți și nimeni care să le citească.

O idee o străfulgeră și sări în picioare doar pentru a se așeza la birou și a lua o bucată de pergament. Dacă protocol dorea Căpitanul Westfall, atunci protocol îi va da – din abundență. Cufundă tocul de cristal într-o călimară cu cerneală și îl ținu deasupra hârtiei.

Cât de ciudat se simțea ținând un stilou! Trasă literele în aer. Era imposibil să fi uitat cum să scrie. Degetele ei se mișcau în mod straniu în timp ce penița atingea hârtia, dar își scrisese cu grijă numele, apoi alfabetul, de trei ori. Literele erau inegale, dar putea scrie. Luă o altă bucată de hârtie și începu să noteze.

Înălțimea Voastră...

Mi s-a adus la cunoștință că biblioteca dumneavoastră nu este o bibliotecă, ci mai degrabă o colecție personală, disponibilă doar pentru plăcerea dumneavoastră și a stimabilului rege. Din moment ce multe dintre cărțile dumneavoastră sunt prezente și nefolosite, trebuie să vă implor a-mi acorda permisiunea de a împrumuta câteva pentru ca acestea să primească atenția ce li se cuvine. Cum sunt privată de companie și amuzament, acest act de bunătate este cel mai mic lucru pe care cineva de importanța dumneavoastră îl poate acorda unei umile și mizerabile nefericite ca mine.

*Cu devotament,
Celaena Sardothien*

Celaena mai privi o dată scrisoarea, apoi o înmână celei mai drăguțe servitoare pe care o putu găsi, cu instrucțiuni precise de a o duce imediat prințului moștenitor. Când femeia se întoarse după o jumătate de oră cu un braț plin de cărți, Celaena râse în timp ce smulse din mâna slujitoarei biletul prințului.

Devotatul meu asasin,

Ți-am trimis șapte cărți din biblioteca mea personală, pe care le-am citit recent și mi-au plăcut mult. Ești, desigur, liberă să citești cât de multe cărți dorești din biblioteca palatului, dar îți poruncesc să le citești întâi pe acestea pentru a le putea discuta. Ți promit că nu sunt plictisitoare, întrucât nu sunt cel care și-ar pierde timpul citind absurdități și înflorituri, deși poate că îți plac opere și autori care se autoapreciază.

*Cu multă afecțiune,
Dorian Havilliard*

Celaena râse din nou și luă cărțile din brațele servitoarei, căreia îi mulțumi pentru deranj. Intră în dormitorul ei, închise ușa cu o lovitură de picior și se așeză pe pat, împrăștiind cărțile pe suprafața roșiatică. Nu recunosc niciun titlu, deși un autor îi era familiar. Alegând cartea care i se păru cea mai interesantă, Celaena se întinse pe spate și începu să citească.

*

Celaena fu trezită a doua zi de dimineață de ticăitul blesmat al ceasului din turn. Pe jumătate adormită, numără

bătăile. Amiază. Se ridică. Unde era Chaol? Și, mai important, cum rămânea cu competiția? Nu se presupunea că trebuia să înceapă astăzi?

Sări din pat și colindă apartamentul, așteptându-se să îl găsească stând într-un fotoliu, cu mâna pe garda sabiei. Scoase capul pe ușă și privi pe coridor, iar cele patru gărzi se întinseră către armele lor. Pășii pe balcon – arbaletetele celor cinci gărzi de dedesubt erau la locul lor – și își puse mâinile în șold admirând ziua de toamnă.

Copacii din grădină erau aurii și maronii, jumătate din frunze zăcând deja moarte pe pământ. Și totuși vremea era atât de caldă încât ai fi putut crede că era vară. Celaena se așeză pe balustradă și le făcu cu mâna gărzilor care țineau arbaletetele îndreptate către ea. În afara castelului, în depărtarea Riftholdului, putea desluși pânzele corăbiilor și mulțimea de oameni roind pe străzi. Acoperișurile verzi ale orașului străluceau cu licăriri de smarald în lumina soarelui.

Privi din nou către cele cinci gărzi de sub balcon. Ei o priviră înapoi, iar când lăsară ușor în jos arbaletetele, ea rânji. Îi putea lăsa inconștienți cu câteva cărți masive.

Un sunet străbătu grădina și câteva dintre gărzi întoarseră privirile către sursă. Trei femei apărură din spatele unui gard viu, prinse în conversație.

Majoritatea discuțiilor pe care Celaena le auzise cu o zi în urmă fuseseră teribil de plictisitoare și nu se aștepta la prea mult în timp ce femeile se apropiau. Purtau rochii de mare clasă, deși cea din mijloc – cea cu părul negru – purta rochia cea mai elegantă. Crinolina roșie a rochiei era de

mărimea unui cort, iar corsetul era atât de strâns legat încât Celaena se întreba dacă talia femeii măsoara mai mult de patruzeci de centimetri. Celelalte două erau blonde, purtând rochii de un albastru palid, mantiile lor asortate sugerând rangul de domnișoare de onoare. Celaena se retrase în spatele balconului în timp ce ele se opriră lângă fântâna alăturată.

Din locul ei de pe balcon, Celaena încă putu observa cum femeia în roșu trecu o mână peste faldurile din față ale poalelor rochiei sale.

- Trebuia să fi purtat rochia albă, spuse ea suficient de tare încât toată lumea din Rifthold să o poată auzi. Lui Dorian îi place albul. Netezi o cută de pe poalele rochiei. Dar presupun că toată lumea poartă alb.

- Este necesar să ne schimbăm, Milady? Întrebă una din blonde.

- Nu, spuse femeia. Rochia asta este în regulă. Așa veche și ponosită cum este.

- Dar... spuse cealaltă blondă, apoi tăcu în timp ce capul domniței sale se întoarse brusc în altă direcție. Celaena se apropie din nou de balustradă și privi cu atenție. Rochia de-abia părea veche.

- Nu va dura mult până ce Dorian îmi va cere o audiență privată. Acum Celaena se aplecă peste marginea balconului. Deși mă îngrijorează cât de mult va interveni curțarea lui Perrington; dar îl ador pentru faptul că m-a invitat în Rifthold. Probabil că mama se răsuțește în mormânt! Făcu o pauză, apoi spuse: Mă întreb cine este ea.

– Mama dumneavoastră, Milady?

– Fata pe care prințul a adus-o în Rifthold. Am auzit că a călătorit în întreaga Erilea pentru a o găsi și că ea a intrat în oraș călare pe calul Căpitanului Gărzii. Nu am auzit nimic altceva despre ea. Nici măcar numele ei. Cele două femei se retraseră în spatele domniței lor și schimbă priviri exasperate care îi dădură de înțeles asarinei că această discuție fusese purtată de multe ori înainte. Nu am de ce să mă îngrijorez, medită femeia. Cocota prințului nu va fi bine primită, continuă ea.

Cine?

Domnișoarele de onoare se opriră sub balcon, fluturându-și genele către gărzi.

– Unde mi-e pipa? murmură femeia, frecându-și tâmplile. Simt că urmează o durere de cap. Celaena ridică din sprâncene. Totuși, continuă femeia îndepărtându-se, va trebui să îmi păzesc spatele. Poate va trebui chiar să...

POC!

Femeile țipară, gărzile își pregătiră arbaletetele, iar Celaena privi în sus în timp ce se retrase de lângă balustradă, în umbra ușii balconului. Ghiveciul de flori ratase. De data asta.

Femeia înjură atât de aprig încât Celaena își duse mâna la gură pentru a-și înăbuși râsul. Slujitoarele mormăiră, ștergând nămolul de pe rochia femeii și de pe pantofii ei din piele de căprioară.

– Liniște! sâsâi femeia. Gărzile avură grijă să nu-și dea de gol amuzamentul. Faceți liniște și să mergem!

Femeia se îndepărtă grăbită, în timp ce cocota prințului intră înapoi în dormitor și ceru ca slujitoarele să o îmbrace în cea mai elegantă rochie pe care o puteau găsi.

CAPITOLUL 9

Celaena stătea în fața oglinzii cu ramă din lemn de trandafir, zâmbind.

Își trecu o mână peste poalele rochiei. Dantelă albă precum spuma mării îi acoperea decolteul cuprinzător, înflorind peste pieptul ei din oceanul de mătase verde al rochiei. O panglică roșie îi cuprindea talia, formând un arc inversat ce separa corsetul de explozia crinolinei de dedesubt. Mărgele verzi erau brodate în spirale și lujeri pe toată suprafața rochiei, iar broderia de culoarea fildeșului se întindea în lungul coastelor ei. Ascunsă în corset era mica armă improvizată din agrafe de păr, deși o înghiontea fără milă în piept. Ridică mâinile pentru a-și atinge părul cârlionțat.

Nu știa ce plănuia să facă mai departe, acum că era îmbrăcată, mai ales dacă era nevoită să se schimbe înainte de startul competiției, dar...

Un foșnet răsună dinspre ușă, iar Celaena ridică privirea în oglindă pentru a o vedea pe Philippa intrând în spatele ei. Asasina încercă să nu se laude și eșuă lamentabil.

– Ce păcat că ești cine ești, spuse Philippa întorcând-o pe Celaena cu fața spre ea. Nu aș fi surprinsă dacă ai reuși să ademenești vreun lord să te ia de nevastă. Poate chiar și pe

Majestatea Sa, dacă ai fi suficient de fermecătoare. Aranjă faldurile verzi ale rochiei Celaenei înainte de a îngenunchea pentru a-i șterge pantofii de culoarea rubinului.

– Ei, bine, se pare că zvonurile deja sugerează asta. Am auzit o fată spunând că prințul moștenitor m-a adus aici pentru a mă curta. Credeam că întreaga curte știe despre competiția asta stupidă.

Philippa se ridică.

– Oricare ar fi zvonurile, vor fi toate date uitării într-o săptămână, vei vedea. Doar să găsească o nouă femeie care să-i intre în grații și vei dispărea din șușotelile curții.

Celaena își îndreaptă umerii în timp ce Philippa îi aranjă o buclă.

– A, nu am vrut să sune precum o jignire, păpușă. Domnițele frumoase sunt întotdeauna asociate cu prințul moștenitor; ar trebui să te simți flatată de faptul că ești suficient de atrăgătoare pentru a fi considerată iubita lui.

– Aș prefera să nu fiu deloc văzută astfel.

– Mai bine decât ca o asasină, pun pariu.

O privi pe Philippa și apoi râse.

Philippa dădu din cap.

– Chipul tău este mult mai frumos atunci când zâmbești. Feminin, chiar. Zâmbetul e de preferat privirii încruntate pe care o ai mereu.

– Da, recunosc Celaena, este posibil să ai dreptate. Încercă să se așeze pe canapeaua violet.

– Ah! spuse Phillipa, iar Celaena încremeni, îndreptându-și ținuta. Vei șifona materialul.

- Dar mă dor picioarele în pantofii ăștia. Se încruntă. Doar nu intenționezi să mă ții așa toată ziua? Chiar și în timpul meselor?

- Doar până când cineva îmi va spune cât de adorabil arăți.

- Nimeni nu știe că ești slujitoarea mea.

- A, știu că am fost atribuită *pretendentei* pe care prințul a adus-o în Rifthold.

Celaena își mușcă buza. Oare era un lucru bun că nimeni nu știa cine era ea cu adevărat? Oare ce vor crede rivalii săi? Poate că o tunică și o pereche de pantaloni i s-ar fi potrivit mai bine.

Celaena era pe punctul de a îndepărta o buclă care îi gădila obrazul, dar Philippa o lovi ușor peste mână.

- Îți vei strica părul!

Ușile apartamentului se deschiseră la perete, urmate de un mormăit deja familiar și pași apăsați pe podea. Celaena privi în oglindă în timp ce Chaol apăru în pragul ușii, găfâind. Philippa făcu o plecăciune.

- Tu, începu el, apoi tăcu când Celaena își întoarse privirea către el. Sprâncenele sale coborâră în timp ce ochii îi scrutau corpul fetei. Apoi ridică bărbia și deschise gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, însă dădu din cap doar și se încruntă. Sus. Acum.

Ea făcu o plecăciune, privindu-l printre gene.

- Unde, rogu-te a-mi spune, vom merge? Întrebă ea amuzată.

- O, nu te fandoni cu mine. O apucă de braț, ghidând-o spre ieșirea din încăpere.

- Căpitane Westfall! Îl certă Philippa. Se va împiedica în rochie. Măcar permiteți-i să își țină faldurile.

Celaena chiar se împiedică în rochie, iar pantofii o băteau la călcâie, dar căpitanul nu avea să audă niciuna dintre nemulțumirile ei în timp ce o târa pe coridor. Ea zâmbi gârziilor de la ușa camerei sale, iar zâmbetul i se transformă în rânjel la vederea schimbului lor de priviri aprobatoare. Strânsoarea căpitanului se intensifică atât de tare până deveni dureroasă.

– Grăbește-te, spuse el. Nu putem întârzia.

– Poate că, dacă m-ai fi anunțat din timp, m-aș fi îmbrăcat mai devreme și tu nu ai mai fi fost nevoit să mă târâști în halul ăsta! Îi era dificil să respire în corsetul care îi zdrobea coastele. În timp ce se grăbeau urcând un șir lung de trepte, Celaena își duse mâna la păr pentru a verifica dacă nu cumva coafura fusese distrusă.

– Mîntea mi-a fost în altă parte; ai avut noroc că ai fost îmbrăcată, deși mi-aș fi dorit să fi purtat ceva mai puțin... învolănat pentru întâlnirea cu regele.

– Regele? Era mulțumită că încă nu mâncase.

– Da, regele. Credeai că nu îl vei vedea? Prințul moștenitor ți-a spus că startul competiției trebuia să aibă loc astăzi. Această întâlnire va marca deschiderea oficială. Adevărata muncă începe mâine.

Brațele îi deveniră grele, iar ea uită complet de durerea din picioare și de coastele zdrobite. În grădină, straniul ceas din turn începu să bată ora. Ajunseră în capul scării și se grăbiră de-a lungul unui coridor lung. Celaena nu putea respira.

Îngreșată, privi pe ferestrele ce aliniau culoarul. Pământul era departe, dedesubt – departe, departe, dedesubt.

Se aflau în construcția din cleștar. Ea nu voia să fie acolo. Nu putea să fie în castelul de cleștar.

– De ce nu mi-ai spus mai devreme?

– Pentru că tocmai s-a decis să te vadă acum. Inițial, stabilise întâlnirea pentru după-amiaza aceasta. Să sperăm că ceilalți Campioni vor întârzia mai mult decât noi.

Simțea că leșină. Regele.

– Când intri, spuse el peste umăr, te oprești unde mă opresc și eu. Faci o plecăciune – joasă. Când ridici capul, ține-l sus și stai dreaptă. Nu îl privi pe rege în ochi, nu răspunde la nimic fără „Majestatea Voastră“ și sub nicio formă nu răspunde obraznic. Te va spânzura dacă nu va fi mulțumit de tine.

Simți o teribilă durere de cap în tâmpla stângă. Totul era greșos și fragil. Se aflau la o înălțime atât de mare, atât de periculos de mare... Chaol se opri înaintea de a da colțul.

– Ești palidă.

Reușea cu dificultate să-și concentreze privirea pe chipul lui în timp ce inspira și expira. Ura corsetele. Îl ura pe rege. Ura castelele de cleștar.

Zilele din preajma capturării și condamnării ei fuseseră un vis delirant, dar putea vizualiza perfect procesul – lemnul întunecat de pe pereți, scaunul moale de sub ea, durerea rănilor provocate la capturare și liniștea groaznică care îi cotropise trupul și sufletul. Îl privise pe rege – o singură dată. Fusesse suficient să o distrugă psihic, să o facă să își dorească orice pedeapsă care ar fi dus-o departe de el – chiar și o moarte rapidă.

– Celaena.

Ea clipi, obrazii arzându-i. Trăsăturile lui Chaol se îmblânziră.

– Este doar un om. Dar un om pe care trebuie să îl tratezi cu respectul pe care rangul său îl impune. Începu din nou să meargă alături de ea, mai încet. Această întâlnire este menită pur și simplu a vă reaminti ție și celorlalți Campioni de ce vă aflați aici, ce urmează să faceți și ce veți câștiga. Nu ești la proces. Nu vei supușă niciunui test astăzi. Intrară pe un coridor lung, iar ea zări patru gărzi postate înaintea ușilor mari din cleștar din capătul celălalt. Celaena, spuse Chaol. Se opri la câțiva metri de gărzi. Ochii lui erau blânzi, de un cafeniu lichid.

– Da? Bătăile inimii ei se domoliră.

– Ești frumoasă astăzi, fu tot ceea ce spuse înainte ca ușile să se deschidă, iar ei să pășească înăuntru. Celaena ridică bărbia în timp ce intrară în sala aglomerată.

CAPITOLUL 10

Prima dată văzu podeaua. Marmură roșie cu vinișoarele albe luminate de lumina soarelui ce se stingea treptat în timp ce ușile din sticlă opacă se închideau. Candelabre și torțe luminau locul. Ochii ei se plimbară dintr-un colț în altul al sălii mari și aglomerate. Nu existau ferestre, doar un perete de sticlă ce nu dezvăluia nimic altceva decât cerul. Nicio scăpare, nici măcar prin ușa din spatele său.

În stânga, un șemineu ocupa o mare parte din perete, iar, în timp ce Chaol o conduse înainte, Celaena încercă să nu se holbeze la el. Era monstruos, modelat asemenea unei guri căscate, cu colți, un foc mistuitor arzând în interior. Era ceva verzui în flacără, ceva ce o făcu să își îndrepte ținuta.

Căpitanul se opri în spațiul deschis dinaintea tronului, iar Celaena odată cu el. El nu părea să observe împrejurimile amenințătoare; dacă o făcea, o ascundea destul de bine. Aruncă o privire înainte, observând mulțimea care umplea camera. Încordată, știind că mulți ochi erau ațintiți asupra ei, Celaena făcu o plecăciune joasă, rochia sa murmurând.

Când Chaol îi puse o mână pe spate, sugerându-i să se ridice, Celaena descoperi cât de slăbite îi erau picioarele. Căpitanul o conduse din centrul sălii, apoi își ocupară locul lângă Dorian Havilliard. Absența nămolului și trei săptămâni de

călătorie dificilă avuseseră un efect evident asupra chipului fin al prințului. Purta o jachetă cu roșu și auriu, părul lui negru strălucind. O expresie surprinsă îi străbătu trăsăturile când o văzu în rochia elegantă, dar se topi într-un rânjet timid în timp ce privi spre tatăl său. Poate că ea i-ar fi răspuns la zâmbet dacă nu s-ar fi concentrat atât de mult pe încercarea de a-și împiedica mâinile să tremure.

Regele vorbi în cele din urmă.

– Acum că v-ați deranjat în sfârșit cu toții să sosiți, putem începe.

Era o voce pe care o mai auzise înainte, adâncă și dură. Îi făcu oasele să trosnească, o făcu să simtă frigul năprasnic al unei ierni demult apuse. Ochiul ei nu îndrăzniră să înainteze mai sus de pieptul regelui. Era lat, dar nu prea musculos și părea bine strâns cu o tunică în două culori: stacojiu și negru. O capă din blană albă atârna de pe umerii săi, iar teaca de pe o parte ascundea o sabie. În vârful mânerului acesteia era prins un balaur cu două picioare și aripi, cu gura deschisă, urlând. Nimic ce îndrăzneă să se opună acelei lame tăioase nu vedea lumina unei noi zile. Ea cunoștea sabia aceea.

Nothing era numele ei.

– Ați fost cu toții aduși din toate colțurile Erileei cu scopul de a vă servi țara.

Era destul de simplu să deosebească nobilimea de rivalii ei. Îmbătrâniți și ridați, fiecare nobil purta haine rafinate și săbii decorative. Lângă fiecare nobil stătea un bărbat – fie înalt și subțirel, fie masiv, fie obișnuit, toți fiind înconjurați de cel puțin trei gărzi vigilente.

Douăzeci și trei de bărbați stăteau între Celaena și libertatea sa. Majoritatea erau suficient de masivi încât fie nevoie de mult efort pentru a-i doborî, dar când le scrută chipurile – adesea speriate, curajoase sau doar hidoase – nu zări nicio scânteie în ochii lor, niciun licăr de inteligență. Fuseseră aleși pentru mușchi, nu pentru minte. De fapt, trei dintre ei erau în lanțuri. Erau chiar atât de periculoși?

Câțiva dintre ei îi întâlneau privirea, iar ea nu își feri ochii, întrebându-se dacă ei credeau că ea era o concurentă sau o doamnă de la curte. Atenția lor o ocoli. Celaena scrâșni din dinți. Rochia fusese o greșală. De ce nu îi spusese ieri Chaol despre întâlnire?

Un tânăr destul de chipeș, cu părul negru, o privea totuși, iar ea adoptă o expresie indiferentă în timp ce el o studia. Era înalt și slab și își plecă ușor capul către ea. Celaena îl studie preț de câteva clipe, observând modul în care își lăsa greutatea pe partea stângă, și orice trăsătură care îi atrase atenția prima dată când ochii săi îi examinară pe ceilalți concurenți.

Unul era un bărbat uriaș, așezat lângă ducele Perrington, care părea croit din mușchi și oțel – străduindu-se să expună acest lucru prin armura fără mâneci. Brațele sale păreau destul de puternice pentru a zdrobi craniul unui cal. Nu deranja că era urât – de fapt, chipul său bronzat era mai degrabă plăcut –, dar era ceva grotesc în comportamentul său, în ochii săi de obsidian care îi întâlneau pe ai ei. Dinții lui mari și albi licăreau.

Regele vorbea.

- Fiecare dintre voi concurează pentru titlul de Campionul regelui – sabia din mâna mea dreaptă într-o lume plină de inamici.

O urmă de rușine licări înlăuntrul Celaenei. Ce era „Campion“ dacă nu un nume elegant pentru ucigaș? Oare chiar putea lucra pentru el? Înghiți în sec. Era nevoită. Nu avea de ales.

- În următoarele treisprezece săptămâni, fiecare va locui și va concura în casa mea. Vă veți antrena în fiecare zi și veți fi testați o dată pe săptămână – un test în timpul căruia unul dintre voi va fi eliminat. Celaena făcu rapid calculele. Erau douăzeci și patru de concurenți și doar treisprezece săptămâni. De parcă ar fi simțit întrebarea sa, regele adăugă: aceste teste nu vor fi ușoare, așa cum nu va fi nici antrenamentul vostru. Pe unii dintre voi v-ar putea costa viața. Vom adăuga teste suplimentare de eliminare, după cum vom considera necesar. Iar dacă rămâneți în urmă, dacă eșuați, dacă mă nemulțumiți, veți fi trimiși înapoi în văguna din care ați venit.

- În săptămâna de după Yulemas, cei patru Campioni rămași se vor duela pentru titlu. Până atunci, cu toate că cei de la curte sunt conștienți că are loc un fel de competiție printre prietenii și consilierii mei cei mai apropiați – cuprinse cu o mișcare a brațului său cicatrizat întreaga sală –, veți păstra această chestiune privată. Orice greșală din partea voastră, și vă voi răstigni de porțile de intrare.

Accidental, privirea ei alunecă pe chipul regelui și descoperi că ochii lui întunecați priveau într-ai ei. Regele zâmbi afectat. Inima Celaenei tresări și se agăță de zăbrelele coastelor.

„Criminalule!“

El ar trebui să fie dus la spânzurătoare. Ucisese mai mulți oameni decât ea – oameni nevinovați și lipsiți de apărare. Distrusese culturi, distrusese cunoștințe neprețuite, distrusese atât de mult din ceea ce odinioară fusese luminos și bun. Oamenii lui ar trebui să se revolte. Erilea ar fi trebuit să se revolte – așa cum îndrăzniseră acei câțiva rebeli. Celaena se luptă să îi înfrunte privirea. Nu putea da înapoi.

– M-am făcut înțeles? Întrebă regele încă privind-o.

Capul îi era greu în timp ce încuviință. Avea timp până la Yulemas să îi învingă pe toți. Un test pe săptămână – poate mai mult.

– Vorbiți! strigă regele, iar ea încercă să nu tresară. Nu sunteți recunoscători pentru această oportunitate? Nu doriți să îmi mulțumiți și să îmi oferiți loialitatea voastră?

Ea plecă umilă capul și îi privi picioarele.

– Vă mulțumesc, Majestatea Voastră. Vă sunt foarte recunoscătoare, murmură Celaena, glasul său pierzându-se printre cuvintele celorlalți Campioni.

Regele își sprijini mâna pe mânerul lui Nothung.

– Ar trebui să urmeze treisprezece săptămâni interesante. Celaena încă putea simți atenția regelui stăruind pe chipul ei. Dovediți că sunteți demni de încredere, deveniți Campionii mei, iar gloria și bogăția vor fi ale voastre pe vecie.

Doar treisprezece săptămâni pentru a-și câștiga libertatea.

– Urmează să plec săptămâna viitoare în scopuri personale. Nu mă voi întoarce înainte de Yulemas. Dar să nu credeți că

nu voi putea da ordin ca unul dintre voi să fie executat dacă veți provoca probleme sau accidente.

Campionii încuviințară încă o dată.

– Dacă am încheiat aici, mă tem că trebuie să plec, zise Dorian de lângă ea, iar capul tresări la auzul glasului său și al impertinenței de a-și întrerupe tatăl. Făcu o plecăciune înaintea regelui și un semn din cap consilierului, dar regele nici măcar nu se deranjă să îl privească. Dorian îi făcu cu ochiul lui Chaol înainte de a părăsi încăperea.

– Dacă nu aveți nicio întrebare, spuse Regele către Campioni și sponsorii lor pe un ton care sugera că adresatul întrebărilor doar le-ar garanta o excursie la ștreang, atunci puteți pleca. Nu uitați că vă aflați aici pentru a ne onora pe mine și imperiul meu. Plecați, cu toții.

Celaena și Chaol nu scoaseră un cuvânt pe coridor, îndepărtându-se rapid de învâlmășeala de concurenți și sponsorii lor care pierdeau timpul discutând unii cu alții. Cu fiecare pas mai departe de rege, căldura liniștitoare se întorcea. De-abia când dădură colțul, Chaol răsufală ușurat și își retrase mâna de pe spatele ei.

– Ei, bine, ai reușit să îți ții gura închisă... de data asta, spuse el.

– Dar cât de convingătoare a fost în încuviințările și plecăciunile ei! spuse bucuros un glas. Era Dorian, sprijinit de un perete.

– Ce faci? întrebă Chaol.

– Vă așteptam pe voi, desigur.

– Trebuie să luăm cina, spuse Chaol.

– Vorbeam cu Campionul meu, zise Dorian, făcând ștregărește cu ochiul. Amintindu-și cum îi zâmbise doamnei de la curte în ziua sosirii lor, Celaena își menținu privirea înainte. Prințul moștenitor își ocupă locul încrezător lângă Chaol. Îmi cer scuze pentru grosolănia tatălui meu, continuă el. Celaena privi în lungul coridorului, către servitoarele care făceau plecăciuni înaintea lui Dorian. El le ignora.

– În numele lui Wyrđ! râse Dorian. Deja te-a antrenat bine! Îl înghionți pe Chaol cu cotul. După modul în care amândoi mă ignorați cu nonșalanță, ai putea spune că este sora ta! Deși nu prea semănați unul cu celălalt – ar fi greu să pierdem din vedere pe cineva atât de drăguț precum sora *ta*.

Celaena nu reuși să își reprime o urmă de zâmbet de pe buze. Atât ea, cât și prințul crescuseră cu tați stricți și neiertători – ei, bine, figură paternă în cazul ei. Arobynn nu îl înlocuise niciodată pe tatăl ei pierdut, nici nu încercase vreodată să o facă. Dar cel puțin Arobynn avea o scuză pentru comportamentul său în egală măsură tiranic și nebunesc. De ce Regele Adarlanului îi permisesese fiului său să devină altceva decât o copie fidelă a Majestății Sale?

– Iată! spuse Dorian. O reacție – mulțumesc zeilor că am amuzat-o. Ea privi în urma lor, asigurându-se că nu era nimeni acolo, înainte ca vocea lui să se stingă. Nu cred că Chaol ți-a spus despre planul nostru înainte de întâlnire – riscant din partea noastră.

– Ce plan? Trecu un deget peste mărgелеle de pe rochia sa, privindu-le sclipind în lumina după-amiezii.

– Pentru identitatea ta. Pe care ar trebui să o ții ascunsă; rivalii tăi ar putea ști câte ceva despre asasinul Adarlanului și ar putea folosi informațiile împotriva ta.

Just chiar dacă durase săptămâni bune ca ei să o pună la curent cu planul.

– Și cine, mai exact, voi fi, dacă nu un ucigaș nemilos?

– Pentru toată lumea din castel, spuse Dorian, numele tău este Lillian Gordaina. Mama ta este moartă, iar tatăl tău este un negustor înstărit din Bellhaven. Tu ești singura moștenitoare a averii sale. Totuși, ascunzi un secret întunecat: pe timp de noapte ești hoț de bijuterii. Te-am întâlnit vara aceasta, după ce ai încercat să mă jefuiești în timpul vacanței mele din Bellhaven, iar eu ți-am descoperit atunci potențialul. Dar tatăl tău a aflat de distracțiile tale nocturne și te-a îndepărtat de tentațiile orașului trimițându-te într-un loc de lângă Endovier. Când tatăl meu a decis să organizeze competiția asta, am călătorit în căutarea ta și te-am adus aici drept Campionul meu. Poți completa singură restul poveștii.

Celaena ridică din sprâncene.

– Serios? *Un hoț de bijuterii?*

Chaol râse, dar Dorian continuă.

– Este destul de fermecător, nu crezi? Când Celaena nu răspunse, Dorian întrebă: Cum ți se pare casa mea?

– Este foarte frumoasă, într-adevăr, spuse ea cu indiferență.

– Foarte frumoasă, într-adevăr? Poate că ar trebui să îmi mut Campionul într-un apartament și mai mare.

– Dacă vă mulțumește.

Dorian chicoti.

– Mă bucur să descopăr că vederea rivalilor tăi nu ți-a afectat mândria. Cum o să te descurci cu Cain?

Știa la cine se referea.

– Poate că ar trebui să începi să mă hrănești cu ceea ce îl hrănește Perrington pe el. Când Dorian continuă să o privească, ea dădu ochii peste cap. Bărbații de mărimea lui de obicei nu sunt foarte rapizi sau agili. Probabil că m-ar putea doborî dintr-un singur pumn, dar ar trebui să fie suficient de sprinten pentru a mă prinde. Îi aruncă lui Chaol o privire fugitivă, provocându-l să o contrazică, dar Dorian răspunse.

– Bun. Așa mă gândeam și eu. Și ce crezi despre ceilalți? Vreun potențial rival? Unii dintre Campioni au un renume de-ți îngheață sângele în vene.

– Toți ceilalți arată jalnic, minți ea.

Zâmbetul prințului se mări.

– Pun pariu că nu se vor aștepta să fie zdrobiți de o frumoasă domniță.

Acesta era doar un joc pentru el, nu-i așa? Înainte ca Celaena să poată vorbi, cineva făcu o reverență în fața lor.

– Înălțimea Voastră! Ce surpriză! Vocea era ascuțită, dar calmă și calculată. Era femeia din grădină. Se schimbase – acum purta o rochie cu alb și auriu, pe care, în ciuda purtătoarei, Celaena o admiră cu sinceritate. Arăta nedrept de izbitor.

Iar Celaena putea paria o avere că întâlnirea era orice altceva, dar nu o surpriză – probabil că femeia aștepta acolo de ceva vreme.

– Lady Kaltain, spuse Dorian, trupul său încordându-se.

– Vin din partea Maiestății Sale, zise Kaltain întorcându-se cu spatele la Celaena. Pe asasină ar fi putut-o deranja

impolitețea aceasta dacă i-ar fi păsat vreun pic de curteni. Maiestatea Sa dorește să vă vadă. Desigur, am informat-o pe Maiestatea Sa că Înălțimea Voastră are o întâlnire și nu poate fi...

– Lady Kaltain, o întrerupse Dorian, mă tem că nu ai fost prezentată prietenei mele. Celaena putea jura că tânăra femeie se încordase. Permite-mi să ți-o prezint pe Lady Lillian Gordaina. Lady Lillian, fă cunoștință cu Lady Kaltain Rompier.

Celaena făcu o reverență, reprimându-și dorința de a continua să meargă; dacă urma să îndure atât de multe absurdități nonșalante de la curte, poate că i-ar fi fost mai bine în Endovier. Kaltain făcu o plecăciune, fâșiile aurii din rochia sa sclipind în lumina soarelui.

– Lady Lillian este din Bellhaven – a sosit ieri.

Femeia o studie pe Celaena pe sub sprâncenele sale negre.

– Și cât timp vei rămâne la noi?

– Doar câțiva ani, spuse Dorian cu un suspin.

– Doar! Înălțimea Voastră! Cât de nostim! Este o perioadă foarte lungă! Celaena studie talia foarte îngustă a lui Kaltain. Oare era chiar atât de subțire? Sau de-abia respira în corsetul ei?

Zări un schimb de priviri între cei doi bărbați – exasperare, enervare, bunăvoință.

– Lady Lillian și Căpitanul Westfall sunt prieteni foarte apropiați, spuse teatral Dorian. Spre încântarea Celaenei, Chaol se îmbujoră. Te asigur că timpul va părea că trece foarte repede pentru ei.

– Dar pentru dumneavoastră, Înălțimea Voastră? spuse cu reticență Kaltain.

Răutatea se citea pe chipul ei, dar Dorian răspunse:

– Presupun, mormăi el îndreptându-și ochii de un albastru strălucitor către Celaena, că va fi dificil pentru Lady Lillian și pentru mine. Poate mai mult de-atât.

Kaltain își îndreptă atenția către Celaena.

– Unde ai găsit rochia aceea? întrebă ea. Este extraordinară.

– Am comandat-o pentru ea, spuse cu indiferență Dorian, examinându-și unghiile.

Asasina și prințul schimbară priviri, ochii lor albaștrii reflectând aceeași intenție. Cel puțin aveau un dușman comun.

– Arată extraordinar pe ea, nu-i așa?

Buzele lui Kaltain se încrețiră pentru un moment, apoi se deschiseră într-un zâmbet înfloritor.

– De-a dreptul uimitoare. Deși o nuanță atât de pală de verde are tendința de a le eclipsa pe femeile cu pielea palidă.

– Paloarea pielii lui Lady Lillian era o sursă de mândrie pentru tatăl ei. O face neobișnuită. Dorian privi către Chaol, care eșuă în încercarea de a nu părea neîncredător. Nu ești de acord, Căpitane Westfall?

– De acord cu ce? spuse Chaol.

– Cu cât de *specială* este a noastră Lady Lillian!

– Rușine să-ți fie, Înălțimea Ta! îl mustră Celaena, ascunzându-și amuzamentul răutăcios cu un chicot. Eu *pălesc* în comparație cu trăsăturile fine ale lui Lady Kaltain.

Kaltain clătină din cap, dar privi către Dorian în timp ce vorbi.

– Sunteți prea amabilă.

Dorian se sprijini de pe un picior pe altul.

– Ei, bine, am întârziat destul. Trebuie să-mi văd mama. Făcu o plecăciune înaintea lui Kaltain, apoi către Chaol. În cele din urmă, își întoarse privirea către Celaena. Ea privi cu sprâncenele ridicate cum el îi ridică mâna spre buze. Atingeră fu moale și fină pe pielea ei, iar sărutul trimise un impuls fierbinte prin braț și îi îmbujoră obraji. Luptă împotriva dorinței de a se retrage. Sau de a-l lovi. Până la următoarea noastră întâlnire, Lady Lillian, spuse el cu un zâmbet fermecător. Celaenei i-ar fi plăcut teribil să vadă expresia de pe chipul lui Kaltain, dar se aplecă făcând o reverență.

– Și noi trebuie să ne continuăm drumul, spuse Chaol în timp ce Dorian se îndepărta, fluierând pentru sine, cu mâinile în buzunare. Vă putem însoți undeva? Era o ofertă nesinceră.

– Nu, spuse Kaltain cu indiferență, renunțând la fațadă. Mă întâlnesc cu Ducele Perrington. Sper că ne vom vedea mai des, Lady Lillian, spuse ea privind-o cu o simpatie demnă de un asasin. Noi două trebuie să fim prietene.

– Desigur, spuse Celaena. Kaltain se îndepărta, poalele rochiei sale plutind în jurul său. Își reluară drumul, iar sunetul pașilor femeii se stinse din urechile lor.

– Ți-a plăcut asta, nu-i așa? bombăni Chaol.

– Teribil de mult. Celaena îl bătu pe Chaol pe braț în timp ce i-l cuprinse cu mâna. Acum trebuie să te prefaci că mă placi, altfel totul se va duce de râpă.

– Se pare că tu și prințul moștenitor aveți același simț al umorului.

– Poate că el și cu mine vom deveni buni prieteni, iar tu vei fi dat uitării.

– De obicei, Dorian se asociază cu doamne de familie mai bună și o frumusețe aleasă. Ea își întoarse privirea către el. Chaol zâmbi. Cât de îngâmfată ești!

Ea se încruntă.

– Urăsc asemenea femei. Sunt atât de disperate după atenția unui bărbat încât ar trăda și răni de bunăvoie membrii ai aceluiași sex. Și zicem despre bărbați că nu pot gândi cu creierul! Cel puțin bărbații sunt sinceri în legătură cu asta.

– Se spune că tatăl ei este la fel de bogat ca regele, spuse Chaol. Presupun că acesta este unul dintre motivele pentru care Perrington este atât de îndrăgostit. Kaltain a sosit aici cu un dulap mai mare decât majoritatea colibelor țăranilor; a fost cărat aici din locuința sa. De la o distanță de peste patru sute de kilometri.

– Câtă depravare!

– Le compătimesc pe slujitoarele ei.

– Îl compătimesc pe tatăl ei! Amândoi chicotiră, iar el ridică brațul unit cu al ei mai sus. Încuviință către gărzile de lângă apartamentul Celaenei când se opriră. Ea se întoarse către el.

– Iei prânzul? Sunt lihnită.

Chaol aruncă o privire gărzilor, zâmbetul pierindu-i.

– Am treburi importante de făcut. Cum ar fi pregătirea unei armate pentru a-l însoți pe rege în călătorie.

Ea deschise ușa, dar îl privi. Pistruii micuți de pe obraji se înălțară în timp ce un zâmbet i se așternu din nou pe chip.

- Ce? întrebă ea. Ceva mirosea delicios în apartament, iar stomacul îi chiorăi.

Chaol clătină din cap.

- Asasinul Adarlanului, chicoti el și se îndepărtă în josul coridorului. Ar trebui să te odihnești, îi strigă peste umăr. Competiția propriu-zisă începe mâine. Și, chiar dacă ești atât de fantastică pe cât pretinzi a fi, vei avea nevoie de fiecare minut de somn pe care îl apuci.

Deși își dădu ochii peste cap și trânti ușa, Celaena se trezi fredonând în timpul mesei.

CAPITOLUL 11

Celaena se simțea de parcă de-abia reușise să închidă ochii când o mână o zdruncină. Ea mormăi, clipind în timp ce draperiile erau trase pentru a întâmpina soarele dimineții.

– Trezește-te! În mod nesurprinzător, era Chaol.

Ea tremură sub pături, trăgându-și-le peste cap, dar el apucă așternuturile și le aruncă pe podea. Cămașa sa de noapte era înfășurată în jurul coapselor. Celaena tremură din nou.

– Este frig, gemu ea, lipindu-și genunchii de corp. Nu îi păsa că avea la dispoziție doar câteva luni pentru a-i învinge pe ceilalți Campioni – avea nevoie de somn. Ar fi fost drăguț dacă prințul moștenitor s-ar fi gândit să o ia mai devreme din Endovier, astfel încât să poată avea timp să își recapete puterile; oricum, de cât timp știuse de competiția asta?

– Ridică-te! Chaol îi smulse pernele de sub cap. Acum îmi irosești timpul. Dacă observase goliciunea Celaenei, nu dădea de înțeleș.

Bombănind, Celaena se târî spre marginea patului, întinzând o mână peste ea pentru a atinge podeaua.

– Adu-mi papucii, mormăi ea. Podeaua este sloi.

El mârâi, dar Celaena îl ignoră în timp ce se ridică în picioare. Se clătină și intră în camera de zi, unde o aștepta un mic dejun copios. Chaol făcu un semn cu bărbia către mâncare.

– Mănâncă. Mai este o oră până la începerea competiției.

Orice nervi ar fi avut, îi ținu ascunși de el în timp ce scoase un suspin exagerat și se prăbuși într-un fotoliu cu grația unei bestii uriașe. Celaena analiză masa. Din nou, nu erau cuțite. Înfinse furculița într-o bucată de cârnat.

Din pragul ușii, Chaol întrebă:

– De ce, dacă îmi permiți să întreb, ești atât de obosită?

Ea bău pe nerăsuflăte restul sucului de rodii și își șterse buzele cu un șervet.

– Am stat trează până la ora patru, citind, spuse ea. Am trimis o scrisoare prințisorului tău, cerându-i permisiunea de a împrumuta cărți din bibliotecă. El mi-a îndeplinit dorința și mi-a trimis șapte cărți din biblioteca lui *personală* ordonându-mi să le citesc.

Chaol scutură din cap, neîncrezător.

– Nu este treaba ta să îi scrii prințului moștenitor.

Ea îi zâmbi și luă o mușcătură de șuncă.

– Mi-ar fi putut ignora scrisoarea. Iar, pe lângă asta, sunt Campionul său. Nu toată lumea se simte obligată să se poartă cu mine atât de impertinent precum o faci tu.

– Ești o asasină.

– Dacă spun că sunt un hoț de bijuterii, mă vei trata cu mai multă amabilitate? Ridică o mână. Nu-mi răspunde. Luă o lingură de terci de ovăz, pe care-l găsi fără gust, și adăugă patru linguri de zahăr brun peste fiertura cenușie.

Oare concurenții vor fi oponenți veritabili? Înainte de a începe să se îngrijoreze, Celaena îi examinează hainele negre.

– Tu nu porți niciodată haine obișnuite?

– Grăbește-te, fu singurul lui răspuns. Competiția îi aștepta.

Foamea îi pieri deodată și împinse la o parte bolul cu terci.

– Atunci ar trebui să mă îmbrac. Întoarse capul pentru a o striga pe Philippa, dar se opri. La ce fel de activități ar trebui să mă aștept la turnirul de astăzi? Ca să mă pot îmbrăca adecvat, desigur.

– Nu știu, nu ne dau detaliile până nu sosim. Căpitanul se ridică și strigă o slujitoare, iar Celaena intră în dormitor. În urma ei, Chaol vorbea cu slujnica. Îmbrac-o în pantaloni și cămașă – ceva lejer, nimic cu zorzoane sau prea decoltat, și adu-i o mantie. Fata dispăru într-o garderobă. Celaena o urmă, dezbrăcându-și nepoliticos lenjeria și gustând plăcerea imensă a momentului în care obrajii lui Chaol se înroșiră înainte de a se întoarce cu spatele.

Câteva minute mai târziu, Celaena se încruntă mergând grăbită, urmându-l pe căpitan în hol.

– Arăt ridicol! Acești pantaloni sunt absurzi, iar cămașa este îngrozitoare!

– Nu te mai văicări. Nimănui nu-i pasă de hainele tale. Deschise ușa spre coridor, gărzile de afară luând imediat poziția de dreپți. În afară de asta, le vei putea da jos la antrenament. Sunt sigură că toți vor fi încântați să îți vadă lenjeria. Celaena blestemă cu violență în barbă, punându-și peste umeri mantia verde din catifea și urmându-l.

Căpitanul Gărzii mergea grăbit prin castel, încă tremurând în aerul rece al dimineții, iar în curând ajunseră la garizoană. Gărzile aflate în diferite stadii de echipare îi salutară. O ușă deschisă dezvălui un lung coridor de mese, unde multe dintre gărzi stăteau la masă și mâncau.

În cele din urmă, Chaol se opri undeva la primul etaj. Încăperea dreptunghiulară uriașă în care intrară era de mărimea Marii Săli de Bal. Aliniată cu stâlpi care susțineau un mezanin, podeaua era asemenea unei table de șah, în carouri albe și negre, ușile din sticlă ce se înălțau până în tavan și constituiau un perete erau deschise, draperiile transparente din voal fluturând în briza răcoroasă care sufla dinspre grădină. Majoritatea celorlalți douăzeci și trei de Campioni erau deja răspândiți prin încăpere, sfātuindu-se cu cei care ar fi putut fi antrenorii sponsorilor lor. Toată lumea era atent supravegheată de către gărzi. Nimeni nu se sinchisi să o privească, excepție făcând un tânăr oarecum chipeș, cu ochi cenușii, care îi aruncă o jumătate de zâmbet înainte de a se întoarce la trasul cu arcul către o țintă din capătul celălalt al camerei, cu o acuratețe nestingherită. Ea ridică bărbia și cercetă un suport pentru arme.

– Te aștepți să folosesc un buzdugan la o oră după răsăritul soarelui?

Șase gărzi apărură în pragul ușii, în urma lor, alăturându-se altor zeci care se aflau deja în încăpere, cu săbiile pregătite.

– Dacă vei încerca ceva nesăbuit, îi șopti Chaol, ei vor fi aici.

– Sunt doar un hoț de bijuterii, îți amintești? Se apropie de suport. Proastă, proastă decizie aceea de a lăsa toate armele la îndemână. Săbii, arcuri, târnăcoape, topoare, pumnale de vânătoare, macete, sulite, cuțite... Deși ea prefera iuțimea unui pumnal, era familiarizată cu fiecare armă de acolo. Privi în jurul ei prin camera spațioasă și își ascunse grimasa. La fel și ceilalți competitori, se părea. În timp ce îi studia, zări o mișcare cu colțul ochiului.

Cain intră în încăpere, marcat de două gârzi și un bărbat masiv cu cicatrici, care trebuia să fi fost antrenorul său. Ea își îndreptă umerii, iar Cain veni direct spre ea, buzele sale groase despărțindu-se într-un zâmbet.

- Bună dimineața! spuse el cu un glas dur și iritant. Ochii lui întunecați îi studiară trupul, apoi poposiră din nou pe chipul ei. Credeam că ai fugit acasă până acum, continuă el.

Ea îi aruncă un zâmbet ironic.

- Distracția de-abia acum începe, nu-i așa? Cain îi întoarse zâmbetul și se îndepărtă.

Ar fi fost atât, atât de ușor. Atât de ușor să se răsucească, să îl apuce de gât și să-l izbească apoi cu capul de podea. Nici nu realizase că tremura de furie până ce Chaol nu păși în raza ei vizuală.

- Păstrează-te pentru competiție, spuse el încet, dar nu blând.

- Îl voi ucide! șuieră ea printre dinți.

- Nu, nu o vei face. Dacă vrei să îi închizi gura, atunci rupe-l în bătaie. Este doar o brută din armata regelui, nu îți irosi forța urându-l.

Ea își dădu ochii peste cap.

- Îți mulțumesc atât de mult pentru că ai intervenit în apărarea mea.

- Nu ai nevoie de mine ca să te salvez.

- Totuși, ar fi fost drăguț.

- Îți poți purta singură bătalile. Arată cu sabia către suportul pentru arme. Alege una, spuse el.

Ochii lui sclipiră de nerăbdare și curiozitate în timp ce ea își dezlegă mantia și o aruncă în urma sa.

- Să vedem dacă poți trece peste mândria ta.

Îl va reduce ea la tăcere pe Cain – într-un mormânt nemarcat pentru eternitate. Dar momentan... îl va face pe Chaol să își înghită cuvintele.

Toate armele erau elegant făurite și licăreau în lumina soarelui. Celaena își elimină opțiunile una câte una, văzând fiecare armă prin perspectiva urmelor pe care le putea lăsa pe chipul căpitanului.

Inima îi bătu cu putere în timp ce trecea cu degetul peste fiecare lamă și peste mânere. Se trezi că nu se putea hotărî între pumnalele de vânătoare și o floretă minunată cu o gardă frumos lucrată. Îi putea scoate cu ea inima din piept de la o distanță sigură.

Sabia gemu în timp ce o scoase din suport și o ținu în mâini. Era o sabie bună: puternică, fină, ușoară. Nu îi puneau un cuțit pentru unt la masă, dar o lăsau să pună mâna pe *asta*?

„De ce să nu îl istovească puțin?”

Chaol își aruncă mantia peste a ei, trupul său tonifiat fiind expus prin țesătura neagră a cămășii. Își scoase sabia.

– În gardă! Se așează în poziție defensivă, iar Celaena îl privi plictisită.

„Cine te crezi? Ce fel de persoană spune „în gardă”?”

– Nu îmi vei arăta mai întâi mișcările de *bază*? spuse ea suficient de încet încât doar el să poată auzi, lama sabiei sale legănându-se în mâna sa. Am stat în Endovier vreme de un an, înțelegi. E foarte posibil să fi uitat.

– Din numărul mare de crime care au avut loc mă îndoiesc teribil că ai uitat ceva.

– Acelea au fost opera unui târnăcop, spuse ea, și zâmbetul îi deveni sălbatic. Tot ce aveam de făcut era să sparg capul unui om sau să-i înfig un topor în stomac. Din fericire, nu

atrăgeau atenția niciunuia dintre ceilalți Campioni. Dacă tu consideri această barbarie *egală* cu arta scrimei... ce fel de lupte duci, Căpitane Westfall? Puse o mână liberă peste inimă și închise ochii teatral.

Cu o încruntare, Căpitanul Gărzii fandă.

Dar ea deja aștepta de ceva timp, iar ochii ei se deschiseră imediat ce cizmele lui răzuiră podeaua. Cu o răsucire a brațului, aduse sabia în poziție defensivă, picioarele ei încordându-se pentru impact, când oțelul se încinse. Sunetul fu straniu, oarecum mai dureros decât ar fi fost lovitura, dar Celaena nu se mai gândi la asta când Chaol atacă din nou, iar ea îi întâlni sabia, parând cu ușurință. Brațele o dureau, scuturate din toate încheieturile, dar continuă să lovească și să pareze.

Scrima era precum dansul – anumiți pași trebuiau urmați, altfel totul se destrăma. Odată ce Celaena prinse ritmul, toate mișcărilor îi reveniră în minte. Ceilalți competitori se evaporară în umbre și în lumina soarelui.

– Bine, spuse el printre dinți, blocându-i atacul în timp ce ea îl forță să adopte o poziție defensivă. Coapsele îi ardeau. Foarte bine, răsuflă el.

El însuși era destul de priceput – mai mult decât priceput, de fapt. Nu că ea i-ar mărturisi acest lucru.

Cu un zăngănit, cele două săbii se întâlniră și își împingeau unul altuia lamele. El era mai puternic, iar ea gemu din pricina forței necesare pentru a-i ține piept. Dar, oricât de puternic ar fi fost, nu era la fel de rapid.

Se retrase și îl fentă, picioarele ei mișcându-se pe podea cu grația unei păsări. Luat prin surprindere, căpitanul avu timp doar să lovească, pararea sa eșuând.

Ea se avântă înainte, brațul ei coborând din nou și din nou, răsucindu-se și întorcându-se, iubind durerea palidă din umăr în timp ce sabia ei se lovea de a lui. Celaena se mișca repede, asemenea unui dansator ritualic, asemenea unui șarpe în Deșertul Roșu, asemenea apei curgând din vârf de munte.

El ținu pasul, iar ea îi permise să avanseze înainte de a-și ocupa poziția. Chaol încercă să o ia prin surprindere cu o lovitură la față, dar furia se trezi, iar cotul se smuci și atacă, izbindu-se în pumnul lui și forțându-l să se retragă.

– Ține minte un lucru când te lupți cu mine, Sardothien, găfâi Chaol. Soarele licări în ochii săi căprui-aurii.

– Hm? gemu ea, pregătindu-se să pareze ultimul atac.

– Eu nu pierd. Rânji către Calaena, iar înainte ca ea să poată înțelege cuvintele, ceva îi lovi picioarele și...

Avu sentimentul dezgustător al căderii. Icnii când spatele i se lovi de marmură, floreta zburându-i din mână. Chaol îndreptă sabia către inima ei.

– Eu câștig, răsuflă el.

Ea se ridică pe coate.

– Ai fost nevoit să apelezi la piedică. Asta nu se poate numi victorie.

– Nu eu sunt cel cu sabia îndreptată către inima mea.

Sunetul armelor izbindu-se și al răsuflării grele umplu aerul. Își îndreptă privirea către ceilalți Campioni, care se aflau toți în toiul duelurilor. Toți, desigur, cu excepția lui Cain. El rânjea larg către ea, iar Celaena își dezgoli dinții.

– Ai tehnică, spuse Chaol, dar unele dintre mișcărilor tale sunt încă indisciplinate.

Ea rupse contactul vizual cu Cain și se încruntă către Chaol.

– Asta nu m-a împiedicat niciodată înainte să ucid, scui-pă ea.

Chaol chicoti, amuzat de iritarea ei și îndreptă sabia către suportul de arme, permițându-i Celaenei să se ridice în picioare.

– Alege alta, ceva diferit. Și interesant. Ceva care să mă facă să transpir, te rog.

– Vei transpira când te voi jupui de viu și îți voi strivi ochii cu picioarele, mormăi ea ridicând floreta.

– Așa te vreau!

Azvârli de-a dreptul floreta în suport și luă fără ezitare cuțitele de vânătoare.

Vechile mele prietene.

Un zâmbet malițios i se întinse pe chip.

CAPITOLUL 12

În clipa în care Celaena era pe cale a se năpusti împreună cu pumnalele de vânătoare spre căpitan, cineva lovi în podea cu o sulită și solicită atenția încăperii. Ea se întoarse către locul de unde răsuna glasul și zări la mezanin un bărbat în-desat și chel.

– Atenția voastră *acum*, repetă bărbatul. Celaena privi către Chaol, care încuviință, luând cuțitele din mâinile ei și se alătură celorlalți douăzeci și trei de concurenți adunați în jurul bărbatului.

– Eu sunt Theodus Brullo, Maestrul Armelor și arbitru al acestei competiții. Desigur, regele nostru este ultimul arbitru al găstii voastre prăpădite, dar eu voi fi cel care va determina în fiecare zi dacă sunteți potriviți pentru a fi Campionul său.

Își mângâie mânerul sabiei, iar Celaena fu nevoită să admire superba lucrătură de aur a acestuia.

– Sunt Maestrul Armelor aici de treizeci de ani și locuiesc în castelul acesta de mai de mai bine de douăzeci și cinci. Am antrenat mulți lorzi și cavaleri și mulți aspiranți la titlul de Campion al Adarlanului. Va fi foarte greu să mă impresionați.

Lângă Celaena, Chaol stătea cu umerii drepti. Asasinei îi trecu prin cap că era posibil ca Brullo să îl fi antrenat pe

capitan. Având în vedere ușurința cu care Chaol îi ținuse piept, dacă Brullo îl antrenase, atunci Maestrul Armelor trebuia să fie vrednic de titlul său. Știa mai bine decât oricine să nu-i subestimeze pe oponenți bazându-se pe aparențe.

– Regele v-a spus deja tot ce trebuia să știți despre această competiție, spuse Brullo ținându-și mâinile la spate. Dar mă gândeam că sunteți nerăbdători să aflați mai multe unii despre alții. Arată cu un deget grăsun către Cain. Tu. Care este numele tău, ocupația și de unde ai venit aici? Și să fiu sincer... știi că niciunul dintre voi nu este brutar sau lumânărar.

Rânjetul insuportabil al lui Cain reveni.

– Cain, soldat în armata regelui. Vin din Munții Colț Alb. Desigur că de-acolo venea. Celaena auzise povești despre brutalitatea poporului din acea regiune și-i văzuse pe câțiva dintre ei de aproape, chiar și ferocitatea din ochii lor. Mulți dintre ei se răsculasera împotriva Adarlanului și majoritatea sfârșiseră morți. Ce ar fi spus poporul său dacă l-ar fi văzut acum? Scrâșni din dinți; ce ar spune oamenii din Terassen dacă ar vedea-o acum?

Totuși, Brullo fie nu știa, fie nu îi păsa, pentru că nici măcar nu încuviință înainte de a trece la bărbatul din dreapta lui Cain. Celaena îl plăcu imediat.

– Iar tu?

Un bărbat înalt și zvelt, cu un păr blond și rar, privi cercul și zâmbi batjocoritor.

– Xavier Forul. Maestru al Furturilor în Melisande. Maestru al Furturilor! *Acel* bărbat? Desigur, își dădu ea seama, probabil că înfățișarea sa înșelătoare îl ajută să se strecoare în case.

Unul câte unul, ceilalți douăzeci și unu de concurenți se prezentară. Mai erau încă șase soldați căliți – toți izgoniți din armată pentru comportament îndoielnic, care trebuie să fi fost cu adevărat îndoielnic, având în vedere că armata Adarlanului era renumită pentru cruzimea sa. Apoi mai erau ceilalți trei hoți – incluzându-l pe Nox Owen, cu părul negru și ochii cenușii, care îi aruncase zâmbete fermecătoare întreaga dimineață. Cei trei mercenari păreau pregătiți să jupoaie pe cineva de viu, apoi mai erau cei doi criminali încătușați.

După cum sugera numele său, Bill Chastain, Mâncătorul de Ochi, mânca ochii victimelor sale. Arăta surprinzător de comun, cu păr castaniu, ten bronzat, talie medie, deși Celaena încercă din răspuțeri să nu se holbeze la cicatricea pătată ce îi brăzda gura. Celălalt criminal era Ned Clement, care timp de trei ani fusese numit Coasă, din pricina armei pe care o folosisese pentru a tortura și sfârteca preotese din temple. Era o minune că nu fuseseră executați până atunci, deși, după tenul lor bronzat, Celaena socoti că petrecuseră anii de după capturarea lor zbatându-se sub soarele Calacullei, sora sudică a Endovierului.

Apoi urmară doi bărbați tăcuți, cu cicatrici, care păreau a fi prieteni buni cu vreun tiran războinic dintr-un ținut îndepărtat, apoi cei cinci asasini.

Celaena uită imediat numele primilor patru: un băiat lungan, arogant; o brută; un bărbat disprețuitor; și un vorbe-goale plângăreț care pretindea că avea o afinitate pentru cuțite. Nici măcar nu erau în Breasla Asasinilor – nu că Arobynn Hamel i-ar fi primit vreodată în ea. Calitatea de membru necesita ani întregi de antrenament și realizări mai

mult decât impresionante. În timp ce aceștia patru aveau, poate, talent le lipsea rafinamentul pe care Arobynn îl aprecia la adepții săi. Celaena va trebui să fie cu ochii pe ei, dar cel puțin nu erau Asasinii Tăcuți din dunele vânturate ale Deșertului Roșu. Aceia ar fi demni de ea – ar face-o să transpire puțin. Petrecuse o lună pregătindu-se cu ei într-o vară arzătoare, iar mușchii ei încă simțeau durerea la amintirea exercițiilor sinistre de antrenament.

Ultimul asasin, care își spunea Mormânt, o făcu să își ia un răgaz de gândire. Era subțirel și scund, cu genul acela de privire răutăcioasă care îi face pe oameni să privească imediat în altă direcție. Intrase în încăpere purtând lanțuri și îi fuseseră scoase doar după ce gărzile sale – toate cinci – îi dăduseră un avertisment aspru. Chiar și acum, stăteau cu ochii pe el, supraveghindu-l atent. Când se prezentă, Mormânt afișă un zâmbet libidinos.

Dezgustul ei nu pieri când acesta își aruncă o privire peste trupul său. Un asemenea asasin nu se oprea niciodată doar la ucis. Nu dacă victima lui era femeie. Se forță să-i înfrunte privirea indecentă.

– Iar tu? spuse Brullo intervenind în gândurile sale.

– Lillian Gordaina, spuse ea ținând bărbia sus. Hoț de bijuterii din Bellhaven.

Câțiva dintre bărbați chicotiră, iar ea își încleștă dinții. Și-ar fi înghițit chicotele dacă i-ar fi știut adevăratul nume, dacă ar fi știut că acest „hoț de bijuterii“ îi putea jupui de vii fără ajutorul unui cuțit.

– Bine, spuse Brullo fluturând o mână. Aveți cinci minute să puneți armele deoparte și să vă trageți răsuflarea. Apoi vom

face o alergare obligatoriu pentru a vedea cât de în formă sunteți. Aceia dintre voi care nu pot alerga pe distanța stabilită vor pleca acasă sau înapoi în închisoare unde v-au găsit putrezind sponsorii voștri. Primul vostru test are loc în cinci zile; considerați-ne binevoitori că nu este mai devreme.

Cu aceste cuvinte, toată lumea se împrăștie, Campionii șușotind cu antrenorii despre rivalul pe care îl considerau cea mai mare amenințare. Cain sau Mormânt, cel mai probabil. Cu siguranță nu un hoț de bijuterii din Bellhaven. Chaol rămase lângă ea, privindu-i pe Campioni îndepărtându-se. Celaena nu petrecuse opt ani clădindu-și o reputație și un an trudind în Endovier pentru a fi denigrată astfel.

– Dacă va trebui să spun din nou că sunt hoț de bijuterii...

Chaol ridică din sprâncene.

– Ce vei face, mai exact?

– Știi cât de jignitor este să pretinzi să fii un hoț neînsemnat dintr-un mic orășel din Fenharrow?

El își plecă privirea în podea, tăcută pentru un moment.

– Ești chiar *atât* de arogantă? Ea se încruntă, dar Chaol continuă. A fost o prostie să mă duelez cu tine acum. Voi recunoaște că nu mă așteptam să fii atât de bună. Din fericire, nimeni nu a observat. Și vrei să știi *de ce*, Lillian? Se apropie cu un pas, glasul lui coborând. Pentru că ești o oarecare fetiță drăguță. Pentru că ești un hoț neînsemnat de bijuterii dintr-un orășel din Fenharrow. Privește în jur. Chaol se întoarce pe jumătate către ceilalți Campioni. Se holbează cineva la tine? Vreunul dintre ei te scrutează din cap până în picioare? Nu. Pentru că nu reprezinți o adevărată amenințare. Pentru că nu stai între ei și orice libertate sau bogăție după care tânjesc.

– Exact! Este jignitor!

– Este inteligent, asta este. Și vei rămâne discretă pe parcursul întregii competiții. Nu vei excela și nu îi vei zdrobi pe acei hoți și soldați, și asasini anonimi. Vei rămâne ferm mediocră și nimeni nu va privi în direcția ta, pentru că nu ești o amenințare, pentru că ei cred că mai devreme sau mai târziu vei fi eliminată și că ar trebui să își concentreze atenția pe modalitățile de a scăpa de un Campion mai mare, mai puternic și mai rapid precum Cain. Dar îi vei întrece, continuă Chaol. Iar când se vor trezi în dimineața duelului final și vor afla că tu ești rivalul lor și că tu i-ai învins, expresiile de pe chipul lor vor compensa pentru toate insultele și lipsa de atenție de până atunci. Întinse mâna pentru a o conduce afară. Deci, ce ai de spus despre asta, Lillian Gordaina?

– Pot să-mi port singură de grijă, spuse ea liniștită, luându-i mâna. Dar trebuie să spun că ești genial, căpitane. Atât de genial, de fapt, încât ți-aș putea oferi una dintre bijuteriile pe care plănuiesc să le fur de la regină astă-seară.

Chaol chicoti și se îndreptară către ieșire; afară îi aștepta concursul de alergare.

*

Plămâni îi ardeau, iar picioarele îi erau de plumb, dar continuă să alerge, menținându-și poziția în mijlocul colegilor Campioni. Brullo, Chaol și ceilalți antrenori împreună cu treizeci și șase de gărzi înarmate îi urmau călare prin parcul de vânătoare. Câțiva dintre Campioni – Mormânt, Ned și Bill – primiseră lanțuri mai lungi. Presupuse că era un privilegiu faptul că Westfall nu o încătușase și pe ea. Dar,

spre surprinderea ei, Cain conducea plutonul și era cu aproape zece metri înaintea celorlalți. Cum era posibil să fie atât de rapid?

Sunetul frunzelor zdrobite și al răsufărilor extenuate umplu aerul cald de toamnă, iar Celaena își menținu privirea pe părul negru și umed al hoțului dinaintea ei. Pas cu pas, inspira, expira. Trebuia să își amintească să respire în continuare.

Înaintea tuturor, Cain dispăru după un colț, îndreptându-se către nord – înapoi către castel. Asemenea unui stol de păsări, ceilalți îl urmară. Pas cu pas, niciodată încetinind ritmul. Lasă-i pe toți să stea cu ochii pe Cain, să completeze împotriva lui. Ea nu avea nevoie să câștige cursa pentru a demonstra că era mai bună – era mai bună fără niciun fel de aprobare care putea veni din partea regelui! Genunchii îi tremurară, dar se menținu pe poziție. Alergarea se va sfârși în curând. În curând.

Nici măcar nu îndrăznise să privească în urmă pentru a vedea dacă vreunul dintre ei căzuse. Putea simți privirea lui Chaol ațintită asupra sa, amintindu-i să rămână la mijloc. Cel puțin atâtă încredere avea în ea.

Copacii se despărțiră, dezvăluind terenul ce se întindea între parc și grajduri. Sfârșitul cursei. Capul i se învârtea și ar fi blestemat durerea aprigă ce îi străpungea trupul dacă ar fi avut aer pentru asta. Trebuia să stea la mijloc. Stai la mijloc.

Cain încheie cursa și ridică mâinile deasupra capului în semn de victorie. Mai alergă câțiva metri, încetinind pasul pentru a se domoli, iar antrenorul său aplaudă pentru el. Singurul răspuns al Celaenei fu să își mențină picioarele în mișcare. Doar câțiva metri rămași. Lumina câmpului deschis devenea

din ce în ce mai intensă în timp ce se apropia. Stele îi licăreau înaintea ochilor, roind în privirea ei. Trebuia să stea la mijloc. Ani de antrenament cu Arobynn Hamel o învățaseră pericolele renunțatului mult prea ușor.

Apoi trecu de copaci, iar câmpul deschis o înconjură într-o explozie de spațiu și iarbă, și cer albastru. Bărbații dinaintea ei încetiniră și se opriră. Era tot ce putea face pentru a evita prăbușirea în genunchi, dar își încetini picioarele, încet, încet, încet, își făcu picioarele să meargă, respira sacadat în timp ce stelele continuau să danseze înaintea ochilor săi.

– Bun, spuse Brullo, strunindu-și calul și scrutând pe cei care se întorseseră printre primii. Luați apă. Mai avem antrenamente după asta.

Printre petele care îi încețoșau privirea, îl zări pe Chaol oprindu-și calul. Picioarele ei se mișcară din inerție către el, apoi pe lângă el, înapoi către pădure.

– Unde mergi?

– Mi-am scăpat inelul acolo, minți ea, făcând efortul de a părea cât mai răvășită. Lasă-mi un moment să îl găsesc. Neașteptând aprobarea lui, intră printre copaci spre rânjetele Campionilor care o auziseră. După zgomotele din apropiere, știu că un alt Campion avea aceeași problemă. Pași în ascunzișul tufișurilor, împiedicându-se în timp ce lumea se întuneca și se lumina, și învârtea. De-abia căzu în genunchi că și vomită.

Vărsă până ce nu mai rămase nimic. Campionul răvășit trecu pe lângă ea. Pe picioare tremurânde, se sprijini de un copac din apropiere și se îndreptă de mijloc. Îl găsi pe

căpitanul Westfall stând pe marginea aleii, privind-o cu buzele încrețite.

Își șterse buzele cu dosul încheieturii și nu îi adresă niciun cuvânt, apoi ieși din pădure.

CAPITOLUL 13

Era ora prânzului când Brullo le dădu liber pentru restul zilei; a spune că Celaenei îi era foame ar fi fost o afirmație modestă. Mâncase deja jumătate de porție, îndesându-și în gură carne și pâine, când ușa sufrageriei se deschise.

– Ce faci aici? întrebă ea cu gura plină.

– Poftim? spuse Căpitanul Gărzii luând un loc la masă. Își schimbase hainele și făcuse o baie. Trase un platou cu somon către el și își umplu farfuria. Celaena avea o expresie dezgustată, strâmbând din nas. Nu îți place somonul? întrebă Chaol.

– Urăsc peștele. Prefer să mor decât să îl mănânc.

– Asta este surprinzător, spuse el luând o îmbucătură.

– De ce?

– Pentru că miroși precum unul.

Ea deschise gura pentru a expune îmbucătura de pâine și carne pe care o mesteca. El clătină din cap.

– Poate că lupți bine, dar manierele tale sunt un dezastru.

Cealena așteptă ca el să menționeze momentul în care vomitase mai devreme, dar el nu continuă.

– Pot vorbi și mă pot comporta asemenea unei doamne, dacă îmi face plăcere.

– Atunci îți sugerez să începi să faci asta. După o pauză, Chaol întrebă: Cum te bucuri de libertatea ta temporară?

– Este o remarcă meschină sau o întrebare sinceră?

El luă o mușcătură din pește.

– Oricare variantă preferi.

Fereastra dezvăluia cerul după-amiezii, ușor palid, dar încă minunat.

– Îmi place, în mare parte. În special acum că am cărți de citit oricând mă încui tu aici. Nu mă aștept să înțelegi.

– Dimpotrivă. Poate că nu am atât de mult timp la dispoziție pentru citit asemenea ție și lui Dorian, dar asta nu înseamnă că iubesc mai puțin cărțile.

Celaena mușcă dintr-un măr. Era acrișor, cu o ușoară tentă dulceagă.

– Oh? Și ce cărți îți plac? El numi câteva, iar ea clipi. Ei bine, sunt alegeri bune – cele mai multe. Ce altceva? Întrebă ea și astfel o oră trecu pe nesimțite, purtându-i pe aripile conversației. Deodată, ceasul bătut ora unu, iar el se ridică.

– Îți poți petrece după-amiaza în orice fel dorești, spuse Chaol.

– Unde pleci?

– Să îmi odihnesc picioarele și plămâni.

– Da, bine, să sperăm că vei citi ceva de calitate înainte de a te vedea din nou.

El adulmecă aerul în timp ce părăsi încăperea.

– Să sperăm că vei face o baie înainte de a te vedea din nou.

Oftând, Celaena își chemă slujnicele pentru a-i pregăti baia. O după-amiază de citit pe balcon era ademenitoare.

*

În următoarea dimineață, ușa dormitorului Celaenei se deschise și un tropăit familiar răsună prin cameră. Chaol Westfall se opri când o găsi pe asasină agățată de pragul de sus al ușii, ridicându-se în mod repetat în sus pentru a atinge cu bărbia bara de lemn. Sudoarea îi îmbiba maioul și se prelingea în firicele subțiri pe pielea ei palidă. Se antrena deja de o oră. Brațele îi tremurau cu fiecare ridicare.

Deși trebuia să pretindă că se afla la mijlocul gloatei, nu avea niciun motiv să se antreneze ca și cum aceea ar fi fost adevărata ei poziție. Chiar dacă fiecare exercițiu îi făcea trupul să strige să se oprească. Nu își ieșise chiar atât de mult din formă – la urma urmei, târnăcopul ei fusese foarte greu. Și cu siguranță nu avea nimic de-a face cu ceilalți ei concurenți care o întrecuseră ieri la cursă.

Deja avea un avantaj. Pur și simplu trebuia să se detașeze mai mult.

Nu își întrerupse exercițiul în timp ce îi zâmbi, gâfâind printre dinții încleștați. Spre surprinderea ei, Chaol îi întoarse zâmbetul.

*

În după-amiaza aceea se dezlănțui o furtună, iar Chaol îi permise Celaenei să se plimbe prin castel împreună cu el după ce terminase antrenamentul pe acea zi alături de ceilalți Campioni. Deși el vorbea destul de puțin, ea se bucura din plin de faptul că ieșise din cameră, îmbrăcată într-una dintre rochiile noi – o rochie adorabilă, dintr-o mătase de

culoarea liliacului, cu dantelă de un roz palid și mărgele sidefii. Apoi dădură un colț și aproape că se ciocniră cu Kaltain Rompier. Asasina s-ar fi strâmbat, dar uită cu totul de Kaltain când privirea îi căzu pe însoțitoarea acesteia. Era o femeie Eyllwe.

Semeață, înaltă și suplă, fiecare dintre trăsăturile sale fiind perfect definite și fine. Rochia ei albă și largă contrasta cu pielea cafenie și catifelată, iar mare parte din pieptul și gâtul ei era acoperită de o platoșă aurie. Brățări de aur și fildeș îi licăreau la încheieturi, iar picioarele îi erau protejate de sandale, deasupra lor purtând, brățări asortate pentru glezne. O diademă subțire din fire de aur și pietre prețioase îi împodobeau fruntea. Era însoțită de două gărzi, înarmate până în dinți cu pumnale și săbii Eyllwe, ambele studiindu-i pe Chaol și Celaena îndeaproape, analizând amenințarea.

Fata Eyllwe era o prințesă.

– Căpitane Westfall! spuse Kaltain și făcu o reverență. Alături de ea, un bărbat scund, îmbrăcat în veșmintele negru cu roșu ale unui consilier, făcu o plecăciune înaintea perechii.

Prințesa Eyllwe rămase perfect nemișcată, studiindu-i precaută din ochii ei căprui pe Celaena și pe însoțitorul acesteia. Celaena îi oferă un zâmbet discret, iar prințesa păși mai aproape, gărzile ei încordându-se ușor. Se mișca cu o grație naturală.

Kaltain gesticulă către prințesă, antipatia citindu-i-se pe chipul frumos.

– Aceasta este Alteța Sa Regală, prințesa Nehemia Ytger din Eyllwe.

Chaol făcu o plecăciune joasă. Prințesa încuviință, de-abia plecându-și bărbia. Celaena cunoștea acel nume, îi auzise adeseori pe sclavii Eyllwe din Endovier mândrindu-se cu frumusețea și curajul Nehemiei. Nehemia, Lumina din Eyllwe, cea care îi va salva de la nenorocire. Nehemia, cea care într-o bună zi ar putea reprezenta o amenințare pentru stăpânirea regelui Adarlanului asupra țării sale, când ea va urca pe tron. Nehemia, spuneau ei, cea care trimitea pe furiș informații și provizii grupurilor răzvrătite ce se ascundeau în Eyllwe. Dar ce căuta ea aici?

– Și Lady Lillian, adăugă brusc Kaltain.

Celaena făcu cea mai joasă reverență fără a se prăbuși și spuse în Eyllwe:

– Bine ați venit în Rifthold, Înălțimea Voastră!

Prințesa Nehemia zâmbi discret, iar ceilalți rămaseră cu gurile căscate. Consilierul sclișea, ștergându-și sudoarea de pe frunte. De ce nu o trimiseseră pe Nehemia la prințul moștenitor sau chiar la Perrington? De ce era prințesa însoțită prin castel de către Kaltain Rompier?

– Îți mulțumesc, răspuse prințesa cu un glas suav.

– Îmi imaginez că ați avut o călătorie lungă, continuă Celaena în Eyllwe. Ați sosit astăzi, Alteță?

Gărzile Nehemiei făcură un schimb de priviri, iar sprâncenele prințesei se ridicară ușor. Nu foarte mulți nordici vorbeau limba ei.

– Da, iar regina a trimis-o pe *aceasta* – Nehemia făcu un semn cu capul către Kaltain – să îmi arate împrejurimile

împreună cu viermele acela transpirat. Prințesa miji ochii către consilierul scund, care își freca mâinile și își tampona fruntea cu o batistă. Poate că el știa ce fel de amenințare reprezenta Nehemia; dar de ce să o aducă la castel?

Celaena își plimbă limba peste dinți, încercând să nu râdă.

– Pare puțin agitat. Trebuia să schimbe subiectul, altfel nu s-ar mai fi putut abține din râs. Ce părere ai despre castel?

– Este cel mai prostesc lucru pe care l-am văzut vreodată, spuse Nehemia privind tavanul de parcă ar fi putut vedea prin piatră secțiunile de sticlă. Mai degrabă aș intra într-un castel construit din nisip.

Chaol le privea oarecum neîncrezător.

– Mă tem că nu am înțeles un cuvânt din ceea ce ai spus, le întrerupse Kaltain. Celaena încercă să nu își dea ochii peste cap – uitase că femeia se afla acolo.

– Noi, spuse prințesa, încercând să vorbească în limba comună, vorbeam cu vremea.

– *Despre vreme*, o corectă cu asprime Kaltain.

– Măsoară-ți cuvintele! izbucni Celaena înainte să gândească.

Kaltain îi trimise Celaenei un zâmbet discret, dar răutăcios.

– Dacă se află aici pentru a învăța despre noi și obiceiurile noastre, atunci trebuie să o corectez astfel încât să nu pară ridicolă.

Pentru a învăța despre ei sau din cu totul alt motiv? Chipul prințesei și ale gărzilor sale erau indescifrabile.

– Înălțimea Voastră, spuse Chaol pășind înainte, o mișcare subtilă pentru a interveni între Celaena și Nehemia. Faceți un tur al castelului?

Nehemia medită asupra cuvintelor, apoi o privi pe Celaena, cu sprâncenele ridicate, de parcă ar fi așteptat deja o traducere până acum. Un zâmbet se ivi în colțul buzelor Celaenei. Nu era de mirare că bărbatul din consiliu transpira atât de abundent. Nehemia era o forță de luat în calcul. Celaena traduse întrebarea lui Chaol cu ușurință.

– Dacă tu consideri structura asta nebunească a fi un castel, răspunse Nehemia.

Celaena se întoarse către Chaol.

– Spune că da.

– Nu știam că atât de multe cuvinte pot însemna unul singur, spuse Kaltain cu falsă simpatie. Celaena își înfipse unghiile în palme.

„Îți voi smulge părul din cap.“

Chaol făcu încă un pas către Nehemia, interpunându-se eficient între Celaena și Kaltain. Inteligent bărbat. Își puse o mână pe piept.

– Alteță, eu sunt Căpitanul Gărzii Regale. Vă rog, permiteți-mi să vă însoțesc.

Celaena traduse din nou cuvintele căpitanului, iar prințesa încuviință.

– Scapă de ea, îi spuse cu hotărâre Celaenei, apoi flutură o mână către Kaltain. Îmi displace caracterul ei.

– Ești liberă, îi spuse Celaena lui Kaltain, afișând un zâmbet larg. Prințesa este extenuată de compania ta.

Kaltain tresări.

– Dar regina...

– Dacă aceasta este dorința Alteței Sale, atunci va fi îndeplinită, o întrerupse Chaol. Deși trăsăturile sale erau mascate

de rigorile protocolului, Celaena putea jura că zărise un licu de amuzament în ochii lui. Își dori să îl îmbrățișeze. Nu se deranjă să își ia rămas-bun de la Kaltain, în timp ce prințesa și consilierul li se alăturară și înaintară pe coridor, lăsându-o în urmă pe domnița spumegând de furie.

– Toate femeile voastre de curte sunt asemenea ei? o întreabă prințesa pe Celaena în Eyllwe.

– Precum Kaltain? Din nefericire, Alteța Voastră.

Nehemia o examina pe asasină, iar Celaena știa că îi studia hainele, mersul, ținuta – tot ceea ce Celaena studiasc ea însăși deja la prințesă.

– Dar tu... tu nu ești ca ele. Cum de știi să vorbești Eyllwe atât de bine?

– Eu, se gândi Celaena la o minciună, am studiat limba pentru câțiva ani.

– Ai un accent de țară. Acest lucru se învață din cărți?

– Am cunoscut o femeie din Eyllwe care m-a învățat.

– O sclavă de-a ta? Tonul i se ascuți, iar Chaol își îndreptă privirea către ele.

– Nu, spuse grăbită Celaena. Nu cred în exploatarea sclavilor. Ceva îi întoarse stomacul la gândul tuturor acelor sclavi rămași în Endovier, acelor oameni condamnați să sufere până la moarte. Doar pentru că ea părăsise Endovierul, asta nu însemna că Endovierul încetase să existe.

Glasul Nehemiei era din nou blând.

– Atunci ești foarte diferită față de companiile tale de la curte.

Celaena apucă doar să încuviințeze către prințesă, apoi își întoarseră atenția către coridorul din față. Servitori și

slujitoare treceau pe lângă ele, căscând ochii la vederea prințesei și a gărzilor sale. După un moment de tăcere, Celaena își îndreptă umerii.

– De ce vă aflați în Rifthold, dacă îmi permiteți întrebarea? Adăugă: Alteță.

– Nu este nevoie să te obosești să îmi spui așa. Prințesa se juca cu una dintre brățările de aur de la încheietura mâinii. Am venit la cererea tatălui meu, regele din Eyllwe, ca să învăț limba voastră și obiceiurile pentru a-mi putea servi mai bine poporul și țara.

Având în vedere cele auzite despre Nehemia, Celaena bănuie că acesta nu era singurul motiv, dar zâmbi politicoasă și spuse:

– Cât timp veți rămâne în Rifthold?

– Până când tatăl meu va trimite din nou oameni după mine. Încetă să se mai joace cu brățara și se încruntă văzând ploaia bătând în ferestre. Dacă am noroc, voi rămâne aici doar până la primăvară. Asta dacă tatăl meu nu decide că un bărbat din Adarlan ar putea fi un soț potrivit pentru mine, iar atunci voi rămâne aici până ce această chestiune va fi stabilită. Observând iritarea din ochii prințesei, Celaena simți o fărâma de milă pentru oricare bărbat ar fi ales tatăl său.

Un gând îi trecu prin minte, iar Celaena își înclină capul într-o parte.

– Cu cine v-ați putea mărita? Prințul Dorian? Era indiscretă și puțin impertinentă și regretă întrebarea din secunda în care o rostise.

Dar Nehemia doar strâmbă din nas.

– Băiatul acela drăguț? Mi-a zâmbit de mult prea multe ori și ar trebui să vezi cum le face cu ochiul celorlalte femei de la curte. Eu vreau un soț care să încălzească patul *meu*, și numai al meu. Privi pieziș către asasină, examinând-o iarăși din cap până în picioare. Celaena zări ochii prințesei zăbovind asupra câtorva cicatrici de pe mâinile sale. De unde ești, Lillian?

Celaena își ascunde cu nonșalanță mâinile în faldurile rochiei.

– Bellhaven – un oraș în Fenharrow. Este un port de pescuit. Miroase groaznic.

Asta nu era o minciună. De fiecare dată când vizitase Bellhavenul cu vreo misiune, duhoarea de pește o făcuse să își țină respirația când ajungea în apropierea docurilor.

Prințesa chicoti.

– Riftholdul miroase oribil. Prea mulți oameni. Cel puțin în Banjali, soarele arde totul. Iar râul din jurul palatului tatălui meu miroase a flori de lotus.

Chaol își dresese glasul, în mod evident plictisindu-se să fie exclus din conversație, iar Celaena rânji către el.

– Nu fi atât de ursuz, spuse ea în limba comună. Trebuie să o mulțumim pe prințesă.

– Nu te mai umfla în pene, spuse el. Puse o mână pe mânerul sabiei, iar gărzile Nehemiei se apropiară și mai mult de el. Deși Chaol era Căpitanul Gărzii, Celaena nu se îndoia nicio secundă că gărzile Nehemiei l-ar fi pus la pământ dacă devenea o amenințare. Doar o conduceam înapoi la consiliul

regelui. O să am o discuție cu ei despre faptul că i-au permis lui Kaltain să îi arate împrejurimile.

– Vânezi? Întrerupse Nehemia în Eyllwe.

– Eu? Prințesa încuviință. A... eu, nu, spuse Celaena, apoi vorbi din nou în Eyllwe. Îmi place mai mult să citesc.

Nehemia privi spre ferestrele biciuite de ploaie.

– Majoritatea cărților noastre au ars în urmă cu cinci ani, când Adarlanul ne-a invadat. Nu a contat dacă erau cărți despre magie – vocea îi coborî la rostirea cuvântului, deși Chaol și consilierul nu o puteau înțelege – sau despre istorie. Au ars bibliotecile cu totul, odată cu muzee și universități...

O durere familiară îi împunse pieptul. Celaena încuviință.

– Eyllwe nu a fost singura țară unde s-a întâmplat asta.

Ceva rece și dureros licări în ochii Nehemiei.

– Acum, majoritatea cărților pe care le primim sunt din Adarlan – într-o limbă pe care de-abia o pot înțelege. Asta trebuie să învăț cât timp sunt aici. Sunt atât de multe lucruri. Lovi cu piciorul în podea, bijuteriile ei zăngănind. Și urăsc pantofii ăștia! Și rochia asta mizerabilă! Nu îmi pasă dacă este mătase din Eyllwe și că se presupune că ar trebui să îmi reprezint regatul – materialul mi-a produs mâncărimi încă de când l-am îmbrăcat! Privi rochia elaborată a Celaenei. Cum poți suporta să porți chestia aia enormă?

Celaena își netezi poalele rochiei.

– Ca să fiu sinceră, îmi zdrobește coastele.

– Ei, bine, cel puțin nu sunt singura care suferă, spuse Nehemia. Chaol se opri înaintea unei uși și le ordonă celor

șase gardieni postați acolo să le păzească pe cele două și pe gărzile prințesei.

– Ce face? Întrebă Nehemia.

– Te înapoiază consiliului și se asigură că nu vei mai fi însoțită de Kaltain de-acum înainte.

Umerii Nehemiei se posomorâră ușor.

– Sunt aici doar de o zi și deja îmi doresc să plec. Suspină intens și se întoarce spre fereastră, de parcă ar fi putut vedea drumul înapoi către Eyllwe. Brusc, apucă mâna Celaenei și o strânse. Degetele îi erau surprinzător de bătătorite – în toate punctele în care s-ar putea odihni mânerul unei săbii sau al unui pumnal. Ochii Celaenei îi întâlneau pe cei ai prințesei, iar ea îi eliberă mâna.

„Poate că zvonurile privind asocierea ei cu rebelii din Eyllwe erau adevărate...”

– Îmi vei ține companie cât voi sta aici, Lady Lillian?

Celaena clipi auzind cererea – simțindu-se, totuși onorată.

– Desigur. Când voi fi disponibilă, vă voi însoți cu drag.

– Am însoțitori. Îmi doresc pe cineva cu care să vorbesc.

Celaena nu se putu abține – radia. Chaol intră din nou pe coridor și făcu o plecăciune înaintea prințesei.

– Consiliul dorește să vă vadă. Celaena traduse.

Nehemia gemu, dar îi mulțumi lui Chaol înainte de a se întoarce către Celaena.

– Mă bucur că ne-am cunoscut, Lady Lillian, spuse ea, ochii sclipindu-i. Pacea fie cu tine!

– Și cu tine, murmură asasina, privind-o îndepărtându-se.

Nu avusese niciodată mulți prieteni, iar cei pe care îi avusese o dezamăgiseră destul de des. Uneori cu consecințe

devastatoare, după cum învățase în vara aceea petrecută cu Asasinul Tăcut din Deșertul Roșu. După aceea, jurase să nu mai aibă niciodată încredere în fete, mai ales în cele cu planuri și putere proprie. Fete care ar face orice pentru a obține ceea ce își doresc.

Dar, pe măsură ce ușa se închidea în urma trenei ivorie a prințesei Eyllwe, Celaena se întrebă dacă se înșela.

*

Chaol Westfall o privi pe asasină mâncând, ochii ei poposind de pe o farfurie pe alta. De îndată ce ajunsese în camera sa, se dezbrăcase de rochie, iar acum purta un capot tran-dafiriu ce îi venea de minune.

– Ești teribil de tăcut azi, spuse ea cu gura plină. Nu se oprea niciodată din mâncat? Mânca mai mult decât orice cunoștință de-a lui. Primea multe feluri de mâncare la fiecare masă. Încântat de prințesa Nehemia? adăugă ea. Cuvintele de-abia puteau fi deslușite prin mestecatul său.

– Fata aceea încăpățânată? Chaol regretă remarca imediat ce ochii Celaenei se mijiră.

Urma o predică, iar el nu avea deloc chef să fie tratat de sus. Avea lucruri mai importante pe cap. Înainte de a pleca în această dimineață, regele nu îl luase în călătorie pe *nici-unul* dintre soldații propuși de el și refuzase să îi spună încotro merge și să accepte oferta lui de a-l însoți.

În plus, câțiva câini regali de vânătoare dispăruseră, iar rămășițele lor pe jumătate mâncate fuseseră găsite în aripa nordică a palatului. Asta era îngrijorător; cine ar face un lucru atât de grotesc?

– Și ce este în neregulă cu fetele încăpățâdate? insistă ea. În afară de faptul că nu sunt niște nătăflețe tari de cap care deschid gura doar pentru a da ordine și a bârfi?

– Pur și simplu prefer un alt tip de femeie.

Din fericire, spusese lucrul potrivit, întrucât Celaena își flutură genele.

– Și ce fel de femeie ar fi?

– Nu o asasină arogantă.

Ea se îmbufnă.

– Să presupunem că nu aș fi o asasină. Atunci m-ai fi plăcut?

– Nu.

– Ai prefera-o pe Lady Kaltain?

– Nu fi neghioabă.

Era ușor să fie răutăcios, dar devenea mult prea ușor să fie amabil. Mușcă din pâine. Ea îl privi, cu capul înclinat. Uneori, Chaol simțea că îl privea asemenea unei pisici care urmărește un șoarece. Se întreba cât va mai dura până se va năpusti asupra lui.

– Te holbezi, căpitane.

Chaol aproape că își ceru scuze, dar se opri. Ea era o asasină arogantă, vulgară și total impertinentă. Își dorea ca lunile să zboare, ea să fie numită Champion, apoi, odată ce anii de datorie vor fi trecut, să plece. Nu dormise prea bine de când o aduseseră din Endovier.

– Ai mâncare între dinți, spuse el. Ea se scobi cu o unghie și întoarse capul spre fereastră. Ploaia se prelingea pe geam. Oare privea ploaia sau ceva dincolo de ea?

El sorbi din pocal. În ciuda aroganței ei, era inteligentă, relativ amabilă și oarecum fermecătoare. Dar unde era

răutatea aceea întunecată? De ce nu se arăta astfel încât el să o arunce în temniță și să anuleze competiția asta ridicolă? Ea avea ceva măreț și ucigător, iar lui nu îi plăcea asta.

Va fi pregătit – când va veni timpul, va fi în așteptare. Se întreabă care dintre ei va supraviețui.

CAPITOLUL 14

În următoarele patru zile, Celaena se trezi înainte de ivirea zorilor pentru a se antrena în camera ei, folosind orice avea la îndemână – scaune, cadrul ușii, chiar și bilele de biliard și tacurile. Bilele constituiau unelte uimitoare de echilibrare. În zori, de obicei Chaol își făcea apariția la micul dejun. După aceea, alergau împreună prin parcul de vânătoare. Toamna sosise de-a binelea, iar vântul purta mirosul frunzelor uscate și al zăpezii. Chaol nu scotea nicio dată un cuvânt când ea se apleca, având mâinile pe genunchi, și vomita micul dejun, nici nu comenta asupra faptului că pe zi ce trece ea putea alerga mai mult și mai mult fără să se oprească.

Odată ce își terminau alergarea, se antrenau într-o cameră privată, departe de ochii rivalilor ei. Asta până când ea se prăbușea pe podea și se plângea că era pe punctul de a muri de foame și oboseală. În timpul lecțiilor, cuțitele rămăseseră favoritele Celaenei, dar ajunsese să îndrăgească toiagul din lemn; evident, avea legătură cu faptul că îl putea lovi în voie pe căpitan, fără să îi reteze vreun braț. De la prima întâlnire cu prințesa Nehemia, nu o mai văzuse și nici nu mai auzise de ea – nici măcar din pălăvrăgelile slujnicilor.

Chaol o însoțea întotdeauna la masa de prânz, apoi ea se alătura celorlalți Campioni pentru alte câteva ore de antrenament sub privirea vigilentă a lui Brullo. Majoritatea antrenamentelor erau utile doar pentru a se asigura că știau să mânuiască armele. Iar ea, desigur, își ținea capul plecat tot timpul, făcând suficient cât să evite criticile lui Brullo, dar nu suficient pentru a atrage laudele sale, asemenea lui Cain.

Cain. Cât îl ura! Practic, Brullo îl venera – chiar și ceilalți Campioni îl salutau respectuos când trecea. Nimeni nu se deranja să comenteze despre cât de perfectă era forma în care era ea. Oare așa se simțiseră ceilalți asasini din Breasla Asasinilor în toți acei ani petrecuți în care ea acaparase atenția lui Arobynn Hamel? Dar aici îi era greu să se concentreze cu Cain prin preajmă, rânjind și tachinând-o, așteptând ca ea să facă o greșală. Celaena spera ca el să nu îi distragă atenția la primul test eliminatoriu. Brullo nu le dăduse niciun indiciu în legătură cu natura probei, iar Chaol era la fel de neinformați.

În ziua dinaintea primului test, Celaena știa că ceva era în neregulă cu mult timp înainte de a ajunge în sala de antrenament. Chaol nu venise la micul dejun, dar trimisese gărzi pentru a o escorta la antrenament, unde exersă pe cont propriu. Nu apăru nici la prânz, iar Celaena își puna zeci de întrebări.

Fără Chaol lângă ea, se rezemă de un stâlp, privind-i pe concurenți sosind unul câte unul, flancați de gărzile și antrenorii lor. Brullo nu era acolo – încă un lucru straniu. Iar astăzi erau mult prea multe gărzi în încăpere.

- Despre ce crezi că este vorba? o întrebă Nox Owen, tânărul hoț din Perranth, venind în spatele ei.

După ce se dovedise a fi oarecum talentat, mulți dintre ceilalți competitori căutaseră să afle mai multe despre el, dar Nox preferase să țină totul pentru el.

- Căpitanul Westfall nu m-a antrenat în dimineața asta, spuse ea. Ce era greșit în a recunoaște asta?

Nox întinse mâna.

- Nox Owen.

- Știi cine ești, spuse ea, dar îi strânse mâna oricum. Strânsoarea lui fu fermă, iar mâna lui – aspră și brăzdată de cicatrici.

- Bun. M-am simțit puțin cam invizibil cu matahala aia făcând pe grozavul în ultimele zile. Bărbia sa indică direcția lui Cain, care tocmai își examina bicepșii proeminenți. Un inel grosolan, cu o piatră de un negru fluorescent, sclipea pe degetul lui – era straniu că îl purta la antrenament. Nox continuă: L-ai văzut pe Verin? Arată de parcă i-ar fi rău. Indică spre hoțul pe care Celaena își dorea să îl nimească. În mod obișnuit, locul lui Verin era prin preajma lui Cain, tachinându-i pe ceilalți Campioni. Dar astăzi stătea singur lângă fereastră, cu chipul palid și ochii larg deschiși.

- L-am auzit vorbind cu Cain, spuse un glas timid din apropierea lor, iar cei doi îl văzură pe Pelor, cel mai tânăr dintre asasini, stând lângă ei. Petrecuse jumătate de zi privindu-l pe Pelor, iar în timp ce ea doar pretindea că este de nivel mediocru, lui chiar i-ar fi prins bine puțină pregătire.

„Asasin. Serios? Nici măcar nu i se îngroșase vocea. Oare cum a ajuns aici?“

- Ce a spus? Nox își băgă mâinile în buzunare. Hainele sale nu erau atât de jerpelite ca ale celorlalți competitori; întrucât auzise de el însemna că trebuia să fi fost un bun hoț în Perranth.

Chipul pistruiat al lui Pelor păli puțin.

- Bill Chastain - Mâncătorul de Ochi - a fost găsit mort de dimineată.

Un Campion era mort? Și încă un ucigaș renumit.

- Cum? ceru ea să știe.

Pelor înghiți în sec.

- Verin a spus că nu a fost deloc plăcut. Ca și cum cineva l-ar fi spintecat. A trecut pe lângă cadavru în drumul său spre sală. Nox înjură în barbă, iar Celaena îi studie pe ceilalți Campioni. Tăcerea se lăsase peste încăperea, iar ei stăteau în grupuri, șoptind. Povestea lui Verin se răspândea rapid. Pelor continuă. A spus că trupul lui Chastain era *ferfeniță*.

Un fior îi cutremură șira spinării, dar Celaena clătină din cap, chiar atunci când un gardian intră și spuse că Brullo ordonase să se antreneze și să exersese orice doreau. Având nevoie să își distragă atenția de la imaginea care deja se forma în mintea sa, Celaena nu se deranjă să își ia rămas-bun de la Nox și Pelor și se îndreptă către suportul de arme și luă o centură cu cuțite pentru aruncare.

Ocupă un loc lângă ținta arcașilor; Nox i se alătură un moment mai târziu și începu să arunce cuțitele la țintă. Lovi al doilea inel, dar cuțitele lui nu se apropiau niciodată de centru. Priceperea lui la cuțite nu se compara nici pe departe cu talentul său de arcaș.

Ea scoase un cuțit de la centură. Cine ar fi ucis un Campion într-un mod atât de brutal? Și cum scăpase dacă lăsase trupul pe coridor? Acest castel mișuna de gărzi. Un Campion era mort, chiar cu o zi înainte de primul lor test; oare va deveni un obicei?

Focaliză punctul mic și negru din centrul țintei. Își încețini răsufierea, își încordă brațul, lăsându-și încheietura să se relaxeze. Sunetele celorlalți Campioni se stinseră. Întu-nericul centrului țintei o atrăgea. Răsufiând trimise cuțitul într-acolo.

Sclipi, asemenea unei stele căzătoare de oțel. Un zâmbet sinistru îi apărui pe buze când pumnalul nimeri în plin.

Lângă ea, Nox înjură când pumnalul său lovi al treilea inel, iar zâmbetul ei se lărgi, în ciuda cadavrului ciopărtit care zăcea undeva în castel.

Celaena scoase un alt pumnal, dar se opri când Verin strigă către ea din ringul unde se duela cu Cain.

- Trucurile de circ nu îți sunt de mare folos când ești Campionul regelui. Ea își aținti privirea către el, dar rămase poziționată spre țintă. Ți-ar prinde mai bine dacă ai sta culcată, învățând trucuri folositoare pentru femei. De fapt, te pot învăța eu câteva diseară, dacă vrei. Râse, iar Cain îl urmă. Celaena strânse mânerul pumnalului dureros de tare.

- Nu-i asculta, murmură Nox și aruncă încă un cuțit, ratând din nou ținta. Țștia nu ar ști ce să facă cu o femeie nici dacă una ar intra complet goală în dormitorul lor.

Celaena aruncă pumnalul, iar lama scoase un clinchet când se înfipse la un milimetru de cel pe care îl aruncase înainte.

Sprâncenele negre ale lui Nox se ridicară, evidențiindu-i ochii cenușii. Nu putea avea mai mult de douăzeci și cinci de ani.

- Ai o țintă uimitoare.

- Pentru o fată? îl provocă ea.

- Nu, spuse el și aruncă un alt pumnal. Pentru oricine. Pumnalul rată din nou. Merse până la țintă, smulgând toate cele șase cuțite și punându-le în teacă înainte de a se întoarce la linia de aruncare. Celaena își dresă glasul.

- Stai greșit, spuse ea suficient de șoptit încât ceilalți Campioni să nu poată auzi. Și ții incorect încheietura.

Nox își plecă brațul. Celaena adoptă poziția de tragere.

- Picioarele așa, spuse ea. El o studie pentru un moment, apoi își poziționează picioarele în mod asemănător. Îndoiaie ușor genunchii. Umerii înapoi; relaxează-ți încheietura. Aruncă atunci când expiri. Ea făcu o demonstrație pentru el, iar pumnalul își găsi ținta.

- Arată-mi din nou, spuse Nox apreciativ.

Ea îi arată și nimeri ținta. Apoi își folosi mâna stângă pentru a arunca și își reprimă strigătul de bucurie când lama despică mânerul unui alt pumnal.

Nox se concentrează asupra țintei ridicând ușor brațul.

- Ei, bine, tocmai m-ai făcut de rușine, spuse el râzând pe sub bărbie și ridicând mai sus pumnalul.

- Relaxează-ți și mai mult încheieturile, fu replica Celaenei. Totul ține de modul în care cuțitul țâșnește din mâna ta.

Nox se supuse, trăgând adânc aer în piept, iar pumnalul său zbură. Nu lovi ținta, dar nimeri în interiorul cercului. Ridică din sprâncene.

– Asta este o îmbunătățire.

– Una mică, spuse ea și rămase pe loc în timp ce el aduna cuțitele din cele două ținte și i le înapoie pe ale sale. Ea le puse în teaca de la curea. Ești din Perranth, corect? întrebă ea. Deși nu fusese niciodată în Perranth, al doilea mare oraș din Terrasen, mențiunea ținutului său natal încă îi provoca un fior de teamă și vinovăție. Trecuseră zece ani de când familia regală fusese măcelărită, zece ani de când armata regelui Adarlanului îi invadase, zece ani de când Terrasen pierise tăcut și cu capul plecat. Nu trebuia să fi pomenit de el – de fapt, nu știa *de ce* vorbise.

Își dresă trăsăturile într-un interes politicos când Nox încuviință.

– De fapt, asta este prima dată când părăsesc Perranthul. Tu ai spus că ești din Bellhaven, nu-i așa?

– Tatăl meu este negustor, minți ea.

– Și ce părere are că fiica sa fură bijuterii?

Ea afișă un zâmbet și aruncă un cuțit către țintă.

– Nu mă va primi acasă pentru multă vreme, asta este sigur.

– Ah, atunci ești pe mâini bune, totuși. Ai cel mai bun antrenor dintre toți. V-am văzut alergând în zori. Eu trebuie să îl implor pe al meu să lase sticla din mână și să îmi permită să mă antrenez în afara lecțiilor. Înclină capul spre antrenorul lui, care stătea rezemat de perete, cu gluga mantiei trasă peste ochi. Doarme iar, adăugă Nox.

– Uneori, Căpitanul Gărzii este o pacoste, spuse ea aruncând încă un pumnal, dar ai dreptate, este cel mai bun.

Nox rămase tăcut pentru un moment, apoi spuse:

- Data viitoare, înainte de a ne alege perechi pentru antrenamente, caută-mă, bine?

- De ce? Celaena vru să ia un alt pumnal, dar descoperi că își golise din nou stocul.

Nox aruncă un alt cuțit, iar de data asta nimeri ținta.

- Pentru că pariez aurul că tu vei câștiga competiția asta blestemată.

Ea zâmbi timid.

- Să sperăm că nu vei fi eliminat la testul de mâine. Își plimbă privirea prin sala de antrenamente, căutând orice semn al provocării care urma să aibă loc în dimineața următoare, dar nu observă nimic ieșit din comun. Ceilalți concurenți rămaseră tăcuți - cu excepția lui Cain și Verin - și mulți dintre ei erau albi ca varul. Și să sperăm că niciunul din noi nu sfârșește precum Mâncătorul de Ochi, adăugă Celaena și vorbi serios.

*

- Tu nu te ocupi și cu altceva în afară de citit? spuse Chaol. Ea tresări din fotoliul său de pe balcon când el luă un loc lângă ea. Lumina după-amiezii târzii îi încălzea chipul, iar briza înmiresmată a toamnei îi flutura prin părul despletit.

Celaena scoase limba.

- Nu ar trebui să investighezi uciderea Mâncătorului de Ochi? Chaol nu venea niciodată în camera ei după prânz.

Ceva întunecat îi străbătu privirea.

- Asta nu te privește pe tine. Și nu încerca să obții detalii despre asta de la mine, adăugă el când ea deschise gura. El

arăță spre cartea din poala ei. Am văzut la prânz că citești *Vântul și Ploaia* și am uitat să te întreb ce părere ai.

Oare el chiar venise să discute despre o carte, deși cadavrul unui campion fusese găsit în dimineța aceea?

– Este puțin cam încărcată, recunosc eu ea ridicând volumul castaniu din poală. Când el nu răspunse, Celaena întrebă: De ce te afli aici, sincer?

– Am avut o zi lungă.

Ea își masă un loc dureros la genunchi.

– Din pricina crimei?

– Pentru că prințul m-a târât într-o întrunire a consilierilor, care a durat trei ore, spuse el, un mușchi din maxilarul său tresărind.

– Credeam că Înălțimea Sa este prietenul tău.

– Este.

– De cât timp sunteți prieteni?

El tăcu, iar Celaena știa că antrenorul său se gândea la cum ar fi putut ea folosi această informație împotriva lui, cântărind riscul de a-i spune adevărul. Era pe cale de a se răsti la el când Chaol răspunse:

– De când eram mici. Eram singurii băieți de vârsta noastră din castel – de rang înalt. Luam lecții împreună, ne jucam împreună, ne antrenam împreună. Dar când aveam treisprezece ani, tatăl meu a decis ca familia noastră să se mute înapoi în Anielle.

– Orașul de pe Lacul Argintiu? Cumva avea sens că familia lui Chaol domnea peste Anielle. Cetățenii de acolo erau războinici din naștere și fuseseră apărători împotriva hoardelor de sălbatici din munții Colț Alb timp de multe

generații. Din fericire, lucrurile deveniseră mai ușoare pentru războinicii din Anielle în ultimii zece ani; poporul din munți fusese printre primele popoare distruse de către armata cotropitoare a Adarlanului și foarte rar rebelii lor ajungeau în sclavie. Celaena auzise povești despre bărbații din munte luând viața soțiilor și copiilor, apoi pe a lor, pentru a nu fi capturați de cei din Adarlan. Gândul că el ar lupta împotriva a sute dintre ei – împotriva bărbaților asemenea lui Cain – îi produse o stare de greață.

– Da, spuse Chaol, jucându-se cu cuțitul lung de vânătoare de la centura sa. Am fost forțat să mă alătur Consiliului Regal, asemenea tatălui meu; el își dorea ca eu să petrec ceva timp în sânul poporului meu și să învăț... orice ar învăța un consilier. A spus că, din moment ce armata regelui se afla atunci în munți, ne putem reorienta interesele de la lupta împotriva oamenilor munților la politică. Ochii săi aurii erau distanți. Dar îmi era dor de Rifthold, continuă el.

– Așa că ai fugit? Celaena era uimită de cât de multe îi povestea Chaol – nu refuzase să îi spună despre el în călătoria lor dinspre Endovier?

– Să fug? Chaol chicoti. Nu. Dorian l-a convins pe Căpitanul Gărzii să mă ia drept ucenic, cu ajutorul lui Brullo. Așa că am abdicat și-am cedat titlul de Lord al Aniellei fratelui meu și am plecat a doua zi.

Tăcerea căpitanului sugera ceea ce el nu putea spune. Că tatăl său nu obiectase. Dar mama sa? Chaol trase adânc aer în piept.

– Dar tu? întrebă el.

Celaena își încrucișă brațele.

- Credeam că nu vrei să știi nimic despre mine.

Un zâmbet fantomatic traversă buzele lui Chaol în timp ce privea cerul topindu-se în pete de portocaliu.

- Ce părere au părinții tăi despre faptul că fiica lor este Asasina Adarlanului?

- Părinții mei sunt morți, spuse ea. Au murit când aveam opt ani.

- Deci tu...

Inima îi bubuia în piept.

- M-am născut în Terrasen, apoi am devenit asasin, apoi am ajuns în Endovier, și acum sunt aici. Și asta este tot.

Tăcerea căzu; apoi el întrebă:

- De unde ai cicatricea de pe mâna dreaptă? Nu era nevoie ca ea să privească fâșia zimțată ce îi traversa mâna, chiar deasupra încheieturii. Își flexă degetele.

- Când aveam doisprezece ani, Arobynn Hamel a decis că nu eram nici pe departe atât de pricepută la mânuirea sabiei cu mâna stângă. Așa că mi-a dat de ales: fie îmi rupea el mâna dreaptă, fie o făceam eu însămi. Amintirea fantomatică a durerii năprasnice îi străbătu mâna. În acea noapte, mi-am pus mâna în pragul unei uși și am trântit ușa peste ea. Am avut o rană deschisă și mi-am rupt două oase. A durat luni până să se vindece - luni în care mi-am putut folosi doar mâna stângă. Îi aruncă lui Chaol un zâmbet malițios. Pun pariu că Brullo nu ți-a făcut niciodată asta.

- Nu, spuse el încet. Nu, n-a făcut-o. Își drese vocea și se ridică. Primul test este mâine. Ești pregătită?

- Desigur, minți ea.

El rămase în picioare pentru încă un moment, studiind-o.

– Ne vedem mâine-dimineață, spuse el și plecă. În liniștea care urmă plecării sale, Celaena medită la povestea lui, modul în care era atât de diferită de a sa, dar totuși atât de similară. Își cuprinse trupul cu brațele, un vânt rece răscolindu-i faldurile rochiei.

CAPITOLUL 15

Deși nu recunoscuse niciodată, Celaena nu știa la ce să se aștepte de la primul lor test. După tot antrenamentul din ultimele cinci zile și exercițiile cu diferite arme și tehnici, corpul o durea. Alt lucru pe care nu l-ar fi recunoscut niciodată, deși îi era aproape imposibil să ascundă durerea din membre. Când Celaena și Chaol pășiră în uriașa sală în dimineața următoare, ea aruncă o privire asupra rivalilor săi și își aminti că nu era singura care nu avea habar la ce să se aștepte. O draperie neagră și impunătoare acoperea jumătate din încăperea, obturându-le vederea. Orice era în spatele acelei draperii, își dădu seama, urma să decidă soarta unuia dintre ei. Zarva obișnuită fusese înlocuită cu o tăcere agitată și, în loc să discute despre asta, concurenții stăteau tăcuți lângă antrenorii lor. Ea rămase aproape de Chaol, ca de obicei. Însă sponsorii de la mezanin, urmărind ce se petrecea pe podeaua alb-negru de dedesubt nu erau un lucru obișnuit. Gâtul i se încleștă când privirea ei o întâlni pe a prințului moștenitor. În afară de faptul că îi trimisese cărți, ea nu mai știuse de el de la întâlnirea cu regele. El îi aruncă un zâmbet, acei ochi de safir licărind în lumina dimineții. Ea îi oferă un zâmbet timid în schimb și își mută privirea din direcția sa.

Brullo stătea lângă cortină, cu o mână pe sabie, iar Celaena studie întreaga scenă. Cineva păși lângă ea. Știu cine era dinainte ca el să vorbească.

– E puțin cam teatral, nu crezi?

Îl privi pieziș pe Nox. Chaol deveni încordat și ea îl putea simți analizându-l îndeaproape pe hoț, fără îndoială întrebându-se dacă ea și Nox puneau la cale vreun plan de evadare care ar fi inclus moartea fiecărui membru al familiei regale.

– După cinci zile de antrenament asiduu, răspunse ea încet, în parte conștientă că destul de puțini oameni vorbeau în sală, mă bucur de puțină emoție și curiozitate.

Nox chicoti.

– Ce crezi că este? întrebă el.

Ea ridică din umeri, menținându-și atenția asupra cortinei. Din ce în ce mai mulți competitori soseau, iar în curând ceasul bătea ora nouă – ora de începere. Chiar dacă ar fi știut ce se afla dincolo de cortină, cu siguranță nu l-ar fi putut ajuta.

– Să sperăm că este o haită de lupi mănăcători de oameni pe care trebuie să îi doborâm cu mâinile goale. Acum îl privi direct în ochi, cu jumătate de zâmbet pe buze. Nu ar fi distractiv?

Chaol își dresese cu subtilitate glasul. Acum nu era momentul să stea de vorbă. Celaena își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor negri.

– Mult noroc! îi ură ea lui Nox înainte de a se îndrepta către cortină, Chaol urmând-o îndeaproape. Când ajunseră suficient de departe, Celaena îl întrebă șoptit: Nu ai idee ce se află sub cortină? Chaol clătină din cap.

Asasina își ajustă cureaua roasă din piele care îi atârna pe șolduri. Era genul de curea menită să suporte greutatea mai multor arme. Lipsa greutateii de acum îi amintea de ceea ce pierduse și ce avea să câștige. Moartea de ieri a Mâncătorului de Ochi fusese cu noroc dintr-un singur punct de vedere, un om în minus cu care să se întreacă.

Aruncă o privire spre Dorian. Probabil că de acolo, de sus, el putea să vadă ce se afla dincolo de cortină. De ce să nu o ajute să trișeze puțin? Își mută atenția asupra celorlalți sponsori – nobili purtând haine rafinate – și scrâșni din dinți la vederea lui Perrington. El rânji când îl zări pe Cain, care își întindea brațele musculoase. Oare deja îi spusese lui Cain ce se afla după draperie?

Brullo își dresе glasul.

– Atenție *acum!* strigă el. Toți competitorii încercară să pară calmi în timp ce acesta se îndrepta spre centrul cortinei. Primul vostru test a sosit. Rânji larg, ca și cum ceea ce se afla în spatele cortinei avea să îi chinuie teribil. După cum a ordonat Majestatea Sa, unul dintre voi va fi eliminat astăzi, unul dintre voi se va dovedi *nevrednic*.

„Termină odată cu asta!“ gândi Celaena, maxilarul încleștându-i-se.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Brullo pocni din degete, iar un gardian de lângă perete trase cortina. Centimetru cu centimetru până ce...

Celaena își suprimă un hohot de răs. Tir cu arcul? Era un concurs de tir cu arcul?

– Regulile sunt simple, spuse Brullo. În spatele său, cincisprezece ținte erau împrăștiate la diferite distanțe de-a lungul peretelui.

Aveți cinci trageri – una pe țintă. Cel cu cea mai proastă țintă pleacă acasă.

Câțiva concurenți începură să murmure, dar era tot ceea ce putea face Celaena pentru a-și ascunde bucuria. Din nefericire, Cain nu se deranjase să își ascundă rânjetul triumfător. De ce nu putuse fi el Campionul găsit mort?

– Veți trage pe rând, spuse Brullo, iar în spatele lor doi soldați aduseră un cărucior cu arcuri și tolbe cu săgeți. Formați un șir lângă masă pentru a vă stabili ordinea. Testul începe acum.

Celaena se aștepta ca ei să se grăbească spre masa lungă, încărcată cu arcuri și săgeți identice, dar aparent niciunul dintre ceilalți douăzeci și unu de competitori nu se grăbea foarte mult să ajungă acasă. Celaena se pregătea să se alătore șirului, dar Chaol o prinse de umăr.

– NU face pe grozava! o avertiză el.

Ea afișă un zâmbet dulce și îi îndepărtă degetele de pe umăr.

– Voi încerca să nu fac asta, spuse ea și se alătură șirului.

*

Câtă încredere din partea lor să le dea săgeți, chiar dacă vârfurile lor erau boante. Un capăt rotunjit nu însemna că nu se puteau înfige în gâtul lui Perrington sau al lui Dorian, dacă voia.

Deși gândul era plăcut, Celaena își menținu atenția asupra competitorilor. Cu douăzeci și unu de Campioni și câte cinci trageri de fiecare, testul avea să dureze mult. Grație lui Chaol, nimerise în capătul șirului – nu chiar ultima, dar a

treia de la sfârșit. Suficient de în spate încât să fie nevoită să îi privească pe ceilalți trăgând înaintea sa, inclusiv pe Cain.

Ceilalți concurenți se descurcă destul de bine. Țintele circulare uriașe erau compuse din cinci inele colorate – galben marcând interiorul, cu doar un punct mic și negru în centru. Fiecare țintă devenea mai mică pe măsură ce era amplasată mai în spate, și, pentru că încăperea era atât de lungă, ținta finală se afla la aproape șaptezeci de metri distanță.

Celaena își trecu degetele peste curbura fină a arcului său din tisă. Trasul cu arcul fusese printre primele lucruri pe care o învățase Arobynn – elementul de bază al antrenamentului oricărui asasin. Doi dintre asasini o demonstrară cu ușurință. Deși nu loviseră în plin, iar tragerile lor deveneau mai neîndemânatic pe măsură ce țintele se îndepărtau, orice ar fi fost maștrii lor, știuseră ce îi învățaseră.

Pelor, asasinul lungan, nu era încă suficient de puternic pentru a manevra un arc mare și de-abia nimeri de câteva ori. Când își termină toate încercările, ochii îi sclipiră resemnați, Campionii chicotiră, iar Cain râse cel mai tare.

Privirea lui Brullo era severă.

– Nu te-a învățat nimeni niciodată cum să folosești un arc, băiete?

Pelor ridică privirea, încruntându-se la Maestrul Armelor cu o obrăznicie surprinzătoare.

– Sunt mult mai priceput la otrăvuri.

– Otrăvuri! Brullo ridică mâinile în aer. Regele vrea un Campion, iar tu nu poți ochi nici măcar o vacă dintr-o ci-readă! Maestrul armelor îi făcu lui Pelor semn să plece. Ceilalți Campioni râseră din nou, iar Celaena nu își dorea nimic

mai mult decât să râdă împreună cu ei. Dar Pelor trase adânc aer în piept, umerii relaxându-i-se, și se alătură celorlalți concurenți care terminaseră testul. Dacă sfârșea prin a fi eliminat, unde îl duceau? La închisoare sau într-o altă gură de iad? Celaenei îi păru rău pentru băiat. Tragerile lui nu fuseseră chiar *atât* de rele.

De fapt, Nox fu cel care o surprinse cel mai mult, cu două lovituri în plin de la distanțele cele mai apropiate și ultimele două încercări la limita inelului central. Poate că ar trebui să îl ia în considerare pentru o alianță. Din modul în care ceilalți competitori îl priveau în timp ce se îndrepta către capătul încăperii, Celaena știu că și ei se gândeau la același lucru.

Mormânt, asasinul respingător, se descurcă bine, socoti ea. Patru nimerite din plin, iar lovitura finală la marginea inelului ultracentral. Dar apoi Cain se afișă în dreptul liniei albe din capătul încăperii, își încordă arcul și trase.

Din nou și din nou, și din nou, în câteva secunde. Iar când sunetul ultimei lovituri răsună prin camera deodată tăcută, Celaena simți cum stomacul i se întoarce pe dos. Cinci ținte în plin.

Singura ei consolare fu că niciuna dintre lovituri nu nimerise punctul negru – centrul absolut. Una fusese pe-aproape, totuși.

Dintr-un oarecare motiv, șirul începu să avanseze rapid. Nu se putea gândi decât la Cain – Cain aplaudat de Perrington, Cain bătut pe spate de Brullo, Cain primind toată lauda și atenția, nu pentru că era un munte de mușchi, ci pentru că o merita.

Deodată, Celaena se trezi stând la linia albă, privind întinderea vastă a încăperii dinaintea ei. Câțiva dintre bărbați chicotiră, iar ea își păstră capul sus, luând de peste umăr o săgeată și fixând-o în arcul său.

Făcuse câteva antrenamente cu arcul în urmă cu câteva zile și se descurcase excelent. Sau cât de excelent se putea descurca fără a atrage atenția cuiva. Iar ea ucisese oameni de la o distanță mult mai mare decât cea mai îndepărtată țintă. Lovituri curate. Direct în gât.

Încercă să înghită, dar gura îi era uscată.

„Eu sunt Celaena Sardothien, Asasinul Adarlanului. Dacă acești bărbați ar ști cine sunt, ar înceta să mai râdă. Eu sunt Celaena Sardothien. Voi câștiga. Nu îmi va fi teamă.“

Trase arcul înapoi, mușchii din brațul său resimțind efortul. Își scoase din minte orice sunet, orice mișcare, orice zgomot cu excepția răsuflărilor sale în timp ce focaliză prima țintă. Trase aer în piept. Expirând, lăsă săgeata să zboare. În plin.

Înceștarea stomacului său se domoli și răsuflă pe nas. Nu era centrul absolut, dar oricum nu țintise către acela.

Câțiva bărbați încetară să mai râdă, dar ea nu îi luă în seamă în timp ce fixă o altă săgeată și trase către cea de-a doua țintă. Țintise către marginea inelului ultracentral, pe care îl lovi cu o precizie mortală. Putea face un întreg cerc din săgeți, dacă dorea. Și dacă avea suficientă muniție.

Mai nimeri încă o dată în plin pe a treia țintă – țintind către margine, dar nimerind în interior. Procedă la fel la a patra țintă, dar ținti în partea opusă. Acolo unde țintea, săgeata se și înfigea.

Întinzând mâna după ultima săgeată, îl auzi pe unul dintre rivali, un mercenar roșcat pe nume Renault, chicotind. Strânse arcul suficient de tare încât lemnul să geamă și îl trase înapoi pentru ultima lovitură.

Ținta era acum puțin mai mult decât un amestec de culori, atât de îndepărtată încât punctul central era un grăunte de nisip în imensitatea camerei. Nu putea vedea micul punct din centru – punctul pe care nimeni nu reușise încă să îl atingă, nici măcar Cain. Brațul Celaenei tremură de efort întinzând coarda puțin mai în spate. Trase.

Săgeata lovi centrul absolut, spulberând punctul negru. Toți se opriră din râs.

Nimeni nu îi adresă vreun cuvânt când se îndepărtă de linia albă și își puse arcul înapoi în cărucior. Chaol doar se încruntă către ea – evident, nu fusese *atât* de modestă –, dar Dorian zâmbi. Ea oftă și li se alătură celorlalți concurenți care așteptau ca proba să ia sfârșit, stând destul de departe de ei.

Când marcajele lor fură comparate de către Brullo însuși, unul dintre soldații armatei, nu tânărul Pelor, sfârși eliminat. Deși în niciun caz nu pierduse, Celaena nu putea suporta – sub niciun chip nu putea suporta – sentimentul că, de fapt, nu câștigase nimic.

CAPITOLUL 16

În ciuda încercării sale de a-și controla respirația, Celaena găfâia alergând alături de Chaol în parcul de vânătoare. Dacă el era obosit, nu o arăta, cu excepția licărului de sudoare de pe chip și a cămășii îmbibate.

Alergau spre un deal, vârful acestuia încă fiind ascuns în ceața dimineții. Picioarele i se înmuiară la vederea pantei înclinate, iar stomacul i se urcă în gât. Celaena găfâi tare pentru a-i atrage atenția lui Chaol înainte de a încetini și a-și arunca brațele în jurul unui copac.

Răsuflarea îi cutremura pieptul, iar Celaena se ținu strâns de trunchi în timp ce vomită. Ura căldura lacrimilor ce i se prelingeau din ochi, dar nu le putea șterge și vomită din nou. Chaol stătea în apropiere, privind. Celaena își sprijini fruntea de un braț, calmându-și răsuflarea, îndemnându-și trupul să se liniștească.. Trecuseră trei zile de la primul test, zece de la sosirea ei în Rifthold, iar ea încă nu era în formă. Următoarea eliminare era în patru zile și, deși antrenamentul își reluas cursul normal, ea începuse să se trezească puțin mai devreme decât de obicei. *Nu va pierde în fața lui Cain sau a lui Renault, sau a oricărui dintre ei.*

– Ai terminat? întrebă Chaol. Ea ridică privirea pentru a se încrunta la el, dar totul se învârtea în jur și vomită din nou. Ți-am spus să nu mănânci înainte să plecăm.

- Ai terminat cu atitudinea asta îngâmfată?

- Ai terminat cu vărsarea mațelor?

- Momentan, se răsti ea. Poate că data viitoare nu voi mai fi atât de curtenitoare și voi vomita pe tine.

- Dacă mă poți prinde, spuse el cu jumătate de zâmbet.

Își dorea să îi smulgă zâmbetul de pe chip, dar, când făcu un pas, genunchii o trădară și își sprijini din nou mâinile de copac, așteptând ca stomacul să i se revolte din nou. Cu colțul ochiului îl zări privindu-i spatele, care îi era expus prin cămașa îmbibată cu sudoare. Se ridică.

- Îți face plăcere să te uiți la cicatricile mele?

El își mușcă buza de jos.

- Când le-ai căpătat pe astea? Celaena știi că se referea la cele trei urme enorme care îi traversau spatele.

- Când crezi? spuse ea. El nu răspunse, iar ea privi în sus, către bolta de frunze de deasupra lor. Briza dimineții le zburli, smulgând câteva de pe ramurile scheletice. Pe alea trei, continuă ea, le am din prima zi în Endovier.

- Ce-ai făcut să le meriți?

- Să le merit? Râse ascuțit. Nimeni nu merită să fie biciuit asemenea unui animal. Chaol deschise gura, dar ea nu îl lăsă să vorbească. Am ajuns în Endovier, iar ei m-au târât în mijlocul ocnei și m-au legat între stâlpii de eșafod. Douăzeci și una de lovituri de bici. Ea se holbă la el fără să îl vadă în întregime, iar cerul cenușiu căpătă culoarea întunecată a Endovierului și vuietul vântului deveni suspinele sclavilor. Asta a fost înainte de a mă împrieteni cu câțiva dintre ceilalți sclavi și am petrecut acea primă noapte întrebându-mă dacă voi rezista până dimineață, dacă spatele mi

se va infecta sau dacă voi sângera și voi muri înainte de a ști ce se petrece.

– Nu te-a ajutat nimeni?

– Doar a doua zi de dimineață. O tânără femeie mi-a strecurat o cutie cu unguent în timp ce așteptam la coadă pentru micul dejun. Nu am apucat niciodată să îi mulțumesc. Mai târziu în ziua aceea, patru supraveghetori au violat-o și au ucis-o. Celaena își încleștă pumnii; ochii o înțepau. În ziua în care mi-am ieșit din fire, continuă ea, m-am oprit la postul lor din mină ca să-i răsplătesc pentru ceea ce i-au făcut. Au murit prea repede.

– Dar erai o femeie în Endovier, spuse Chaol, vocea lui fiind dură și calmă. Nimeni niciodată... se bâlbâi, incapabil a rosti cuvântul.

Ea îi oferi un zâmbet timid și amar.

– În primul rând, se temeau de mine. Iar după ziua în care aproape am atins zidul, niciunul dintre ei nu a mai îndrăznit să se apropie de mine. Dar, dacă un gardian încerca să fie prea prietenos... ei, bine, devenea exemplul care le amintea celorlalți că puteam la fel de ușor să îmi pierd cumpătul, dacă asta simțeam. Vântul se învolbură în jurul lor, smulgându-i şuvițe de păr din coșița împletită. Nu era nevoie să dea glas celeilalte suspiciuni – aceea că poate, cumva, Arobynn îi mituise pe gardienii din Endovier pentru siguranța ei. Fiecare supraviețuiește cum poate.

Celaena nu înțelese prea bine blândețea din privirea pe care i-o oferi Chaol când încuviință. Îl privi doar pentru o clipă înainte de a o rupe la fugă, la deal, unde primele raze de soare începeau să răzbească prin ceață.

*

În după-amiaza următoare, Campionii stăteau așezați în jurul lui Brullo, care le ținea lecții despre diferite arme și alte prostii pe care ea le învățase cu ani în urmă și nu era nevoie să le audă din nou. Tocmai se gândea dacă putea dormi stând în picioare când, cu colțul ochiului, o mișcare bruscă la ușile balconului îi atrase atenția. Celaena se întoarse exact la timp pentru a-l vedea pe unul dintre Campionii masivi – unul dintre soldați – lovind un gardian din apropiere, doborându-l la pământ. Capul gardianului lovi marmura cu o pocnitură, iar el rămase inconștient. Celaena nu îndrăzni să se miște – niciunul dintre Campioni nu o făcu – în timp ce bărbatul se năpusti spre ușă, către grădină și libertate.

Dar Chaol și gărzile sale se mișcă atât de repede, încât Campionul răzvrătit nu avu timp să atingă ușa de sticlă înainte ca o săgeată să îl străpungă direct în gât.

Tăcerea căzu peste încăperea, iar jumătate din gardieni îi încercuiră pe Campioni, cu mâinile pe săbii, pe când ceilalți, inclusiv Chaol, se repeziră spre Campionul mort și gardianul prăbușit. Arcașii de la mezanin se înarmară cu un geamăt al coardelor. Celaena rămase nemișcată, la fel ca Nox, care stătea aproape de ea. O mișcare greșită și un gardian speriat ar fi putut să o ucidă. Nici măcar Cain nu respira prea adânc.

Prin zidul de Campioni, gărzi și armele lor, Celaena îl zări pe Chaol îngenunchind lângă gardianul inconștient. Nimeni nu îl atinse pe Campionul căzut, care zăcea cu fața în jos și cu mâna încă întinsă către ușa din sticlă. Sven era

numele său, deși nu știa motivul pentru care fusese exclus din armată.

– Zei din Ceruri! răsuflă Nox, atât de încet încât buzele de-abia i se mișcă. Tocmai... l-au ucis. Celaena se gândi să îi spună să tacă, dar chiar și asta părea riscant. Câțiva dintre Campioni șușoteau unul altuia, dar nimeni nu îndrăznea să facă vreun pas. Știam că vorbesc serios despre faptul că nu ne lasă să plecăm, dar... Nox înjură, iar ea îl simți privind-o pieziș. Mi-a fost garantată imunitatea de către sponsorul meu. M-a căutat și mi-a spus că nu voi merge la închisoare dacă pierd competiția. În acel moment, Celaena știu că el vorbea mai mult pentru sine, iar, când ea nu răspunse, Nox încetă. Ea se holbă îndelung la Campionul mort.

Ce îl făcuse pe Sven să riște? Și de ce aici, chiar acum? Mai erau încă trei zile până la al doilea test; ce făcuse momentul ăsta atât de special? În ziua în care ea își ieșise din fire în Endovier, nu se gândise la libertate. Nu, ea alesese timpul și locul, apoi atacase. Nu avusese niciodată intenția să evadeze.

Razele soarelui străpunseră ușile, luminând sângele Campionului pe sticla pătată.

Poate că înțelesese că nu avea nicio șansă de a câștiga și că acest tip de moarte era mult mai bună decât să se întoarcă în oricare loc din care venise aici. Dacă voia să evadeze, ar fi așteptat până la lăsarea întunericului, când ar fi fost departe de oricine din competiție. Sven dorise să dovedească un lucru, înțelese ea, și asta doar din pricina acelei zile în care ea ajunsese la un pas de a atinge zidul Endovierului.

Adarlan le putea lua libertatea, le putea distruge viețile și îi putea doborî și biciui, forța să participe la concursuri

ridicole, dar, criminali sau nu, ei erau încă oameni. Moartea – mai degrabă decât să facă parte din jocul regelui – era ultima opțiune pentru el.

Încă holbându-se la mâna lui întinsă către un orizont de neatins, Celaena spuse o rugăciune tăcută pentru Campionul mort și îi dori liniștea.

CAPITOLUL 17

Cu pleoape grele, Dorian Havilliard încercă să nu caște în timp ce stătea pe tron. Muzica și pălăvrăgeala pluteau prin aer, ademenindu-l la somn. De ce trebuia mama lui să insiste asupra prezenței lui la curte? Chiar și vizita de după-amiază era prea mult. Dar era mai bine decât să analizeze cadavrul Mâncătorului de Ochi, pe care Chaol îl studiasse în ultimele zile. Își va face griji cu privire la asta mai târziu – dacă devenea o problemă. Ceea ce nu va deveni, dacă Chaol o investiga. Probabil fusese doar o neînțelegere de pahar.

Iar apoi mai era și Championul care încercase să scape în acea după-amiază. Dorian se cutremură la gândul că ar fi putut asista la așa ceva și la încurcătura cu care trebuia să se confrunte Chaol, de la soldatul rănit la sponsorul care își pierduse Championul și la cadavrul însuși. La ce se gândise tatăl său când hotărâse să găzduiască acest concurs?

Dorian o privi pe mama sa, așezată pe un tron lângă el. Cu siguranță ea nu știa nimic despre asta și probabil ar fi fost îngrozită dacă ar fi aflat ce fel de asasini locuiau sub acoperișul ei. Mama lui era încă frumoasă, deși chipul îi era puțin ridat și acoperit cu pudră, iar părul ei roșcat era brăzdat de câteva șuvițe argintii. În această zi era învăluită în metri de catifea verde-intens și eșarfe, și șaluri aurii, iar

coroana ei era împodobită cu un văl strălucitor care îi dădea lui Dorian impresia că purta un cort pe cap.

Înainte lor, nobilimea se plimba bârfind și punând țara la cale. O orchestră cânta menuete într-un colț, iar servitorii se strecurau printre nobili într-un dans al lor în timp ce reumpleau platourile și paharele și înlocuiau argintăria.

Dorian se simțea ca un element de decor. Desigur, purta un costum ales de mama sa, care îi fusese trimis în acea dimineață: o vestă de un verde-albăstrui, cu mâneci albe ridicole ivindu-se de sub umerii bufanți de un albastru-alburui. Pantalonii, slavă zeilor, erau cenușii, deși cizmele sale de piele arătau mult prea noi pentru mândria masculină.

– Dorian, dragul meu. Ești încruntat, spuse ea. Îi oferi reginei Georgina o privire de părere de rău. Am primit o scrisoare de la Hollin. Ne trimite dragostea lui.

– A spus ceva interesant?

– Doar că urăște școala și că își dorește să vină acasă.

– Spune asta în fiecare scrisoare.

Regina Adarlanului suspină.

– Dacă tatăl tău nu mi-ar fi interzis, l-aș fi adus acasă.

– Îi este mult mai bine la școală. Când venea vorba de Hollin, cu cât se afla mai departe, cu atât era mai bine.

Georgina își studie fiul.

– Tu te-ai comportat mereu cuviincios. Niciodată nu ai fost neascultător față de dascălii tăi. Oh, bietul meu Hollin. Când voi fi moartă, vei avea grijă de el, nu-i așa?

– Moartă? Mamă, ai doar...

– Știi câți ani am. Tocmai de aceea trebuie să te însori. Și cât mai curând.

– Să mă însor? Dorian scrâșni din dinți. Cu cine?

– Dorian, ești prințul moștenitor. Și ai deja nouăsprezece ani. Vrei să devii rege și să mori fără un moștenitor pentru ca Hollin să poată prelua tronul? Dorian nu răspunde. Mă gândeam eu, continuă regina. După un moment ea spuse: Există o mulțime de tinere femei care ar fi soții bune. Deși ar fi de preferat o prințesă.

– Nu au mai rămas prințese, rosti el cu asprime.

– Cu excepția prințesei Nehemia. Ea râse și își puse mâna peste a lui. O, stai liniștit. Nu te-aș forța să te căsătorești cu ea. Sunt surprinsă că tatăl tău încă îi permite să poarte acest titlu. Fată semeață și arogantă; știai că a refuzat să poarte rochia pe care i-am trimis-o?

– Sunt sigur că prințesa are motivele sale, zise Dorian cu precauție, dezgustat de prejudecata mamei sale. Am vorbit cu ea o singură dată, dar pare... plină de viață.

– Atunci poate că ai să te căsătorești cu ea. Mama lui râse din nou înainte ca el să poată răspunde.

Dorian zâmbi apatic. Încă nu își putea da seama de ce tatăl său îndeplinise dorința regelui din Eyllwe, de a permite vizita fiicei sale la curte ca să se familiarizeze cu regulile Adarlanului. Din punctul de vedere al ambasadorilor, Nehemia nu era tocmai cea mai potrivită alegere. Nu când el auzise zvonuri despre sprijinul pentru rebelii din Eyllwe și despre eforturile de a închide ocna de la Calaculla. Dorian nu o putea învinui pentru asta; totuși, nu după ce văzuse oroarea care era Endovier și grozăviile pe care le suferise trupul Celaenei Sardothien. Dar tatăl său nu făcea niciodată nimic fără motiv, iar din săracul schimb de cuvinte pe care

îl avusese cu Nehemia, nu se putea abține să nu se întrebe dacă și ea avea motivațiile proprii de a se afla aici.

– Ce păcat că Lady Kaltain are o înțelegere cu ducele Perrington, continuă mama sa. Este o fată atât de frumoasă și atât de politicoasă. Poate că are vreo soră.

Dorian își încrucișă brațele, înghițindu-și în sec repulsia. Kaltain stătea în celălalt capăt al sălii, iar el era mult prea conștient de privirea ei care îi scruta fiecare centimetru al corpului. Se foi pe tron, dezmoțindu-și spatele.

– Ce spui de Elise? zise regina indicând către o tânără blondă îmbrăcată în culoarea lavandei. Este foarte frumoasă. Și poate fi destul de jucăușă.

„După cum am aflat deja.“

– Elise mă plictisește, spuse el.

– Oh, Dorian! Regina duse o mână la inimă. Vrei să îmi spui că dorești să te căsătorești din dragoste? Dragostea nu îți garantează o căsnicie reușită.

Era plictisit. Plictisit de aceste femei, plictisit de această mascaradă, plictisit de tot.

Sperase că drumul spre Endovier va alunga această plictiseală și că va fi bucuros să se întoarcă acasă, dar găsi locul exact la fel cum îl lăsase. Aceleași doamne încă privindu-l cu ochi rugători, aceleași slujnice făcându-i cu ochiul, aceiași consilieri încă strecurând bilețele cu propuneri legislative pe sub ușa sa. Iar tatăl său... tatăl său era întotdeauna preocupat de competiție și nu se va opri până ce fiecare continent nu va purta steagul Adarlanului. Chiar și pariatul pe așa-numiții Campioni devenise plictisitor. Era limpede că Celaena și Cain se vor înfrunța în final, iar până atunci... ei, bine, ceilalți Campioni nu meritau timpul său.

– Din nou te încrunți. Ești supărat din vreo pricină, dragul meu? Ai vreo veste de la Rosamund? Bietul meu copil... cum ți-a frânt inima! Regina dădu din cap. Deși s-a întâmpat în urmă cu mai mult de un an... Dorian nu răspunse. Nu voia să se gândească la Rosamund sau la soțul necioplit pentru care îl părăsise.

Câțiva nobili începură să danseze. Mulți erau de vârsta sa, dar Dorian simțea că, într-un fel, exista o distanță imensă între ei. Nu se simțea mai bătrân, nici mai înțelept, ci mai degrabă se simțea... Se simțea...

Simțea că ceva din interiorul său nu se potrivea cu veselia lor, cu ignoranța lor conștientă a ceea ce se afla dincolo de zidurile castelului. Era ceva dincolo de titlul său. Se bucurase de compania lor în adolescența lui timpurie, dar devenise evident că mereu se va afla cu un pas înaintea lor. Partea cea mai rea era că ei nu păreau să observe că el era diferit sau că se simțea diferit. Dacă nu ar fi fost Chaol, s-ar fi simțit teribil de singur.

– Ei, bine, spuse mama sa pocnind din degete către una dintre doamnele sale de onoare, sunt sigură că tatăl tău te ține ocupat, dar când vei avea un moment în care să te deranjezi să te gândești la mine și la soarta regatului tău, uită-te peste asta. Doamnele reginei făcură o plecăciune în timp ce regina îi înmână o bucată de hârtie împăturită, purtând sigiliul ei roșu ca sângele. Dorian o deschise, iar stomacul i se revoltă la vederea lungii liste de nume. Toate erau doamne de viță nobilă, toate la vârsta măritişului.

– Ce este asta? Întrebă el impunător și luptându-se cu dorința de a rupe hârtia în bucăți.

Regina îi zâmbi.

– O listă cu potențiale mirese. Oricare dintre ele ar fi potrivită să poarte coroana. Și toate, am fost informată, sunt destul de capabile să aibă moștenitori.

Dorian puse lista cu nume în buzunarul vestei sale. Neliștea din sufletul său nu se domolea.

– Mă voi gândi la asta, spuse el, iar, înainte ca regina să răspundă, el coborî de pe podiumul regal. Imediat, cinci tinere femei începură să roiască în jurul său și să îl invite la dans, să îl întrebe cum o mai duce, dacă va participa la balul Samhuinn. Cuvintele lor nu conteneau să zboare pe lângă el, iar Dorian le privi inexpresiv. Care erau numele lor?

Privi peste capetele lor împodobite cu bijuterii pentru a găsi calea către ușă. S-ar fi sufocat dacă ar mai fi rămas mult timp acolo. Își luă politicoșul la revedere, apoi se îndepărtă de talmeș-balmeșul curții, lista potențialelor mirese care simțea că-i atacă hainele, până la piele, precum acidul.

Dorian își băgă mâinile în buzunare hoinărind pe coridoarele castelului. Cuștile erau goale – câinii erau la vânatoare. Voia să verifice o femelă gestantă, deși știa că era imposibil de prezis sexul puiului înainte de a făta. Spera că puii vor fi de rasă pură, dar mama lor avea tendința de a evada din cușca ei. Era cel mai rapid câine de vânatoare al său, dar nu reușise niciodată să îi domolească spiritul sălbatic.

Acum nu știa cu adevărat încotro se îndrepta; voia doar să meargă – oriunde.

Dorian își descheie primul nasture de la vestă. Clinchetele de săbii răsunau dinspre o ușă deschisă, iar el se opri. Se întoarse

cu fața către sala de antrenament a Campionilor și, deși antrenamentul trebuia să se fi terminat până acum, acolo...

Acolo era ea.

Părul ei auriu strălucea în timp ce se plimba printre trei gărzi, sabia sa fiind puțin mai mult decât o extensie de oțel a mâinii sale. Nu se împiedica de gărzi când o răsucea și se eschiva printre ele.

Cineva începu să aplaude în stânga ei, iar cei patru dueliști se opriră, gâfâind. Dorian privi cum un rânjet se întinse pe chipul asasinei când se întoarse către sursa aplauzelor. Vălul de sudoare îi ilumina pomeții, iar ochii ei albaștri licăreau. Da, era cu adevărat adorabilă. Dar...

Prințesa Nehemia se apropie, aplaudând. Nu purta rochia ei albă, obișnuită, ci o tunică neagră și pantaloni largi, iar într-o mână strângea un baston din lemn sculptat și ornamentat.

Prințesa își puse mâna pe umărul asasinei și îi spuse fetei ceva ce o făcu să râdă. Dorian privi în jur. Unde era Chaol sau Brullo? De ce se afla Asasinul Adarlanului aici împreună cu prințesa din Eyllwe? Și cu o sabie! Asta nu putea continua, mai ales după tentativa aceea de evadare a Campionului ucis.

Dorian se apropie și zâmbi către prințesă, apoi făcu o plecăciune. Nehemia îl întâmpină cu o simplă încuviințare din cap. Deloc surprinzător. Dorian luă mâna Celaenei. Mirosea a metal și a sudoare, dar o sărută oricum, ridicându-și privirea către chipul ei în același timp.

- Lady Lillian, bombăni el cu buzele lipite de pielea sa.

- Înălțimea Ta, spuse ea încercând să își retragă mâna dintr-a lui. Dar Dorian nu renunța la mâna sa aspră.

– Pot vorbi cu tine? spuse el conducând-o deoparte înaintea ca ea să își dea acordul. Când ieșiră din raza auditivă a celorlalți, întrebă impunător: Unde este Chaol?

Ea își încrucișă brațele.

– Așa găsești de cuviință să vorbești cu Campioana ta iubită?

El se încruntă.

– Unde este Chaol?

– Nu știu. Dacă ar fi să pun pariu totuși, aș spune că inspectează trupul ciopârțit al Mâncătorului de Ochi sau scapă de trupul lui Sven. În afară de asta, Brullo a spus că pot sta aici oricât doresc după antrenamente. Am alt test mâine, știi doar.

Desigur că știa.

– De ce este aici prințesa Nehemia?

– Mă căuta, iar când Philippa i-a spus că sunt aici, a insistat să mi se alătore. Aparent, o femeie nu poate rezista prea mult fără o sabie în mâini. Celaena își mușcă buza.

– Nu mi te amintesc atât de vorbăreață.

– Ei, bine, poate dacă ți-ai fi făcut timp să vorbești cu mine, ai fi aflat asta.

Dorian mustăci, dar mușcă momeala; blestemat fie de către zei!

– Și când am avut timp să vorbesc cu tine?

– Îți amintești faptul mărunț că am călătorit împreună din Endovier, nu-i așa? Și că sunt aici de câteva săptămâni.

– Ți-am trimis cărțile acelea, se oferi el.

– Și m-ai întrebat vreodată dacă le-am citit?

Celaena uitase cu cine vorbea?

– Am vorbit cu tine o dată de când am ajuns.

Ea ridică din umeri și dădu să se întoarcă. Iritat, dar ușor curios, el o prinse de braț. Ochiul ei de turcoaz licăriră holbându-se la mâna lui, iar inima lui Dorian o luă la galop când privirea ei urcă spre chipul său. Da, transpirată fiind, era o fată frumoasă.

– Nu îți e teamă de mine? Aruncă o privire pe teaca sabiei lui. Sau ești la fel de priceput în mânuirea sabiei precum Căpitanul Westfall?

El păși mai aproape, intensificând strânsoarea.

– Mai priceput, șopti el în urechea ei. Iată: Celaena roșea și clipea.

– Ei, bine, începu ea, dar timpul se scurse. Dorian câștigase. Ea își încrucișă brațele. Foarte amuzant, Înălțimea Ta.

El făcu o plecăciune teatrală.

– Fac și eu ce pot. Dar prințesa Nehemia nu poate rămâne aici cu tine.

– Și de ce, mă rog? Crezi că o voi ucide? De ce aș ucide singura persoană din castelul ăsta care nu este o idioată? Celaena îi aruncă lui Dorian o privire care sugera că el făcea parte din majoritate. Ca să nu mai spunem că gărzile ei mar ucide înainte să ridic o mână.

– Pur și simplu nu se poate. Se află aici pentru a ne învăța obiceiurile, nu să se dueleze.

– Este o prințesă. Poate face orice dorește.

– Și presupun că tu o vei învăța mânuirea armelor?

Celaena ridică bărbia.

– Poate că îți este puțin teamă de mine.

– O voi escorta înapoi în camera ei.

Cu un gest lung, Celaena îi deschise calea.

– Wyrd să te ajute.

Dorian își trecu o mână prin părul negrul și se apropie de prințesă, care îi aștepta cu o mână în șold.

– Alteță, spuse Dorian făcându-le semn gărzilor ei personale să li se alăture. Mă tem că trebuie să vă ducem înapoi în camera dumneavoastră.

Prințesa privi peste umărul lui cu o sprânceană ridicată. Spre disperarea lui, Celaena începu să îi vorbească în Eyllwe prințesei, care lovi cu toiagul în podea. Apoi îi șuieră ceva prințului. Dorian nu prea se descurca cu limba Eyllwe, iar prințesa vorbea prea repede pentru ca el să o poată înțelege. Din fericire, asasina traduse:

– Spune că te poți întoarce la tronul și la dansul tău și să ne lași în pace, spuse Celaena.

Dorian făcu tot ce putu pentru a rămâne serios.

– Spune-i că este inacceptabil ca ea să se dueleze.

Celaena spuse ceva, iar după cuvintele ei prințesa doar flutură o mână și trecu pe lângă ei, pășind în ringul de duel.

– Ce i-ai spus? întrebă Dorian.

– I-am spus că te oferi voluntar să fii primul ei partener, spuse ea. Ei, bine? Nu vrei să o superi pe prințesă.

– Nu mă voi duela cu prințesa.

– Preferi să te duelezi cu mine?

– Poate dacă am lua o lecție privată în camera ta, spuse el încet. Diseară.

– Te voi aștepta, zise ea. Își răsuci o șuviță de păr în jurul unui deget.

Prințesa își roti toiagul cu putere și precizie, lucru care îl făcu să înghită în sec. Nedorind să fie bătut măr, se duse la raftul cu arme și alese două săbii din lemn.

– Ce zici de niște mișcări de bază, în schimb? o întrebă el pe Nehemia. Spre ușurarea lui, prințesa încuviință și îi înmână toiagul uneia dintre gărzile sale, apoi luă sabia de antrenament pe care i-o întinse Dorian. Celaena nu îl va face să pară un fraier!

– Tu stai așa, îi spuse el prințesei, luând o poziție defensivă.

CAPITOLUL 18

Celaena zâmbea în timp ce îl privea pe prințul moștenitor al Adarlanului arătându-i prințesei din Eyllwe primii pași de bază în scrimă. Era fermecător, socoti ea. Într-un mod arogant. Dar cineva cu titlul lui putea fi mult, mult mai rău. O stânjenise felul în care o făcuse să roșească. De fapt, Dorian era atât de atrăgător încât Celaena avea dificultăți în a nu se gândi cât de atrăgător era și se întrebă din nou de ce nu era căsătorit.

Își cam dorea să îl sărute.

Înghiți în sec. Mai fusese sărutată înainte, desigur. De către Sam, și suficient de des încât acest lucru să nu îi fie străin. Dar trecuse mai bine de un an de când îl pierduse pe asasinul cu care crescuse. Și, chiar dacă gândul de a săruta pe altcineva îi provoca greață odinioară, când îl văzuse pe Dorian...

Prințesa Nehemia se întinse, plesnindu-l pe Dorian peste încheietură cu sabia. Celaena își înăbuși râsetul. El se încruntă și frecă locul dureros, dar apoi zâmbi când prințesa începu să privească triumfător.

„Blestemat să fie că este atât de chipeș!”

Celaena se rezemă de perete și s-ar fi bucurat de lecția de scrimă dacă cineva nu ar fi strâns-o de braț atât de tare încât să o doară.

– Ce este asta? Târâtă de lângă perete, se trezi față în față cu Chaol.

– Ce să fie?

– Ce face Dorian cu ea?

Celaena ridică din umeri.

– Se duelează?

– Și de ce se duelează?

– Pentru că el s-a oferit voluntar să o învețe să lupte?

Chaol aproape că o îmbrânci când se apropie de cei doi. Aceștia se opriră, iar Dorian îl urmă pe Chaol într-un colț. Vorbiră rapid – erau furioși – înainte ca Chaol să se întoarcă lângă Celaena.

– Gărzile te vor escorta înapoi în cameră.

– Ce? Își aminti conversația lor de pe balcon și se încruntă. Gata cu schimbul de povești. Testul este mâine, trebuie să mă antrenez! protestă ea.

– Cred că te-ai antrenat suficient pe ziua de azi – este aproape ora cinei. Lecția ta cu Brullo s-a încheiat acum două ore. Odihnește-te, altfel vei fi inutilă mâine. Și nu, nu știu în ce va consta testul, așa că nu te deranja să întrebi.

– Este absurd! se plânse ea, iar o ciupitură din partea lui Chaol îi domoli glasul. Prințesa Nehemia aruncă o privire îngrijorată în direcția Celaenei, dar asasina îi făcu semn să încheie lecția cu prințul moștenitor. Nu voi *face* nimic, cretin nesuferit.

– Sincer, ești chiar atât de oarbă încât să nu vezi de ce nu putem permite una ca asta?

– Nu poți permite – ți-e frică de mine!

– Nu te flata.

– Crezi că eu vreau să mă întorc în Endovier? sâsâi ea. Crezi că eu nu sunt conștientă de faptul că, dacă evadez, voi fi vânată pentru tot restul vieții mele? Crezi că eu nu știu de ce vomit când alergăm împreună dimineața? Corpul meu este o epavă. Am nevoie să petrec orele astea în plus aici, iar tu nu ar trebui să mă pedepsești pentru asta!

– Nu am de gând să pretind că știu cum funcționează mintea unui criminal.

Celaena își aruncă mâinile în aer.

– Știi, chiar m-am simțit vinovată. Doar puțin vinovată. Iar acum îmi amintesc de ce nu trebuia. Urăsc să stau degeaba, închisă în camera mea, plictisită de moarte. Urăsc toate gărzile și prostiile astea; urăsc când tu îmi spui să mă abțin când Brullo îi cântă osanale lui Cain, iar eu sunt acolo, plictisitoare și greu de remarcat, la mijloc. Urăsc să mi se spună ce nu pot să fac. Iar pe tine te urăsc cel mai mult dintre toți!

El bătu cu piciorul în podea.

– Ai terminat?

Pe chipul lui Chaol nu era nici urmă de blândețe, iar ea plecă, pumnii săi arzând de dorința de a-i îndesa dinții pe gât.

CAPITOLUL 19

Stând într-un scaun aproape în centrul mării săli, Kaltain îl privea pe ducele Perrington conversând cu regina Georgina în balconul său. Ce păcat că Dorian plecase atât de repede cu o oră în urmă; ea nici măcar nu avusese ocazia de a vorbi cu el. Lucru care era iritant, având în vedere faptul că petrecuse o bună parte din dimineață dichisindu-se pentru curte: părul negru îi era înfășurat cu eleganță în jurul capului, iar pielea ei arunca sclipiri aurii datorită pudrelor strălucitoare cu care își machiase chipul. Deși legăturile rochiei sale roz cu galben îi zdrobeau coastele, iar perlele și diamantele din jurul gâtului o strangulau, își ținea bărbia sus, mândră. Dorian plecase, dar apariția lui Perrington fusese o surpriză neașteptată. Acesta o vizita destul de rar pe regină; trebuia să fie vorba de ceva important.

Kaltain se ridică din scaunul ei de lângă șemineu în timp ce ducele făcu o plecăciune înaintea reginei și se îndreptă către ușile salonului. Când ea interveni în calea lui, el se opri la vederea ei, ochii strălucindu-i de o poftă care o făcu să își dorească să se poată feri. Ducele făcu o plecăciune adâncă.

– Milady.

– Înălțimea Voastră, zâmbi ea ascunzând toată repulsia ei adânc, adânc, adânc.

– Sper că ești bine, spuse el oferindu-i brațul său pentru a o conduce afară din încăpere. Ea zâmbi din nou, acceptându-l. Deși ducele era cam rotofei, brațul de sub mâna ei avea mușchi puternici și fermi.

– Foarte bine, mulțumesc. Iar dumneavoastră? Nu v-am mai văzut de zile bune! Ce surpriză plăcută să treceți pe la curte.

Perrington îi oferi un zâmbet cu dinți îngălbeniți.

– Și eu v-am dus dorul, Milady.

Ea încercă să nu se retragă când degetele lui păroase și grase îi mângâiară pielea imaculată și, în schimb, își înclină capul către el.

– Sper că Majestatea Sa este bine și sănătoasă; conversația dumneavoastră a fost una plăcută?

Oh, era atât de periculos să își bage nasul, mai ales că ea se afla aici din bunăvoința lui. Întâlnirea cu el din primăvara trecută fusese un noroc chior. Iar să îl convingă să o invite la curte – în mare parte datorită promisiunii a ceea ce îl putea aștepta de îndată ce ea se va afla departe de casa tatălui său și fără o însoțitoare – nu fusese atât de dificil. Dar ea nu se afla aici doar pentru a se bucura de plăcerile curții regale. Nu, se săturase de o dorință neînsemnată, așteptând să se căsătorească cu cel care oferea mai mult, se săturase de politici meschine și de fraieri ușor de manipulat.

– De fapt, Majestatea Sa este chiar foarte bine, spuse Perrington, conducând-o pe Lady Kaltain către apartamentul

ei. Stomacul i se încleștă puțin. Deși ducele nu ascundea faptul că o dorea, încă nu o dusesese în pat – încă. Dar cu un bărbat precum Perrington, care întotdeauna obținea ceea ce își dorea... Kaltain nu avea mult timp pentru a găsi o cale de a evita să își onoreze promisiunea subtilă pe care i-o făcuse mai devreme în acel an. Dar, continuă ducele, cu un fiu bun de însurătoare, este destul de ocupată.

Kaltain își menținu expresia indiferentă. Calmă. Senină.

– Ne putem aștepta la vreo veste despre logodnă în viitorul apropiat?

Altă întrebare periculoasă.

– Cu siguranță, eu așa sper, mormăi ducele, chipul întunecându-i-se sub părul arămiu. Cicatricea zimțată de pe obrazul său se încordă cu fermitate. Majestatea Sa are deja o listă cu fete considerate corespunzătoare... Ducele se opri din mers, amintintindu-și cu cine vorbea, iar Kaltain își flutură genele către el.

– O, îmi pare rău, spuse ea mios. Nu am vrut să mă bag în treburile Casei Regale. Îl bătu pe duce pe umăr, inima sa luând-o la galop. Lui Dorian i se dăduse o listă cu potențiale mirese? Cine era pe această listă? Și cum ar fi putut ea... Nu, se va gândi mai târziu la asta. Pentru moment, trebuia să descopere cine stătea între ea și coroană.

– Nu ai de ce să te scuzi, spuse el, ochii lui negri licărind. Vino... spune-mi ce-ai mai făcut în aceste ultime zile.

– Nimic important. Deși am întâlnit o femeie foarte interesantă, spuse ea cu indiferență, conducându-l în josul unui coridor flancat de ferestre, către secțiunea de cleștar a

castelului. O prietenă de-a lui Dorian – Lady Lillian, mi-a prezentat-o el.

Ducele deveni rigid.

– Ai întâlnit-o? întrebă el.

– O, da... este chiar drăguță. Minciuna îi împletici limba. Când am vorbit cu ea astăzi, a menționat cât de mult o place prințul moștenitor. Sper, spre binele ei, că se află pe lista reginei.

În timp ce își dorea să obțină câteva informații despre Lillian, Kaltain nu se așteptase la *asta*.

– Lady Lillian? Desigur că nu se află pe listă.

– Biata făptură. Presupun că inima ei va fi frântă. Știu că nu este treaba mea să mă amestec, continuă ea, ducele devenind din ce în ce mai roșu și mai furios, dar în urmă cu o oră am auzit de la însuși Dorian că...

– Că ce? Un fior de plăcere o cutremură la vederea furiei ducelui – nu era furios pe ea, ci pe Lillian. Era încântată de arma peste care tocmai avusese norocul să dea.

– Că este foarte atașat de ea. Poate chiar îndrăgostit.

– Asta este absurd.

– Este adevărat! Dădu morocănoasă din cap. Cât de tragic, adăugă Kaltain.

– Este prostesc, nu tragic. Ducele se opri în capătul coridorului ce ducea către camera lui Kaltain. Furia îi descleștă limba. Prostesc și nebunesc, și imposibil.

– Imposibil?

– Într-o zi îți voi explica de ce. Un ceas bătu ora, iar Perrington se întoarse în direcția lui. Am o ședință de

consiliu. Se aplecă suficient de aproape încât să îi șoptească în ureche, răsuflarea fiindu-i fierbinte și umedă pe pielea ei. Crezi că te pot vedea la noapte? șopti el. O mângâie pe obraz înainte de a pleca. Ea îl privi îndepărtându-se, iar când dispăru se cutremură și oftă. Dar, dacă el o putea aduce aproape de Dorian...

Trebuia să afle cine erau rivalele sale, dar mai întâi trebuia să găsească o cale de a smulge ghearele lui Lillian de pe prinț. Pe listă sau nu, ea era o amenințare.

Iar, dacă ducele o ura atât de mult pe cât părea să o urască, ar putea avea aliați puternici când va veni timpul să se asigure că Lillian va renunța la Dorian.

*

Dorian și Chaol nu își spuseră prea multe în drum spre cină, în Sala Mare. Prințesa Nehemia se afla în siguranță în camera ei, înconjurată de gărzi. Se pusese rapid de acord că, în timp ce fusese prostesc din partea Celaenei să se dueleze cu prințesa, absența lui Chaol era de neiertat, chiar și cu moartea Campionului de investigat.

– Părei destul de prietenos cu Sardothien, spuse Chaol, glasul fiindu-i rece.

– Suntem geloși? îl tachină Dorian.

– Mai degrabă îngrijorat pentru siguranța ta. Poate că este drăguță și te impresionează cu inteligența ei, dar este încă o asasină, Dorian.

– Parcă ești tata.

– E de bun-simț. Stai departe de ea, Campion sau nu.

- Nu îmi da ordine.

- O fac doar pentru siguranța ta.

- De ce m-ar ucide? Cred că îi place să fie răsfățată. Dacă nu a încercat să evadeze sau săucidă pe cineva, atunci de ce ar face-o acum? Își bătu prietenul pe umăr. Nu îți mai face atâtea griji, continuă el.

- Este slujba mea să îmi fac griji.

- Atunci vei avea părul cenușiu înainte de douăzeci și cinci de ani, iar Sardothien cu siguranță nu se va îndrăgosti de tine.

- Ce prostii spui acolo?

- Ei, bine, dacă va încerca să evadeze, lucru care nu se va întâmpla, atunci îți va frânge inima. Vei fi obligat să o arunci în temniță, să o vânezi sau să o ucizi.

- Dorian, nu o plac.

Simțind cum iritarea prietenului său crește, Dorian schimbă subiectul.

- Ce părere ai de Campionul acela mort - Mâncătorul de Ochi? Ai vreo idee cine a făcut-o sau de ce?

Privirea lui Chaol se întunecă.

- Am tot examinat problema zilele astea. Trupul a fost complet distrus. Culoarea i se scurse din obraji. Măruntaiele i-au fost scoase și au dispărut; chiar și creierul... lipsea. I-am trimis un mesaj tatălui tău despre asta, dar între timp voi continua investigația.

- Pun pariu că a fost doar o ceartă de pahar, spuse Dorian, deși el însuși luase parte de nenumărate ori la asemenea certuri, dar nu auzise niciodată ca cineva să scoată

mațele altcuiva. O dâră de teamă se formă în colțul minții lui Dorian. Probabil că tata va fi bucuros că a scăpat de Mâncătorul de Ochi.

– Așa sper.

Dorian rânji și își puse brațul peste umerii căpitanului.

– Cu tine conducând cercetările, sunt sigur că acest caz va fi rezolvat până mâine, spuse el, însoțindu-și prietenul în sala de mese.

CAPITOLUL 20

Celaena închise cartea și suspină. Ce sfârșit teribil. Se ridică din fotoliul, nesigură încotro mergea, și ieși din dormitor. Fusese dispusă să îi ceară scuze lui Chaol când el o găsisse duelându-se cu Nehemia în acea după-amiază, dar comportamentul său... Se plimbă prin camerele apartamentului său. Avea lucruri mult mai importante de făcut decât să îl păzească pe cel mai faimos criminal al lumii, nu-i așa? Ei nu îi plăcea să fie nemiloasă și crudă, dar... oare el nu o meritase?

Ea chiar se făcuse de rușine pomenind greața. Și îi spusese tot felul de lucruri obraznice. Oare el avea încredere în ea sau o ura? Celaena își privi mâinile și își dădu seama că le strânsese atât de tare încât degetele îi erau roșii. Cum ajunsese din cel mai temut prizonier din Endovier în halul ăsta?

Avea chestii mai importante pentru care să se îngrijoreze – precum testul de a doua zi. Și Campionul mort. Deja își modificase balamalele de la uși astfel încât să scârțâie cu putere de fiecare dată când erau deschise. Dacă cineva intra în camera sa, va ști dinainte. Și reușise să introducă câteva ace de cusut furate într-un săpun pentru a improviza o suliță miniaturală. Era mai bine decât nimic, mai ales dacă acest criminal tânjea după sânge de Campion. Își cuprinse corpul cu mâinile, încercând să își domolească tremuratul și pași în

camera de muzică și jocuri. Nu putea juca biliard sau cărți de una singură, dar...

Celaena zări pianul. Obişnuia să cânte – adora să cânte, iubea muzica, felul în care muzica putea distruge și vindeca și putea face totul să pară posibil și eroic.

Cu grijă, de parcă s-ar fi apropiat de o persoană adormită, Celaena se îndreptă către instrumentul masiv. Trase banca din lemn, tresărind la auzul scârțâitului puternic pe care îl produse. Ridicând capacul greoi, apăsă pedalele cu picioarele, testându-le. Privi clapele albe ale pianului, apoi pe cele negre, care semănau cu strungărețele dintre dinți.

Odată fusese bună, poate mai mult decât bună. Arobynn Hamel o punea să cânte pentru el de fiecare dată când se întâlneau.

Se întrebă dacă Arobynn ştia că ea ieşise din mină. Ar încerca să o elibereze dacă ar şti? Celaena încă nu îndrăznea să confrunte posibilitatea celui care ar fi trădat-o. Lucrurile fuseseră atât de învălmăşite când fusese capturată – în două săptămâni îl pierduse și pe Sam și liberatea, și pierduse și ceva din sine în acele zile înceţoşate.

Sam. Ce ar crede el despre toate astea? Dacă ar fi fost în viață când fusese capturată, ar fi scos-o din temnițele regale înainte ca regele să afle despre întemnițarea ei. Dar Sam, asemenea ei, fusese trădat, iar uneori absența lui o durea atât de tare încât uita să respire. Apăsă o notă joasă. Era profundă și vibrantă, plină de durere și furie.

Blând, cu o mână, cântă o melodie simplă și lentă pe clapele notelor înalte. Ecouri – fărâme de amintiri ridicându-se din vidul minții sale. Apartamentul ei era atât de tăcut încât

muzica părea inoportună. Își mișcă mâna dreaptă, cântând în diez și bemol. Era o melodie pe care obișnuia să o cânte din nou și din nou până ce Arobynn țipa la ea, spunându-i să cânte și altceva. Cântă un acord, apoi încă unul, cu mâna dreaptă adăugă câteva note joase, apăsă o dată pe pedală și apoi încetă.

Notele izbucniră de sub degetele sale, șovăitoare la început, dar apoi mai încrezătoare în timp ce emoția muzicii prelua controlul. Era o arie de jale, dar o transforma într-o persoană nouă și pură. Fu surprinsă că mâinile ei nu uita-seră, că undeva în mintea ei, după un an de întuneric și sclavie, muzica era încă vie. Că undeva, printre note, era Sam. Pierdu noțiunea timpului călătorind printre melodii, dând grai tuturor lucrurilor nespuse, deschizând răni vechi, cântând și cântând în timp ce sunetul o ierta și o salva.

*

Rezemat de tocul ușii, Dorian stătea de-a dreptul încremenit. Ea cânta de ceva timp cu spatele la el. Se întrebă oare când îl va observa sau dacă se va opri curând din cântat. Nu l-ar fi deranjat să o asculte pentru eternitate. Dorian venise aici cu intenția de a stânjeni un asasin meschin, în schimb găsisse o tânără femeie dezvăluindu-și secretele unui pian.

Dorian se îndepărtă de perete. Cu toată experiența ei de asasin, Celaena nu îl observă până ce el nu se așeză pe bancă, lângă ea.

- Cânti fru...

Degetele Celaenei alunecară pe clape cu un zăngănit asurzitor, iar ea era deja lângă suportul de tacuri când îl zări. Dorian putea jura că ochii îi erau înlăcrimați.

- Ce faci aici? Celaena privi către ușă. Plănuia să folosească un tac împotriva lui?

- Chaol nu este cu mine, spuse el cu un zâmbet rapid. În caz că asta te întrebai. Îmi cer scuze dacă te-am întrerupt. El o privi jenându-se când fata se îmbujoră. Părea o emoție mult prea umană pentru Asasinul Adarlanului. Poate că planul lui de a o stânjeni încă nu fusese zădărnicit. Dar cântai atât de frumos încât eu...

- Este în regulă. Celaena se îndreptă către unul din fotolii. El se ridică, blocându-i calea. În mod surprinzător ea nu era foarte înaltă. El privi în jos, analizându-i silueta. Lăsând statura ei medie la o parte, formele îi erau ispititoare. Ce faci aici? repetă Celaena.

El zâmbi ștregărește.

- Am hotărât să ne întâlnim astă-seară, nu îți amintești?

- Credeam că glumești.

- Sunt prințul moștenitor al Adarlanului. Se cufundă într-un fotoliu lângă șemineu. Eu nu glumesc niciodată.

- Ai permisiunea să te afli aici?

- Permișiunea? Din nou: sunt un prinț. Pot face tot ce doresc.

- Da, dar sunt Asasinul Adarlanului.

Nu se va lăsa intimidat, chiar dacă ea ar putea lua un tac de biliard și l-ar putea căsăpi cu el în doar câteva secunde.

- După cum cânti, cred că ești mult mai mult decât atât.

- Ce vrei să spui?

- Ei, bine, zise el încercând să nu se piardă în ochii ei stranii și minunați, nu cred că o persoană care cântă astfel poate fi doar un criminal. Se pare că ai un suflet, o tachină el.

- Desigur că am un suflet. Toată lumea are suflet.

Încă era roșie în obraji. Oare el o stânjenea chiar atât de tare? Își suprimă rânjetul. Era mult prea amuzant.

- Cum ți-au plăcut cărțile?

- Au fost foarte drăguțe, spuse ea încet. De fapt, au fost minunate.

- Mă bucur. Privirile li se întâlneau, iar ea se retrase în spatele fotoliului. Dacă nu ar fi știut mai bine, Dorian ar fi crezut că el este asasinul! Cum merge antrenamentul? Întrebă el. Vreun concurent îți face probleme?

- Excelent, spuse ea, dar se întristă. Și nu. După ziua de azi, nu cred că vreunul dintre noi va face probleme.

Lui Dorian îi luă un moment să își dea seama că ea se gândea la concurentul care fusese ucis în timp ce încerca să evadeze. Celaena își mușcă pentru o clipă buza de jos, apoi întrebă:

- Chaol a dat ordinul ca Sven să fie ucis?

- Nu, răspunse prințul. Tatăl meu le-a ordonat tuturor gărzilor să tragă în oricare dintre voi care va încerca să scape. Nu cred că Chaol ar fi dat vreodată ordinul acesta, adăugă el, deși nu era sigur de ce. Dar goliciunea inumană din ochii ei se domoli, în sfârșit. Când ea nu mai scoase niciun cuvânt, Dorian întrebă cât mai indiferent posibil: Că tot vorbim de asta, cum te înțelegi cu Chaol? Desigur, era o întrebare complet nevinovată.

Ea ridică din umeri, iar el încercă să nu citească prea departe în gestul ei.

- Bine. Cred că el mă urăște puțin, dar având în vedere poziția sa, nu sunt surprinsă.

– De ce crezi că te urăște? Dintr-un oarecare motiv, Dorian nu se putea convinge să nege.

– Pentru că eu sunt o asasină, iar el este Căpitanul Gărzii, forțat să se înjosească având grijă de viitorul Campion al Regelui.

– Îți dorești să fi fost altfel? Dorian îi aruncă un zâmbet lenș. Întrebarea asta nu era atât de nevinovată.

Ea dădu târcoale fotoliului, apropiindu-se de Dorian, iar inima lui începu să bată mai repede.

– Păi, cine vrea să fie urât? Deși prefer să fiu urâtă decât invizibilă. Dar nu contează. Celaena nu era deloc convingătoare.

– Ești singură? spuse el înainte să își poată stăpâni cuvintele.

– Singură? Ea dădu din cap, iar în cele din urmă, după atâtea încercări de a-l convinge, se așază. Dorian se luptă cu impulsul de a parcurge spațiul dintre ei pentru a vedea dacă părul ei era atât de mătăsos precum părea. Nu, răspunse Celaena. Pot supraviețui destul de bine pe cont propriu – dacă am un material adecvat pentru citit.

El privi către foc, încercând să nu se gândească la locul de unde o adusese cu câteva săptămâni înainte – și cum s-ar fi simțit în genul acela de singurătate. Nu existau cărți în Endovier.

– Totuși, nu poate fi neplăcut să fii companionul cuiva uneori.

– Și tu ce ai face? râse Celaena. Prefer să nu fiu văzută precum una dintre *amantele* tale.

– Și ce este greșit în asta?

– Deja sunt faimoasă ca asasin – nu prea am chef să fiu cunoscută pentru că împart patul cu tine. El se înecă, dar

Celaena continuă. Vrei să îți explic de ce sau este suficient să îți spun că nu primesc bijuterii și podoabe ca recompensă pentru afecțiunea mea?

El mârâi.

– Nu îmi voi discuta moralitatea cu un asasin. Ucizi oameni pentru bani, ești conștientă de asta?

Privirea ei deveni dură și arată către ușă.

– Poți pleca acum.

– Mă dai afară? Dorian nu știa dacă să râdă sau să urle.

– Oare ar trebui să îl chem pe Chaol să vedem ce părere are? Ea își încrucișă brațele, știind că îl învinsese. Poate că realizase că era distractiv să îl tachineze.

– De ce ar trebui să fiu izgonit din camera ta doar pentru că am spus adevărul? Tu tocmai m-ai numit puțin mai presus decât un proxenet. Dorian nu se mai distrase atât de bine de secole. Povestește-mi despre viața ta – cum ai învățat să cânti la pian cu atâta măiestrie. Și ce era melodia aceea? Era atât de tristă; te gândeai la vreun amant secret? Îi făcu cu ochiul.

– Am exersat. Celaena se ridică, mergând către ușă. Și da, se răsti ea, mă gândeam.

– Ești cam înțepătoare astă-seară, spuse el pășind pe urmele ei. Se opri la un pas în urma ei, dar distanța dintre ei părea ciudat de intimă, în special când el șopti: Nu ești deloc atât de vorbăreață precum erai azi după-amiază.

– Nu sunt o marfă neobișnuită la care să te poți holba! Ea păși mai aproape. Nu sunt un exponat oarecare de la vreun carnaval, iar tu nu mă vei folosi drept obiectul vreunei dorințe neîndeplinite de aventură și excitare! Lucru pentru care, cu siguranță, m-ai ales să fiu Campionul tău.

Dorian rămase cu gura căscată și se retrase cu un pas.

– Ce? fu tot ceea ce reuși să spună.

Celaena trecu pe lângă el și se așază într-un fotoliu. Cel puțin nu pleca.

– Sincer, chiar credeai că nu îmi voi da seama care este motivul pentru care ai venit aici astă-seară? Asemenea cuiva care mi-a dat să citesc *Coroana unui Erou*, lucru care sugerează o minte fantezistă care tânjește după aventură?

– Nu te consider o aventură, bombăni el.

– A, da? Castelul oferă atât de multe distracții încât prezența Asasinului Adarlanului este ceva obișnuit? Nimic care ar putea ispiti un tânăr prinț care a fost captivul curții toată viața lui? Și ce sugerează competiția asta, în acest scop? Deja sunt la dispoziția tatălui tău. Nu voi deveni și bufonul fiului său.

Veni rândul său să roșească. Mai fusese vreodată certat de cineva astfel? Poate de părinții și dascălii săi, dar cu siguranță nu de către o tânără femeie.

– Tu nu știi cu cine vorbești?

– Dragul meu prinț, spuse ea târăganat, studiindu-și unghiile, ești singur în camera mea. Holul de la ieșire este foarte departe. Pot spune orice doresc.

El izbucni în râs. Ea se ridică și îl privi, cu capul aplecat într-o parte. Obrajii îi erau inundați de culoare, evidențiindu-i ochii albaștri. Știa ce și-ar fi putut dori el să facă cu ea dacă nu ar fi fost o asasină?

– Voi pleca, spuse el în cele din urmă, oprindu-se înainte de a se întreba dacă putea într-adevăr să riște – să riște furia lui Chaol și a tatălui său și ce s-ar putea întâmpla dacă ar decide să nu țină seama de consecințe. Dar mă voi întoarce. În curând.

- Sunt sigură, spuse ea cu asprime.

- Noapte bună, Sardothien! Dorian privi apartamentul asatinei și rânji. Spune-mi ceva înainte de a pleca: iubitul ăsta misterios al tău... nu locuiește în castel, nu-i așa?

Știu imediat că spusese ceva greșit când licărul din ochii ei se stinse.

- Noapte bună! spuse ea cu răceală.

Dorian clătină din cap.

- Nu am vrut să...

Celaena îi făcu semn să plece, privind către foc. Înțelegând gestul, Dorian se îndreptă către ușă, fiecare pas al său răsunând în camera acum mult prea tăcută. Ajunsese în pragul ușii când ea vorbi, distantă.

- Numele lui era Sam.

Ea încă privea focul. *Era Sam...*

- Ce s-a întâmplat?

Ea îl privi, zâmbind cu tristețe.

- A murit.

- Când? întrebă el. Nu ar fi tachinat-o niciodată astfel, nu ar fi spus niciun blestemat de cuvânt dacă ar fi știut...

Când vorbi, cuvintele Celaenei erau strangulate:

- Acum treisprezece luni.

O urmă de durere îi străbătu chipul, atât de reală și infinită încât Dorian o resimți în stomac.

- Îmi pare rău, reuși el să spună.

Ea ridică din umeri, de parcă gestul ar fi putut domoli durerea pe care el încă o vedea în ochii ei, strălucind atât de puternic în văpăile focului.

- Și mie, șopti ea și se întoarse din nou către șemineu.

Simțind că de data asta încheiase definitiv discuția, Dorian își drese glasul.

– Baftă la testul de mâine. Ea nu răspunse și el părăsi încăperea.

Dorian nu își putea scoate din minte cântecul ei sfâșietor, nici măcar atunci când arse lista mamei sale cu fecioare eligibile, nici măcar când se afundă în lectura unei cărți târziu în noapte, nici măcar când în cele din urmă adormi.

CAPITOLUL 21

Celaena se balansa pe zidul de piatră al castelului, picioarele tremurându-i în timp ce își înfigea degetele pline de smoală de la mâini și picioare în crăpăturile dintre lespezile uriașe. Brullo strigă ceva celorlalți nouăsprezece Campioni rămași, escaladând zidurile castelului, dar la trei sute de metri înălțime, vântul îi purta cuvintele în depărtare. Unul dintre Campioni nu apăruse la test și nici măcar gărzile lui nu știau unde plecase. Poate că reușise, de fapt, să evadeze. Riscul părea o idee mult mai bună decât testul ăsta stupid, oricum. Celaena scrâșni din dinți, ridică o mână mai sus, apoi trase și celălalt picior.

La șizeci de metri deasupra flutura obiectivul acestei curse nebunești: un steag auriu. Testul era simplu: escaladați castelul până în locul unde flutură steagul la trei sute de metri înălțime și aduceți-l. Primul care aducea steagul primea o bătaie pe spate. Ultimul care ajungea sus urma să fie trimis înapoi în văgăuna din care ieșise.

În mod surprinzător, nimeni nu căzuse încă – probabil pentru că drumul către steag era destul de simplu: balcoane, pervazurile ferestrelor și spalieri cu plante acopereau majoritatea suprafeței. Celaena ridică încă un picior, durerea cuprinzându-i degetele. Privitul în jos era întotdeauna o

idee proastă, deși Arobynn o forțase să stea cocoțată pe marginea casei sale ore în șir, obligând-o să se acomodeze cu înălțimile. Gâfâi când se agăță de încă un pervaz și se trase în sus. Era suficient de lat încât se putea ghemui pe el, iar Celaena luă o pauză de un moment pentru a-i studia pe ceilalți concurenți.

Bineînțeles, Cain conducea și alesese calea cea mai ușoară către steag, Mormânt și Verin erau pe urmele lui, Nox la mică distanță în spatele lor, iar Pelor, tânărul asasin, nu era departe de el. În urma lui erau atât de mulți concurenți încât echipamentele le îngreuna deosebirea lor. Fiecăruia i se oferise posibilitatea de a alege un obiect pentru a-i ajuta în escaladare – coarde, piroane, bocanci speciali –, iar Cain alese direct coarda.

Ea alesese o cutiuță cu smoală, iar când Celaena se ridică de pe pervaz, mâinile și picioarele sale goale, negre și lipicioase se prinseră cu ușurință de peretele de piatră. Folosise puțin dintr-o coardă pentru a-și lega bidonul la curea, iar, înainte de a părăsi adăpostul pervazului, își mai unse o dată palmele. Cineva gâfâi dedesubt, iar ea își suprimă dorința de a privi în jos. Știa că alesese o cale mai dificilă, dar era mai bine astfel decât să se lupte cu toți ceilalți pentru calea cea ușoară. Nu ar fi riscat ca Verin sau Mormânt să o arunce de pe zid.

Mâinile ei se lipiră de piatră, iar în timp ce Celaena se ridică, auzi un țipăt, o bubuitură și apoi tăcere, urmată de strigătele spectatorilor. Un concurent căzuse și murise. Privi în jos și zări trupul lui Ned Clement, criminalul care se supranumise Coasă și petrecuse ani întregi în lagărul din

Calaculla pentru crimele sale. Un fior o străbătu. Deși uciderea Mâncătorului de Ochi îi potolise pe unii dintre Campioni, sponsorilor cu siguranță nu le păsa că acest test ar putea la fel de bine să mai ucidă câțiva. Se agăță de un burlan de scurgere, coapsele ei lipindu-se de fier. Cain își legă coarda de gâtul unui gargui hidos și se legănă de-a lungul unui perete plat, aterizând pe marginea unui balcon, la patruzeci de metri sub steag. Celaena își suprimă frustrarea croindu-și drum din ce în ce mai sus, urmând cursul țevii de scurgere.

Ceilalți concurenți se târau unul după altul, urmând calea lui Cain. Răsunară câteva strigăte, iar ea privi în jos pentru a-l zări pe Mormânt mormăind, pentru că el nu reușise să arunce coarda în jurul gâtului garguiului asemenea lui Cain. Verin îl împinse pe asasin din calea sa și îl întrecu, legând cu ușurință propria coardă. Nox, aflat acum în urma lui Mormânt, încercă să procedeze la fel, dar Mormânt începu să îl blesteme, iar Nox se opri, ridicând mâinile într-un gest împăciuitor. Zâmbind cu superioritate, Celaena îmbrățișă cu picioarele înnegrite un inel de susținere al burlanului. În curând se va afla în paralel cu steagul. Iar apoi, zece metri de piatră netedă o vor despărți de el.

Celaena urcă mai departe pe țevă, degetele sale lipindu-se de metal. La patruzeci de metri mai jos, un mercenar se prinse de coarnele unui gargui înfășurând frânghia în jurul gâtului acestuia. Părea să fi abordat o rută mai rapidă printr-un grup de gargui. Apoi va fi nevoit să se lege vreo cinci metri, înainte de a ajunge la celelalte capete de gargui pe care se certau acum Nox și Mormânt. Ea nu se afla

în pericolul de a împărți țeava cu el, astfel încât acesta să o incomodeze. Așa că, centimetru cu centimetru, Celaena înaintă, vântul fluturându-i părul în toate direcțiile.

Atunci îl auzi pe Nox țipând, iar Celaena privi exact la timp pentru a-l vedea pe Mormânt îmbrâncindu-l de pe spatele garguiului. Nox căzu în gol, frânghia înfășurată în jurul mijlocului său încordându-se când se izbi de zidul castelului. Celaena încremeni, recăpătându-și răsuflarea când Nox încercă să se agațe cu mâinile și picioarele de piatra din zid.

Dar Mormânt nu terminase. Se aplecă sub pretextul de a-și ajusta gheata, iar Celaena văzu lama unui mic pumnal strălucind în lumina soarelui. Cum trecuse arma de gârziile sale, era o ispravă în sine. Strigătul de avertizare al Celaenei fu purtat de vânt în timp ce Mormânt începu să taie coarda lui Nox. Niciunul dintre Campionii din preajmă nu se deranjă să intervină cumva, deși Pelor se opri pentru un moment. Dacă Nox murea, concursul avea un competitor în minus, iar dacă ei interveneau, i-ar fi putut costa acest Test. Celaena știa că ar fi trebuit să își continue urcușul, dar ceva o țintuia în loc.

Nox nu putea găsi un punct de sprijin în zid și fără niciun pervaz sau vreun gargui în apropiere de care să se poată prinde, nu avea unde să se ducă decât în jos. Odată ce coarda ceda, el va cădea.

Una câte una, firele corzii sale plesneau retezate de pumnalul lui Mormânt, iar Nox, simțind vibrațiile, privi îngrozit în sus, către asasin. Dacă se prăbușea, nu avea nicio șansă de

supraviețuire. Câteva tăieturi în plus ale lamei lui Mormânt, iar coarda va fi retezată complet.

Coarda gemu. Celaena se mișcă.

Alunecă în josul burlanului, sfâșiindu-și palmele și picioarele cu metalul, dar nu își permise să se gândească la durere. Mercenarul de pe garguiul de dedesubt avu timp doar să se lipească de perete când ea se izbi de capul creaturii, prinzându-i coarnele pentru a încetini. Mercenarul legase deja un capăt al corzii în jurul gâtului garguiului; acum ea prinse coarda și își legă celălalt capăt în jurul taliei. Coarda era suficient de lungă și de rezistentă, iar cei patru gargui de sub cel de care ea era legată îi vor oferi suficient spațiu pentru alergare.

– Atinge-te doar de coarda asta și te spintec! îl avertiză ea pe mercenar și se pregăti.

Nox strigă la Mormânt, iar ea aruncă o privire spre locul în care hoțul atârna. Urmă un geamăt ascuțit, coarda se rupse, apoi strigătul de spaimă și furie al lui Nox, iar Celaena porni, alergând pe spatele celor patru gargui înainte de a se arunca în gol.

CAPITOLUL 22

Vântul o biciuia, dar Celaena își menținu concentrarea asupra lui Nox, căzând atât de repede și atât de departe de brațele întinse.

Oamenii strigau dedesubt, iar lumina reflectată de castelul de cleștar o orbea. Însă el era acolo, la o palmă distanță de degetele ei, cu ochii cenușii larg deschiși, brațele sale fluturând de parcă ar fi vrut să le transforme în aripi.

Într-o clipită, brațele ei erau în jurul taliei lui, iar ea se izbi de el atât de tare încât răsuflarea îi părăsi pieptul. Împreună picau asemenea unei pietre, jos, jos, jos spre pământ.

Nox apucă frânghia, dar nici măcar asta nu fu suficient pentru a domoli impactul nimicitor asupra trunchiului ei când funia se încordă. Ea îl strânse cu ultimul strop de putere, poruncind brațelor sale să nu îi dea drumul. Frânghia îi izbi de zid. Celaena de-abia apucă să își încline capul în partea opusă zidului, iar impactul îi răsună în umăr. Totuși, îl ținea strâns pe Nox, concentrându-se asupra brațelor, și a răsuflării ei tăiate. Atârnavu acolo, lipiți de perete, gâfâind și privind la pământul aflat la o sută de metri sub ei. Frânghia rezista.

– Lillian, spuse Nox luptându-se să își recapete suflul. Își ascunse chipul în părul ei. Slavă zeilor. Dar uralele izbucniră

de dedesubt și îi înghițiră cuvintele. Picioarele Celaenei tremurau atât de violent încât fu nevoită să se concentreze asupra strânsorii lui Nox, iar stomacul ei se întoarse pe dos iar și iar.

Însă ei încă erau în toiul testului, încă erau așteptați să îl ducă la bun sfârșit, iar Celaena privi în sus. Toți Campionii se opriseră pentru a o privi salvându-l pe hoț. Toți, cu excepția unuia singur, care se cocoțase sus, sus deasupra lor.

Celaena putu doar privi cum steagul fu smuls, iar Cain scoase un urlet victorios. Mai multe urale se dezlănțuiră în întâmpinarea lor când Cain flutură steagul pentru ca toți să îl poată vedea. Celaena fierbea.

Ar fi câștigat dacă ar fi ales ruta cea ușoară, ar fi ajuns acolo în jumătate din timpul care îi luase lui Cain. Dar Chaol îi spusese să stea în mijloc, oricum. Iar ruta ei fusese mult mai impresionantă și îi evidențiasse mult mai bine aptitudinile. Cain trebuise doar să sară și să se legene ca un amator. Pe lângă asta, dacă ea ar fi câștigat, dacă ar fi ales calea cea ușoară, nu l-ar fi salvat pe Nox.

Își încleștă maxilarul. Putea ajunge la timp înapoi, acolo sus? Poate că Nox ar putea lua frânghia, iar ea ar escalada peretele cu mâinile goale. Nu era de lepădat nici locul al doilea. Dar, chiar în momentul în care gândea asta, Verin, Mormânt, Pelor și Renault escaladară ultimii metri și atinseră locul stabilit cu mâna înainte de a-și începe coborârea.

– Lillian, Nox. Grăbiți-vă! strigă Brullo, iar ea privi în jos, către Maestrul Armelor.

Celaena se încruntă și începu să își târască picioarele peste crăpăturile din zid, căutând un punct de sprijin. Pielea, jupuită și sângerând pe alocuri, îi fu înțepată în timp ce degetele picioarelor găsiră o crevasă în care să le poată strecura. Cu grijă, se trase în sus.

– Îmi pare rău, răsuflă Nox, picioarele lui lovindu-se de ale ei în timp ce căuta și el un punct de sprijin.

– Este în regulă, îi spuse ea. Tremurând, amortită, Celaena se cățăra pe perete, lăsându-l pe Nox să se descurce pe cont propriu de acolo. Prostesc. Fusesse atât de prostesc din partea ei să îl salveze. La ce se gândise oare?

*

– Înveselește-te, spuse Chaol bând din paharul cu apă. Locul optsprezece este bun. Cel puțin Nox a terminat în urma ta.

Celaena nu spuse nimic și împinse cu furculița morcovii din farfurie. Avusese nevoie de două băi și de un întreg calup de săpun pentru a îndepărta smoala de pe mâinile și picioarele ei rănite, iar Philippa petrecuse treizeci de minute curățând și bandajându-i fiecare rană. Și, deși Celaena se oprise din tremurat, încă putea auzi țipătul și bufnitura surdă a lui Ned Clement lovind pământul. Îi luaseră trupul de acolo înainte ca ea să încheie testul. Doar moartea sa îl salvase pe Nox de la eliminare. Mormânt nici măcar nu fusese mustrat. Nu existau reguli împotriva jucatului murdar.

– Faci exact cum am plănuit, continuă Chaol. Deși nu pot considera că operațiunea ta nesăbuită de salvare a fost discretă.

Celaena se încruntă.

– Ei, bine, tot am pierdut. În timp ce Dorian o felicitase pentru salvarea lui Nox, iar hoțul o îmbrățișase și îi mulțumise iar și iar, Chaol fu singurul care se încruntase după încheierea testului. Aparent, salvările riscante nu făceau parte din repertoriul unui hoț de bijuterii.

Ochii căprui ai lui Chaol străluciră aurii în soarele după-amiezii.

– Nu face parte din antrenamentul tău să înveți să pierzi cu eleganță?

– Nu, spuse ea cu amărăciune. Arobynn mi-a spus că locul al doilea este doar un titlu drăguț pentru primul învins.

– Arobynn Hamel? Întrebă Chaol lăsându-și ochelarii pe masă. Regele Asasinilor?

Celaena privi spre fereastră, către întinderea sclipitoare a Riftholdului de-abia vizibilă dincolo de geam. Gândul că Arobynn se afla în același oraș era straniu – că acum era atât de aproape de ea.

– Știi că el a fost dascălul meu, nu-i așa?

– Am uitat, spuse Chaol. Arobynn ar fi biciuit-o pentru salvarea lui Nox, punându-și în pericol viața și locul în competiție. El a supravegheat îndeaproape antrenamentul tău?

– M-a antrenat el însuși, iar apoi a adus dascăli din toată Erilea. Maeștrii luptători din câmpurile de orez din sudul continentului, experții în otrăvuri din Jungla Bogdano... Odată m-a trimis la Asasinii Tăcuți din Deșertul Roșu. Nici-un preț nu era prea mare pentru el. Sau pentru mine, adăugă

ea. Nu s-a deranjat să îmi spună până când am împlinit paisprezece ani că aștepta să îl plătesc pentru toate astea.

– Te-a antrenat și apoi te-a făcut să plătești pentru asta?

Ea ridică din umeri, dar nu fu în stare să își ascundă furia.

– Curtezanele trec prin aceeași experiență – sunt luate de la o vârstă fragedă și sunt datoare bordelurilor lor până ce pot câștiga înapoi fiecare bănuț ce a fost investit în antrenamentul, întreținerea și garderoba lor.

– Asta este detestabil, scuipă el, iar ea clipi la auzul furiei din glasul lui – furie care, pentru prima oară, nu îi era adresată ei. L-ai plătit pentru tot?

Un zâmbet rece apăru pe chipul Celaenei.

– O, până la ultimul bănuț. Iar apoi el a plecat și a cheluit tot. Peste cinci sute de mii de monede de aur. În trei ore. Chaol se ridică din scaunul său. Celaena ascunsese atât de bine amintirea asta încât nu o mai durea. Încă nu ți-ai cerut scuze, spuse ea schimbând subiectul înainte ca el să o poată interoga mai departe.

– Scuze? Pentru ce?

– Pentru toate lucrurile oribile pe care le-ai spus ieri după-amiază, când mă duelam cu prințesa Nehemia.

El miji ochii, mușcând momeala.

– Nu îmi voi cere scuze pentru că am spus adevărul.

– Adevărul? M-ai tratat de parcă aș fi o criminală dementă!

– Iar *tu* ai spus că mă urăști mai mult decât pe oricine.

– Am vorbit serios. Totuși, un zâmbet începu să răsară în colțul buzelor ei, iar în curând îl privi reflectat și pe chipul lui Chaol. El aruncă o bucată de pâine către ea, pe care

ea o prinse cu o mână și o aruncă înapoi. Idiotule, spuse, rânjind acum.

– Criminală dementă, spuse el, rânjind, de asemenea.

– Chiar te urăsc.

– Cel puțin eu nu am ieșit pe locul optsprezece, spuse el. Celaena își simți nărilor arzând, iar tot ce putu Chaol să facă fu să se ferească de mărul aruncat spre capul lui.

Mai târziu Philippa le aduse vestea. Campionul care nu apăruse la test fusese găsit mort pe scara servitorilor, sfârtecat și dezmembrat.

*

Noua crimă aruncă un vâl asupra următoarelor două săptămâni și asupra celor două teste care urmau. Celaena trecu de teste – furt și urmărire – fără a atrage prea mult atenția asupra ei sau fără să își riște gâtul pentru a salva pe cineva. Niciun alt Campion nu mai fusese ucis, din fericire, dar Celaena se trezea constant privind peste umăr, deși Chaol părea să considere cele două crime niște incidente nefericite.

În fiecare zi devenea mai bună la alergat, ajungând mai departe și mai repede, și reușise să își înfrângă dorința de a-l ucide pe Cain când el o tachinase la antrenamente. Prințul moștenitor nu își mai arătase chipul prin apartamentul ei, iar ea îl văzuse doar în timpul testelor, când, de obicei, el doar îi zâmbea și îi făcea cu ochiul, făcând-o să se simtă ridicol de încântată și emoționată.

Însă ea avea lucruri mai importante pentru care să își facă griji. Mai rămăseseră doar nouă săptămâni până la duelul

final, iar câțiva dintre ceilalți, inclusiv Nox, se descurcau suficient de bine, astfel că cele patru locuri începeau să pară destul de prețioase. Cain va ocupa cu siguranță unul dintre ele, dar cine vor fi ceilalți trei? Ea fusese întotdeauna atât de sigură că va ajunge în finală.

Dar, dacă ar fi trebuit să fie sinceră cu ea însăși, Celaena nu mai era atât de sigură.

CAPITOLUL 23

Celaena privi către pământ. Cunoștea aceste stânci cenușii, ascuțite, cunoștea atingerea lor sub tălpile sale, cum miroseau după ploaie, cum puteau cu ușurință să îi sfâșie pielea când cădea. Stâncile se întindeau pe kilometri, înălțându-se în munți zimțați, asemenea unor colți ce străpungeau cerul înnorat. În vântul înghețat, ea purta haine subțiri ce nu o protejau de rafalele înțepătoare. Când atinse zdrențele murdare, stomacul i se ridică în gât. Ce se întâmplase?

Cu lanțurile zăngănind, Celaena cuprinse cu vederea întinderea dezolantă care era Endovier.

Ea eșuase, eșuase și fusese trimisă înapoi aici. Nu avea nicio șansă de scăpare. Simțise gustul libertății, ajunsese atât de aproape de ea și acum...

Celaena țipă în timp ce un fior de durere crâncenă îi străpuse spatele, întâlnind în goliciunea sa lovitura biciului. Căzu la pământ, piatra brăzdându-i genunchii răniți.

– Ridică-te! urlă cineva.

Lacrimile îi inundară ochii, iar biciul o lovi din nou în timp ce se ridică. De data asta va fi ucisă. Va muri de durere.

Biciul se năpusti asupra ei, sfărâmându-i oasele, răsunând în întregul ei corp, făcând ca totul să se prăbușească în agonie, transformându-i trupul într-un cimitir, un mort...

*

Ochii Celaenei se deschiseră brusc. Gâfâi.

– Ești... spuse cineva lângă ea, iar Celaena tresări.

Unde se afla?

– A fost un vis, rosti Chaol.

Ea se holbă la el, apoi privi încăperea, trecându-și o mână prin păr. Rifthold. Rifthold... acolo era. În castelul de sticlă... nu, în castelul de piatră de dedesubt.

Acum transpira, iar sudoarea de pe spatele se prelingea în mod ciudat precum sângele. Se simți amețită, i se făcu greață, se simți prea mică și prea mare, toate deodată. Deși ferestrele erau închise, un curent de undeva din cameră îi sărută chipul, mirosind, straniu, a trandafiri.

– Celaena. A fost un vis, zise din nou căpitanul gărzii. Țipai. Îi oferi un zâmbet timid. Credeam că te omoară.

Celaena se întinse pentru a-și atinge spatele, pe sub tricou. Putea simți cele trei muchii... și câteva mai mici, dar nimic, nimic...

– Eram biciuită. Scutură din cap pentru a alunga amintirea din minte. Ce faci aici? Nici nu s-au ivit zorile. Își încrucișă brațele, îmbujorându-se ușor.

– Este Samhuinn. Îți anulez antrenamentul pentru azi, dar voiam să văd dacă plănuiești să participi la slujbă.

– Astăzi este... ce? Samhuinn este astăzi? De ce nu mi-a zis nimeni asta? Este o petrecere diseară? Devenise atât de prinsă în mrejele competiției încât pierduse noțiunea timpului?

El se încruntă.

– Desigur, dar nu ești invitată.

- Desigur. Iar tu vei chema morții la tine în această noapte bântuită sau vei aprinde un rug împreună cu camarazii tăi?

- Eu nu particip la asemenea prostii superstițioase.

- Ai grijă, cinicul meu prieten! Îl avertiză ea ridicându-și o mână. Zeii și morții sunt aproape de pământ în această zi, pot auzi orice comentariu obraznic pe care îl faci!

El își dădu ochii peste cap.

- Este o sărbătoare naivă să celebrezi venirea iernii. Rugurile doar produc cenușă pentru a acoperi câmpurile.

- Ca o ofrandă adusă zeilor pentru a le supraveghea!

- Ca o modalitate de a le fertiliza.

Celaena îndepărtă păturile de pe ea.

- Așa spui tu, zise ea în timp ce se ridică din pat. Își aranjă cămașa de noapte îmbibată. Duhnea a transpirație.

El pufni și porni în urma ei.

- Nu am crezut niciodată că ai fi o persoană superstițioasă. Unde se potrivește asta în cariera ta?

Ea se încruntă la el peste umăr înainte de a intra în camera de baie, Chaol fiind aproape în spatele ei. Celaena se opri în prag.

- Ai de gând să mi te alături? Întrebă ea, iar Chaol încremeni, realizând greșeala făcută. În schimb, trânti ușa.

Celaena îl găsi așteptând-o în camera de zi când ieși din baie, apa din părul ei scurgându-se pe podea.

- Tu nu iei un mic dejun?

- Încă nu mi-ai dat un răspuns.

- Un răspuns la ce? Celaena se așeză în capătul opus al mesei și băgă lingura într-un bol cu terci de ovăz. Tot ce

avea nevoie era o lingură plină – nu, trei linguri cu vârf – de zahăr și niște frișcă și...

– Mergi la templu?

– Am voie să merg la templu, dar nu la petrecere? Luă o lingură plină de terci.

– Obiceiurile religioase nu trebuie refuzate nimănui.

– Iar petrecerea este...

– Un spectacol depravat.

– Ah, înțeleg. Înghiți o altă gură de terci. Oh, iubea terciul de ovăz! Dar poate că avea nevoie de încă o lingură de zahăr.

– Ei, bine? Mergi? Trebuie să plecăm în curând dacă da.

– Nu, spuse ea cu gura plină.

– Pentru cineva atât de superstițios, riști să îi superi pe zei prin absența ta. Presupun că un asasin ar arăta mai mult interes față de ziua morților.

Ea afișă o expresie dementă în timp ce continuă să mănânce.

– Eu venerez în felul meu. Poate că le voi oferi un sacrificiu sau două.

El se ridică, mângâindu-și sabia.

– Ai grijă de tine cât timp sunt plecat. Nu te deranja să te împopoțonezi prea mult. Brullo mi-a spus că te vei antrena totuși în după-amiaza asta. Mâine ai un test.

– Iar? Nu am avut unul în urmă cu trei zile? Celaena gemu. Ultimul test fusese aruncatul suliței din poziția călare, iar încheietura ei încă era sensibilă.

Dar Chaol nu mai scoase niciun cuvânt, iar apartamentul său deveni tăcut. Deși încercase să uite, sunetul biciului încă îi răsună în urechi.

*

Recunoscător că slujba se încheiase, Dorian Havilliard se plimba singur prin incinta castelului. Religia nici nu îl convingea, nici nu îl impresiona, iar după ore petrecute într-o strană, bombănind rugăciune după rugăciune, avea nevoie disperată de o gură de aer. Și de singurătate.

Oftă printre dinții încleștați, frecându-și fruntea, și se îndreptă spre grădină. Trecu pe lângă un grup de domnițe, fiecare dintre ele făcând o plecăciune și chicotind în spatele evantaielor lor. Dorian încuviință din cap în timp ce trecu. Mama sa se folosise de ceremonie ca o șansă pentru a-i prezenta fetele eligibile. Petrecuse întreaga slujbă abținându-se să nu urle din adâncul plămânilor săi.

Dorian trecu pe lângă un tufiș, aproape izbindu-se de o siluetă într-o catifea de un albastru-verzui. Era culoarea unui lac de munte – nuanța aceea de nestemat fără un nume exact. Nemaivorbind că rochia era demodată de sute de ani. Privirea lui se înălță spre chipul siluetei și zâmbi.

– Bună ziua, Lady Lillian! spuse el făcând o plecăciune, apoi se întoarse către cei doi companioni ai săi. Prințesa Nehemia. Căpitane Westfall. Dorian privi din nou rochia asasinei. Pliurile materialului – asemenea apelor curgătoare ale unui râu – erau, de fapt, atrăgătoare. Arăți festiv, îi spuse el. Celaena coborî privirea.

– Servitoarele lui Lady Lillian erau la slujbă când ea s-a îmbrăcat, spuse Chaol. Nu avea nimic altceva la îndemână.

Desigur; corsetele necesitau ajutor pentru a intra sau ieși din ele, iar rochiile erau un labirint de cleme și funde.

– Scuzele mele, prințul meu, spuse Celaena. Ochii îi erau strălucitori și furioși, iar doi bujori înfloriră în obrajii săi. Îmi pare sincer rău că hainele mele nu sunt pe gustul Domniei Tale.

– Nu, nu, spuse el repede aruncând o privire asupra picioarelor ei. Purta pantofi roșii – roșii asemenea coacăzelelor de iarnă ce începeau să împodobească tufișurile. Arăți foarte frumos, continuă el. Doar puțin... nelalocul tău. „În alt secol, de fapt“, gândi el. Celaena îi adresă o privire exasperată. Dorian se întoarse către Nehemia. Iertați-mă, spuse el cât mai corect posibil în Eyllwe, lucru care nu impresiionă deloc. Cum vă simțiți?

Ochii ei licăriră amuzați la auzul accentului său prost, dar încuviință.

– Sunt bine, Înălțimea Voastră, răspunse prințesa în limba lui. Atenția lui Dorian zbură către cele două gărzi ale prințesei, care pândeau în umbrele din apropiere – așteptând, privind. Lui Dorian îi clocoti sângele în vene.

De câteva săptămâni, ducele Perrington născocea un plan pentru a introduce mai multe forțe armate în Eyllwe – pentru a zdrobi rebelii astfel încât să nu mai îndrăznească să conteste domnia Adarlanului vreodată. Chiar ieri, ducele prezentase un plan: vor instala mai multe legiuni și o vor ține pe Nehemia aici pentru a descuraja orice represalii din partea rebelilor. Nefiind dornic să adauge pe lista talentelor sale luarea de ostatici, Dorian petrecuse ore întregi împotrivindu-se planului. Dar, în timp ce câțiva membri ai consiliului dăduseră glas nemulțumirii lor, majoritatea înclinau să creadă ca strategia ducelui era una genială. Totuși, Dorian îi convinsese să aștepte până la întoarcerea tatălui său. Asta

îi va oferi timpul necesar ca să-i atragă de partea sa pe câțiva dintre susținătorii ducelui.

Acum, stând înaintea ei, Dorian privi iute în altă direcție. Dacă ar fi fost oricine altcineva și nu prințul moștenitor, ar fi avertizat-o. Însă, dacă Nehemia ar pleca înainte de termen, ducele ar ști cine a prevenit-o și l-ar informa pe rege. Lucrurile mergeau destul de prost între Dorian și tatăl său; nu avea nevoie să fie privit drept un simpatizant al rebelilor.

– Mergi la petrecere astă-seară? o întrebă Dorian pe prințesă, forțându-se să o privească în ochi și să rămână indiferent.

Nehemia privi către Celaena.

– Tu mergi? o întrebă ea.

Celaena afișă un zâmbet care putea însemna doar bucluc.

– Din nefericire, am alte planuri. Nu este așa, Înălțimea Voastră? Nu se deranjează să își ascundă iritarea.

Chaol tuși, deodată arătându-se foarte interesat de coacăzele din tufișuri. Dorian era pe cont propriu.

– Nu da vina pe mine, spuse Dorian politico. *Tu* ai acceptat invitația la acea petrecere din Rifthold cu săptămâni în urmă. Ochii ei licăriră, dar Dorian nu voia să cedeze. Nu o putea aduce la petrecere, nu cu atâta lume privind. S-ar isca prea multe întrebări. Ca să nu mai spunem de mulțimea de oameni. Ar fi dificil să stea cu ochii pe ea.

Nehemia se încruntă către Celaena.

– Deci, nu mergi?

– Nu, dar sunt sigură că te vei simți minunat, spuse Celaena, apoi vorbi în Eyllwe și spuse altceva. Cunoștințele

lui Dorian în Eyllwe erau suficiente încât să înțeleagă sensul general: Înălțimea Sa cu siguranță știe cum să fie o companie plăcută pentru doamne.

Nehemia râse, iar chipul lui Dorian se încălzi. Cele două alcătuiau o pereche formidabilă, zeii să aibă milă de ei în preajma lor!

– Ei, bine, suntem foarte importante și foarte ocupate, îi spuse Celaena prințului, dându-și coate cu prințesa. Probabil că era o idee teribil de periculoasă să le permită să fie prietene. Deci, trebuie să plecăm. Vă urez o zi bună, Înălțimea Voastră! Făcu o plecăciune, diamantele albastre și roșii din cingătoarea ei sclipind în lumina soarelui. Privi peste umăr, rânjindu-i lui Dorian în timp ce o conduse pe prințesă prin grădină.

Dorian se încruntă către Chaol.

– Mulțumesc pentru ajutor.

Căpitanul îl bătu pe umăr.

– Crezi că asta a fost rău? Ar trebui să le vezi când sunt puse într-adevăr pe treabă.

Apoi porni după cele două.

Dorian își dorea să urle, să își smulgă părul din cap. Îi făcuse plăcere să o vadă pe Celaena în seara aceea – multă plăcere. Dar în ultimele săptămâni, el fusese prins în întâlnirile consiliului și ale curții și nu mai putuse să o viziteze. Dacă nu ar fi petrecerea, ar vizita-o din nou. Nu intenționase să o enerveze cu observațiile despre rochie – deși era demodată –, nici nu știuse că va fi atât de iritată din pricină că nu era invitată la petrecere, dar...

Dorian se încruntă și se îndreptă către cuștile câinilor.

*

Celaena zâmbi în sinea ei, trecând un deget peste gardul viu proaspăt tuns. Ea crezuse că rochia era adorabilă. Într-adevăr *festivă!*

– Nu, nu, Înălțimea Voastră, îi spunea Chaol Nehemiei, suficient de rar încât ea să înțeleagă. Nu sunt soldat. Sunt un gardian.

– Nu este nicio diferență, răspunse prințesa, accentul ei fiind necizelat. Totuși, Chaol o înțelese destul de bine încât să se încrunte, iar Celaena de-abia își putu stăpâni amuzamentul.

Reușise să o vadă destul de des pe Nehemia în ultimele două săptămâni – în mare parte pentru plimbări scurte sau cine, când vorbeau despre cum fusese pentru Nehemia să crească în Eyllwe, ce părere avea despre Rifthold și despre cine reușise să o enerveze pe prințesă în ziua respectivă. Spre deliciul Celaenei, de obicei toată lumea de la curte reușea asta.

– Nu sunt antrenat să lupt în bătălii, spuse Chaol prin tre dinți.

– Ucizi la ordinele regelui tău. Regele *tău*. Poate că Nehemia nu se pricepea să vorbească în limba lor, dar era suficient de inteligentă încât să cunoască puterea rostirii acelor două cuvinte. „Regele tău“, nu al ei. Cu toate că Celaena o putea asculta pe Nehemia pălăvrăgind ore în șir despre regele Adarlanului, acum se aflau într-o grădină – alte persoane ar putea asculta. Un fior o cutremură pe Celaena, care îi întrerupse înainte ca Nehemia să mai spună un cuvânt.

– Cred că este inutil să te contrazici cu ea, Chaol, spuse Celaena, înghiontindu-l pe Căpitanul Gărzii cu cotul. Poate

că nu ar fi trebuit să îi cedezi lui Terrin titlul tău. Îl poți recupera? Te-ar scuti de multe confuzii.

– Cum de ți-ai amintit numele fratelui meu?

Ea ridică din umeri, neînțelegând licărul din ochii lui.

– Tu mi l-ai spus. De ce nu mi l-aș aminti? Chaol arăta chipeș astăzi. Era ceva în felul în care părul lui îi întâlnea tenul auriu – în micile spații dintre șuvițe, în felul în care îi cădea peste frunte.

– Presupun că te vei bucura de petrecere – fără mine acolo, vreau să spun, zise ea morocănoasă.

El pufni.

– Ești chiar atât de supărată că nu poți merge?

– Nu, spuse ea dându-și părul despletit peste un umăr. Dar... ei bine, este o petrecere și toată lumea adoră petrecerile.

– Vrei să îți aduc vreun suvenir de la ospăț?

– Doar dacă este o porție mare de friptură de miel.

Aerul era curat și luminos în jurul lor.

– Petrecerea nu este chiar atât de interesantă, spuse el. Este la fel ca orice altă cină. Te pot asigura că mielul va fi uscat și tare.

– În calitate de prieten, tu ar trebui fie să mă iei cu tine, fie să îmi ții companie.

– Prieten? Întrebă el.

Celaena roși.

– Bine, „escortă încruntată“ ar fi o descriere mai bună. Sau „cunoștință morocănoasă“ dacă preferi. Spre surprinderea ei, Chaol zâmbi.

Prințesa apucă mâna Celaenei.

– Tu mă vei învăța! spuse ea în Eyllwe. Învăță-mă cum să vorbesc mai bine limba ta și învăță-mă cum să o scriu și să o citesc mai bine decât o fac acum. Ca să nu fiu nevoită să îi suport pe toți acei moși plictisitori pe care ei îi numesc meditarii.

– Eu... începu Celaena în limba comună și apoi tresări. Se simți vinovată pentru excluderea Nehemiei din conversație pentru atâta timp, iar dacă prințesa ar vorbi fluent ambele limbi, ar fi foarte distractiv. Dar să îl convingă pe Chaol să îi permită să o vadă pe Nehemia era mereu o corvoadă – întrucât el insista să fie de față pentru a le supraveghea. Nu ar fi niciodată de acord să stea în timpul lecțiilor. Nu știu cum să te învăț limba mea într-un mod adecvat, minți Celaena.

– Prostii, spuse Nehemia. Mă vei învăța. După... orice este ceea ce faci cu *acesta*. Zilnic, timp de o oră, înainte de cină.

Nehemia ridică bărbia într-un fel care sugera că refuzul nu era o opțiune. Celaena înghiți în sec și făcu tot ce putu pentru a arăta minunat când se întoarse către Chaol, care le observa cu sprâncenele ridicate.

– Vrea ca eu să îi predau în fiecare zi înainte de cină.

– Mă tem că asta nu este posibil, spuse el. Celaena traduse.

Nehemia îi aruncă privirea ucigătoare care, de obicei, îi făcea pe toți să îi treacă apele.

– De ce nu? spuse ea. Apoi vorbi din nou în Eyllwe: Este mai inteligentă decât majoritatea oamenilor din castelul ăsta.

Chaol, din fericire, înțelese ideea generală.

– Nu cred că...

– Nu sunt eu prințesa din Eyllwe? îl întrerupse Nehemia în limba lui.

- Înălțimea Voastră, începu Chaol, dar Celaena îl reduse la tăcere cu o fluturare a mâinii. Se apropiau de turnul cu ceas - negru și amenințător, ca întotdeauna. Dar îngenuncheat înaintea lui stătea Cain. Cu capul plecat, se concentra asupra a ceva de pe pământ.

La auzul pașilor lor, capul lui Cain se înălță. Rânji larg și se ridică. Măinile îi erau acoperite cu praf, dar, înainte ca Celaena să-i poată analiza mai bine comportamentul straniu, Cain încuviință către Chaol și dispăru în spatele turnului.

- Brută dezgustătoare, spuse Celaena, încă privind în direcția în care dispăruse.

- Cine este? întrebă Nehemia în Eyllwe.

- Un soldat din armata regelui, rosti Celaena, deși acum îl servește pe ducele Perrington.

Nehemia privi în direcția lui Cain, mijind ochii negri.

- Ceva în legătură cu el mă face să vreau să îl pocnesc peste față.

Celaena râse.

- Mă bucur că nu sunt singura.

Chaol nu spuse nimic în timp ce își reluară plimbarea. Ea și Nehemia mergeau în urma lui, iar când traversară curtea mică în care se afla turnul cu ceas, Celaena privi locul unde Cain tocmai stătuse în genunchi. Răscolise pământul din orificiile semnului straniu de pe lespede de piatră, făcând semnul să se vadă mai clar.

- Ce crezi că reprezintă asta? o întrebă pe prințesa, arătând către semnul gravat pe lespede. De ce îl curățase oare Cain?

- Este un semn Wyrđ, răspunse prințesa dându-i un nume în limba Celaenei.

Sprâncenele Celaenei se ridicară. Era doar un triunghi în interiorul unui cerc.

– Poți descifra aceste semne? întrebă ea. Un semn al Wyrdului... cât de straniu!

– Nu, spuse rapid Nehemia. Sunt parte dintr-o religie antică ce a pierit acum mult timp.

– Ce religie? întrebă Celaena. Uite, încă unul. Arată către un semn la câțiva metri distanță. Era o linie verticală cu o săgeată inversată pornind din centrul ei și îndreptându-se în sus.

– Ar trebui să o lași baltă, spuse Nehemia brusc, iar Celaena clipi. Asemenea lucruri au fost date uitării cu un motiv.

– Despre ce vorbești? întrebă Chaol, iar ea îi explică ideea generală a conversației lor. Când termină, el își mușcă buza, dar nu spuse nimic.

Înaintară, iar Celaena văzu un alt semn. A avea o formă stranie: un mic romb cu două vârfuri răsturnate ieșind din lateral. Vârfurile de sus și de jos ale rombului alungite într-o linie dreaptă păreau să fie perfect simetrice. Oare regele le gravase când construisese turnul sau erau acolo dinainte?

Nehemia se holba la fruntea ei, iar Celaena întrebă:

– Sunt murdară pe față?

– Nu, spuse Nehemia puțin distantă, sprâncenele unindu-i-se în timp ce studia fruntea Celaenei. Brusc, prințesa privi în ochii Celaenei cu o ferocitate care o făcu pe asasină să se retragă ușor. Nu știi nimic despre semnele Wyrd? întrebă prințesa.

Ceasul din turn răsună.

– Nu, spuse Celaena. Nu știu nimic despre ele.

– Ascunzi ceva, zise Nehemia în Eyllwe, deși nu pe un ton acuzator. Ești mult mai mult decât ceea ce pari, Lillian.

– Eu... ei, bine, socotesc că sunt mai mult decât o curteană zâmbitoare, spuse ea cu cât de multă prefăcătorie putu. Rânji larg, sperând că Nehemia va înceta să se mai holbeze la fruntea ei. Mă poți învăța să vorbesc Eyllwe corespunzător?

– Dacă mă poți învăța mai multe despre limba ta ridicolă, spuse prințesa, deși o oarecare precauție încă zăcea în ochii săi. Oare ce văzuse Nehemia de o făcuse să reacționeze astfel?

– Așa rămâne, spuse Celaena cu un zâmbet slab. Doar să nu îi spui *lui*. Căpitanul Westfall mă lasă singură după-amiaza. Ora dinaintea cinei este perfectă.

– Atunci, voi veni mâine la cinci, spuse Nehemia. Prințesa zâmbi și începu din nou să meargă, o scânteie licărind în ochii săi negri. Celaena putu doar să o urmeze.

CAPITOLUL 24

Celaena stătea întinsă pe pat, privind lumina lunii mângâind podeaua. Umplea golurile prăfuite dintre lespezile de piatră și transforma totul într-un argintiu cu tentă albastruie ce o făcea să se simtă de parcă ar fi fost înghețată pentru eternitate în acel moment.

Noaptea nu o speria, deși nu prea găsea alinare în timpul orelor de întuneric. Era doar timpul în care dormea, timpul în care urmărea și ucidea, timpul în care apăreau stelele de o frumusețe sclipitoare și o făceau să se simtă minunat de mică și insignifiantă.

Celaena se încruntă. Era miezul nopții și, chiar dacă aveau un alt Test mâine, ea nu putea dormi. Ochii îi erau prea greoi pentru a citi, nu putea cânta la pian, temându-se de o altă întâlnire jenantă și în mod sigur nu se va delecta imaginându-și cum ar fi fost în acel moment la petrecere. Încă purta rochia smarald-albăstrui, îi fusese prea lene să se schimbe.

Urmări razele lunii până în locul unde se întâlneau cu peretele tapisat. Tapiseria era stranie, veche și nu foarte bine păstrată. Imagini cu animalele pădurii printre copaci aplecați împodobeau suprafața ei. O femeie – singurul om de pe tapiserie – stătea lângă podea.

Era în mărime naturală și remarcabil de frumoasă. Deși avea părul argintiu, chipul îi era tânăr, iar rochia ei albă și vaporosă părea să se miște în lumina lunii; parcă...

Celaena se ridică în capul oaselor. Tapiseria se legăna ușor? Privi către fereastră. Era închisă. Tapiseria flutura în exterior, nu într-o parte.

„Oare era posibil?“

Pielea i se făcu de găină și aprinse o lumânare înainte de a se apropia de perete. Tapiseria încetă să se miște. Prinse cu mâna capătul materialului și trase. Era doar piatră. Dar...

Celaena trase înapoi faldurile grele ale tapiseriei și le înghesui în spatele unui dulap pentru a o ține ridicată. O creștătură verticală brăzda peretele, diferită de restul. Apoi încă una, la mai puțin de un metru de prima. Porneau din podea, iar chiar deasupra capului Celaenei se întâlneau într-o...

„Este chiar o ușă!“

Celaena își împinse umărul în lespede de piatră. Se mișcă puțin, iar inima ei tresări. Împinse din nou, flacăra lumânării pâlâind în mâna sa. Ușa gemu în timp ce se mișcă mai mult. Gâfâind, Celaena împinse mai tare, iar în cele din urmă se deschise.

Un coridor întunecat se contură înaintea ei. O briză sufla în adâncimile negre, răvășindu-i câteva șuvițe de păr. Un fior îi coborî pe șira spinării. De ce bătea vântul invers, spre interior? Mai ales că tapiseria fluturase în afară.

Celaena privi patul, pe care erau împrăștiate cărți ce nu aveau să fie citite în noaptea aceea. Făcu un pas pe coridor.

Lumina lumânării dezvălui că era făcut din piatră și acoperit cu un strat gros de praf. Păși înapoi în camera sa. Dacă

avea să exploreze, va avea nevoie de recuzită adecvată. Ce păcat că nu avea o sabie sau un pumnal. Celaena puse jos lumânarea. De asemenea, avea nevoie de o torță sau măcar de câteva lumânări în plus. Se putea obișnui cu întunericul, dar nu era atât de fraieră încât să aibă încredere în el.

Plimbându-se prin camera sa, tremurând de nerăbdare, Celaena luă două ghemuri de ață din trusa de cusut a Philippei, împreună cu trei bucăți de cretă și unul dintre cuțitele ei improvizate. Puse trei lumânări de rezervă în buzunarul pelerinei, pe care o înfășură strâns în jurul ei.

Din nou, ajunse în fața culoarului secret. Era teribil de întunecat și părea să o cheme la el. Briza suflă din nou spre interior.

Celaena împinse un scaun în prag – nu voia ca ușa să se închidă în urma ei și să o țină captivă pentru totdeauna. Legă un capăt al aței de spătarul scaunului, făcându-i cinci noduri, și ținu ghemul în mâna liberă. Dacă se rătăcea, ghemul avea s-o conducă înapoi. Trase cu grijă tapiseria peste ușă, în caz că venea cineva.

Înaintând în pasaj, descoperi că era rece, dar uscat. Pânze de păianjen atârnav pretutindeni și nu existau ferestre, doar o scară foarte lungă care se întindea cu mult înaintea razei lumânării sale. Coborî încordată, așteptând un singur sunet care să o facă să alerge înapoi spre camera sa. Era tăcut – tăcut și mort, și complet uitat.

Celaena ținu lumânarea în sus, pelerina sa măturând podeaua în urma ei, lăsând o urmă curată pe treptele prăfuite. Minutele trecură, iar ea scrută pereții, căutând gravuri sau alte însemne, dar nu zări nimic. Oare era doar un coridor uitat al servitorilor? Fu puțin dezamăgită.

Capătul scărilor se ivi în curând, iar ea se opri în fața a trei porți întunecate și impunătoare. Unde se afla? Îi venea greu a crede că un asemenea loc putea fi uitat într-un castel cu atât de mulți oameni, dar...

Podeaua era acoperită de praf. Nici măcar o urmă de picior.

Știind cum se termina povestea întotdeauna, Celaena ridică lumânarea către arcadele de deasupra ușilor, căutând instrucțiuni specifice privitoare la moartea sigură ce o aștepta dacă pășea pe sub una dintre ele.

Verifică ghemul de ață din mâna ei. Acum era puțin mai mare decât o încâlceală. Puse jos lumânarea și legă un alt ghem de capătul aței. Poate că ar fi trebuit să ia încă unul. Ei, bine, cel puțin încă avea cretă.

Alese ușa din mijloc din simplul motiv că era mai aproape. Pe partea cealaltă, scara continua să coboare – de fapt, cobora atât de jos și de departe încât se întrebă dacă nu cumva se afla sub castel. Pasajul deveni foarte jilav și rece, iar lumânarea Celaenei pâlpoi în umezeală.

Acum se iviseră mai multe arcade, dar Celaena alese să meargă înainte, urmând umezeala care creștea cu fiecare pas. Apa se prelingea pe pereți, iar piatra devenise alunecoasă și lipicioasă din pricina ciupercilor ce crescuseră de-a lungul secolelor. Pantofii ei roșii din catifea se simțeau subțiri în umezeala încăperii. S-ar fi întors în dormitor dacă nu ar fi răsunat acel sunet.

Era o apă curgătoare vărsându-se lent. De fapt, în timp ce înaintă, coridorul deveni mai luminos. Nu era lumina unei lumânări, ci mai degrabă lumina albă și fină a spațiului exterior – a lunii.

Ghemul i se termină, iar ea lăasă capătul aței pe pământ. Nu mai existau alte cotituri de marcat. Știa ce era acolo – de fapt, nu îndrăznea să spere că era ceea ce credea ea că este. Grăbi pasul, alunecând de două ori, inima bătându-i atât de tare încât crezu că urechile aveau să îi explodeze. O arcadă se ivi, iar dincolo de ea, dincolo...

Celaena privi canalul de scurgere ce trecea pe lângă ea, venind chiar dinspre castel. Mirosea cel puțin neplăcut.

Stătu pe margine, analizând poarta deschisă ce ducea la un râu lat ce se vărsa cu siguranță în mare sau în Avery. Nu erau gărzi, nici încuietori, cu excepția gardului din fier ce plutea deasupra nivelului apei, ridicat suficient încât să permită gunoiului să treacă.

Patru bărci mici erau legate de fiecare țarm și zări câteva uși – unele din lemn, altele din fier – care duceau către ieșirea aceasta. Probabil că era un tunel de evadare pentru rege, dar datorită stării jalnice a unor bărci, se întrebă dacă regele cunoștea coridorul acela.

Merse către gardul din fier, punând mâna pe gratiile sale. Aerul nopții era răcoros, dar nu rece. Chiar dincolo de pârâu se zăreau copaci: trebuia să fie în spatele castelului – în partea care dădea spre mare...

Oare erau gărzi postate afară? Găsi o piatră pe pământ – o bucată căzută din tavan – și o aruncă în apa de dincolo de poartă. Nu se auzi zăngănitul armurii, nici bombănelile sau înjurăturile vreunor gărzi. Studie partea cealaltă. Exista un levier pentru a ridica poarta pentru bărci. Celaena puse jos lumânarea, dezbracă pelerina și își goli buzunarele. Ținându-se strâns cu mâinile, puse un picior pe poartă, apoi pe celălalt.

Ar fi atât de simplu să ridice poarta. Se simți nesăbuită – nesăbuită și sălbatică. Ce căuta ea într-un palat? De ce – Asasina Adarlanului! – participa la o competiție absurdă pentru a dovedi că era cea mai bună? *Era* cea mai bună!

Fără îndoială acum erau beți, cu toții. Putea să ia una dintre bărcile mai puțin dărăpănate și să dispară în noapte. Celaena începu să coboare de pe poartă, înapoi. Avea nevoie de pelerină. Oh, erau fraieri crezând că o puteau împlânzi!

Picioarul îi alunecă pe o bară umedă, iar Celaena de-abia își suprimă țipătul când se agăță de gratii, blestemând când genunchiul i se lovi de fier. Atârnând de poartă, închise ochii. Era doar apă.

Își domoli inima, permițând picioarelor să găsească din nou puncte de sprijin. Luna era aproape orbitoare, atât de luminoasă încât stelele de-abia se vedeau.

Știa că putea evada cu ușurință și că ar fi prostesc din partea ei să facă asta. Regele ar găsi-o, cumva. Iar Chaol va fi aruncat în dizgrație și va fi demis din postul său. Iar prințesa Nehemia va rămâne singură în compania idiților și, ei bine...

Celaena se îndreptă de spate, ridicându-și bărbia. Nu va fugi de ei asemenea unui criminal obișnuit. Îi va înfrunța – îl va înfrunța pe rege – și își va câștiga libertatea în mod onorabil. Și de ce să nu profite de mâncarea gratis și de antrenamente încă o vreme? Ca să nu mai spună că pentru evadare ar trebui să își facă provizii, iar asta ar putea dura săptămâni. De ce să se grăbească?

Celaena se întoarse de unde pornise și își ridică pelerina. Va câștiga. Iar după ce va câștiga, dacă va dori vreodată să scape din serviciul regelui... ei bine, acum avea o cale de scăpare.

Totuși, Celaenei îi fu greu să părăsească locul. Era recunoscătoare pentru liniștea pasajului în timp ce urcă, picioarele arzându-i din pricina atâtor trepte. Aceasta era alegerea corectă.

În curând, Celaena se trezi înaintea celorlalte două arcade. Ce alte dezamăgiri ascundeau? Își pierduse interesul. Dar briza suflă din nou și suflă atât de puternic către arcada din dreapta încât Celaena pași înapoi. Părul de pe brațe i se ridică în timp ce privi flacăra lumânării sale aplecându-se, indicând către un întuneric ce părea mai negru decât restul. Șoapte erau purtate de briză, vorbindu-i în limbi uitate. Celaena se cutremură și decise să meargă în direcția opusă – să intre pe poarta din dreapta. Să urmezi șoaptele în ziua de Samhuinn putea aduce doar necazuri.

În ciuda brizei, pasajul era călduros. Cu fiecare pas urcând pe treptele șerpuite, șoaptele se stingeau. Sus și sus și sus, răsuflarea ei greoaie și pașii ușori fiind singurele sunete. Odată ce ajunsese în vârf, nu zări alte pasaje întortocheate, ci mai degrabă un coridor drept ce părea să înainteze spre eternitate. Ea îl urmă, picioarele fiindu-i deja obosite. După un timp, fu surprinsă să audă muzică.

De fapt, era sunetul unei petreceri, iar înainte se zărea lumină aurie. Pătrundea în coridor pe o ușă sau printr-o fereastră. Urcă un șir de trepte ce dădea într-un coridor mult mai mic. De fapt, tavanul era atât de jos încât fu nevoită să se aplece ca să înainteze împleticindu-se uneori către lumină. Nu era o ușă, nici fereastră, ci mai degrabă un grilaj din bronz.

Celaena clipi când lumina îi bătu în ochi de sus, de la petrecerea din Salonul Mare.

Aceste tuneluri erau pentru spionaj? Se încruntă la ceea ce văzu. Peste o sută de persoane mâncând, cântând, dansând... Acolo era Chaol, stând lângă un bărbat bătrân, vorbind și...

Râzând?

Fericirea lui o făcu pe Celaena să se îmbujoreze și își puse jos lumânarea. Privi către capătul opus al salonului imens; mai erau câteva grilaje chiar sub tavan, deși nu zărea vreo altă pereche de ochi curioși în spatele barelor ornamentate de metal. Celaena își mută privirea pe dansatori. Printre ei se aflau câțiva dintre Campioni, îmbrăcați rafinat, dar nu suficient de rafinat încât să mascheze dansul lor jalnic. Nox, care devenise partenerul ei de antrenament și scrimă, dansa, probabil puțin mai elegant decât ceilalți, deși Celaena le compătimea totuși pe doamnele care dansau cu el. Dar...

Celorlalți Campioni li se permitea să participe, iar ei nu? Apucă grilajul cu mâinile, presându-și fața de el pentru a vedea mai bine. Era sigură, așezați la mese erau alți Campioni – chiar și Pelor, cu fața plină de coșuri, stătea lângă Chaol! Un asasin de mâna a doua! Celaena își dezgoli dinții. Cum îndrăzneau să îi refuze o invitație la petrecere? Tensiunea din piept se domoli puțin când nu zări chipul lui Cain printre petrecăreți. Cel puțin îl țineau și pe el închis într-o cușcă.

Îl zări pe prințul moștenitor, dansând și râzând cu o idioată blondă. Își dorea să îl urască pentru că refuzase să o invite; la urma urmei, ea era Campionul lui! Dar... îi era greu să nu se holbeze la el. Nu își dorea să îi vorbească, ci doar să îl privească, să îi observe acea grație neobișnuită și blândețea ochilor lui care o făcuseră să i se destăinuie despre Sam. Deși

era un Havilliard, era... Ei, bine, încă își dorea foarte mult să îl sărute.

Celaena se încruntă când dansul se încheie, iar prințul moștenitor sărută mâna femeii blonde. Se îndepărtă de grilaj. Aici coridorul se sfârșea. Aruncă o privire înapoi către petrecere, doar pentru a-l vedea pe Chaol ridicându-se de la masă și croindu-și drum spre ieșirea din salon. Dacă mergea în camera ei și descoperea că lipsește? Nu îi promisese el că îi va aduce ceva de la petrecere?

Gemând la gândul tuturor treptelor pe care trebuia acum să le urce, Celaena își ridică lumânarea și așa și se grăbi către confortul tavanelor mai înalte, înfășurând așa pe măsură ce înainta. Alerga în jos pe scări, sărind chiar și câte două trepte.

Goni pe lângă arcade și țâșni în sus pe treptele care duceau către camera sa, mica luminiță din capătul scărilor crescând cu fiecare pas. Chaol ar arunca-o în temniță dacă ar găsi-o în vreun pasaj secret – mai ales dacă acel pasaj secret ducea în afara castelului!

Ajunse în camera sa lac de apă. Dădu scaunul la o parte, închise ușa de piatră, trase tapiseria peste ea și se aruncă pe pat.

*

După ore de petrecut la festin, Dorian intră în camera Celaenei, nefiind sigur ce căuta, mai exact, în camera unui asasin la ora două de dimineață. Capul i se învârtea din pricina vinului și era atât de obosit din pricina dansului încât era sigur că, dacă se așeza undeva, adormea. Apartamentul

Celaenei era tăcut și întunecat, iar el întredeschise ușa dormitorului pentru a arunca o privire înăuntru.

Deși era adormită pe pat, încă purta rochia aceea stranie. Cumva, acum părea mult mai potrivită, întinsă pe pătura roșie. Părul auriu era împrăștiat în jurul ei, iar obrajii îi erau îmbujorați.

O carte zăcea lângă ea, deschisă și încă așteptând ca pagina să-i fie întoarsă. Dorian rămase în hol, temându-se că ea se va trezi dacă va mai face încă un pas. Halal asasin. Nici măcar nu se deranjase să se clinească. Dar pe chipul ei nu era nici urmă de trăsăturile unui asasin. Nicio urmă de agresiune sau sete de sânge nu se regăsea în trăsăturile sale.

Oarecum, o cunoștea. Și știa că nu l-ar răni. Cumva, avea sens. Când vorbeau, oricât de dure erau de obicei cuvintele ei, el se simțea în largul său, de parcă ar fi putut spune orice. Iar ea trebuie să fi simțit același lucru după ce îi spusese despre Sam, oricine ar fi fost el. Deci, iată-l aici, în toiul nopții. Ea flirtase cu el, dar era real? Sunetul unor pași răsună, iar Dorian îl zări pe Chaol stând în foaier.

Căpitanul merse către Dorian și îl apucă de braț. Dorian știa că nu e cazul să se împotrivească în timp ce prietenul său îl târî prin foaier oprindu-se în fața ușii de la intrare.

– Ce cauți aici? sâsâi Chaol încet.

– Ce cauți *tu* aici? contracara Dorian, încercând să își mențină glasul jos. Era o întrebare la fel de bună. Dacă Chaol petrecea atât de mult timp convingându-l despre pericolele asocierii cu Celaena, ce căuta el acolo în toiul nopții?

– Dorian, este o asasină! Te rog, *te rog*, spune-mi că nu ai mai fost aici înainte! Dorian nu își putu stăpâni rânjetul.

Nici măcar nu vreau vreo explicație. Doar ieși afară, idiot nesăbuit. Ieși. Chaol îl apucă de gulerul jachetei, iar Dorian aproape că l-ar fi pocnit pe prietenul său dacă acesta nu ar fi fost iute ca un fulger. Înainte să își dea seama, fu aruncat pe coridor, iar ușa închisă și încuiată în urma lui.

Dintr-un oarecare motiv, Dorian nu dormi bine în acea noapte.

*

Chaol Westfall trase adânc aer în piept. Ce căuta el aici? Avea dreptul de a-l trata pe prințul moștenitor al Adarlanului într-o astfel de manieră când el însuși își încălca judecata? Nu înțelegea furia ce pusese stăpânire pe el când îl văzuse pe Dorian stând în pragul ușii, nu voia să înțeleagă felul acela de furie. Nu era gelozie, era ceva dincolo de asta. Ceva care îi transformase prietenul în altcineva, într-o persoană pe care nu o cunoștea. El era ferm convins că ea era virgină, dar Dorian știa lucrul ăsta? Probabil că asta îl făcuse să fie și mai interesat. Oftă și deschise ușa, tresărind când aceasta scârțâi cu putere.

Celaena încă purta hainele din timpul zilei și, deși era frumoasă, asta nu masca potențialul ucigaș ce zăcea în ea. Era prezent în maxilarul ei puternic, în panta sprâncenelor, în liniștea perfectă a siluetei. Era o lamă ascuțită către Regele Asasinilor pentru propriile interese. Ea era un animal adormit – o pumă sau un dragon –, iar însemnele ei de putere erau pretutindeni. Chaol încuviință din cap și intră în dormitor.

La auzul pasului, Celaena deschise un ochi.

– Nu este dimineată, mormăi ea și se întoarse pe partea cealaltă.

– Ți-am adus un cadou. Chaol se simți ca un idiot și pentru o clipă se gândi să fugă din încăpere.

– Un cadou? spuse ea întorcându-se către el și clipind.

– Nu e mare lucru; le împărțeau la petrecere. Dă-mi mâna doar.

Era o minciună – într-un fel. Le împărțeau femeilor nobilimii ca semn de bunăvoință, iar el șterpeliase unul din coș când trecuse pe lângă el. Majoritatea femeilor nu le vor purta niciodată – le vor arunca sau le vor dărui vreunei servitoare preferate.

– Lasă-mă să văd. Celaena întinse leneș un braț.

El cotrobăi prin buzunare și scoase darul.

– Poftim. Îl puse în palmă.

Ea îl examinează, zâmbind somnoroasă.

– Un inel. Și-l puse pe deget. Cât de drăguț! exclamă ea.

Era simplu: făurit din argint, singurul său ornament constând în ametistul de mărimea unghiei ce era așezat în centrul inelului. Suprafața pietrei era fină și rotundă și licărea asemenea unui ochi violet.

– Mulțumesc, spuse ea, genele căzându-i grele.

– Încă porți rochia, Celaena. Îmbujorarea lui refuză să dispară.

– Mă voi schimba imediat. Chaol știi că nu o va face. Vreau doar să... mă odihnesc. Apoi Celaena adormi, cu o mână pe piept, inelul zăcând peste inima sa. Cu un oftat iritat, căpitanul luă o pătură de pe canapeaua din apropiere și o aruncă peste ea. Fu pe jumătate tentat să îi scoată inelul

de pe deget, dar... Ei, bine, era ceva pașnic în înfățișarea ei. Frecându-și gâtul, chipul încă arzându-i, Chaol părăsi încăperea, întrebându-se cum avea să îi explice lui Dorian tot ce se întâmplase.

CAPITOLUL 25

Celaena visă. Se plimba din nou prin pasajul secret. Nu avea o lumânare sau o ață pe care să o urmeze. Alesese arcada din dreapta, întrucât celelalte două erau umede și reci, cea aleasă părea să fie caldă și primitoare. Iar mirosul – nu era miros de mucegai, ci de trandafiri. Pasajul șerpuia, iar Celaena se trezi coborând un set îngust de trepte. Dintr-un motiv anume, pe care nu îl cunoștea, evita să se atingă de zidul tunelului. Treptele coborau, șerpuind încontinuu, iar ea urma mirosul de trandafiri dincolo de fiecare ușă sau arcadă care apărea. Exact când se săturase de atâta mers, ajunse la capătul scării și se opri. Se trezi înaintea unei uși vechi din lemn.

Un inel din bronz în forma unui craniu atârna în centru. Părea să-i zâmbească. Aștepta suflarea acelei brize teribile sau să audă pe cineva plângând, sau ca locul să devină umed și rece. Dar încă era cald și mirosea minunat, iar Celaena, adunându-și tot curajul, răsuci mânerul. Fără să scoată un sunet, ușa se deschise.

Se aștepta să găsească o cameră uitată, întunecată, dar găsi ceva mult mai diferit. O rază a lunii pătrundea printr-o mică gaură din tavan, mângâind chipul unei minunate statui din marmură, așezată pe o lespede de piatră. Nu – nu o statuie. Un sarcofag. Era un mormânt.

Copaci erau ciopliți în tavanul de piatră și se întindeau deasupra figurinei feminine adormite. Un al doilea sarcofag fusese așezat lângă cel al femeii, fiind al unui bărbat. De ce chipul femeii era scăldat în lumina lunii, iar al bărbatului în întuneric?

Era chipeș, barba îi era scurtă, fruntea lată și fără riduri, iar nasul drept și robust. Ținea o sabie din piatră între mâini, mânerul ei odihnindu-i-se pe piept. Celaenei i se tăie răsuflarea. Pe cap bărbatul purta o coroană.

Femeia purta și ea o coroană. Nu era enormă și de prost gust, ci mai degrabă un triunghi suplu cu o nestemată albastră în centru – singura bijuterie de pe statuie. Părul lung și vălurit i se revărsa în jurul chipului și peste capacul sarcofagului, atât de natural încât Celaena putea jura că era real. Lumina lunii căzu pe chipul femeii, iar mâna Celaenei tremură în timp ce o întinse și atinse obrazul fin și tânăr.

Era rece și dur, așa cum trebuia să fie o statuie.

– Care regină ai fost tu? spuse ea cu glas tare, vocea răsunându-i în camera tăcută. Trecu mâna peste buze, apoi peste frunte. Ochii i se îngustară. Un semn era încrustat pe suprafață, aproape invizibil ochiului. Îl atinse cu degetul, apoi încă o dată. Socotind că lumina lunii îl decolora, Celaena protejă locul cu mâna. Un diamant, două săgeți ieșind din părți, apoi o linie verticală prin centru...

Era semnul Wyrđ pe care îl văzuse mai devreme. Păși înapoi de lângă sarcofag, deodată se făcu rece. Acesta era un loc interzis.

Se împiedică de ceva, iar, în timp ce se clătină, observă podeaua. Rămase cu gura căscată. Era acoperită cu stele –

sculpturi în relief ce oglindeau cerul nopții. Iar tavanul oglindea pământul. De ce erau inversate? Privi pereții și își duse mâna la inimă.

Nenumărate semne Wyrđ erau gravate pe suprafața pereților. Erau în spirale și linii, și pătrate. Semnele mai mici alcătuiau unele mai mari, iar cele mari formau unele și mai mari, până ce păru că întreaga cameră avea un sens pe care ea nu îl înțelegea.

Celaena privi mormintele din piatră. La picioarele reginei era scris ceva. Celaena păși către figura feminină. Acolo, în litere de piatră, citi:

Ah! Ruptura timpului!

Nu prea avea sens. Probabil că erau domnitori importanți și de demult, dar...

Se apropie din nou de căpătâiul sarcofagului. Pe chipul reginei găsea ceva liniștitor și familiar, ceva care îi amintea Celaenei de mirosul de trandafiri. Dar era și ceva putred în legătură cu ea – ceva straniu.

Celaena aproape că țipă când le văzu: urechile arcuite și ascuțite. Urechile ființelor Fae, nemuritorii. Dar niciun Fae nu se căsătorise cu cineva din linia Havilliard vreme de o mie de ani și existase una singură, și era hibridă. Dacă era adevărat, dacă ea era Fae sau pe jumătate Fae, atunci ea era... ea era...

Celaena se îndepărtă de femeie, se împiedică și se lovi cu spatele de perete. Un strat de praf se ridică în aerul din jurul ei.

Atunci, acest bărbat era Gavin, primul rege al Adarlanului. Iar aceasta era Elena, prima prințesă din Terassen, fiica lui Brannon, soția și regina lui Gavin.

Inima Celaenei bătu atât de violent încât i se făcu greață. Dar nu își putea urni picioarele. Nu ar fi trebuit să intre în mormânt, nu ar fi trebuit să profaneze locurile sacre ale morților când ea era atât de murdară de sângele crimelor sale. Ceva va veni după ea și o va vâna, și o va tortura pentru că le răscolise somnul veșnic.

Dar de ce era mormântul lor atât de neglijat? De ce nu fusese nimeni acolo să onoreze morții în acea zi? De ce nu era nicio floare la căpătâiul ei? De ce fusese uitată Elena Galathynius Havilliard?

Lângă peretele îndepărtat al camerei zăceau grămezi de bijuterii și arme. O sabie era așezată înaintea unei armuri auri. Ea cunoștea sabia aceea. Păși spre comoară. Era sabia legendară a lui Gavin, sabia pe care o mânuiuse în fiecare război aprig care aproape dezbinase continentul, sabia care îl nimicise pe Lordul Întunecat Erawan. Chiar și după o mie de ani, nu ruginise. Deși poate că magia dispăruse, se părea că puterea care forjase tăișul încă dăinuia.

– Damaris, șopti Celaena, numind arma.

– Îți cunoști trecutul, spuse un glas suav de femeie, iar Celaena tresări, scâncind când se împiedică de o sulită și căzu într-un cufăr plin cu aur. Glasul râse. Celaena căută cu privirea un pumnal, un sfeșnic, orice. Dar apoi o zări pe stăpâna glasului și încremeni.

– Cine ești? Întrebă asazina, știind răspunsul, dar dorind să îl audă.

– Știi cine sunt, spuse Elena Havilliard.

Trăsăturile ei fuseseră redată cu fidelitate pe sarcofag. Celaena nu se mișcă din locul unde căzuse în cufar, în ciuda durerii din coloană și picioare.

– Ești o fantomă?

– Nu chiar, spuse Regina Elena, ajutând-o pe Celaena să se ridice din cufar. Mâna ei era rece, dar solidă. Nu sunt vie, dar spiritul meu nu bântuie acest loc. Își îndreptă privirea către tavan, iar chipul îi deveni grav. Am riscat prea mult venind aici astă-seară, continuă ea.

Celaena, involuntar, se retrase cu un pas.

– Riscat?

– Nu pot sta aici pentru mult timp și nici tu, spuse regina. Ce fel de vis absurd era acesta? Pentru moment nu observă, dar... Elena Havilliard privi către sarcofagul soțului său.

Capul Celaenei se învârtea. Gavin Havilliard distrăgea atenția cuiva de deasupra?

– Cine nu observă?

– Cei opt gardieni; știi despre cine vorbesc.

Celaena o privi confuză, dar apoi înțelese.

– Garguii de pe turnul cu ceas?

Regina încuviință.

– Ei păzesc portalul dintre lumile noastre. Am reușit să câștigăm puțin timp, iar eu m-am putut strecura pe lângă ei... Apucă mâinile Celaenei. Spre surprinderea ei, o duru. Trebuie să asculți cu atenție ceea ce îți spun, continuă regina. Nimic nu este o coincidență. Totul are un scop. Ți-a fost scris să vii în castelul acesta, la fel cum ți-a fost scris să devii un asasin, să deprinzi abilitățile necesare supraviețuirii.

Greața se întoarce. Celaena spera că regina nu va vorbi despre ceea ce inima sa refuza să își amintească, spera că nu va menționa ceea ce ea încercase să uite în tot acest timp.

– Ceva malefic sălășluiește în castel, ceva suficient de primejdios încât să facă stelele să se cutremure. Răutatea sa răsună în toate lumile, continuă regina. Trebuie să îl oprești. Uită de prietenii tale, uită de datoriile și jurămintele tale. Distruge-l înainte de a fi prea târziu, înainte ca un portal să fie atât de larg deschis încât să nu se mai poată face nimic. Întoarce capul, de parcă ar fi auzit ceva. O, nu mai este timp, spuse ea. *Trebuie* să câștigi această competiție și să devii Campionul regelui. Tu înțelegi necazurile oamenilor. Erilea are nevoie de tine ca fiind Campionul regelui.

– Dar ce este...

Regina scotoci prin buzunare.

– Ei nu trebuie să te prindă aici. Dacă se va întâmpla, totul va fi pierdut. Poartă asta. Puse ceva metalic și rece în palma Celaenei. Te va proteja de rău. O împinse pe Celaena către ușă. Ai fost condusă aici astă-seară. Dar nu de către mine. Și eu am fost condusă aici. Cineva vrea ca tu să înveți; cineva vrea ca tu să vezi... Întoarce din nou capul într-o parte în timp ce un răget străpunse aerul. Sunt pe drum, șopti regina.

– Dar nu înțeleg! Eu nu sunt... nu sunt cine crezi tu că sunt!

Regina Elena puse mâinile pe umerii Celaenei și îi sărută fruntea.

– Curajul inimii este foarte rar, spuse ea cu un calm brusc. Lasă-l să te ghideze.

Un urllet diferit cutremură peretii și îi îngheță sângele în vene fetei.

– Du-te, spuse regina, împingând-o pe Celaena pe coridor. *Fugi!*

Neavând nevoie de alte încurajări, Celaena goni în sus pe scară. Alerga atât de repede încât nu avea habar încotro se îndrepta. În urma ei răsună un țipăt și un mârâit, iar stomacul i se urcă în gât în timp ce gonea înainte. Lumina camerei ei se ivi, iar, pe măsură ce se apropia, auzi un glas palid plângând în urmă, aproape furios.

Celaena intră în dormitor și văzu doar patul înainte ca totul să fie cuprins de întuneric.

*

Ochii Celaenei se deschiseră. Respira greu. Și încă purta rochia. Dar era în siguranță, în siguranță în camera sa. De ce era ea atât de predispusă la vise stranii, neplăcute? Și de ce nu putea respira? *Găsește și distruge răul din castel!*

Celaena se întoarse pe-o parte și ar fi adormit bucuroasă din nou dacă nu ar fi simțit metalul ce îi zgâria palma. „Te rog, spune-mi că este inelul lui Chaol.“

Dar știa că nu era. În mâna ei zăcea o amuletă din aur de mărimea unei monede pe un lanț delicat. Luptă împotriva dorinței nebune de a țipa. Din benzi împletite de metal, pe marginile amuletei erau două cercuri suprapuse. În spațiul pe care îl împărțeau era o mică piatră prețioasă de culoare albastră care îi conferea centrului amuletei înfățișarea unui ochi. O linie străpungea întregul obiect. Era frumos și straniu, și...

Celaena privi tapiseria. Ușa era întredeschisă.

Sări din pat, lovindu-se atât de tare de perete încât umărul scoase un trosnet urât. În ciuda durerii, se grăbi la ușă și o

închise. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca orice ar fi fost acolo jos să se ivească în camera sa. Sau ca Elena să îi apară în față din nou.

Gâfâind, Celaena păși înapoi, studiind tapiseria. Figura femeii se ridica din spatele cufărului de lemn. Cu un șoc, realizează că era Elena; stătea exact în locul unde se afla ușa. Un indicator inteligent.

Celaena aruncă mai mulți bușteni în foc, se schimbă iute în cămașa de noapte și se urcă în pat, strângând în mână cuțitul improvizat. Amuleta zăcea acolo unde o lăsase. *Te va proteja...*

Celaena privi din nou către ușă. Fără țipete, fără urlete... nimic care să indice ceea ce tocmai se întâmplase. Totuși...

Celaena bombăni puțin, dar se grăbi să își pună amuleta în jurul gâtului. Era ușoară și caldă. Trase păturile până la bărbie, închise ochii, așteptând ca somnul să apară sau ca o gheară să o strângă de gât, să o decapiteze. Dacă nu fusese un vis... dacă nu fusese o simplă halucinație...

Celaena strânse colierul. Să devină Campionul Regelui... putea face asta. Avea de gând să facă asta, oricum. Dar care erau motivele Elenei? Erilea avea nevoie ca acest Campion al regelui să fie cineva care înțelege suferințele poporului. Asta părea suficient de simplu. Dar de ce trebuia ca Elena să fie cea care îi spune asta? Și ce legătură avea cu primul ei îndemn: găsește și distruge răul din castel?

Celaena trase adânc aer în piept, cuibărindu-se în perne. Cât de neghioabă fusese să deschidă ușa secretă de Samhuinn! Atunci ea însăși atrăsese toate astea asupra ei? Deschise ochii, privind tapiseria.

Ceva malefic sălășluiește în castel... distruge-l...

Nu avea suficiente lucruri pentru care să se îngrijoreze acum? Va îndeplini cea de-a doua cerință a Elenei, dar prima... ar putea-o băga în bucluc. Nu era ca și cum putea cotrobăi prin castel oricând și oriunde ar fi dorit!

Dar, dacă exista o asemenea amenințare, atunci nu doar viața ei era în pericol. Iar în timp ce ar fi mai mult decât fericită dacă o forță întunecată i-ar fi distrus cumva pe Cain, Perrington, pe rege și pe Kaltain Rompier, dacă Nehemia sau chiar Chaol și Dorian erau răniți în vreun fel...

Celaena se înfioră și tresări. Tot ce putea face era să cerceteze mormântul pentru mai multe indicii. Poate că va găsi ceva referitor la scopul Elenei. Iar dacă asta nu dădea niciun rezultat... măcar va fi încercat.

Briza fantomatică pluti prin dormitor, purtând mirosul de trandafiri. După multă vreme Celaena căzu într-un somn agitat.

CAPITOLUL 26

Ușile dormitorului se deschiseră cu violență, iar Celaena fu în picioare într-o secundă, cu un sfeșnic în mână.

Dar Chaol nu o observă în timp ce năvăli înăuntru, cu maxilarul încleștat.

Ea gemu și se urcă înapoi în pat.

– Tu nu dormi *niciodată*? bombăni ea învelindu-se cu pătura. Nu petreceai până în zori?

El puse o mână pe sabie în timp ce smulse păturile și o târî pe Celaena din pat, apucând-o de braț.

– Unde ai fost noaptea trecută?

Ea izgoni teama care îi încleștă gâtul. Chaol nu avea cum să știe despre pasajele secrete. Celaena îi zâmbi.

– Aici, desigur. Nu m-ai vizitat ca să îmi dai asta? Își smulse brațul din strânsoarea lui și își flutură degetele prin fața sa, expunând inelul cu ametist.

– Asta a durat câteva minute. Dar în restul nopții?

Ea refuză să se retragă în timp ce el îi studie chipul, apoi mâinile, apoi restul corpului. În timp ce el făcea acest lucru, ea îi întoarse serviciul. Tunica lui neagră era descheiată la gât și ușor șifonată, iar părul lui scurt avea nevoie de un pieptene. Orice s-ar fi întâmplat, Chaol era grăbit.

– Ce e cu toată agitația asta? Nu avem un test în dimineața asta? Își analizează unghiile în timp ce așteaptă răspunsul lui.

– A fost anulat. Un Campion a fost găsit mort de dimineață. Xavier – hoțul din Melisande.

Ea ridică privirea către el, apoi din nou către unghiile.

– Și tu crezi că *eu* am făcut-o?

– Eu sper că nu ai făcut-o tu, întrucât trupul este pe jumătate mâncat.

– Mâncat! Celaena strâmbă din nas. Se așează pe pat cu picioarele încrucișate, sprijinindu-se în mâini. Însăpăimântător. Poate că a fost Cain; este suficient de animalic pentru a face una ca asta. Stomacul ei se încleștă – încă un Campion ucis. Oare avea legătură cu răul despre care vorbea Elena? Moartea Mâncătorului de Ochi și celorlați doi Campioni nu fuseseră simple accidente sau o ceartă între bețivi, așa cum determinase ancheta. Nu, acesta era un tipar.

Chaol oftă.

– Mă bucur că te amuzi pe seama uciderii unui om.

Celaena încercă să rânjească.

– Cain *este* cel mai probabil candidat. Tu ești din Anielle, ar trebui să știi mai bine decât oricine cum sunt cei din Munții Colț Alb.

Chaol își trecu o mână prin părul scurt.

– Ar trebui să ai grijă pe cine acuzi. Deși Cain este o brută, este Campionul ducelui Perrington.

– Iar eu sunt Campionul prințului moștenitor! Își dădu părul peste umăr. Cred că asta înseamnă că pot acuza pe oricine doresc.

– Doar spune-mi sincer: unde ai fost noaptea trecută?

Celaena se îndreptă, privind direct în ochii lui căprui-aurii.

- După cum pot confirma gărzile mele, am fost aici întreaga noapte. Deși, dacă regele va vrea să mă interogheze, îi voi spune că și tu poți garanta pentru mine.

Chaol privi inelul ei, iar Celaena își ascunse zâmbetul în timp ce o urmă palidă de îmbujorare apăru pe obrajii căpitanului.

- Sunt sigur că vei fi și mai încântată să afli că astăzi nu vom avea antrenament împreună.

Celaena rânji și oftă teatral în timp ce se strecură înapoi sub pături și se cuibări pe pernă.

- Imens de încântată, spuse ea. Își trase pătura până la bărbie și flutură genele către el. Acum ieși. Voi sărbători dormind pentru încă cinci ore. O minciună, dar Chaol o crezu.

Închise ochii înainte de a vedea privirea încruntată a căpitanului și zâmbi în sinea ei când îl auzi pășind afară. De-abia după ce acesta trânti ușa în urma lui, Celaena se ridică.

Campionul fusese *mâncat*?

Noaptea trecută în visul ei - nu, nu fusese un vis. Fusese real. Și auzise creaturile acelea cu țipete stridente... Oare Xavier fusese ucis de una dintre ele? Dar fuseseră în mormânt; era imposibil să se fi aflat pe coridoarele castelului fără ca cineva să observe. Probabil șobolanii ajunseseră la cadavru înainte ca acesta să fie găsit. Niște șobolani foarte, foarte înfomețați.

Celaena se cutremură din nou și ieși de sub pături. Avea nevoie de câteva arme improvizate în plus și de o modalitate de a întări încuietorele ferestrelor și ușilor sale.

Chiar și când își pregătea apărarea, continua să se asigure că nu exista motiv de îngrijorare. Dar, având câteva ore libere la dispoziție, improvază cât mai multe arme pe care le luă cu ea, încuie ușa dormitorului și se strecură în mormânt.

*

Celaena cercetă minuțios cripta, mormăind în sinea ei. Nu era nimic acolo care să explice motivele Elenei. Sau care ar putea sugera sursa acestui rău misterios. Absolut nimic.

În timpul zilei, o rază de soare lumina mormântul, făcând toate firicelele de praf pe care le răscolea să plutească asemenea fulgilor de zăpadă. Cum era posibil ca lumina să pătrundă atât de adânc sub castel? Celaena se opri sub grilajul din tavan, privind către razele ce pătrundeau prin el.

Era sigură – șuruburile osiei străluceau, erau poleite cu aur. Mult aur, din moment ce reflectau razele soarelui până acolo.

Celaena se strecură între cele două sarcofage. Deși adusesese cu ea trei arme improvizate, nu zări nicio urmă a ceea ce urlase și mârâise noaptea trecută. Și nici urmă de Elena.

Celaena se opri lângă sarcofagul Elenei. Nestemata albastră încrustată în coroana ei de piatră pulsa în lumina palidă a soarelui.

– Care a fost scopul tău în a-mi spune mie toate lucrurile acelea? zise ea cu voce tare, glasul ei răsunând în pereții criptei. Ești moartă de o mie de ani. De ce îți mai pasă încă de Erilea?

Și de ce această responsabilitate să nu cadă pe umerii lui Dorian sau ai lui Chaol, sau ai Nehemie, sau ai altcuiva?

Celaena bătu cu un deget în nasul cârn al reginei.

- Aș fi crezut că ai lucruri mai bune de făcut în viața ta de apoi, spuse ea. Deși încerca să rânjească, glasul îi suna mai timid decât i-ar fi plăcut.

Ar fi trebuit să plece; deși ușa dormitorului ei era încuiată, cineva ar fi putut veni să o caute mai devreme sau mai târziu. Și se îndoia că ar fi crezut-o dacă i-ar fi spus că i se încredințase o misiune foarte importantă de către prima regină a Adarlanului. De fapt, tocmai realizează că putea fi acuzată de trădare și de folosirea magiei. Cu siguranță asta i-ar fi garantat întoarcerea în Endovier.

După o ultimă examinare a criptei, Celaena plecă. Nu era nimic folositor acolo. Și, în afară de asta, dacă Elena își dorea atât de mult ca ea să ajungă Campionul regelui, atunci nu își putea petrece tot timpul vânând orice ar fi fost răul acesta. De fapt, probabil că i-ar scădea șansele la victorie. Celaena urcă grăbită treptele, torța ei aruncând umbre stranii pe pereți. Dacă acest rău era atât de amenințător pe cât îl făcea Elena să pară, atunci *cum* îl putea ea învinge?

Nu că ar fi speriat-o gândul că ceva malefic locuia în castel.

Nu. Nu era vorba despre asta. Celaena se încruntă. Se va concentra pe competiție și va deveni Campionul regelui. Iar apoi, după ce va câștiga, va putea porni în căutarea acestui rău.

Poate.

*

O oră mai târziu, flancată de gărzi, Celaena își ținea bărbia sus în timp ce se îndreptau către bibliotecă. Le surâdea

tinerilor cavaleri care treceau pe lângă ei și le zâmbea cu superioritate femeilor care se holbau la rochia ei albă cu roz. Nu le putea învinui; rochia era strălucitoare. Iar ea arăta spectaculos purtând-o. Chiar și Ress, unul dintre gardienii mai chipeși postați la ușa apartamentului ei, spusese asta. Evident, nu fusese prea greu să îl convingă să o escorteze către bibliotecă.

Celaena zâmbi în sinea ei în timp ce încuviință din cap către un nobil trecător, care ridică din sprâncene la vederea ei. Era teribil de palid, observă ea când el deschise gura pentru a spune ceva, dar Celaena înaintă pe coridor în jos. Grăbi pasul la auzul unor voci masculine contrazicându-se, care răsunau pe hol în timp ce se apropiau de o cotitură.

Celaena ignoră atenționarea lui Ress în timp ce dădu colțul. Cunoștea mult prea bine acel miros. Sânge și duhoarea înțepătoare a cărnii descompuse.

Dar nu se aștepta la priveliștea care o întâmpină. „Pe jumătate mâncat“ era un mod plăcut de a descrie ceea ce rămăsese din trupul lui Xavier.

Una dintre escortele sale înjură pe sub mustață, iar Ress păși mai aproape de ea, puse o mână ușoară pe spatele său, încurajând-o să meargă mai departe. Niciunul dintre bărbații adunați acolo nu o privi când trecu pe lângă ei, uitându-se cu atenție la trup.

Cavitatea toracică a lui Xavier fusese spintecată, iar toate organele sale vitale lipseau. Doar dacă cineva nu le mutase când găsisese corpul, pur și simplu nu era nici urmă de ele. Iar chipul lui alungit, jupuit, încă era contorsionat de un țipăt surd.

Acesta nu fusese un accident. În creștetul capului lui Xavier era o gaură, iar Celaena observă că și creierul său lipsea. Petele de sânge de pe perete arătau ca un scris care fusese șters. Dar chiar și acum o parte din scris se păstrase, iar ea încercă să nu se holbeze la el. Semne Wyrđ. Trei semne Wyrđ, formând o linie arcuită care ar fi trebuit să reprezinte un cerc din dreptul cadavrului.

– Sfinte Zeule! mormăi una dintre gărzile ei în timp ce lăsară în urmă îmbulzeala de la locul crimei.

Nu era de mirare că Chaol fusese atât de răvășit de dimineață! Se îndreptă de spate. El crezuse că ea făcuse *asta?* Neghiobul. Dacă Celaena ar fi vrut să scape de rivalii săi, ar fi făcut-o rapid și curat – un gât retezat, un cuțit în inimă, un pahar cu vin otrăvit. Dar crima asta era de prost gust. Și stranie; semnele Wyrđ transformau crima în ceva mai mult decât una brutală. Ritualică, poate.

Cineva se apropia din direcția opusă. Era Mormânt, asasinul de temut, holbându-se la cadavru de la depărtare. Ochii lui, întunecați și calmi asemenea unui iaz, îi întâlniră pe ai ei. Ea îi ignoră dinții cariați în timp ce făcu un semn cu bărbia către rămășițele lui Xavier.

– Păcat, spuse ea, sunând în mod deliberat lipsită de regret.

Mormânt chicoti, băgându-și mâinile în buzunarele pantalonilor săi jerpeliți și murdari. Sponsorul lui nu se deranja să îl îmbrace civilizat? „Evident că nu, din moment ce sponsorul lui era suficient de fraier și nesăbuit încât să îl aleagă pe el drept Campion.“

– Mare păcat, spuse Mormânt ridicând din umeri în timp ce Celaena trecu pe lângă el.

Ea încuviință scurt și își ținu gura închisă în timp ce continuă să înainteze. Acum mai rămăseseră doar șaisprezece – șaisprezece Campioni –, iar patru dintre ei aveau să se dueleze. Competiția devenea acerbă. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare acelui zeu nemilos care decisese să-i ia viața lui Xavier. Dar dintr-un anume motiv nu putea.

*

Dorian își flutură sabia, mormăind în timp ce Chaol evită cu ușurință lovitura și pară. Mușchii îl dureau din pricina atâtor săptămâni în care nu se antrenase, iar răsuflarea îi era greoaie în timp ce ataca încontinuu.

– Asta se întâmplă când te lași pe tânjeală, chicoti Chaol sărind în lateral când Dorian se împiedică pășind spre el. Își aminti de vremea când amândoi erau la fel de agili, deși asta se întâmplase în urmă cu mult timp. Dorian, deși încă îi plăcea să mânuiască sabia, ajunsese să iubească mai mult cărțile.

– Am avut întâlniri și lucruri importante de citit, spuse Dorian, gâfâind. Fandă.

Chaol pară, simulă, apoi atacă atât de violent încât Dorian păși înapoi. Se înfurie.

– Întâlniri pe care le-ai folosit drept scuză pentru a te contrazice cu ducele Perrington. Dorian se năpusti asupra lui Chaol, iar acesta îi pară atacul. Sau poate că ești prea ocupat vizitând-o pe Sardothien în toiul nopții. Sudoarea se prelinse de pe fruntea lui Chaol. De cât timp faci lucrul ăsta?

Dorian mârâi, iar Chaol intră în atac și se retrase pas cu pas, coapsele fiindu-i cuprinse de durere.

- Nu e ceea ce crezi, spuse el printre dinți. Nu îmi petrec nopțile cu ea. Cu excepția nopții trecute, am vizitat-o o singură dată și a fost mai puțin decât primitoare, nu îți face griji.

- Cel puțin unul din voi are bun-simț. Chaol lansa fiecare atac cu asemenea precizie încât Dorian nu putea să nu-l admire. Pentru că tu în mod sigur ți-ai pierdut mințile.

- Dar tu? rosti impunător Dorian. Vrei să îmi spun părerea despre cum ai apărut în camera ei noaptea trecută - aceeași noapte în care a murit un alt Campion? Dorian fentă, dar Chaol nu se lăsă păcălit. În schimb, atacă suficient de puternic încât Dorian se retrase cu un pas, luptându-se să își mențină echilibrul. Dorian strâmbă din nas la furia care zăcea în privirea lui Chaol. Bine, asta a fost o lovitură ieftină, recunosc el ridicând sabia pentru a para o alta. Dar încă vreau un răspuns.

- Poate că nu am unul. După cum ai spus, nu este ceea ce crezi. Ochii căprui ai căpitanului sclipiră, dar, înainte ca Dorian să poată spune ceva, prietenul său schimbă subiectul. Cum stau lucrurile cu mama ta? Dorian tresări. De aceea se afla aici. Dacă ar fi trebuit să mai stea încă un moment în compania mamei sale, ar fi luat-o razna. Chiar atât de rău?

- Taci din gură! mârâi Dorian și își lovi sabia de a lui Chaol.

- Trebuie să fie groaznic să fii în pielea ta astăzi. Pun pariu că toate doamnele te-au implorat să le protejezi de criminalul dintre pereții castelului. Chaol rânji. Își făcuse timp să se dueleze cu el când în castel era un nou cadavru, iar acesta era un sacrificiu care îl surprindea pe Dorian; știa cât de important era pentru Chaol postul său.

Dorian se opri brusc și se îndreptă de spate. Chaol ar fi trebuit să facă lucruri mult mai importante în acel moment.

– Destul, spuse el vârându-și floreta în teacă. Fără să protesteze, Chaol procedă la fel.

Părăsirea salonul în liniște.

– Ai vreo veste de la tatăl tău? Întrebă Chaol cu un glas care indica faptul că știa că ceva nu era în regulă. Mă întreb unde este plecat.

Dorian suspină adânc, domolindu-și răsuflarea.

– Nu. Nu am nici cea mai vagă idee. Îmi amintesc de astfel de escapade de când eram copii, dar asta nu s-a mai întâmplat de mult timp. Pun pariu că este ocupat cu ceva teribil de meschin.

– Ai grijă ce spui, Dorian.

– Sau ce? Mă vei arunca în temniță? Nu era intenția lui să își iasă din fire, dar de-abia putuse dormi noaptea trecută, iar moartea acestui Champion nu îi îmbunătățea deloc starea de spirit. Când Chaol nu se deranjă să răspundă, Dorian întrebă: Crezi că cineva vrea să-i ucidă pe toți Championii?

– Posibil. Pot înțelege dacă vrea să ucidă competiția, dar să o facă atât de violent... Sper să nu fie un tipar.

Lui Dorian îi îngheță sângele în vene.

– Crezi că vor încerca să o ucidă și pe Celaena?

– Am adăugat gărzii în plus în preajma apartamentului ei.

– Pentru a o proteja sau pentru a o ține înăuntru?

Se opriră la intersecția coridoarelor unde urmau să se despartă pentru ca fiecare să se îndrepte către camera lui.

– Care este diferența? spuse încet Chaol. Oricum, nu pare să îți pese. O vei vizita indiferent de ceea ce aș spune eu, iar gărzile nu te vor împiedica, pentru că tu ești prințul.

În glasul lui răsuna atâta resemnare și supunere, atâta amărăciune ascunsă, încât Dorian, pentru o secundă, se simți vinovat. Ar trebui să stea departe de Celaena – Chaol avea destule probleme pe cap. Dar apoi se gândi la lista pe care i-o dăduse mama sa și se gândi că și el avea destule.

– Trebuie să examinez din nou trupul lui Xavier. Ne vedem diseară, la cină, fu tot ceea ce spuse Chaol înainte de a pleca spre camera sa. Dorian îl privi îndepărtându-se. Drumul înapoi către turnul său păru surprinzător de lung. Deschise ușa din lemn a apartamentului, dezbrăcându-și hainele în drum spre camera de baie. Avea la dispoziție întregul turn, deși apartamentul ocupa doar etajul de sus. Îi oferea refugiu față de toată lumea, dar astăzi i se părea pustiu.

CAPITOLUL 27

Mai târziu în acea după-amiază, Celaena privea turnul negru cu ceas. Se întuneca din ce în ce mai mult, de parcă ar fi absorbit cumva razele moarte ale soarelui. În vârful lui, garguii stăteau încremeniți. Nu se mișcaseră. Nici măcar un deget. Gardienii, îi numise Elena. Dar Gardieni care ce păzeau? O speriaseră pe Elena suficient cât să o țină la distanță. În mod sigur, dacă ei ar fi reprezentat răul pe care îl menționase regina, i-ar fi spus-o pe șleau. Nu că Celaena s-ar fi gândit să pornească acum în căutarea lui – nu când i-ar putea aduce atâtea neazuri. Și când ar putea ucide-o înainte de a apuca să devină Campionul regelui.

Totuși, *de ce* trebuise Elena să fie atât de misterioasă în legătură cu asta?

– De unde obsesia asta a ta pentru chestiile astea urâte? întrebă Nehemia din spatele ei.

Celaena se întoarse către prințesa.

– Crezi că se pot mișca?

– Sunt făcuți din piatră, Lillian, spuse prințesa în limba lor comună, accentul de Eyllwe fiind din ce în ce mai stins.

– O! exclamă Celaena, zâmbind. Foarte bine! O singură lecție și deja mă umilești! Din nefericire, nu același lucru putea fi spus despre vorbitul Celaenei în Eyllwe.

Nehemia radia.

– Într-adevăr, arată primejdios, spuse prințesa în Eyllwe.

– Și mă tem că semnele Wyrd nu ajută, spuse Celaena.

Unul dintre semne era la picioarele sale, iar ea privi către celelalte. În total erau douăsprezece, formând un cerc mare în jurul turnului solitar. Nu avea nici cea mai vagă idee în legătură cu semnificația fiecăruia. Niciunul dintre semnele de acolo nu se potriveau cu cele trei găsite la locul crimei lui Xavier, dar trebuia să existe vreo legătură. Deci, ești sigură că nu poți citi semnele astea? Își întrebă ea prietena.

– Nu, spuse scurt Nehemia și se îndreptă către gardul viu ce mărginea curtea. Iar tu nu ar trebui să încerci să le descifrezi, adăugă ea peste umăr. Nu va ieși nimic bun din asta.

Celaena își înfășură mai strâns pelerina în jurul său în timp ce o urmă pe prințesă. Avea să înceapă să ningă în câteva zile, aducându-i mai aproape de Yulema și de duelul final, aflat la două luni distanță. Savură căldura pelerinei, amintindu-și mult prea bine iarna petrecută în Endovier. Iarna era neiertătoare când trăiai în umbrele Munților Ruhnn. Fusesse un miracol că nu suferise degerături. Dacă ar ajunge înapoi acolo, încă o iarnă ar putea-o ucide.

– Pari îngrijorată, spuse Nehemia când Celaena ajunse lângă ea și îi puse o mână pe braț.

– Sunt bine, spuse Celaena în Eyllwe, zâmbind de dragul Nehemiei. Nu îmi place iarna.

– Nu am văzut niciodată zăpadă, zise Nehemia privind către cer. Mă întreb cât de mult va dura această schimbare.

– Să sperăm că suficient de mult încât să nu mai fii deranjată de coridoarele răcoroase, de diminețile înghețate și de zilele fără soare.

Nehemia râse.

– Ar trebui să mergi cu mine în Eyllwe când voi pleca și să stai suficient de mult pentru a experimenta una dintre verile noastre fierbinți. *Atunci* vei aprecia diminețile înghețate și zilele fără soare.

Celaena deja petrecuse o vară fierbinte în arșița Deșertului Roșu, dar, dacă i-ar spune asta Nehemiei, ar fi bombardată cu întrebări dificile. În schimb, spuse:

– Mi-ar plăcea foarte mult să vizitez Eyllwe.

Privirea Nehemiei zăbovi un moment pe fruntea Celaenei înainte de a zâmbi.

– Atunci, așa va fi.

Ochii Celaenei se luminau, iar ea dădu capul pe spate pentru a putea vedea castelul ridicându-se impunător deasupra lor.

– Mă întreb dacă Chaol a rezolvat misterul crimei aceleia brutale.

– Gărzile mele mi-au spus că bărbatul a fost... ucis foarte violent.

– Puțin spus, murmură Celaena privind culorile schimbătoare ale apusului de soare transformând castelul în auriu și roșu și albastru. În ciuda naturii ostentative a castelului de cleștar, fu nevoită să recunoască faptul că uneori arăta minunat.

– Ai văzut trupul? Gărzilor mele nu li s-a permis să se apropie foarte mult.

Ea încuviință ușor.

– Sunt sigură că nu vrei să afli detaliile.

– Pune-mă la încercare, insistă Nehemia zâmbind.

Celaena ridică o sprânceană.

– Păi... totul era mânjit de sânge. Peretii, podeaua...

– Mânjit? Întrebă Nehemia, glasul ei devenind o șoaptă.

Nu împrôșcat?

– Așa cred. Ca și cum ar fi fost șters. Erau desenate câteva semne Wyrđ, dar majoritatea fuseseră șterse. Scutură din cap, alungând imaginea care i se forma în minte. Iar organele vitale lipseau din cadavru, de parcă cineva l-ar fi despicat din cap până la buric... Îmi cer scuze, arăți de parcă ți-ar fi greață. Nu ar fi trebuit să spun nimic.

– Nu. Continuă. Ce altceva mai lipsea?

Celaena făcu o pauză înainte de a continua.

– Creierul lui. Cineva i-a făcut o gaură în creștetul capului și nu mai avea creier. Iar pielea de pe față i-a fost jupuită.

Nehemia încuviință, privind către un tufiș ofilit dinaintea lor. Prințesa își mușcă buza de jos, iar Celaena observă că își încleșta degetele pe rochia sa albă, lungă. O briză rece suflă pe lângă ele, legănând cosițele subțiri ale Nehemiei. Podoabele de aur împletite în părul ei clincăniră ușor.

– Îmi pare rău, rosti Celaena. Nu ar fi trebuit...

Cineva păși în urma lor, iar, înainte ca Celaena să se întoarcă, o voce masculină spuse:

– Ia uite la asta.

Se încordă în timp ce Cain se apropia de ele, pe jumătate ascuns de umbra turnului din spatele lor. Verin, hoțul creș și cu gura mare, îl însoțea.

- Ce vrei? întrebă ea.

Chipul bronzat al lui Cain se schimonosi într-un rânjet. Cumva, devenise mai mare sau poate că ochii îi jucau feste.

- Dacă faci pe domnița, nu înseamnă că și ești una, spuse el. Celaena îi aruncă o privire Nehemieii, dar ochii prințesei rămăseră ațintiți asupra lui Cain - mijiți.

Însă Cain nu terminase, iar atenția lui se îndreptă către Nehemia. Rânji din nou, dezvăluind dinții strălucitor de albi.

- Nici faptul că porți o coroană nu te face prințesă adevărată - nu și în zilele noastre.

Celaena păși mai aproape de el.

- Ține-ți gura aia proastă, altfel îți voi îndesa dinții pe gât și ți-o voi închide eu!

Cain izbucni într-un râset ascuțit, pe care Verin îl dublă. Hoțul se învârtea în spatele lor, iar Celaena, încordată, începea să se întrebe dacă va avea loc o luptă chiar acolo.

- Câinele de salon al prințului latră destul de tare, spuse Cain. Doar oare are colți?

Celaena simți mâna Nehemieii pe umărul său, dar o înlătură făcând încă un pas spre Cain, suficient de aproape încât respirația lui să îi atingă chipul. În castel, gărzile rămăseseră în urmă, vorbind între ele.

- Vei descoperi când colții mei vor fi înfipti în gâtul tău, spuse ea.

- De ce nu chiar acum? șopti Cain. Haide, lovește-mă. Lovește-mă cu toată furia aia pe care o simți de fiecare dată când te forțezi să ratezi ținta sau când încetinești pentru a nu

escalada pereții la fel de repede ca mine. Lovește-mă, *Lillian*, șopti el astfel încât doar ea să îl poată auzi, și să vedem ce te-a învățat anul ăla petrecut în Endovier.

Inima Celaenei o luă la galop. El știa. Știa cine era ea și ce făcea. Celaena nu îndrăzni să o privească pe Nehemia și speră doar că încă nu înțelegea prea bine limba. Verin încă privea din spatele lor.

– Crezi că ești singura al cărei sponsor este în stare să facă orice pentru a câștiga? Crezi că prințul și căpitanul tău sunt singurii care știi cine ești?

Celaena își încleștă pumnul. Două lovituri, iar el ar fi la pământ, zbatându-se să respire. Apoi încă o lovitură, iar Verin ar zăcea întins lângă el.

– *Lillian*, spuse Nehemia în limba comună, luând-o de mână. Avem treabă. Să mergem.

– Așa este, spuse Cain. Urmează precum câinele de companie care ești.

Mâna Celaenei tremură. Dacă l-ar lovi... Dacă l-ar lovi, dacă ar sări la bătaie chiar acolo, gărzile ar fi nevoite să îi despartă, iar Chaol nu i-ar mai permite să o vadă pe Nehemia, nici să părăsească după lecții camera sau să se antreneze până târziu cu Nox. Astfel că Celaena zâmbi și ridică din umeri, spunând:

– O să-ți tăbăcesc fundul, Cain.

Cain și Verin râseră, dar ea și Nehemia se îndepărtară, prințesa ținând-o strâns de mână. Nu de teamă sau furie, ci doar pentru a-i transmite că înțelegea... că ea era acolo. Celaena îi strânse mâna la rândul ei. Trecuse o vreme de

când cuiva îi păsase de ea și îi luase apărarea, iar Celaena avu sentimentul că se putea obișnui cu asta.

*

Chaol stătea împreună cu Dorian în umbrele mezaninului, privind în jos către asasină în timp ce ea lovea manechinul situat în centrul încăperii. Celaena îi trimisese un mesaj, spunându-i că avea să se antreneze câteva ore după cină, iar el îl invitase pe Dorian să privească. Acum Dorian avea să vadă de ce ea era o amenințare atât de mare pentru el. Pentru toată lumea.

Celaena mârâi, lansând pumn după pumn, stânga-dreapta-stânga-stânga-dreapta. Din nou și din nou, de parcă ceva ardea în interiorul ei și nu putea stinge acea flacără.

– Pare mai puternică decât înainte, spuse încet prințul. Ai făcut treabă bună aducând-o din nou în formă. Celaena lovea manechinul, ferindu-se de lovituri invizibile. Gărzile de lângă ușă priveau, cu indiferență. Crezi că are vreo șansă împotriva lui Cain?

Celaena își legănă piciorul în aer, lovind capul manechinului, care se cutremură. Lovitura ar fi doborât un bărbat.

– Cred că, dacă nu își pierde cumpătul și rămâne calmă până la duel, ar putea. Dar este... sălbatică. Și imprevizibilă. Trebuie să învețe să își controleze emoțiile – în special furia aceea imposibilă.

Ceea ce era adevărat. Chaol nu știa dacă asta se datora Endovierului sau doar faptului că era o asasină; oricare ar fi

lost cauza acelei furii incontrolabile, niciodată nu reușea să o stăpânească în totalitate.

- Cine este acela? Întrebă cu asprime Dorian când Nox intră în încăpere și pași către Celaena. Ea se opri, frecându-și articulațiile bandajate ale degetelor și ștergându-și sudoarea de pe frunte în timp ce îl salută.

- Nox, spuse Chaol. Un hoț din Perranth. Campionul ministrului Joval.

Nox îi spuse ceva Celaenei care o făcu să chicotească. Nox râse.

- Și-a făcut încă un prieten? zise Dorian ridicând din sprâncene în timp ce Celaena execută o mișcare demonstrativă pentru Nox. *Îl ajută?*

- În fiecare zi. De obicei rămân aici după ce lecțiile cu ceilalți se încheie.

- Iar tu permiți asta?

Chaol își ascunse încruntarea la auzul tonului lui Dorian.

- Dacă vrei să pun capăt situației, o voi face.

Dorian îi privi pentru încă un moment.

- Nu. Las-o să se antreneze cu el. Ceilalți Campioni sunt brute - i-ar prinde bine un aliat.

- Aici ai dreptate.

Dorian se îndepărtă de balcon și pași în umbra coridorului din spate. Chaol îl privi pe prinț dispărând, mantia roșie fluturând în urma sa, și oftă. Recunoștea gelozia când o vedea, și chiar dacă Dorian era inteligent era la fel de nepriceput precum Celaena în a-și ascunde sentimentele. Poate că prezența prințului la antrenament produsese reacția opusă intenției lui Chaol.

Cu picioarele grele, Chaol îl urmă pe prinț, sperând ca Dorian nu îi va băga pe toți în bucluc.

*

Câteva zile mai târziu, Celaena întorcea paginile îngălbenite de timp ale unui volum greoi, foindu-se în fotoliu. Asemenea celorlalte pe care le răsfoise, erau doar pagini după pagini de însemnări aberante. Dar merita să o studieze dacă erau semne Wyrđ la scena crimei lui Xavier și la turnul cu ceas. Cu cât știa mai mult despre ceea ce dorea acest criminal – de ce și cum ucidea –, cu atât mai bine. Aceasta era adevărata amenințare, nu vreun rău misterios, inexplicabil pe care îl menționase Elena. Desigur, nu găsi mare lucru. Ochii o usturau, iar asasina își înălță privirea din carte și oftă. Biblioteca era posomorâtă și, dacă Chaol nu ar fi răsfoit o carte, ar fi fost complet tăcută.

– Ai terminat? întrebă el închizând romanul pe care îl citea. Celaena nu îi spusese despre faptul că identitatea sa îi era cunoscută lui Cain sau despre posibila legătură dintre crime și semnele Wyrđ – nu încă. În bibliotecă nu era nevoie să se gândească la competiții sau brute. Acolo putea savura liniștea și calmul.

– Nu, mormăi ea bătând cu degetele în masă.

– Așa îți petreci tu timpul liber? O urmă de zâmbet apărui pe buzele lui. Ar trebui să speri că nu va mai auzi nimeni asta – ți-ar distruge reputația. Nox te-ar părăsi pentru Cain. Chaol chicoti pentru sine și redeschise cartea, lăsându-se pe spate în scaun. Ea îl privi pentru o clipă, întrebându-se dacă

el s-ar mai amuza pe seama ei dacă ar ști ce caută. Cum i-ar putea fi și lui de folos, de asemenea.

Celaena se îndreptă de spate, frecând o vânătaie urâtă de pe picior. Desigur, o căpătase dintr-o lovitură intenționată de-a lui Chaol, cu sabia de lemn. Se încruntă către el, dar căpitanul continua să citească.

Chaol era nemilos în timpul antrenamentelor. O puneă să facă tot felul de activități: să meargă în mâini, să jongleze cu pumnale... Nu era nimic nou, dar era neplăcut. Însă temperamentul lui se îmbunătățise oarecum. Îi păruse puțin rău pentru că o lovise atât de tare în picior. Celaena socoti că îl plăcea.

Asasina închise brusc volumul, praful zburând în aer. Nu avea niciun rost.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Nimic, mormăi ea.

Ce erau semnele Wyrđ și de unde veneau? Și mai important, de ce nu auzise de ele înainte? Erau și peste mormântul Elenei. O religie antică dintr-un timp uitat – ce căutau acolo? Și la scena crimei! Trebuia să existe o legătură.

Până acum nu aflase prea multe: conform unei cărți, semnele Wyrđ erau un alfabet. Deși, conform *acestei* cărți, semnele nu erau folosite în nicio gramatică: erau doar simboluri pe care cineva trebuia să le pună cap la cap. Erau teribil de dificil de desenat; necesitau lungimi și unghiuri precise, altfel deveneau cu totul altceva.

– Nu te mai bosumfla și încrunta, îi spuse Chaol. Privi titlul cărții. Niciunul din ei nu menționase uciderea lui Xavier,

iar ea nu mai adunase nicio informație despre crimă. Amintește-mi, ce citești?

– Nimic, rosti ea din nou acoperind cartea cu brațele. Dar ochii lui căprui se mijiră, iar ea oftă. E de fapt... despre semnele Wyrd – cadranele acelea solare de lângă turnul cu ceas. Eram interesată, așa că am început să citesc lucruri despre ele. Spusese o jumătate de adevăr, cel puțin.

Se așteptă la sarcasm și rânjete, dar nu se întâmplă. El spuse doar atât:

– Și? De unde frustrarea asta?

Ea privi către tavan, bosumflându-se.

– Tot ce am găsit sunt doar... doar teorii radicale și stranii. Nu am auzit niciodată *nimic* din toate astea! *De ce?* Unele cărți pretind că Wyrd este forța care ține unită și guvernează Erilea și nu doar Erilea! Numeroase alte lumi.

– Am mai auzit despre asta înainte, spuse el, ochii rămânându-i fixați pe chipul Celaenei. Întotdeauna am crezut că Wyrd este un termen vechi pentru Soartă sau Destin.

– Așa am crezut și eu. Dar Wyrd nu este o religie, cel puțin nu în părțile nordice ale continentului și nu este inclus în venerarea Zeiței sau a zeilor.

Chaol puse cartea pe genunchi.

– Ai un scop anume, dincolo de obsesia ta pentru acele semne din grădină? Ești chiar atât de plictisită?

„Îngrijorată pentru siguranța mea, mai degrabă.“

– Nu. Da. Este interesant: unele cărți sugerează că Zeița Mamă este doar un spirit al uneia dintre aceste lumi și că a

rătăcit prin ceva numit Poarta Wyrđ și a găsit Erilea având nevoie de formă și viață.

– Asta sună puțin profanator, o avertiză el. Chaol era suficient de în vârstă pentru a-și aminti mai bine toate incendierile și execuțiile din urmă cu zece ani. Cum fusese să trăiască în umbra regelui care ordonase atât de multă distrugere? Să trăiască acolo când familiile regale erau măcelărite, când profeții și cei care foloseau magia erau arși de vii, iar lumea cădea în întuneric și amărăciune?

Dar ea continuă, fiind nevoită să descarce tot ce avea în minte în caz că toate piesele s-ar fi pus cap la cap dacă le-ar fi rostit cu voce tare.

– Există o idee care spune că înainte de sosirea Zeiței exista viață – o civilizație antică, dar cumva, au dispărut. Poate prin Poarta Wyrđ. Există ruine, ruine mult prea vechi pentru a fi ale unor construcții realizate de Fae. Cum se legau toate acestea de uciderea Campionilor era dincolo de puterea ei de înțelegere. Se agăța de un fir de păr.

Chaol lăsa picioarele pe podea și cartea pe masă.

– Pot fi sincer cu tine? Chaol se aplecă spre ea, iar Celaena spre el în timp ce acesta șopti: Vorbești ca o nebună care delirează.

Celaena scoase un sunet dezgustat și se retrase în scaun, clocotind de furie.

– Îmi pare rău că sunt interesată de istoria lumii noastre!

– După cum ai spus și tu, acestea par a fi teorii radicale și deplasate. El începu din nou să citească și spuse fără să o privească: Repet, de ce ești atât de frustrată?

Celaena își frecă ochii.

– Pentru că, zise ea aproape plângându-se, pentru că vreau un răspuns clar la ceea ce sunt semnele Wyrd și de ce se află în grădina castelului, dintre toate locurile de pe continent.

Magia fusese distrusă la ordinele regelui; atunci de ce semnelor Wyrd li se permisese să rămână? Apariția lor la locul crimei trebuia să însemne ceva.

– Ar trebui să găsești o altă cale de a-ți umple timpul, spuse el întorcându-se la cartea sa. De obicei, gărzile o supravegheau în bibliotecă ore în șir, zi după zi. Ce căuta el aici? Celaena zâmbi – inima ei bătu mai tare –, apoi privi către cărțile de pe masă.

Studie din nou informațiile pe care le adunase. Mai exista ideea porților Wyrd, care apăreau de multe ori alături de menționarea semnelor Wyrd, dar ea nu auzise niciodată de ele. Când descoperise pentru prima dată această noțiune, în urmă cu câteva zile, i se păruse interesantă, astfel că începuse să cerceteze prin grămezi de pergamente vechi, doar pentru a găsi mai multe teorii enigmatice.

Porțile erau atât lucruri reale, cât și invizibile. Oamenii nu le puteau vedea, dar puteau fi invocate și accesate cu ajutorul semnelor Wyrd. Se deschideau în alte țărâmurii, unele dintre ele bune, altele rele. De pe partea cealaltă se putea trece în Erilea. Datorită acestor porți existaseră în Erilea creaturi stranii și crunte.

Celaena trase o altă carte spre ea și rânji. Ca și cum cineva îi citise gândurile. Era un volum mare și negru, intitulat *Morții vii*, cu litere argintii. Din fericire, căpitanul nu zări titlul înainte ca ea să deschidă cartea. Dar...

Nu își amintea să fi ales cartea aceasta de pe rafturi. Duhnea, aproape precum pământul, iar nasul Celaenei se încreți în timp ce o răsfoia. Scrută paginile în căutarea vreunui semn Wyrđ sau a mențiunii unei porți, dar în curând găsi ceva mult mai interesant.

O ilustrație a unui chip schimonosit și pe jumătate descompus rânjea către ea, pielea desprinzându-i-se de pe oase. Aerul se răcori, iar Celaena își frecă brațele. Unde găsisese cartea asta? Cum supraviețuise incendiilor? Cum supraviețuiseră toate cărțile acestea incendiilor devastatoare din urmă cu zece ani?

Celaena tremură din nou, aproape spasmodic. Ochii goi și furioși ai monstrului erau plini de răutate. Părea să o privească. Ea închise cartea și o împinse pe marginea mesei. Dacă regele ar fi știut că în biblioteca sa încă existau asemenea cărți, ar fi ordonat să fie toate distruse. Spre deosebire de Marea Bibliotecă din Orynth, aici nu existau Profesori Savanți care să protejeze cărțile neprețuite. Chaol continua să citească. Ceva gemu, iar Celaena întoarse capul spre fundul bibliotecii. Era un sunet gutural, un sunet animalic...

– Ai auzit ceva? Întrebă ea.

– Când ai de gând să pleci de aici? fu singurul său răspuns.

– Când mă voi plictisi de citit. Trase din nou cartea neagră către ea, trecu peste imaginea terifiantă a chipului schimonosit și trase lumânarea mai aproape pentru a citi descrierile diversilor monștri.

Undeva sub picioarele ei se auzi un hârșâit – aproape, de parcă cineva ar fi răzuit cu unghia pe sub podea. Celaena închise cartea și se îndepărtă de masă. Părul de pe brațe i se

ridică și aproape că se împiedică de cea mai apropiată masă în timp ce aștepta ceva – o mână; o aripă; o gură largă, cu colți – gata să apară și să o înșface.

– Ai simțit asta? îl întrebă ea pe Chaol, care zâmbi malițios. El își scoase pumnul și zgârie cu el podeaua de marmură, producând exact același sunet și senzație.

– Blestematele, mârâi ea. Luă două dintre cărțile mai grele de pe masă și ieși din bibliotecă, asigurându-se că *Morții vii* rămâne în urma ei.

CAPITOLUL 28

Cu ochii mijiiți, Celaena ținti bila albă cu tacul. Bățul îi alunecă ușor printre degete în timp ce își fixa mâna cealaltă pe suprafața din pâslă a mesei. Cu o legănare stranie a brațului, împinse tacul înainte. Rată complet.

Blestemând, Celaena încercă din nou. Lovi bila în asemenea fel încât aceasta se rostogoli într-un mod patetic într-o parte, atingând cu blândețe o bilă colorată. Ei, bine, măcar nimerise ceva. Lovitura fusese mult mai reușită decât cercetările ei asupra semnelor Wyrđ.

Era trecut de ora zece și, având nevoie de o pauză după orele de antrenamente, cercetări și griji cu privire la Cain și Elena, venise în sala de jocuri. Era mult prea obosită pentru muzică, nu putea juca o partidă de cărți de una singură și – ei, bine, biliardul părea să fie singura activitate posibilă. Luase tacul cu speranța că jocul nu va fi atât de greu de învățat.

Asasina pivotă în jurul mesei și încercă din nou. Rată. Scrâșnind din dinți, se gândi să rupă tacul pe genunchi. Dar încercase să joace doar timp de o oră. Ar putea stăpâni jocul până la miezul nopții! Va învăța acest joc ridicol sau va transforma masa de biliard în lemne de foc. Și le va folosi pentru a-l arde de viu pe Cain.

Celaena împinse tacul și lovi bila cu asemenea forță încât aceasta țâșni către manta din spate a mesei, ciocnindu-se trei bile colorate în calea sa înainte de a se izbi cu bila numărul trei, trimițând-o către una din găuri.

Bila se opri la marginea buzunarului.

Un țipăt de furie izbucni din gâtul ei, iar Celaena se repezi într-acolo. Mai întâi țipă la bilă, apoi luă tacul și mușcă mânerul, încă țipând printre dinții încleștați. În cele din urmă asasina încetă și împinse bila în buzunar.

*

– Pentru cel mai mare asasin al lumii, este jalnic, spuse Dorian pășind din cadrul ușii.

Celaena scânci și se balansă spre el. Purta o tunică și pantaloni, iar părul îi era desprins. El se aplecă peste masă, zâmbind în timp ce ea se îmbujoră.

– Dacă ai venit să mă insulti, îți poți băga asta... ridică tacul în aer și făcu un gest obscen ce îi încheie propoziția.

El își suflecă mânecile înainte de a lua un tac de pe raft.

– Plănuiești să muști din nou tacul? Pentru că, dacă asta ai de gând, aș vrea să îl invit pe pictorul curții pentru a immortaliza priveliștea.

– Să nu îndrăznești să râzi de mine!

– Nu fi atât de serioasă. Dorian ținti bila și o trimise grațios spre una verde, care căzu în buzunar. Ești teribil de amuzantă atunci când ești furioasă.

Spre surprinderea și încântarea lui, Celaena râse.

– Amuzantă pentru tine, spuse ea, exasperantă pentru mine. Se mișcă și făcu încă o încercare. Rată.

– Lasă-mă să îți arăt cum se face. Merse lângă ea, așeză tacul jos și puse mâinile pe tacul ei. Împingând-o din calea sa, inima bătându-i puțin mai repede, Dorian se poziționează în locul unde stătuse ea. Vezi cum degetul meu mare și arătătorul țin mereu capătul ridicat al tacului? Tot ce trebuie să faci este...

Celaena îl împinse din calea sa cu o mișcare a șoldului și îi luă tacul din mâini.

– Știi cum să îl țin, măscăriciule. Încercă să lovească bila și rată din nou.

– Nu îți miști corect corpul. Uite, lasă-mă să îți arăt.

Deși era cel mai vechi și mai nerușinat truc din carte, Dorian se aplecă peste ea și își puse mâna pe mâna ei, pe cea cu care Celaena ținea tacul. Apoi îi poziționează degetele celeilalte mâini pe lemn înainte de a-i cuprinde cu blândețe încheietura. Spre disperarea lui, fața i se încălzi.

Ochii i se îndreptară către ai ei, iar, spre ușurarea lui, descoperi că și ea era la fel de roșie și emoționată ca și el, dacă nu chiar mai mult.

– Dacă nu vei înceta să mă pipăi și nu vei începe să mă înveți, îți voi scoate ochii și ți-i voi înlocui cu bilele astea de biliard.

– Uite, tot ce trebuie să faci... O ghidă pas cu pas, iar ea lovi ușor bila. Se rostogoli într-un colț și căzu într-un buzunar. Dorian se retrase de lângă ea și rânji. Vezi? Dacă o faci cum trebuie, vei reuși. Încearcă din nou. El își ridică tacul. Ea îl privi cu superioritate, dar totuși se poziționează, ținti și lovi. Bila se rostogoli pe toată suprafața mesei, producând haos general. Dar măcar o atinsese.

Dorian luă triumphiul și îl ridică în aer.

– Ce zici de un joc?

*

Ceasul bătu ora două înainte de sfârșitul partidei. Dorian ordonase să li se aducă o multitudine de deserturi în toitul jocului și, deși Celaena protestase, înfulecase o bucată mare de prăjitură cu ciocolată, iar apoi mâncase și jumătate din porția lui.

El câștiga fiecare joc și totuși ea de-abia observa. Atâta timp cât lovea bila, totul se încheia cu o sfidare nerușinată. Când rata – ei, bine, nici măcar focurile iadului nu se puteau compara cu furia care izbucnea din gura ei. Dorian nu își putea aminti de când nu mai răsese atât de mult.

Când nu tuna și fulgera, vorbeau despre cărți pe care le citiseră amândoi, iar când Celaena pălăvrăgea încontinuu, părea că nu mai vorbise de ani buni și îi era teamă că va amuți din nou. Celaena era înspăimântător de inteligentă. Îl înțelesese când el vorbise despre istorie sau politică – deși ea pretinsese că ura subiectul – și chiar știa multe despre teatru. Cumva, Dorian sfârși prin a-i promite că o va duce la o piesă de teatru după încheierea competiției. O tăcere stânjenitoare urmă după aceea, dar trecu la fel de repede.

Dorian se prăbușise într-un fotoliu, odihnindu-și capul pe o mână. Ea stătea tolănită pe fotoliul din fața lui, legănându-și picioarele pe un braț, privind către foc, cu ochii pe jumătate închiși.

– La ce te gândești? întrebă el.

- Nu știu, spuse ea. Își lăsă capul să cadă pe brațul fotoliului. Crezi că uciderile lui Xavier și ale celorlalți Campioni au fost intenționate?

- Poate. Asta schimbă situația?

- Nu. Ea își legănă un braț leneș în aer. Nu contează.

Înainte ca el să poată întreba mai multe, ea adormi.

Își dorea să știe mai multe despre trecutul ei. Chaol îi spusese doar că venea din Terrasen și că familia ei era moartă. Nu avea nici cel mai mic indiciu despre cum fusese viața ei, cum devenise asasină, cum învățase să cânte la pian... Totul era un mister.

Își dorea să afle totul despre ea. Își dorea ca ea să fie cea care îi spune. Dorian se ridică și se întinse. Puse tacurile în suport, aranjă bilele și se întoarse la asazina adormită. El o scutură cu blândețe, iar ea gemu în semn de protest.

- Poate că vrei să dormi aici, dar vei regreta amarnic de dimineață.

De-abia deschizând ochii, Celaena se ridică și merse către ușă. Când aproape se ciocni de tocul ușii, Dorian hotărî că un braț călăuzitor i-ar fi de folos înainte de a sparge ceva. Încercând să nu se gândească la căldura pielii ei sub mâna sa, o ghidă către dormitor și o privi urcându-se în pat, unde se prăbuși peste pături.

- Cărțile tale sunt acolo, mormăi ea arătând către o grămadă de lângă patul ei. El păși ușor în cameră. Ea rămase nemișcată, cu ochii închiși. Trei lumânări ardeau în diverse locuri. Cu un oftat, el se îndreptă să le stingă înainte de a se apropia de patul ei. Oare dormea?

– Noapte bună, Celaena! spuse el. Era pentru prima dată când i se adresa pe nume. Suna frumos. Ea mormăi ceva și rămase nemișcată. Un colier straniu licărea în jurul gâtului ei. Lui i se păru oarecum familiar, de parcă l-ar mai fi văzut înainte. Cu o ultimă privire, ridică mormanul de cărți și părăsi camera.

Dacă devenea Campionul tatălui său și mai târziu își recâștiga libertatea, ar rămâne la fel? Sau aceasta era doar o fațadă pentru a obține ceea ce își dorea? Dar el nu își putea imagina că ea se prefăcea. Nu *voia* să își imagineze că ea se prefăcea.

Castelul era întunecat și tăcut în timp ce el se îndrepta către camera lui.

CAPITOLUL 29

La testul din după-amiaza următoare, Celaena stătu în sala de antrenamente cu brațele încrucișate, privindu-l pe Cain duelându-se cu Mormânt. Cain știa cine era; toată prefăcătoria și reținerea ei fuseseră în zadar. Îl *amuzase*.

Își încleștă maxilarul în timp ce Cain și Mormânt zburau în ring, duelându-se, săbiile lor zăngănind. Testul era destul de simplu: fiecare dintre ei primea un partener de duel, iar, dacă învingeau în acel duel, nu aveau de ce să se îngrijoreze cu privire la eliminare. Învinșii totuși urmau să fie supuși judecății lui Brullo. Cine se descurca cel mai prost era trimis să își facă bagajele.

Spre onoarea lui, Mormânt îi ținea bine piept lui Cain, deși Celaena îi putea vedea genunchii tremurând din pricina efortului. Nox, stând lângă ea, scrâșni din dinți când Cain atacă și îl împinse pe Mormânt înapoi.

Cain zâmbea încontinuu, de-abia gâfâind. Celaena își încleștă pumnii, împungându-și coastele. Într-o fracțiune de secundă, Cain ajunsese cu sabia la gâtul lui Mormânt, iar asasinul pătat de vărsat își dezveli dinții cariati.

- Excelent, Cain, spuse Brullo aplaudând. Celaena se forță să își controleze respirația.

– Ai grijă, Cain, spuse Verin din spatele ei. Hoțul îi rânji. Nu fusese încântată când o anunțaseră că se va duela cu Verin. Dar cel puțin nu era Nox. Micuța doamnă vrea o bucățică din tine.

– Măsoară-ți vorbele, Verin, îl avertiză Nox, ochii săi cenușii arzând.

– Ce? spuse Verin. Acum ceilalți Campioni – și restul lumii – se întorceau către ei. Pelor, care stătuse prin preajmă, se retrase cu câțiva pași. O mișcare inteligentă. O aperi, nu-i așa? Îl tachină Verin pe Nox. Asta este înțelegerea? Ea își desfăcea picioarele, iar tu îi păzești spatele în timpul antrenamentelor?

– Tacă-ți gura, porc afurisit! izbucni Celaena. Chaol și Dorian pleacă din locul unde amândoi stătuseră rezemați de perete, apropiindu-se de ring.

– Sau ce? spuse Verin apropiindu-se de ea. Nox se încordă, ducându-și mâna către sabia.

Dar Celaena refuză să dea înapoi.

– Sau îți smulg limba.

– Destul! se răsti Brullo. Rezolvați problema în ring. Verin. Lillian. Acum!

Verin îi aruncă un zâmbet viclean, iar Cain îl bătu pe spate când pași în cercul desenat cu cretă, scoțându-și sabia.

Nox puse o mână pe umărul ei, iar cu colțul ochiului Celaena îi spionă pe Chaol și Dorian privind-o de aproape. Îi ignoră.

Era suficient. Gata cu prefăcătoria și umilința. Gata cu Cain.

Verin își ridică sabia, îndepărtându-și cărlionții blonzi din ochi.

– Să vedem ce poți, spuse el.

Ea păși furioasă înainte, cu sabia încă în teacă, la șold. Rânjetul lui Verin se lărgi ridicându-și arma.

Atacă, dar Celaena lovi, izbindu-și pumnul în brațul său, zburându-i sabia din mână. În aceeași secundă, palma ei flancă brațul lui stâng. În timp ce el se clătina, Celaena ridică piciorul, iar ochii lui Verin se bulbucară când îi izbi pieptul din plin. Lovitura îl propulsă în aer, iar trupul trosni la impactul cu podeaua, dincolo de linia albă, eliminându-l instantaneu. Tăcerea căzu peste întreaga sală.

– Îndrăznește să mai râzi de mine, scui pă ea către Verin, și data viitoare voi face asta cu sabia. Se întoarse cu spatele către el și întâlni privirea stinsă a lui Brullo. Uitați o lecție pentru dumneavoastră, Maestre al Armelor, spuse ea trecând pe lângă el. Dați-mi bărbați adevărați cu care să mă lupt. Atunci poate mă voi deranja să încerc.

Înaintă pe lângă Nox cel cu un rânjet imens pe chip și se opri înaintea lui Cain. Îi privi chipul – un chip care ar fi putut fi frumos dacă nu ar fi fost un nenorocit – și îi zâmbi dulce și veninos.

– Iată-mă, spuse ea îndreptându-și umerii. Doar un cățel de companie.

Ochii negri ai lui Cain scânteiară.

– Tot ce aud sunt schelălăieli.

Celaena își suprimă dorința de a scoate sabia.

– Să vedem dacă le vei mai auzi când voi câștiga competiția asta. Înainte ca el să poată scoate vreun cuvânt, ea merse la masa cu apă.

Nox fu singurul care îndrăzni să îi vorbească după aceea. În mod surprinzător, nici Chaol nu o mustră.

*

Când ajunse în siguranță în camera sa, după test, Celaena privi fulgii de zăpadă suflând dinspre dealurile de dincolo de Rifthold. Zburau către ea, vestitori ai furtunii care urma să vină. Soarele târziu al după-amiezii, captiv în spatele unui perete de plumb, păta norii cu un cenușiu gălbui, făcând cerul neobișnuit de luminos. Părea ireal, ca și cum orizontul ar fi dispărut în spatele dealurilor. Celaena era naufragiată într-o lume de cleștar.

Se îndepărtă de fereastră, dar se opri înaintea tapiseriei și a imaginii reginei Elena. Își dorise adeseori să aibă parte de aventură, de vrăji, de regi ticăloși. Dar nu știa că va fi așa – o luptă pentru libertatea ei. Și întotdeauna își imaginase că cineva o va ajuta – un prieten loial sau un soldat cu un singur braț, ceva de genul ăsta. Nu își închipuise că va fi atât de... singură.

Își dorea ca Sam să fi fost acolo, cu ea. El știuse întotdeauna ce să facă, întotdeauna îi păzise spatele, indiferent dacă ea voia sau nu asta. Ar fi dat orice – orice pe lume – să îl aibă lângă ea.

Ochii îi ardeau, iar Celaena își puse o mână peste amuletă. Metalul era cald sub degetele sale – liniștitor, într-un fel. Făcu un pas înapoi pentru a studia mai bine întreaga tapiserie.

În centru era un cerb, magnific și viril, privind pieziș către Elena. Simbolul casei regale al Terrasenului, al regatului pe care Brannon, tatăl Elenei, îl ridicase. Un memento

al faptului că, deși Elena devenise regina Adarlanului, ea încă aparținea Terrasenului. Asemenea Celaenei, indiferent unde ar fi mers Elena, indiferent cât de departe, Terrasen avea *întotdeauna* o parte din inima ei.

Celaena ascultă vântul urlând. Cu un suspin, scutură din cap și se îndepărtă.

„Găsește răul din castel... Dar singurul rău adevărat din lumea asta este bărbatul care o conduce.“

*

În partea cealaltă a castelului, Kaltain Rompier aplauda ușor în timp ce o trupă de acrobați își încheia numărul. Reprezentația se terminase, în sfârșit. Nu îi plăcea să privească țărani țopăind de colo-colo în culori aprinse, dar reginei Georgina îi plăcea și o invitase să stea lângă tron astăzi. Era o onoare și totul fusese aranjat prin intermediul lui Perrington.

Perrington o dorea; ea știa asta. Iar, dacă ea insista, îl putea face cu ușurință să se ofere și să o transforme în ducesa lui. Dar ducesa nu era suficient – nu când Dorian era încă necăsătorit. Capul îi vuse în ultima săptămână, iar astăzi în urechi parcă îi răsunau neîncetat cuvintele: *Nu este suficient. Nu este suficient. Nu este suficient.* Chiar și în somn, durerea se strecura, transformându-i visele în coșmaruri atât de intense încât atunci când se trezea nu își putea aminti unde se afla.

– Cât de încântător, Majestate, spuse Kaltain în timp ce acrobații își adunau calabalâcul.

– Da, a fost foarte captivant, nu-i așa? Ochii verzi ai reginei erau luminoși, iar ea îi zâmbi lui Kaltain. Chiar în acel

moment capul lui Kaltain fu străpuns de un junghi de durere atât de puternic încât își încleștă pumnii, ascunzându-i în faldurile rochiei de culoarea mandarinei.

– Mi-aș fi dorit să îl fi putut vedea și prințul Dorian, reuși ea să spună. Înălțimea Sa mi-a spus chiar ieri cât de mult îi place să vină aici. Minciuna era suficient de nevinovată și cumva îi domoli durerea de cap.

– Dorian a spus asta? Regina Georgina ridică o sprâncenă roșcată.

– Asta o surprinde pe Majestatea Voastră?

Regina își puse o mână pe piept.

– Credeam că fiul meu are o aversiune față de lucrurile astea.

– Majestate, șopti ea, jurați să nu spuneți un cuvânt?

– Un cuvânt despre ce? șopti regina.

– Ei, bine, prințul Dorian mi-a spus ceva.

– Ce ți-a spus? Regina atinse brațul lui Kaltain.

– Mi-a spus că motivul pentru care nu vine atât de des aici este pentru că este destul de timid.

Regina se retrase, lumina din ochii săi stingându-se.

– O, mi-a spus asta de o sută de ori. Speram că îmi vei spune ceva interesant, Lady Kaltain. Cum ar fi dacă și-a găsit o tânără pe care o place.

Chipul lui Kaltain se încinse, iar capul îi pulsă fără milă. Și-ar fi dorit pipa, dar mai rămăseseră câteva ore din această sesiune a curții și nu se cădea să plece înaintea Georginei.

– Am auzit, spuse regina șoptit, că există o tânără domniță, dar nimeni nu știe cine este! Sau cel puțin când îi aud numele, nu le este familiar! O cunoști?

– Nu, Majestate. Kaltain se luptă să nu permită frustrării să o dea de gol.

– Ce păcat. Speram că tu, dintre toți oamenii, vei ști. Ești o fată atât de inteligentă, Kaltain.

– Vă mulțumesc, Majestate. Sunteți prea amabilă.

– Prostii. Sunt un critic excelent al caracterelor; am știut cât de extraordinară ești din clipa în care ai sosit la castel. Doar că ești potrivită pentru îndemânarea lui Perrington. Ce păcat că nu l-ai cunoscut întâi pe Dorian al meu!

Nu este suficient, nu este suficient, cânta durerea. Aceasta era șansa ei.

– Chiar dacă s-ar fi întâmplat astfel, chicoti Kaltain, cu siguranță Majestatea Voastră nu ar fi aprobat – sunt mult prea umilă pentru atenția fiului dumneavoastră.

– Frumusețea ta compensează pentru condiția modestă.

– Vă mulțumesc, Majestate. Inima lui Kaltain bătea iute.

Dacă regina îi dădea aprobarea ei... Kaltain de-abia putea gândi în timp ce regina se cuibări pe tron și bătu de două ori din palme. Muzica începu. Kaltain nu o auzea.

Perrington îi dăruise pantofii. Acum era rândul ei să danseze.

CAPITOLUL 30

– Nu te concentrezi.

– Ba da! spuse Celaena printre dinți, trăgând coarda arcului și mai în spate.

– Atunci, dă-i drumul, spuse Chaol indicând către o țintă îndepărtată de pe peretele opus al coridorului părăsit. O distanță scandaloasă pentru oricine, cu excepția ei. Să te vad nimerind-o pe asta.

Ea își dădu ochii peste cap și își îndreptă ușor umerii. Coarda arcului îi vibră în mână, iar ea ridică ușor vârful săgeții.

– Vei lovi peretele din stânga, spuse el încrucișându-și brațele.

– Te voi lovi pe tine în cap dacă nu taci din gură. Își întoarse capul pentru a-i întâlni privirea. Chaol ridică din sprâncene, iar ea, încă privindu-l, zâmbi cu răutate în timp ce dădu drumul săgeții.

Șuieratul zborului săgeții umplu coridorul de piatră înaintea de bubuitura surdă a impactului. Dar ei rămaseră privind-se unul pe celălalt. Sub ochii lui erau urme palide de violet – nu dormise deloc în cele trei săptămâni de la moartea lui Xavier?

În mod sigur nici ea nu dormise bine. Fiecare zgomot o trezea, iar Chaol încă nu descoperise cine i-ar putea vâna pe

Campioni unul câte unul. Pentru ea nu conta prea mult cine, ci mai degrabă cum – cum îi alegea criminalul? Nu era niciun tipar; cinci erau morți și nu exista nicio legătură între ei, cu excepția competiției. Ea nu mai văzuse și altă scenă a crimei pentru a determina dacă semnele Wyrd fuseseră pictate și acolo cu sânge. Celaena oftă, relaxându-și umerii.

– Cain știe cine sunt, spuse ea încet, plecându-și fruntea. Chipul lui rămase inexpresiv.

– Cum?

– Perrington i-a spus lui. Iar el mi-a spus mie.

– Când? Nu îl mai văzuse niciodată atât de serios. Ceva înlăuntrul ei o făcu să se încordeze.

– Acum câteva zile, minți ea. Trecuseră săptămâni de la confruntarea lor. Eram în grădină cu Nehemia – cu gărzile mele, nu te îngrijora –, iar el ne-a abordat. Știe totul despre mine și știe că nu dau tot ce pot când suntem cu ceilalți Campioni.

– Ți-a dat de înțeles că ceilalți Campioni știu despre tine?

– Nu, spuse ea. Nu cred că știu. Nox habar nu are.

Chaol puse o mână pe mânerul sabiei sale.

– Totul va fi bine. Elementul-surpriză a dispărut, atâta tot. Tot îl vei învinge pe Cain în dueluri.

Ea zâmbi timid.

– Știi, începe să sune de parcă tu chiar ai crede în mine. Mai bine ai avea grijă.

El începu să spună ceva, dar pași grăbiți răsunară dinspre un colț al coridorului, iar el tăcu. Două gărzi se opriră și îi salutară. Chaol le permise un moment de respiro înainte de a spune:

– Da?

Una din gărzi, un bărbat mai în vârstă cu părul rar, salută pentru a doua oară și spuse:

– Căpitane, este nevoie de tine.

Deși trăsăturile sale rămaseră indiferente, umerii lui Chaol se îndreptară, iar bărbia i se înălță ușor.

– Ce s-a întâmplat? spuse el, puțin cam prea grăbit pentru a părea neîngrijorat.

– Încă un cadavru, răspunse gardianul. Pe coridorul servitorilor.

Cel de-al doilea gardian, un bărbat zvelt cu o înfățișare fragilă, era groaznic de palid.

– Ai văzut cadavrul? îl întrebă Celaena. Gardianul încuviință. Cât de proaspăt?

Chaol îi aruncă o privire aspră.

– S-ar părea că este de noaptea trecută – sângele este pe jumătate uscat, spuse gardianul.

Privirea lui Chaol era distantă. Gândind – încerca să își dea seama ce era de făcut. Se îndreptă.

– Vrei să dovedești cât de bună ești? o întrebă el.

Ea își puse mâinile în șolduri.

– Chiar crezi că este nevoie să fac asta?

El le făcu semn gărzilor să îi conducă la locul faptei.

– Vino cu mine, îi spuse el peste umăr și – în ciuda cadavrului – ea zâmbi ușor și îl urmă.

În timp ce se îndepărtau, Celaena se întoarse pentru a privi ținta.

Chaol avusese dreptate. Ratase centrul cu zece centimetri – la stânga.

*

Din fericire, cineva stabilise un fel de ordine înainte de sosirea lor. Chiar și astfel, Chaol fu nevoit să își croiască drum printr-o mulțime de gărzi și servitori, Celaena urmându-l îndeaproape. Când ajunseră la marginea mulțimii și zăriră cadavrul, mâinile asasinei îi căzură pe lângă corp, sleite de puteri. Chaol înjură cu o violență impresionantă.

Celaena nu știa încotro să privească mai întâi. La cadavru, cu pieptul răvășit și craniul golit, la urmele de gheare scobite în podea sau la cele două semne Wyrđ trasate cu cretă de-o parte și de alta a trupului. Sângele îi îngheță în vene. Acum nu mai putea nega legătura lor.

Mulțimea continuă să vorbească în timp ce căpitanul se apropie de cadavru, apoi se întoarse către una din gărzile care îl priveau.

– Cine este? întrebă el.

– Verin Ysslych, spuse Celaena înainte ca gardianul să răspundă. Ar fi recunoscut părul cărlionțat al lui Verin oriunde. Verin fusese în fruntea grupului încă de la începutul competiției. Orice îl ucisese...

– Ce fel de animal lasă asemenea urme? îl întrebă ea pe Chaol, dar nu era nevoie să îi audă răspunsul pentru a ști că bănuiala lui era la fel de bună precum a ei. Urmele de gheare erau adânci – cel puțin doi centimetri. Ea se aplecă lângă una și își trecu degetul peste marginea interioară. Era zimțată, dar perfect brăzdată în podeaua de piatră. Încruntată, Celaena privi și celelalte urme de gheare.

- Nu e strop de sânge în urmele astea de gheare, spuse ea, privind peste umăr către Chaol. El îngenunche lângă ea. Sunt curate.

- Ceea ce înseamnă că?

Ea se încruntă din nou, luptându-se cu fiorul ce îi străbătu brațele.

- Orice a făcut asta și-a ascuțit ghearele înainte de a-l eviscera.

- Și de ce este asta important?

Ea dădu din cap.

- Torțele alea de pe perete sunt arse aproape în întregime. Nu există semne că ar fi fost stinse înainte de atac, nici urme de apă cu funingine. Dacă Verin a murit noaptea trecută, atunci torțele acelea încă ardeau când s-a întâmplat.

- Și?

- Și privește coridorul ăsta. Cea mai apropiată ușă se află la cincisprezece metri în josul culoarului, iar cel mai apropiat colț puțin mai departe de atât. Dacă torțele alea ardeau...

- Atunci, Verin ar fi văzut orice l-ar fi atacat înainte de a ajunge în punctul ăsta.

- Atunci, de ce să se apropie de atacator? Întrebă ea mai mult pentru sine. Dacă nu a fost un animal, ci o persoană? Și dacă acea persoană l-a imobilizat pe Verin suficient de mult timp pentru ca mai apoi să cheme creatura? Arată către picioarele lui Verin. Acelea sunt tăieturi exacte în jurul gleznelor sale, continuă ea. Tendoanele i-au fost tăiate cu un cuțit pentru a-l împiedica să fugă.

Celaena se apropie de corp, având grijă să nu șteargă semnele Wyrđ de lângă el în timp ce ridică mâna rece și rigidă a lui Verin.

– Uită-te la unghiile lui, spuse ea înghițind în sec. Vârfulurile sunt crăpate și fărâmițate. Apoi își folosi propriile unghii pentru a scrijeli pământul de sub unghiile lui și îl întinse în palma sa. Vezi? Întinse mâna pentru ca Chaol să observe. Praf și bucăți de piatră. Trase într-o parte brațul lui Verin, dezvăluind linii palide în piatra de dedesubt. Urme de unghii, continuă Celaena. Era disperat să scape, să se târască, dacă era necesar, chiar cu ajutorul unghiilor. Verin era în viață în tot timpul în care chestia aia și-a ascuțit ghearele pe podeaua de piatră în timp ce stăpânul ei privea.

– Și ce înseamnă asta?

Ea afișă un zâmbet sinistru.

– Înseamnă că ești într-un mare bucluc.

Și, în timp ce Chaol păli, Celaena realizează că ucigașul Campionilor și forța malefică misterioasă a Elenei puteau fi unul și același.

*

Așezată la masă, Celaena răsfoi cartea.

Nimic, nimic, nimic. Scrută pagină după pagină în căutarea celor două semne Wyrđ ce fuseseră trasate lângă trupul lui Verin. Trebuia să existe o legătură.

Se opri când dădu peste o hartă a Erileei. Hărțile o interesaseră întotdeauna; era ceva fascinant în a-și cunoaște locul exact în relație cu ceilalți de pe pământ. Trecu cu blândețe un deget peste coasta estică. Începu în sud – în Banjali, capitala Erileei –, apoi urcă șerpuind către Rifthold. Apoi degetul ei călători peste Meah, apoi spre nord și peste Orynth, apoi înapoi, înapoi către mare, spre coasta Soriană,

iar în cele din urmă spre capătul continentului și către Marea Nordului.

Privi Orynthul, acel oraș al luminilor și învățăturii, perla Erileei și capitala Terrasenului. Orașul ei natal. Celaena închise cartea.

Aruncând o privire prin cameră, asasina oftă adânc. Când reuși să adoarmă, visele îi fură bântuite de bătălii străvechi, de săbii, de semne Wyrd care pluteau deasupra capului ei și o orbeau cu nuanțele lor stridente. Putea vedea armura strălucitoare a nemuritorilor Fae și a războinicilor muritori, putea auzi clinchetul scuturilor și mârâielile bestiilor feroce și putea simți mirosul sângelui și al cadavrelor descompuse din jurul ei. Carnagiul o urmări dincolo de somn. Asasina Adarlanului tresări.

– O, ce bine. Speram că ești încă trează, spuse prințul moștenitor, iar Celaena sări din locul ei, văzându-l pe Dorian apropiindu-se. Părea obosit și puțin ciufulit.

Ea deschise gura, apoi clătină din cap.

– Ce faci aici? Este aproape miezul nopții, iar eu am un test mâine. Nu putea nega că se simțea ușurată că el era acolo – criminalul părea să-i atace pe Campioni când aceștia erau singuri.

– Ai trecut de la literatură la istorie? Dorian studie cărțile de pe masă. *O scurtă istorie a Erileei moderne*, citi el. *Simboluri și putere. Cultura și Obiceiurile Eyllwe*. Ridică o sprânceană.

– Citesc ce îmi place.

El se prăbuși în fotoliul de lângă ea, picioarele lui atingându-se de ale fetei.

– Există vreo legătură între ele?

– Nu.

Nu era chiar o minciună, deși sperase că va găsi în toate câte ceva despre semnele Wyrđ sau despre ceea ce însemnau lângă un cadavru.

– Presupun că ai auzit despre moartea lui Verin, continuă ea.

– Desigur, spuse el, o expresie furioasă străbătându-i chipul frumos.

Celaena era mult prea conștientă de cât de aproape era piciorul lui, dar nu se putea convinge să îl retragă pe al ei.

– Și nu ești deloc îngrijorat că atâția Campioni au fost uciși cu brutalitate de bestia sălbatică a cuiva?

Dorian se aplecă, ochii săi fiind fixați pe ai ei.

– Toate crimele acelea s-au petrecut pe coridoare întunecate și izolate. Tu nu ești niciodată fără gărzi, iar apartamentul tău este bine supravegheat.

– Nu îmi fac griji pentru mine, spuse ea tăios, retrăgându-se puțin. Lucru care nu era în întregime adevărat. Cred doar că toate aceste evenimente se reflectă într-un mod negativ asupra stimatului tău tată.

– Când a fost ultima dată când te-ai deranjat să te îngrijezi pentru reputația „stimatului“ meu tată?

– De când am devenit Campionul fiului său. Așa că poate ar trebui să alocați câteva resurse adiționale rezolvării acestor crime, înainte de a câștiga această competiție absurdă doar pentru că am rămas ultima în viață.

– Alte cereri? întrebă el, încă suficient de aproape pentru ca buzele ei să le atingă pe ale lui dacă îndrăznește.

– Te voi anunța dacă îmi va mai veni vreo idee. Ochii li se întâlniră. Un zâmbet timid apăru pe chipul Celaenei. Ce fel de bărbat era prințul moștenitor? Deși nu voia să recunoască, era bine să aibă pe cineva în preajmă, chiar dacă acel cineva era un Havilliard.

Celaena alungă urmele de gheare și cadavre fără creier din gândurile ei.

– De ce ești atât de răvășit? A încercat Kaltain să pună gheara pe tine?

– Kaltain? Din fericire, nu recent. Dar ce zi groaznică am avut! Căteii sunt corcitură și... își puse capul în mâini.

– Căței?

– Una dintre cățelele mele a făcut niște corcitură. Înainte erau prea mici pentru a-ți da seama. Dar acum... Ei, bine, speram să fie de rasă pură.

– Vorbim despre câini sau femei?

– Ce ai prefera? Dorian îi oferi un zâmbet diabolic.

– Of, taci din gură, mârâi ea, iar el chicoti.

– De ce, dacă îmi permiți întrebarea, ești tu atât de răvășită? Zâmbetul lui șovăi. Chaol mi-a spus că azi te-a dus să vezi cadavrul; sper că nu a fost prea traumatizant.

– Deloc. Doar că nu am dormit prea bine.

– Nici eu, recunosc el. Își îndreptă umerii. Ai vrea să cânti la pian pentru mine?

Celaena lovi cu piciorul în podea, întrebându-se cum de trecuse la un subiect atât de diferit.

– Desigur că nu.

– Ai cântat minunat.

- Dacă aș fi știut că cineva mă spionează, nu aș fi cântat deloc.

- De ce este cântatul atât de personal pentru tine? Dorian se lăsă pe spate în fotoliu.

- Nu pot auzi sau cânta muzică fără să... Of, las-o baltă.

- Nu, spune-mi ce voiai să zici.

- Nimic interesant, spuse ea adunând cărțile de pe masă.

- Îți răscolește amintirile?

Ea îl privi, căutând orice semn de batjocură.

- Uneori.

- Amintiri despre părinții tăi? Dorian se ridică pentru a o ajuta cu cărțile rămase.

Celaena se opri brusc.

- Nu pune întrebări stupide.

- Îmi pare rău că mă bag.

Celaena nu răspunse. Ușa din mintea ei care fusese încuiată în tot timpul acesta se întredeschise la întrebarea lui, iar acum încerca cu disperare să o închidă. Văzându-i chipul, văzându-l atât de aproape de ea... Ușa se închise, iar ea răsucii cheia.

- Doar că, spuse el, inconștient de lupta ce tocmai avusese loc în sufletul Celaenei, doar că nu știu nimic despre tine.

- Sunt o asasină. Bătăile inimii i se domoliră. Asta este tot ce trebuie să știi.

- Da, spuse el oftând. Dar de ce este atât de greșit că vreau să știu mai multe? De exemplu, cum ai devenit asasină... Și cum era viața ta înainte de asta.

- Nu este interesant.

– Mie nu mi s-ar părea plictisitor. Ea nu spuse nimic. Te rog? O întrebare – și promit, nimic prea delicat.

Celaena privi confuză spre masă. Ce rău putea provoca o întrebare? Putea alege să nu îi răspundă.

– Foarte bine, spuse ea.

El rânji.

– Am nevoie de o clipă pentru a mă gândi la una bună! Ea își dădu ochii peste cap, dar se așeză în fotoliu. După câteva secunde, el întrebă: De ce îți place atât de mult muzica?

Ea se încruntă.

– Ai spus nimic prea delicat, zise Celaena.

– Asta ți se pare indiscreție? Este ca și cum te-aș întreba de ce îți place să citești.

– Nu, nu. Întrebarea asta este în regulă. Expiră profund și privi către masă. Îmi place muzica, spuse ea încet, pentru că, atunci când o aud, eu... eu mă pierd în mine, dacă are vreun sens. Devin pustie și completă în același timp și pot simți întreg universul clocotind în jurul meu. Când cânt, eu nu... măcar pentru o clipă, nu distrug. Creez. Își mușcă buza. Când eram mică, îmi doream să fiu un tămăduitor. Ridică din umeri. Muzica îmi amintește de acel sentiment. Râse pentru sine. Nu am spus nimănui asta niciodată, recunosc eu, apoi îl zări pe Dorian zâmbind. Nu râde de mine.

El clătină din cap, ștergându-și zâmbetul de pe buze.

– Nu râd de tine... nu sunt...

– Obișnuit să auzi oamenii vorbind din inimă?

– Păi, da.

Celaena zâmbi ușor.

- Acum este rândul meu. Există restricții?

- Nu. Dorian își puse mâinile la ceafă. Nu sunt nici pe jumătate la fel de secretos ca tine.

Ea se strâmbă în timp ce se gândi la o întrebare.

- De ce nu ești căsătorit încă?

- Căsătorit? Am nouăsprezece ani!

- Da, dar ești prințul moștenitor.

Dorian își încrucișă brațele. Ea încercă să nu observe mușchii care tocmai i se umflaseră pe sub materialul cămășii lui.

- Pune-mi altă întrebare.

- Vreau să aud răspunsul tău. Trebuie să fie interesant dacă te opui cu atâta ardoare.

El privi către fereastră și la zăpada ce viscoalea dincolo de ea.

- Nu sunt căsătorit, spuse el încet, pentru că nu pot suporta ideea de a mă căsători cu o femeie inferioară mie în inteligență și spirit. Ar însemna moartea sufletului meu.

- Căsătoria este un contract legal, nu o chestie sacră. Ca prinț moștenitor, ar fi trebuit să renunți la asemenea noțiuni visătoare. Ce se va întâmpla dacă ți se va impune să te căsătorești de dragul unei alianțe? Ai porni un război de dragul idealurilor tale romantice?

- Nu e așa.

- Nu? Tatăl tău nu ți-ar ordona să te căsătorești cu vreo prințesă doar pentru a-și întări regatul?

- Tatăl meu are o armată la dispoziție pentru asta.

- Ai putea cu ușurință să iubești o altă femeie pe ascuns. Căsătoria nu înseamnă că nu poți iubi alți oameni.

Ochii lui de safir licăriră.

- Te căsătorești cu persoana pe care o iubești, și cu ni-
meni altcineva, spuse el, iar ea râse. Râzi de mine! Îmi râzi
în față!

- Meriți asta pentru asemenea gânduri ridicole! Eu am
vorbit din suflet; tu vorbești doar din egoism.

- Ești uimitor de critică.

- Care mai este rostul minții dacă nu o folosim pentru
a critica?

- Care mai este rostul unei inimi dacă nu o folosești pen-
tru a-i cruța pe alții de criticile dure ale minții tale?

- O, bine spus, Înălțimea Ta! El o privi supărat. Ei, haide,
nu te-am rănit atât de tare.

- Ai încercat să îmi distrugi visurile și idealurile. Nu e
de-ajuns că trebuie să suport asta din partea mamei? Ești
doar nemiloasă.

- Sunt practică. Există o diferență. Iar tu ești prințul moș-
tenitor al Adarlanului. Te afli în postura în care este posibil
ca tu să poți schimba Erilea în bine. Ai putea ajuta la crearea
unei lumi în care nu este nevoie de *iubire adevărată* pentru
a asigura un final fericit.

- Și ce fel de lume ar trebui să creez pentru ca asta să se
întâmpile?

- O lume în care oamenii sunt propriii stăpâni.

- Vorbești de anarhie și trădare.

- Nu vorbesc de anarhie. Poți să mă numești trădătoare dacă vrei, deja am fost condamnată ca asasin.

El veni mai aproape de ea, iar degetele lui le atinseră ușor pe ale ei - aspre, calde și rigide.

- Nu poți rezista tentației de a răspunde la tot ceea ce spun, nu-i așa? Celaena se simțea neliniștită, dar în același timp teribil de calmă. Ceva prindea viață și se domolea în privirea lui. Ochii tăi sunt foarte stranii, spuse Dorian. Nu am mai văzut vreunii de un auriu atât de luminos.

- Dacă încerci să mă impresionezi prin lingușire, mă tem că nu va funcționa.

- Pur și simplu am observat asta; nu am niciun plan. Dorian își privi mâna, încă atingând-o pe a ei. De unde ai inelul acesta?

Ea strânse pumnul și își feri mâna de atingerea prințului. Ametistul inelului său strălucea în lumina focului.

- Este un cadou.

- Din partea cui?

- Asta nu te privește pe tine.

El ridică din umeri, deși ea era suficient de inteligentă încât să nu îi spună de la cine îl primise, de fapt, știa că lui *Chaol* nu i-ar plăcea ca Dorian să știe.

- Mi-ar plăcea să știu cine dăruiește *inele* Campionului meu.

Felul în care gulerul jachetei sale negre îi acoperea gâtul o făcea incapabilă să stea locului. Celaena își dorea să îl atingă, să poată urmări cu degetul linia dintre pielea lui bronzată și tivul auriu al materialului.

– Biliard? Întrebă ea ridicându-se în picioare. Mi-ar prinde bine încă o lecție. Celaena nu așteaptă răspunsul lui în timp ce se îndreaptă către camera de jocuri. Își dorea cu ardoare să stea aproape de el și să își simtă pielea caldă sub respirația lui. Îi plăcea asta. Mai grav decât atât, realizează ea, îl plăcea pe *el*.

*

Chaol îl privea pe Perrington luând cina în salonul de zi. Când îl abordase pe duce cu privire la moartea lui Verin, acesta nu păruse deranjat. Chaol își aruncă privirea peste salonul cavernos; de fapt, majoritatea sponsorilor Campionilor erau cam la fel. Idioți. Dacă Celaena chiar avea dreptate, atunci oricine era responsabil pentru moartea Campionilor se putea afla printre ei. Dar cine dintre membrii consiliului regelui ar fi atât de disperat să câștige încât să recurgă la asemenea crime? Chaol își întinse picioarele sub masă și își reorientă atenția asupra lui Perrington.

Observase cum ducele se folosisese de statura și de titlul său pentru a câștiga aliați pentru consiliul regelui și pentru a-i împiedica pe rivali să îl provoace. Dar nu manevrele sale captaseră atenția Căpitanului Gărzii în această seară. De fapt, fu momentul dintre rânjete și râsete, când o umbră traversă chipul ducelui. Nu era o expresie de furie sau dezgust, ci un vâl care îi umbrea ochii. Fusesse atât de straniu încât, atunci când Chaol îl observă prima dată, își prelungi cina doar pentru a vedea dacă se întâmplă din nou.

Câteva momente mai târziu, se întâmplă. Ochii lui Perrington se întunecară, iar chipul îi deveni transparent,

de parcă ar fi văzut totul în lume exact cum era și nu găsea motiv de bucurie sau amuzament în asta. Chaol se rezemă de spătarul scaunului său, bând din paharul cu apă.

Știa puține despre duce și niciodată nu avusese încredere totală în el. Nici Dorian, în special după toată discuția despre folosirea Nehemieii pe post de ostatic pentru a-i convinge pe rebelii din Eyllwe să coopereze. Dar ducele era cel mai de încredere consilier al regelui și nu oferise niciun motiv de îndoială, în afară de credința aprigă în dreptul Adarlanului de a cuceri.

Kaltain Rompier stătea la câteva scaune distanță. Sprâncenele lui Chaol se ridicară ușor. Și privirea ei era ațintită asupra lui Perrington, însă nu plină de dor, ci într-o contemplare rece. Chaol se întinse din nou, ridicându-și mâinile deasupra capului. Unde era Dorian? Prințul nu venise la cină, nu era nici la cuștile câinilor, cu cățeaua și puii ei. Privirea lui se reîntoarse către duce. Iată umbra – pentru o clipă!

Ochii lui Perrington căzură pe inelul negru de pe mâna lui stângă și se întunecară, ca și cum pupilele sale s-ar fi dilatat și ar fi cuprins întreg ochiul. Apoi dispăru – ochii lui reveniră la normal. Chaol privi către Kaltain. Oare observase și ea strania schimbare?

Nu – privirea ei era neschimbată. Nici urmă de uimire sau surprindere. Privirea ei deveni goală, de parcă ar fi fost mai preocupată de cum s-ar potrivi jacheta lui cu rochia sa. Chaol se întinse și se ridică, terminându-și mărul în timp ce părăsi sala de mese. Oricât de straniu ar fi fost, deja avea multe lucruri pentru care să se îngrijoreze. Ducele era ambițios,

dar cu siguranță nu reprezenta o amenințare pentru castel sau locuitorii săi. Însă, în timp ce Căpitanul Gărzii mergea spre camera sa, nu putea scăpa de sentimentul că ducele Perrington îl studiase.

CAPITOLUL 31

Cineva stătea la capătul patului ei.

Celaena știa asta cu mult înainte de a deschide ochii și băgă mâna sub pernă, scoțând cuțitul improvizat din agrafe de păr, sfoară și săpun.

– Nu este necesar să faci asta, spuse o femeie, iar Celaena se ridică în capul oaselor la auzul glasului Elenei. Ar fi cu totul ineficient.

Îi îngheță sângele în vene la vederea fantomei sclipitoare a primei Regine a Adarlanului. Deși Elena i se înfățișase în întregime, marginile corpului ei licăreau de parcă ar fi fost luminate de stele. Părul lung și argintiu plutea în jurul chipul ei frumos și zâmbi în timp ce Celaena puse jos cuțitul.

– Bună, copilă! spuse regina.

– Ce dorești? ceru Celaena să știe, dar își menținu glasul calm. Oare visa sau gârziile o puteau auzi? Se încordă, cu picioarele pregătindu-se să sară din pat – poate spre balcon, din moment ce Elena stătea între ea și ușă.

– Doar să îți amintesc faptul că *trebuie* să câștigi această competiție.

– Deja plănuiesc să fac asta. Fusesse trezită din somn pentru *atâta lucru*? Și nu pentru tine, adăugă ea cu răceală. O fac pentru libertatea mea. Ai ceva util de spus sau ești aici doar

pentru a mă deranja? Sau pur și simplu ai putea să-mi spui mai multe despre acest rău care îi vânează pe Campioni unul câte unul.

Elena oftă, ridicând ochii spre tavan.

– Știi la fel de puține ca și tine. Când încruntarea Celaenei nu dispăru, Elena adăugă: Încă nu ai încredere în mine. Înțeleg. Dar tu și cu mine suntem de aceeași parte, fie că îți permiți sau nu să crezi. Își coborî privirea către asasină, fixând-o cu intensitatea ei. Am venit aici să te avertizez. Trebuie să fii cu ochii în patru în dreapta ta.

– Poftim? Celaena păru confuză. Ce înseamnă asta?

– Privește în dreapta ta. Vei găsi răspunsurile acolo.

Celaena privi în dreapta, dar tot ce văzu fu tapiseria care ascundea cripta. Deschise gura pentru a răspunde, dar, când privi înapoi, regina dispăruse.

*

La testul din ziua următoare, Celaena studie mica masă dinaintea ei și toate pocalele de pe ea. Trecuseră mai mult de două săptămâni de la Samhuinn, iar, în timp ce trecuse de încă un test – aruncatul cuțitelor, spre ușurarea ei –, încă un Campion fusese găsit mort în urmă cu două zile. Era lesne de înțeles că dormea din ce în ce mai puțin zilele acestea. Când nu căuta indicii despre ce ar fi putut însemna semnele Wyrđ de lângă cadavre, își petrecea majoritatea nopții supraveghind ferestrele și ușile apartamentului, ascultând cu atenție în așteptarea unor gheare scrijelind piatra. Gărzile regale care o păzeau nu erau de folos; dacă bestia asta era

capabilă să cioplească marmura, putea doborî cu ușurință câțiva bărbați.

Brullo stătea în fața salonului, cu mâinile la spate, privindu-i pe cei treisprezece competitori rămași așezați la treisprezece mese individuale. Se uită spre ceas. Celaena privi ceasul. Mai avea cinci minute, cinci minute în care nu trebuia doar să identifice otrăvurile din cele șapte pocale, ci să le și aranjeze în ordine crescătoare, de la cea mai inofensivă la cea mai letală.

Adevăratul test totuși venea la sfârșitul celor cinci minute, când trebuiau să bea din pocalul pe care îl considerau cel mai inofensiv. Dacă greșeau răspunsul... Chiar și cu antidoturile la îndemână, ar fi fost neplăcut. Celaena ridică unul dintre pocale la nas, adulmecând. Dulce, prea dulce. Învoltură vinul pe care îl folosiseră pentru a-i ascunde dulceața, dar în pocalul din bronz era dificil să îi distingă culoarea. Își cufundă degetul în cupă, examinând lichidul violet ce se prelingea pe unghia sa. Cu siguranță mătrăgună.

Privi celelalte pocale pe care le identificase. Cucută. Omag. Oleandru. Sanguinaria. Aranjă pocalele în ordine, strecurând mătrăguna înaintea pocalului conținând o doză letală de oleandru. Trei minute rămase.

Celaena ridică penultima cupă și miroși o dată. Apoi din nou. Nu avea niciun miros.

Își îndepărtă capul de masă și adulmecă aerul, sperând că astfel își va curăța nările. Când încearcă prea multe parfumuri, oamenii uneori își pierd simțul mirosului. Motiv pentru care parfumierii au întotdeauna ceva la îndemână pentru a-i ajuta să înlăture mirosul din nări. Celaena adulmecă din

nou pocalul și își cufundă degetul în el. Mirosea precum apă, arăta precum apă...

Poate că era doar apă. Puse jos paharul și ridică ultimul pocal. Când îl adulmecă, vinul din el nu avea un miros neobișnuit. Părea în regulă. Își mușcă buza și privi la ceas. Două minute.

Câțiva dintre ceilalți Campioni blestemau printre dinți. Cel care greșea cel mai mult ordinea, pleca acasă.

Celaena adulmecă din nou pocalul cu apă, gândindu-se rapid la o listă cu otrăvuri fără miros. Niciuna dintre ele nu putea fi combinată cu apă, nu fără să o coloreze. Ridică pocalul cu vin, agitând lichidul. Vinul putea ascunde un număr mare de otrăvuri avansate, dar care dintre ele era?

La masa din stânga sa, Nox își trecea mâinile prin părul negru. În fața lui erau trei pocale, celelalte patru așezate în linie în spatele lor. Nouăzeci de secunde.

Otrăvuri, otrăvuri, otrăvuri. Gura i se uscă. Dacă ar pierde, oare Elena ar bântui-o de ciudă?

Celaena se uită în dreapta pentru a-l zări pe Pelor, tânărul asasin, privind-o. Și el se afla la dilema ultimelor două pocale cu care se lupta ea, și îl urmări așezând pocalul cu apă la finalul spectrului – cel mai otrăvitor, iar cel cu vin la celălalt capăt.

O privi în ochi pe Celaena, iar bărbia i se plecă într-o încuviințare de-abia vizibilă. Își vârî înapoi mâinile în buzunare. Terminase. Celaena se întoarse la propriile pocale înaintea ca Brullo să o prindă.

Otrăvuri. Asta spusese Pelor în timpul primului lor Test. El era specializat în otrăvuri.

Îl privi cu coada ochiului. Stătea în dreapta ei.

Privește în dreapta ta. Acolo vei găsi răspunsurile.

Un fior îi străbătu șira spinării. Elena spusese adevărul.

Privirea lui Pelor stăruia pe ceas, numărând ultimele secunde până la încheierea testului. Dar de ce să o ajute?

Celaena mută pocalul cu apă ultimul, iar pe cel cu vin primul.

Pentru că, în afară de ea, Campionul preferat al glumelor lui Cain era Pelor. Și pentru că, atunci când era în Endovier, aliații pe care și-i făcuse nu se aflau printre favoriții supraveghetorilor, ci printre cei mai detestați de către aceștia. Cei ca ea își păzeau spatele unii altora. Niciunul dintre ceilalți Campioni nu se deranjase să îi acorde atenție lui Pelor – chiar și Brullo, se părea, uitase afirmația lui Pelor din prima zi. Dacă ar fi știut, nu le-ar fi permis ca testul să fie public.

– Timpul s-a scurs. Prezențați ordinea finală, spuse Brullo, iar Celaena privi pentru încă o clipă la șirul ei de pocale. Lângă un perete al camerei, Chaol și Dorian priveau cu brațele încrucișate. Oare observaseră ajutorul lui Pelor?

Nox înjură și strecură pocalele rămase în linie, mulți dintre competitori făcând același lucru. Antidoturi erau la îndemână în caz că se făceau greșeli, iar în timp ce Brullo începu să se plimbe printre mese, spunându-le Campionilor să bea, le înmâna în mod frecvent. Majoritatea lor presupuseră că vinul fără nimic în el era o capcană și îl plasaseră la sfârșitul șirului. Chiar și Nox sfârșise bând o fiolă de antidot; pusese omagul primul.

Iar Cain, spre încântarea ei, sfârșise prin a se învineți cu totul după ce consumase mătrăgună. În timp ce sorbea cu ardoare antidotul, Celaena sperase ca Brullo să fi rămas cumva

fără. Până acum nimeni nu câștigase testul. Un Campion bău apa și se prăbuși la pământ înainte ca Brullo să îi dea antidotul. Puricăriță – o otravă oribilă și dureroasă. Chiar și consumând doar un strop putea cauza halucinații și dezorientare. Din fericire, Maestrul Armelor îl forță să înghită antidotul, însă trebui să fie dus de urgență la infirmeria castelului.

În cele din urmă, Brullo se opri lângă masa ei pentru a verifica șirul de otrăvuri. Chipul lui nu trădă nimic în timp ce spuse:

– Pe gât cu el, atunci.

Celaena îi aruncă o privire lui Pelor, ai cărui ochi căprui străluceau în timp ce ea ridică pocalul cu vin și bău un strop.

Nimic. Niciun gust ciudat, nicio senzație imediată. Unele otrăvuri puteau dura mai mult până ce își făceau efectul, dar...

Brullo întinse pumnul către ea, iar stomacul Celaenei se încleștă. Oare antidotul era înăuntru?

Dar degetele lui se descleștară și o bătu pe spate.

– Pocalul corect – doar vin, rosti el, iar Campionii murmurară în spatele lui.

Brullo se îndreptă către Pelor – ultimul Campion, iar tânărul bău paharul cu vin. Brullo îi zâmbi, bătându-l pe umăr.

– Încă un câștigător, spuse el.

Aplauzele izbucniră printre sponsori și antrenori, iar Celaena trimise un rânjet recunoscător în direcția asasinului. El îi zâmbi înapoi, îmbujorându-se de la gât până în vârful urechilor.

Deci, trișase puțin, dar câștigase. Putea suporta să împartă victoria cu un aliat. Și, da, Elena avea grijă de ea, dar

asta nu schimba nimic. Chiar dacă drumul ei și cererile Elenei erau acum strâns legate, ea nu va deveni Campionul regelui doar pentru a sluji planului unei fantome – un plan pe care Elena eșuase de două ori să i-l dezvăluie.

Chiar dacă Elena îi spusese cum să câștige testul.

CAPITOLUL 32

După ce își scurtară lecția în favoarea unei plimbări, Celaena și Nehemia hoinăriră pe holurile spațioase ale castelului, gărzile mergând în urma lor. Orice ar fi crezut Nehemia despre gloata de gărzi care o urma mereu pe Celaena, nu spusese niciodată nimic despre asta. În ciuda faptului că Yulemas era la o lună depărtare, iar duelul final doar cinci zile mai târziu, în fiecare după-amiază, pentru o oră înainte de cină, Celaena și prințesa își împărțeau timpul în mod egal între Eyllwe și limba comună. Celaena o pune pe Nehemia să citească din cărțile ei de la bibliotecă, apoi o obliga să copieze literă cu literă până când arătau impecabil.

De când începuseră lecțiile, prințesa își îmbunătățise fluenta în limba comună, deși fetele încă vorbeau în Eyllwe. Probabil de dragul comodității, probabil pentru a vedea sprâncene ridicate și guri căscate când ceilalți le auzeau, probabil pentru a le menține conversațiile private – oricare ar fi fost motivul, așa că o prefera în orice caz. Măcar Endovier o învățase *ceva*.

– Ești tăcută astăzi, spusese Nehemia. S-a întâmplat ceva?

Celaena afișă un zâmbet stins. Ceva se întâmplase. Dormise atât de prost în noaptea trecută, încât își dorise ca zorii

să sosească mai devreme. Încă un Campion era mort. Ca să nu mai spunem, încă mai avea pe cap ordinele Elenei.

– Am citit până târziu, atâta tot.

Ajunseseră într-o parte a castelului pe care Celaena nu o mai văzuse înainte.

– Te simt îngrijorată, spuse brusc Nehemia, și aud mai mult decât îmi spui tu. Niciodată nu dai grai necazurilor tale, deși ochii tăi le trădează. Era ea atât de transparentă? Suntem prietene, spuse Nehemia cu blândețe. Când vei avea nevoie de mine, voi fi acolo.

Gâtul Celaenei se încleștă și puse o mână pe umărul Nehemiei.

– Nimeni nu m-a mai numit prietenă de foarte mult timp, spuse asasina. Eu... o pată neagră se strecură în colțul memoriei ei, iar ea luptă împotriva ei. Sunt părți din mine pe care... Atunci ea îl auzi, sunetul care îi bântuia visele. Un ropot de copite, copite grele. Celaena scutură din cap, iar sunetul se opri. Îți mulțumesc, Nehemia, spuse ea cu sinceritate. Ești o adevărată prietenă.

Inima îi era dură și tremura, iar întunericul se domoli.

Nehemia gemu deodată.

– Regina m-a rugat să o acompaniez la o punere în scenă a uneia dintre piesele sale preferate astă-seară. Mă vei însoți? Mi-ar fi util un translator.

Celaena se încruntă.

– Mă tem că...

– Nu poți merge. Glasul Nehemiei ascundea o oarecare iritare, iar Celaena îi oferi prietenei sale o privire apologetică.

– Sunt anumite lucruri care... începu Celaena, dar prințesa clătină din cap.

– Cu toții avem secretele noastre, deși sunt curioasă de ce ești atât îndeaproape supravegheată de căpitan și încuiată în camera ta noaptea. Dacă aș fi o neghioabă, aș spune că se tem de tine.

Asasina zâmbi.

– Bărbații vor fi întotdeauna caraghioși în legătură cu lucrurile astea.

Se gândi la cuvintele prințesei, iar îngrijorarea îi încleștă stomacul.

– Deci, ești în relații bune cu regina Adarlanului? Nu ai făcut... eforturi să pornești pe calea asta.

Prințesa încuviință, ridicând bărbia.

– Știi că situația dintre țările noastre nu este foarte plăcută în acest moment. Dacă la început am fost puțin mai distantă față de Georgina, mi-am dat seama că ar putea fi în avantajul țării mele să depun mai mult efort. Așadar, vorbesc cu ea deja de vreo câteva săptămâni, sperând să o fac să conștientizeze cum ne-am putea îmbunătăți relațiile. Cred că invitația pe care am primit-o în seara asta este un semn că am făcut progrese. Și, înțelese Celaena, prin intermediul Georginei, Nehemia va atrage atenția regelui Adarlanului.

Celaena își mușcă buza, dar apoi zâmbi iute.

– Sunt sigură că părinții tăi sunt încântați. Fu întreruptă de lătratul unor câini. Unde suntem?

– La cuști. Nehemia radia. Prințul mi-a arătat ieri cățelușii, deși cred că el căuta doar o scuză ca să scape pentru o vreme de compania mamei sale.

Era suficient de grav că se plimbau fără supravegherea lui Chaol, dar să intre în cuști...

- Avem voie să fim aici?

Nehemia își îndreptă umerii.

- Eu sunt prințesa din Eyllwe, spuse ea. Pot merge oriunde doresc.

Celaena o urmă pe prințesă printr-o ușă mare din lemn. Strâmbând din nas din pricina mirosului, asasina trecu pe lângă cuștile cu câini de rase diferite.

Unii erau atât de mari, încât îi ajungeau până la șold, în timp ce alții aveau picioarele de lungimea mâinii sale și corpul de lungimea brațului său. Rasele erau toate fascinante și frumoase, dar zvelții câini de vânătoare îi stârniră atât admirația, cât și teama. Corpurile lor arcuite și picioarele lungi și subțiri erau pline de grație și viteză; ei nu schelălăiau asemenea celorlalți câini, ci stăteau perfect nemișcați și o priveau cu ochii lor negri și înțelepți.

- Toți aceștia sunt câini de vânătoare? întrebă Celaena, dar Nehemia dispăruse. Îi putea auzi glasul, alături de o altă voce, apoi o mână se ivi dintr-o cușcă, chemând-o înăuntru. Asasina se grăbi să ajungă la coteș și privi peste poartă.

Dorian Havilliard îi zâmbi în timp ce Nehemia luă un loc.

- Ia te uită, bună ziua, Lady Lillian! spuse el seducător și lăsă jos un cățel maro cu auriu. Nu mă așteptam să te văd aici. Deși cu pasiunea Nehemiei pentru vânătoare, nu pot spune că sunt surprins că în cele din urmă te-a târât și pe tine aici.

Celaena îi privi pe cei patru căței.

- Astea sunt potăile?

Dorian ridică unul și îl mângâie pe cap.

- Păcat, nu-i așa? Totuși, nu pot rezista farmecului lor.

Precaută, privind-o pe Nehemia râzând în timp ce doi câini săriră în brațele ei, ascunzând-o sub codițele vioaie, asasina deschise ușa cuștii și păși înăuntru.

Nehemia indică un colț.

- Câinele acela este bolnav? Întrebă ea. Era al cincilea pui, puțin mai mare decât ceilalți, iar blana îi era mătăsoasă, de un auriu cu tente argintii ce licăreau în umbre. Deschise ochii negri, de parcă ar fi știut că vorbeau de el, și îi privi. Era un animal frumos, iar, dacă Celaena nu ar fi știut mai bine, ar fi socotit că era de rasă pură.

- Nu este bolnav, spuse Dorian. Are doar o dispoziție mai proastă. Nu vrea să se apropie de nimeni - om sau câine.

- Pe bună dreptate, spuse Celaena pășind peste picioarele prințului moștenitor și apropiindu-se de cel de-al cincilea cățel. De ce ar trebui să se apropie de cineva ca tine?

- Dacă nu va socializa cu oamenii, atunci va trebui să fie omorât, spuse Dorian pe lângă subiect, iar un fior o cutremură pe Celaena.

- Omorât? Omorât? Din ce motiv? Ce ți-a făcut el ție?

- Nu ar fi un animal potrivit de companie, iar acești câini asta vor deveni.

- Așadar, l-ai ucide din pricina temperamentului său? Nu se poate abține să fie așa! Celaena privi în jur. Unde este mama lui? Poate că are nevoie de ea.

- Mama lor stă cu ei doar câteva ore pentru socializare și pentru a-i alăpta. De obicei, cresc acești câini pentru curse sau vânătoare, nu pentru alintat în brațele stăpânului.

- Este o cruzime să îl ții departe de mama lui! Asasina pătrunse în umbră și luă puiul în brațe. Îl ținu la piept. Nu te voi lăsa să îi faci rău.

- Dacă spiritul lui este ciudat, interveni Nehemia, va fi o povară.

- O povară pentru cine?

- Nu ai de ce să fii supărată, spuse Dorian. O mulțime de câini sunt omorâți fără durere în fiecare zi. Nu înțeleg de ce ai avea ceva de obiectat în privința asta.

- Nu-l ucide pe acesta! spuse ea. Lasă-mă să îl păstrez, dacă doar așa te pot împiedica să îl ucizi.

Dorian o privi.

- Dacă te deranjează atât de mult, nu voi pune să fie ucis. Îi voi căuta un cămin și chiar îți voi cere aprobarea înainte de a lua decizia finală.

- Ai face asta?

- Ce reprezintă viața câinelui pentru mine? Dacă te mulțumește, atunci așa se va întâmpla.

Chipul ei ardea în timp ce el se ridică în picioare, apropiindu-se de ea.

- Promiți?

El își duse o mână la inimă.

- Jur pe coroana mea că acest cățel va trăi!

Ea realizează deodată cât de aproape de a se atinge erau.

- Mulțumesc.

Nehemia îi privi de pe podea, cu sprâncenele ridicate, până ce una dintre gărzile sale apăru lângă poartă.

- Este timpul să mergem, prințesă, spuse el în Eyllwe. Trebuie să vă pregătiți pentru piesa de teatru. Prințesa se ridică, înaintând printre cățeii care țopăiau în jurul ei.

- Vrei să plecăm împreună? o întrebă Nehemia pe Celaena în limba comună.

Celaena încuviință și deschise poarta pentru prietena sa. Închizând-o, privi înapoi către prințul moștenitor.

- Deci? Tu nu vii cu noi?

Dorian se așeză pe podeaua cuștii, iar cățeii săriră imediat pe el.

- Poate ne vedem mai târziu, în seara asta.

- Dacă ai noroc, spuse Celaena și se îndepărtă. Zâmbi în sinea ei în timp ce colinda prin castel.

În cele din urmă, Nehemia se întoarse către ea.

- Îl placi?

Celaena rămase cu gura căscată.

- Desigur că nu. De ce l-aș plăcea?

- Comunicați cu ușurință. Pare că aveți... o legătură.

- O legătură? Celaena înghiți în sec. Pur și simplu îmi place să îl tachinez.

- Nu este o crimă dacă îl consideri chipeș. Eu voi recunoaște că l-am judecat greșit; am crezut că este un idiot egoist și infatuat, dar nu este chiar atât de rău.

- Este un Havilliard.

- Mama mea este fiica unui baron care a încercat să îl dea jos de tron pe bunicul meu.

- Ne prostim amândouă. Nu este nimic.

- El pare să fie foarte interesat de tine.

Capul Celaenei se întoarse, ochii fiindu-i plini de furia de mult uitată care îi făcu stomacul să se încleșteze.

- Mai degrabă mi-aș smulge inima din piept decât să iubesc un Havilliard, izbucni ea.

Își încheiară plimbarea în liniște, iar când se despărțiră, Celaena îi ură iute Nehemiei o seară plăcută înainte de a se îndrepta către partea ei de castel.

Puținele gărzi care o urmau păstrasera o distanță respectabilă față de ea, o distanță care se mărea pe zi ce trecea. Din ordinele lui Chaol? Noaptea de-abia se așternuse, iar cerul rămăsese de un albastru intens, reflectându-se în zăpada adunată pe pervazul ferestrelor. Putea cu ușurință să iasă din castel, să își facă provizii în Rifthold și să se îmbarce pe o navă către sud până a doua zi de dimineață.

Celaena se opri lângă o fereastră, rezemându-se de pervaz. Gărzile se opriră și nu scoaseră un cuvânt în timp ce așteptară. Răceala de afară se strecură înăuntru, sărutându-i chipul. Oare ei s-ar aștepta ca ea să o ia înspre sud? Poate că nordul ar fi o alegere neașteptată; nimeni nu mergea în nord pe timpul iernii dacă nu avea gânduri sinucigașe.

Ceva se mișcă în reflexia din fereastră, iar ea se răsuci, privindu-l pe bărbatul care stătea în spatele ei.

Dar Cain nu îi zâmbi, nu în felul acela batjocoritor. În schimb, gâfâia, gura deschizându-i-se și închizându-i-se asemenea unui pește pe uscat. Ochii lui negri erau larg deschiși, iar o mână îi cuprindea gâtul enorm. Poate că se va sufoca, speră ea.

- S-a întâmplat ceva? întrebă ea suav, rezemându-se de perete. El privi într-o parte și în cealaltă, către gărzi, către fe-

reastră, înainte ca ochii să i se oprească pe ai Celaenei. Strânsoarea din jurul gâtului i se intensifică, de parcă el însuși ar fi încercat să împiedice cuvintele care se luptau să iasă, iar inelul negru de pe deget licărea alene. Deși ar fi trebuit să fie imposibil, Cain părea să mai fi adăugat vreo patru kilograme de mușchi în ultimele zile. De fapt, de fiecare dată când îl vedea, Cain era din ce în ce mai mare.

Sprâncenele Celaenei se încruntară și își lăsă brațele pe lângă corp.

– Cain, spuse ea, dar el o luă la goană în josul coridorului asemenea unui iepure, cu o viteză anormală. Privi de câteva ori peste umăr, nu către ea sau către gardurile confuze, ci către ceva dincolo de ei.

Celaena așteaptă până ce sunetul pașilor lui iuți se stinse, apoi se grăbi să ajungă în camera sa. Trimise mesaje lui Nox și Pelor, neexplicându-le de ce, ci doar spunându-le să stea în camerele lor peste noapte și să nu deschidă nimănui ușa.

CAPITOLUL 33

Kaltain își ciupi obrații ieșind din garderobă. Servitoarele ei pulverizară parfum prin încăpere, iar tânăra femeie bău un pahar de apă cu zahăr înainte de a pune mâna pe mânerul ușii. Tocmai fuma o pipă când ducele Perrington fusese anunțat. Se repezise în garderobă și își schimbase hainele, sperând că mirosul nu va persista. Dacă el avea să afle despre opiu, ea putea da vina pe oribilele dureri de cap pe care le avusese în ultima vreme. Kaltain se grăbi și trecu din dormitorul ei în foaier, apoi în camera de zi.

Ducele părea gata de luptă, ca de obicei.

– Înălțimea Voastră, spuse ea făcând o reverență. Vederea îi era încetșoșată pe margini, iar trupul devenise greoi. Ducele îi sărută mâna când ea i-o oferă, buzele lui umede zăbovind pe pielea ei. Ochii li se întâlneau când el ridică privirea de pe mâna sa, iar o parte din cameră dispăru. Cât de departe ar merge ea pentru a-și asigura poziția lângă Dorian?

– Sper că nu te-am deranjat, spuse el eliberându-i mâna. Pereții camerei apărură, apoi podeaua și tavanul, iar Kaltain avu sentimentul că era închisă într-o cutie, o cușcă fermecătoare cu tapiserii și perne.

– Doar moțaiam, milord, spuse ea așezându-se. El adulmecă, iar Kaltain s-ar fi simțit teribil de agitată dacă drogul

nu i-ar fi încetoșat mintea. Căruia fapt îi datorez plăcerea acestei vizite neașteptate?

– Voiam să știu dacă te simți bine – nu te-am văzut la cină. Perrington își încrucișă brațele – brațe care păreau capabile să îi sfărâme craniul.

– Am fost indispusă. Rezistă tentației de a-și odihni capul mult prea greu pe canapea.

Ducele îi spusese ceva, dar Kaltain descoperi că urechile sale încetaseră să mai audă. Pielea lui părea că devine de piatră, iar ochii se transformau în sfere necruțătoare de marmură. Până și părul rar împietrise. Gura albă continua să se miște spre uimirea ei, dezvăluind un gât sculptat din marmură.

– Îmi pare rău, spuse ea. Nu mă simt bine.

– Să îți aduc niște apă? Ducele se ridică. Sau ar trebui să plec?

– Nu! spuse ea, aproape strigând. Inima îi zvâcni. Ce vreau să spun este... mă simt suficient de bine pentru a mă bucura de compania dumneavoastră, dar vă rog să îmi iertați neatenția.

– Eu nu te-aș numi neatență, Lady Kaltain, spuse el așezându-se din nou. Ești una dintre cele mai inteligente femei pe care le-am întâlnit. Înălțimea Sa mi-a spus același lucru ieri.

Kaltain își îndreptă umerii. Zări chipul lui Dorian și coroana care îi împodobește capul.

– Prințul a spus asta... despre mine?

Ducele puse o mână pe genunchiul ei, mângâindu-l cu degetul.

– Desigur, apoi Lady Lillian l-a întrerupt înainte de a mai spune ceva.

Capul ei se învârtea.

- De ce se afla Lillian cu el?

- Nu știu. Mi-aș dori să fi fost altfel.

Kaltain trebuia să facă ceva, ceva pentru a opri toate astea. Fata se mișca repede, prea repede pentru manevrele ei. Lillian îl prinsese pe prințul moștenitor în plasă, iar acum Kaltain trebuia să îl elibereze. Perrington putea face asta. El o putea face pe Lillian să dispară și să nu fie găsită niciodată. Nu, Lillian era o doamnă, iar un bărbat cu o asemenea onoare precum Perrington nu ar răni niciodată pe cineva de viță nobilă. Sau ar face-o? Scheleți dansau în cerc în jurul capului ei. Dar dacă el era de părere că Lillian nu era o doamnă... Durerea ei de cap reînvie cu atâta forță încât o privă de aerul din plămâni.

- Și eu am avut aceeași reacție, spuse ea masându-și tâmpla. Este greu de crezut că cineva cu o reputație atât de îndoielnică precum Lady Lillian a câștigat inima prințului. Poate că durerile de cap vor înceta de îndată ce ea se va afla în dreapta lui Dorian. Poate că ar fi bine ca cineva să discute cu prințul moștenitor, continuă ea.

- O reputație îndoielnică?

- Am auzit de la cineva că originea ei nu este atât de... pură pe cât ar trebui să fie.

- Ce ai auzit? Întrebă impunător Perrington.

Kaltain se juca cu o piatră de la brățara sa.

- Nu știu detalii, dar câțiva membri ai nobilimii nu sunt de părere că ea ar fi o companie potrivită pentru nimeni de la curte. Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre Lady Lillian, dumneavoastră nu? Este de datoria noastră ca

supuși credincioși ai coroanei să îl protejăm pe prinț de asemenea forțe.

– Într-adevăr, este, spuse încet ducele.

Ceva sălbatic și străin produse un țipăt în interiorul ei, domolindu-i durerea de cap, iar gândurile despre maci și cuști dispărură.

Trebuia să facă orice era necesar pentru a salva coroana și viitorul ei.

*

Celaena ridică privirea dintr-o carte veche despre teoria semnelor Wyrđ când ușa se întredeschise, balamalele scârțâind suficient de tare pentru a trezi morții. Inima ei o luă la goană, dar încercă să pară cât mai indiferentă. Dar nu era Dorian Havilliard cel care intră și nici vreo creatură feroce.

Ușa se deschise complet, iar Nehemia, purtând o minunată rochie cusută cu aur, stătea înaintea ei. Nu privi către Celaena, rămânând nemișcată în prag. Ochii îi erau ațintiți la podea, iar lacrimile îi întinseseră fardul pe obraji.

– Nehemia? Întrebă mirată Celaena ridicându-se în picioare. Ce s-a întâmplat la spectacol?

Umerii Nehemiei se ridicară nedumeriți. Încet își ridică privirea, dezvăluindu-și ochii roșii.

– Nu... nu știam unde în altă parte să merg, spuse ea în Eyllwe.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă Celaena cu respirația brusc sacadată.

Atunci Celaena observă bucata de hârtie din mâinile Nehemiei.

– I-au masacrat, șopti Nehemia cu ochii larg deschiși. Dădu din cap, de parcă ar fi încercat să își nege propriile cuvinte.

Celaena încremeni.

– Pe cine?

– O legiune a armatei Adarlanului a capturat cinci sute de rebeli Eyllwe care se ascundeau la granița dintre Pădurea Oakwald și Mlaștinile de Piatră. Lacrimile îi căzură pe rochia albă. Mototoli bucata de hârtie în pumni. Tatăl meu spune că urmau să meargă în Calaculla drept prizonieri de război. Dar câțiva dintre rebeli au încercat să evadeze în timpul călătoriei și... Nehemia trase adânc aer în piept, luptându-se să rostească restul frazei. Și soldații i-au ucis pe toți drept pedeapsă, chiar și pe copii.

Cina Celaenei i se ridică în gât. Cinci sute – măcelăriți.

Celaena deveni conștientă de gărzile personale ale Nehemiei stând în pragul ușii, cu ochii licărind.

Câți dintre rebeli fuseseră oameni pe care ei îi cunoșteau – pe care Nehemia îi ajutase și protejase într-un fel sau altul?

– Care este rostul în a fi prințesă în Eyllwe dacă nu îmi pot ajuta oamenii? spuse Nehemia. Cum mă pot numi prințesa lor, când se întâmplă asemenea lucruri?

– Îmi pare atât de rău, șopti Celaena. Ca și cum aceste cuvinte rupseră vraja care o țintuise pe prințesă în loc, Nehemia alergă în brațele sale. Bijuteriile ei de aur apăsau tare pe pielea Celaenei. Nehemia plânse. Incapabilă să spună ceva, asasina pur și simplu o ținu în brațe, cât timp avu nevoie pentru ca durerea să i se domolească.

CAPITOLUL 34

Celaena stătea lângă fereastra din dormitor, privind fulgii de zăpadă dansând în aerul nopții. Nehemia se întorsese de mult în apartamentul ei, cu lacrimile uscate și capul din nou sus. Ceasul bătu ora unsprezece, iar Celaena se întinse, dar apoi se opri simțind durerea unui junghi în burtă. Se aplecă în față, concentrându-se pe respirație și așteptă ca aceste crampe bruște să se domolească. Se simțea astfel de peste o oră și își înfășură pătura în jurul ei, căldura focului din șemineu neajungând să încălzească locul de lângă fereastră. Din fericire, Philippa intră, aducându-i o ceașcă cu ceai.

– Poftim, copilă, spuse ea. Te va ajuta. O așează pe masa de lângă asasină și își puse mâna pe fotoliu. Mare păcat ce s-a întâmplat cu acei rebeli Eyllwe, spuse ea suficient de încet încât nicio ureche care ar fi ascultat să nu fi putut auzi. Nu îmi pot imagina ce trebuie să simtă prințesa. Celaena simți cum furia clocotește împreună cu durerea din stomacul ei. Totuși, este norocoasă să aibă o prietenă atât de bună ca tine.

Celaena atinse mâna Philippei.

– Mulțumesc.

Luă ceașca de pe masă și sâsâi, aproape vărsând-o pe ea când toarta fierbinte o arse la mână.

– Ai grijă. Philippa chicoti. Nu credeam că asasinii pot fi atât de neîndemânatici. Dacă ai nevoie de ceva, trimite vorbă. Philippa îi ciufuli părul Celaenei și plecă. Celaena i-ar fi mulțumit din nou, dar un val de crampe preluă controlul, iar ea se aplecă înainte în timp ce ușa se închise.

Luarea în greutate din ultimele trei luni și jumătate permisesse menstruației să se reinstaleze, după ce înfometarea din Endovier o făcuse să dispară. Celaena gemu. Cum avea să se antreneze astfel? Duelul era peste patru săptămâni.

Fulgii de zăpadă licăreau și sclipeau dincolo de geamul ferestrei, învârtindu-se și plutind în timp ce zburau spre pământ într-un vals ce depășea capacitatea umană de înțelegere.

Cum se putea aștepta Elena ca ea să învingă răul din castel când acesta era nesfârșit? Ce era asta în comparație cu ceea ce se întâmpla în alte regate? Sau în Endovier și Calaculla? Ușa dormitorului ei se deschise și cineva se apropie.

– Am auzit despre Nehemia. Era Chaol.

– Ce faci? Nu e târziu pentru tine să fii aici? Întrebă ea trăgând păturile și mai aproape de ea.

– Eu... ești bolnavă?

– Sunt indispusă.

– Din cauza celor întâmplate cu rebelii?

El chiar nu înțelesese? Celaena făcu o grimasă.

– Nu. Chiar nu mă simt bine.

– Și mie îmi provoacă o stare de rău, murmură Chaol cu ochii în podea. Toate astea. Și după ce am văzut Endovierul... Își frecă fața, de parcă ar fi putut alunga amintirea lagărului.

Cinci sute de oameni, șopti el. Uimită de ceea ce recunoștea el, Celaena putu doar să îl privească.

– Ascultă, începu el pășind către ea. Știu că uneori sunt rece cu tine și știi că te plângi în legătură cu asta lui Dorian, dar... Se întoarse către ea. Este un lucru bun că te-ai împrietenit cu prietesa și apreciez onestitatea și prietenia ta sinceră față de ea. Știu că circulă zvonuri despre legătura Nehemiei cu rebelii din Eyllwe, dar... dar îmi place să cred că, dacă țara mea ar fi cotropită, nici eu nu m-aș da în lături de la nimic pentru a recâștiga libertatea poporului meu.

Celaena i-ar fi răspuns dacă nu ar fi simțit durerea profundă care îi acaparase mijlocul și freamătul brusc din abdomenul ei.

– Este posibil... începu el, privind pe fereastră. Este posibil să mă fi înșelat. Camera începu să se învârtă și să țopăie, iar Celaena închise ochii. Întotdeauna avusese crampe groaznice, de obicei însoțite de greață. Dar nu va vomita. Nu exact în acel moment.

– Chaol, începu ea punându-și mâna peste gură în timp ce greața se intensifică și preluă controlul.

– Doar că sunt foarte mândru de slujba mea, continuă el.

– Chaol, spuse ea din nou. Oh, avea să vomite.

– Iar tu ești Asasinul Adarlanului. Dar mă întrebam dacă... dacă tu ai vrea să...

– *Chaol*, îl avertiză ea. Până ca el să se întoarcă spre ea, Celaena vomită pe podea.

Căpitanul scoase un sunet dezgustat, sărind înapoi un pas. Lacrimile îl inundară în timp ce gustul amar și înțepător

îi umplu gura. Celaena se aplecă peste genunchi, lăsând saliva și fierea să curgă pe podea.

– Tu ești... în numele Wyrdului, tu chiar ești bolnavă, nu-i așa? Chaol chemă o servitoare, ajutând-o să se ridice din fotoliu. Camera era mult mai clară acum. Ce o întrebase el? Vino. Să te băgăm în pat.

– Nu sunt bolnavă în felul *ăla*, gemu ea. El o așeză pe pat, dând pătura la o parte. O servitoare intră, încruntându-se la dezastrul de pe podea și strigă după ajutor.

– Atunci, în ce fel?

– Eu, aa... Fața ei era atât de fierbinte, încât Celaena crezu că avea să se topească pe podea. *O, idiotule!* Menstruația mea a revenit, în sfârșit.

Chipul lui se asortă deodată cu al ei și Chaol făcu un pas înapoi, trecând o mână prin părul său scurt, castaniu.

– Eu... dacă... Atunci voi pleca, bolborosi el și făcu o plecăciune. Celaena ridică o sprânceană, apoi, în ciuda durerii, zâmbi în timp ce el părăsi camera cât de repede putu, fără ca picioarele să i-o ia la sănătoasa, împiedicându-se ușor de pragul ușii.

Celaena își îndreptă privirea către servitoarele care făceau curățenie.

– Îmi pare atât de rău, spuse ea, dar ele o ignorară. Rușinată și îndurerată, asasina se târî în pat și se cuibări între pături, sperând că somnul va sosi în curând.

Dar somnul nu avea să vină curând, iar câteva minute mai târziu, ușa se deschise din nou, și cineva râse.

– M-am întâlnit cu Chaol, iar el m-a informat despre „starea“ ta. Ai crede că un bărbat în postura lui nu ar fi atât de

ușor de dezgustat, mai ales după examinarea tuturor cadavrelor ăloră.

Celaena deschise un ochi și se încruntă când Dorian se așează pe patul ei.

– Sunt într-o stare de agonie absolută și nu pot fi deranjată.

– Nu poate fi atât de rău, spuse el scoțând un pachet de cărți de joc din buzunarul jachetei sale. Vrei să joci?

– Deja ți-am spus că nu mă simt bine.

– Mie îmi pari bine. Dorian amestecă repede și cu dibăcie cărțile. Doar un joc.

– Tu nu plătești oameni să te distreze?

El se încruntă, împărțind pachetul în două.

– Ar trebui să fii onorată de prezența mea.

– Aș fi onorată dacă ai pleca.

– Pentru cineva care depinde de amabilitatea mea, ai foarte mult tupeu.

– Tupeu? De-abia am început. Întorcându-se pe-o parte, își strânse genunchii la piept.

El râse, punând pachetul de cărți în buzunar.

– Noul tău tovarăș canin este bine, dacă dorești să știi.

Ea gemu în pernă.

– Pleacă. Simt că mor.

– Nicio fecioară frumoasă nu ar trebui să moară singură, rosti el punându-și mâna peste a ei. Vrei să îți citesc în ultimele tale clipe de viață? Ce poveste ți-ar plăcea?

Celaena își trase mâna de sub a lui.

– Ce spui de povestea prințului idiot care nu vrea să o lase pe asasină singură?

– O, *ador* povestea aia! Are și un final atât de fericit – de ce? Asasina se prefăcea că se simte rău pentru a atrage atenția prințului! Cine ar fi ghicit? Ce fată inteligentă! Iar scena din dormitor este atât de adorabilă – merită citită printre toate tchinările lor nesfârșite!

– Afară! Afară! Afară! Lasă-mă în pace, du-te și petrece-ți timpul cu alte femei! Ea apucă o carte și o aruncă spre el. Dorian o prinse înainte de a-i sparge nasul, iar ea deschise larg ochii. Nu am vrut... nu a fost un atac! Era o glumă... nu voiam cu adevărat să te rănesc, Înălțimea Ta! spuse ea răvășită.

– Aș fi sperat ca Asasinul Adarlanului să aleagă să mă atace într-o manieră mai demnă. Cel puțin cu o sabie sau cu un cuțit, de preferat nu pe la spate.

Celaena cuprinse burta cu brațele și se aplecă. Uneori, ura să fie femeie.

– Apropo, este „Dorian“. Nu „Înălțimea Ta“.

– Foarte bine.

– Spune-o.

– Ce să zic?

– Spune-mi numele. Spune „foarte bine, Dorian“.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Dacă asta o mulțumește pe Sanctitatea Voastră Mărinimoasă, mă voi adresa ție folosind numele tău mic.

– Sanctitate Mărinimoasă? O, îmi place asta. Un zâmbet fantomatic apăru pe chipul ei, iar Dorian privi cartea. Asta nu este una dintre cărțile pe care ți le-am trimis eu! Eu nu dețin asemenea cărți!

Ea râse fără putere și luă ceaiul din mâinile servitoarei în timp ce aceasta se apropie.

– Desigur că nu, *Dorian!* Am trimis servitoarele să îmi aducă un exemplar astăzi.

– *Pasiunile Apusului*, citi el și deschise cartea la o pagină întâmplătoare pentru a citi cu voce tare: „Mâinile lui mângâiară cu blândețe corpul ei mătăsos, și...” – Dorian căscă ochii mari. În numele Wyrdului! Tu chiar citești prostia asta? Ce s-a întâmplat cu *Simboluri și Putere și Cultura și Obiceiurile Eyllwe?*

Celaena își termină băutura, ceaiul de ghimbir calmându-i stomacul.

– O poți împrumuta după ce o termin eu de citit. Dacă o vei citi, experiența ta literară va fi completă. Și, adăugă ea cu un zâmbet timid, îți va oferi idei în legătură cu ce le poți face domnițelor tale.

El sâsâi printre dinți.

– *Nu* voi citi asta!

Ea îi luă cartea din mână, lăsându-se pe spate.

– Atunci presupun că ești exact precum Chaol.

– Chaol? Întrebă el căzând în capcană. I-ai cerut lui *Chaol* să citească asta?

– El a refuzat, desigur, minți ea.

Dorian smulse cartea din mâinile ei.

– Dă-mi asta, femeie diabolică. Nu îți voi permite să ne întorci unul împotriva celuilalt. Privi încă o dată romanul, apoi îl întoarse pe partea cealaltă, ascunzând titlul. Ea zâmbi și își îndreptă privirea către zăpada care cădea. Era un frig crâncen afară și nici măcar focul nu putea încălzi rafalele de vânt ce pătrundeau prin deschizătura ușilor de la balconul ei. Îl simți pe Dorian privind-o, și nu în felul acela precaut

în care o privea Chaol uneori. De fapt, Dorian părea să o privească doar pentru că îi făcea *plăcere* să o privească.

Dar și ei îi făcea plăcere să îl privească pe el.

*

Dorian nu își dădu seama că îl vrăjise până ce Celaena nu se îndreptă și spuse:

– La ce te holbezi?

– Ești frumoasă, spuse Dorian înainte de a gândi.

– Nu fi prost.

– Te-am jignit? Sângele îi gonia prin vene într-un ritm straniu.

– Nu, spuse ea și își întoarse iute privirea către fereastră. Dorian îi privi chipul înroșindu-se din ce în ce mai mult. El nu cunoscuse niciodată o femeie atrăgătoare de atât de mult timp fără să o curteze – cu excepția lui Kaltain. Și nu putea nega că ardea de nerăbdare să afle gustul buzelor Celaenei, parfumul pielii ei sau reacția ei la atingerea degetelor lui.

Săptămânile din preajma sărbătorii Yulemas erau o perioadă de relaxare, o perioadă pentru a sărbători plăcerile carnale care țineau cuiva de cald într-o noapte de iarnă. Femeile își purtau părul desprins; câteva chiar refuzau să poarte corset. Era o sărbătoare pentru a te ospăta din fructele recoltei și acelea ale trupului. De obicei, Dorian aștepta nerăbdător această sărbătoare. Dar acum...

Acum avea un nod în stomac. Cum putea sărbători când tocmai primise vestea despre ceea ce făcuseră soldații tatălui lui acelor rebeli? Nu cruțaseră nici măcar o viață. Cinci sute de oameni – toți morți. Cum o va putea privi din nou pe

Nehemia în ochi? Și cum va putea într-o bună zi conduce un regat ai cărui soldați fuseseră antrenați să aibă atât de puțină compasiune pentru viața unui om?

Gura i se uscă. Celaena era din Terrasen – o altă țară cucerită, prima cucerire a tatălui lui. Era un miracol că ea îi accepta prezența sau poate că petrecuse atât de mult timp în Adarlan încât nu îi mai păsa. Cumva, Dorian nu credea că astfel stăteau lucrurile – nu când ea avea trei cicatrici imense pe spate care să îi amintească întotdeauna de brutalitatea tatălui lui.

– S-a întâmplat ceva? Întrebă ea. Precută. Curioasă. De parcă i-ar fi păsat. El trase adânc aer în piept și merse lângă fereastră, incapabil să o privească. Geamul era rece sub mâna lui, iar Dorian privi fulgii de nea prăbușindu-se spre pământ.

– Probabil că mă urăști, murmură el. Pe mine și pe familia mea pentru frivolitatea și absurditatea noastră când în afara acestui oraș se întâmplă atât de multe lucruri oribile. Am aflat despre rebelii aceia măcelăriți și ... îmi este rușine, spuse el sprijindu-și capul de fereastră. Dorian o auzi ridicându-se și apoi prăbușindu-se într-un fotoliu. Cuvintele lui curseră asemenea unui râu, unele după altele, iar el nu se putu abține să nu vorbească. Înțeleg de ce îți este atât de ușor când îi ucizi pe cei de rangul meu. Și nu te învinovățesc pentru asta.

– Dorian, spuse ea cu blândețe.

Lumea dincolo de castel era întunecată.

– Știi că nu îmi vei spune niciodată, continuă el dând glas gândurilor pe care voia să i le dezvăluie de mult timp. Dar

știi că ceva teribil ți s-a întâmplat când erai mai mică, probabil din vina tatălui meu. Ai tot dreptul să urăști Adarlanul pentru cotropirea Terrasenului în felul în care a făcut-o – pentru controlul asupra tuturor țărilor și țara prietenului tău.

Înghiți în sec, ochii umezindu-i-se.

– Nu mă vei crede. Dar... eu nu vreau să fac parte din asta. Nu mă pot numi bărbat cât timp îmi permit tatălui meu să încurajeze asemenea atrocități. Chiar dacă am cerut îndurare pentru multe dintre regatele cucerite, el nu vrea să asculte. Nu în lumea asta. Aceasta este lumea în care te-am ales doar pe tine pentru a fi Campionul meu, pentru că știam că asta îl va enerva pe tatăl meu. Celaena scutură din cap, dar Dorian continuă. Însă, dacă refuzam să sponsorizez un Campion, tata ar fi privit asta ca pe o opoziție fățișă și încă nu sunt suficient de bărbat pentru a mă împotrivi lui în felul acesta. Așa că am ales ca Asasinul Adarlanului să fie Campionul meu, pentru că alegerea unui Campion al meu era singura pe care o aveam.

Da, acum totul era clar.

– Viața nu ar trebui să fie astfel, spuse el, ochii întâlnindu-li-se în timp ce el gesticula spre cameră. Și... *lumea* nu ar trebui să fie așa.

Asasina era tăcută, ascultându-și bătăile agitate ale inimii înainte de a vorbi.

– Nu te urăsc, spuse ea puțin mai tare decât o șoaptă. Dorian se așeză în fotoliul dinaintea ei și își cuprinse capul în mâini. Părea teribil de singur. Și nu cred că tu ești ca ei. Mie... îmi pare rău dacă te-am rănit. În majoritatea timpului doar glumesc.

- Să mă rănești? spuse el. Nu m-ai rănit! Tu doar... tu ai făcut lucrurile puțin mai distractive.

Ea ridică bărbia.

- Doar puțin?

- Puțin mai mult, spuse el. Își întinse picioarele. Ah, de-ai putea veni la balul de Yulemas cu mine. Fii recunoscătoare că nu poți participa.

- De ce nu pot participa? Și ce este acest bal?

Dorian oftă.

- Nimic foarte special. Doar un bal mascat care se întâmplă să fie de Yulemas. Și cred că știi perfect de ce nu poți veni.

- Ție și lui Chaol vă place să distrugeți orice distracție de care aș putea avea parte, nu-i așa? Îmi *place* să particip la petreceri.

- Când vei fi Campionul tatălui meu, vei putea participa la toate balurile la care vei dori.

Ea se strâmbă. El își dorea să îi spună că, dacă ar fi putut, i-ar fi cerut să îl însoțească; că el își dorea să petreacă timp cu ea, că se gândea la ea chiar și când nu erau împreună; dar știa că ea ar fi răs.

Ceasul bătă miezul nopții.

- Probabil că ar trebui să plec, spuse el întinzându-și brațele. Măine mă așteaptă o zi plină de ședințe de consiliu și nu cred că ducele Perrington va fi încântat dacă voi fi pe jumătate adormit în timpul lor.

Celaena zâmbi compătimitor.

- Asigură-te că îi transmiți ducelui cele mai calde salutări din partea mea. Nu avea cum să uite modul în care o tratase

ducele în acea primă zi în Endovier. Nici Dorian nu uitase. Iar gândul că ducele ar putea-o trata din nou astfel îl făcea să fiarbă de mânie.

Fără să gândească, se aplecă și o sărută pe obraz. Ea se încordă când buzele sale îi atinseră pielea și, deși sărutul fu scurt, Dorian adulmecă parfumul ei. Să se desprindă fu surprinzător de dificil.

– Odihnește-te, Celaena, spuse el.

– Noapte bună, Dorian! În timp ce se îndepărta, Dorian se întreba de ce Celaena părea deodată atât de tristă și de ce îi pronunțase numele nu cu tandrețe, ci cu resemnare.

*

Celaena privi cum razele lunii luminau tavanul. Un bal mascat de Yulemas! Deși era cea mai coruptă și mai ostentativă curte din Erilea, suna grozav de romantic. Și desigur, ei nu îi era permis să participe. Oftă adânc și își cuibări mâinile sub cap. Ce dorise Chaol să o întrebe înainte ca ea să vomite – o invitație adevărată la bal?

Scutură din cap. Nu. Ultimul lucru pe care l-ar face el vreodată ar fi să o invite la un bal regal. În afară de asta, ambii aveau lucruri mai importante pe cap. Cum ar fi cine îi ucidea pe Campioni. Poate că ar fi trebuit să îi trimită un mesaj despre comportamentul straniu al lui Cain din acea după-amiază.

Celaena închise ochii și zâmbi. Nu se putea gândi la un dar mai frumos de Yulemas decât descoperirea cadavrului lui Cain în următoarea dimineață. Totuși, pe măsură ce orele

Înaintau, Celaena rămase de veghe, așteptând, întrebându-se ce se ascundea cu adevărat în castel și neputând să își ia gândul de la cei cinci sute de rebeli morți, îngropați în cincisprezece morminte anonime.

CAPITOLUL 35

În dimineața următoare, Chaol Westfall stătea la al doilea etaj al castelului, privind peste curte. Sub el, două siluete se mișcau agale printre gardurile vii. Pelerina albă a Celaenei o făcea ușor de observat, iar Dorian putea fi întotdeauna recunoscut după cercul liber din jurul lui.

El ar trebui să fie acolo jos, cu un pas în urma lor, supraveghindu-i, asigurându-se că ea nu îl va lua prizonier pe Dorian și se va folosi de el pentru a evada. Logica și ani întregi de experiență îi strigau să îi însoțească, deși șase gărzi îi acompaniau. Ea era înșelătoare, vicleană și diabolică.

Dar el nu își putea convinge picioarele să se miște.

Cu fiecare zi ce trecea, el simțea barierele topindu-se. El *permitea* barierele să se topească. Datorită râsului ei sincer, pentru că o găsisse într-o după-amiază dormind cu fața pe o carte deschisă, pentru că el știa că ea putea câștiga.

Era o criminală – un expert în arta asasinatelor, o regină a lumii de dincolo – și totuși... totuși era doar o fată, trimisă la șaptesprezece ani în Endovier.

Acest gând îi provoca greață de fiecare dată. El se antrenase cu gărzile de la șaptesprezece ani, dar încă locuia acolo, încă avea un acoperiș deasupra capului și mâncare bună, și prieteni.

Dorian fusese în toiul curtării lui Rosamund la vârsta aceea, nepăsându-i de nimic.

Dar ea – la șaptesprezece ani – ajunsese într-un lagăr al morții. Și supraviețuise.

Chao! nu era sigur că el ar putea supraviețui Endovierului, mai ales în lunile de iarnă. El nu fusese niciodată biciuit, nu văzuse niciodată pe cineva murind. Niciodată nu simțise gerul și foamea.

Celaena râse despre ceva ce spusese Dorian. Ea supraviețuise Endovierului și totuși, încă putea să râdă.

În timp ce îl îngrozea să o vadă acolo jos, la o mână distanță de gățul neprotejat al lui Dorian, ceea ce îl îngrozea și mai tare era faptul că Dorian avea încredere în ea. Iar Chao! nu știa ce însemna acest lucru pentru el însuși.

*

Celaena se plimba prin grădină, neputându-și stăpâni zâmbetul care i se întipărise pe chip. Mergeau aproape unul de celălalt, dar nu suficient de aproape încât să se poată atinge. Dorian o întâlnise imediat după cină și o invitase la o plimbare. De fapt, apăruse atât de repede după ce servitoarele strânseseră masa încât Celaena ar fi putut crede că el așteptase afară.

Desigur, doar din pricina frigului Celaena își dorea să își unească brațele cu ale lui și să îi absoarbă căldura. Pelerina albă și îmblănită nu putea împiedica aerul înghețat să pună stăpânire pe ea. Își putea imagina doar cum ar reacționa Nehemia la asemenea temperaturi. Dar, după ce aflase despre soarta acelor rebeli, prințesa își petrecuse majoritatea timpului în

apartamentul ei și refuzase ofertele repetate ale Celaenei de a ieși la plimbare.

Trecuseră peste trei săptămâni de la ultima ei întâlnire cu Elena și nu primise nicio veste de la ea în ciuda celor trei teste, cel mai palpitant dintre ele fiind cursa cu obstacole, pe care îl trecuse cu doar câteva zgârieturi și vânătăi minore. Din nefericire, Pelor nu se descurcase atât de bine și fusese trimis acasă în cele din urmă. Dar fusese norocos: alți trei concurenți muriseră. Toți găsiți în coridoare uitate; toți mutilați fără a mai putea fi recunoscuți. Chiar și Celaena începuse să tresară la auzul oricărui sunet straniu.

Acum mai rămăseseră doar șase: Cain, Mormânt, Nox, un soldat și Renault, un mercenar crud care îl înlocuise pe Verin ca fiind mâna dreaptă a lui Cain. În mod prea puțin surprinzător, noua activitate favorită a lui Renault era să o tachineze pe Celaena.

Ea lăsa deoparte gândurile despre crime când trecură pe lângă o fântână și îl surprinse pe Dorian admirând-o cu coada ochiului. Desigur, ea nu se gândise la Dorian când alesese să poarte o rochie elegantă de culoarea lavandei sau când se asigurase că părul îi era bine aranjat sau că mânușile sale albe erau impecabile.

– Ce ai vrea să facem acum? spuse Dorian. Ne-am plimbat de două ori în jurul grădinii.

– Nu ai datorii princiare de îndeplinit? Celaena tresări când o adiere rece îi suflă gluga de pe cap și îi îngheță urechile. Când își recuperează gluga, îl surprinse pe Dorian privindu-i gâtul. Ce? întrebă ea, înfășurându-și strâns mantia în jurul trupului.

– Mereu porți colierul acela, spuse el. Este un alt cadou? Deși Celaena purta mănuși, el privi la mâna sa – unde purta inelul de ametist – și licărul din ochii lui se stinse.

– Nu. Își acoperi amuleta cu mâna. L-am găsit în cutia mea cu bijuterii și mi-a plăcut cum arată, bărbat insuportabil de posesiv ce ești.

– Are un aspect vechi. Ai jefuit cufărul imperial, nu-i așa? El îi făcu cu ochiul, dar ea nu simți căldură în gestul său.

– Nu, repetă ea cu asprime. Deși un colier nu o putea proteja de criminal și deși Elena avea niște planuri pe care nu le dezvăluia, Celaena nu voia să îl dea jos. Prezența lui o liniștea oarecum în timpul lungilor ore în care stătea trează, supraveghind ușile camerei sale.

El continuă să îi privească mâna până ce ea o coborî de la gât. Dorian studie colierul.

– Când eram copil, obișnuiam să citesc povești despre începuturile Adarlanului; Gavin era eroul meu. Cred că am citit fiecare legendă despre războiul cu Erawan.

„Cum poate să fie atât de inteligent? Nu se poate să își fi dat seama atât de repede.“ Celaena își dădu silința să pară inocentă și interesată.

– Și?

– Elena, prima regină a Adarlanului, avea o amuletă magică. În bătălia cu Lordul Întunecat, Gavin și Elena s-au trezit lipsiți de apărare. El era pe cale să o ucidă pe prințesă când un spirit a apărut și i-a oferit colierul. Iar, când și l-a pus la gât, Erawan nu a putut să o rănească. Ea a recunoscut ceea ce era de fapt Lordul Întunecat și i-a spus pe nume. L-a surprins atât de mult încât a fost distras, iar Gavin l-a înjunghiat.

Dorian privi în pământ. Au numit colierul Ochiul Elenei; este pierdut de secole.

Cât de ciudat era să îl audă pe Dorian, fiul celui care interzisese și ștersese orice urmă de magie, vorbind despre amulete puternice. Totuși, Celaena încercă să râdă cât mai veridic posibil.

– Iar tu crezi că fleacul ăsta este Ochiul? Cred că până acum s-a făcut una cu pământul.

– Presupun că nu, spuse el și își frecă viguros brațele pentru a se încălzi. Dar am văzut câteva imagini cu Ochiul, iar colierul tău seamănă cu acela. Poate că este o copie.

– Poate. Celaena schimbă iute subiectul. Când sosește frațele tău?

Dorian privi către cer.

– Sunt norocos. De dimineață am primit o scrisoare anunțându-ne că zăpada din munți îl împiedică pe Hollin să ajungă acasă. Este blocat la școală până după semestrul de primăvară și este copleșit.

– Biata ta mamă, spuse Celaena, zâmbind pe jumătate.

– Probabil că va trimite servitori să îi ducă darurile de Yulemas, indiferent de furtună.

Celaena nu îl auzea și, deși pălăvrăgiri pentru o oră după plimbarea prin grădină, ea nu își putea convinge inima să își domolească bătăile. Elena trebuia să știe că cineva ar fi recunoscut amuleta, iar dacă acest colier era cel adevărat... Regele ar putea să o ucidă pe loc pentru că purta nu doar o bijuterie a familiei regale, ci una de mare putere.

Și totuși, din nou, se putea întreba doar care erau de fapt motivele Elenei.

Celaena ridică privirea din carte către tapiseria de pe pereți. Dulapul rămăsese unde îl împinsese ea, în fața intrării în pasaj. Scutură din cap și se întoarse la carte. Deși citise cu atenție rândurile, niciun cuvânt nu îi rămase în minte.

Ce voia Elena de la ea? De obicei, reginele moarte nu se întorceau pentru a da ordine celor vii. Mâinile Celaenei se încleștară pe carte. Nu era ca și cum nu îndeplinea porunca Elenei de a câștiga – s-ar fi luptat oricum din greu pentru titlul de Campion al regelui. Iar cât despre găsierea și înfrângerea răului din castel... ei, bine, acum că părea legat de oricine era cel care îi ucidea pe Campioni, cum putea ea să nu încerce să își dea seama de unde pornea totul?

O ușă se închise undeva în apartamentul său, iar Celaena tresări, cartea zburându-i din mâini. Apucă sfeșnicul de pe noptieră, pregătită să sară din pat, dar îl coborî când fredonatul Philippei pătrunse prin uși în dormitorul său. Celaena gemu coborând din căldura patului pentru a recupera cartea.

Căzuse sub pat, iar Celaena îngenunche pe podeaua rece și se întinse după ea. Nu o găsea nicăieri, așa că luă o lumânare. Zări imediat cartea, lângă peretele din spate, dar, când degetele atinseră coperta, un licăr al luminii lumânării dezvăluie o linie albă de-a lungul podelei de sub pat.

Celaena trase cartea spre ea și se ridică grăbită. Mâinile îi tremurau împingând patul din loc, picioarele alunecându-i pe podeaua pe jumătate înghețată. Se mișcă greoi, dar, în cele din urmă, îl mută suficient încât să poată vedea ceea ce fusese desenat sub el.

Totul în interiorul ei încrămeni.

Semne Wyrd.

Zeci de semne Wyrd fuseseră desenate cu cretă pe podea. Formau o spirală uriașă, cu un semn mare în centru. Celaena se trase înapoi, împiedicându-se și lovindu-se de șifonier.

Ce era asta? Își trecu o mână tremurândă prin păr, holbându-se la semnul din centru.

Mai văzuse semnul acela. Fusesse trasat de-o parte a trupului lui Verin.

Stomacul i se ridică în gât, iar Celaena se repezi lângă noptieră și luă urciorul cu apă de pe el. Fără să stea pe gânduri, vărsă apa peste semne, apoi alergă în camera de baie pentru a umple vasul din nou. Când apa reuși să înmoaie creta, Celaena luă un prosop și frecă podeaua până la epuizare, iar mâinile și picioarele îi înghețară.

Abia atunci aruncă pe ea o tunică și o pereche de pantaloni și ieși în goană pe ușă.

*

Din fericire, gărzile nu obiectaseră când ea le rugă să o escorteze la bibliotecă în miezul nopții. Rămaseră în camera principală a bibliotecii în timp ce ea cotrobăi printre rafturi, îndreptându-se către alcovul prăfuit și uitat în care găsisese majoritatea cărților despre semnele Wyrd. Nu putea merge suficient de repede privind mereu peste umăr.

Ea era următoarea? Ce însemnau toate astea? Își frecă degetele. Apoi se opri brusc.

Nehemia, așezată la o masă mică, o privea cu ochii mari.

Celaena duse o mână la inima care îi bubuia în piept.

– La naiba, spuse ea. Mi-ai tras o sperietură!

Nehemia zâmbi, dar nu foarte convingător. Celaena își înclină capul și se apropie de ea.

- Ce faci aici? Întrebă impunătoare Nehemia în Eyllwe.

- Nu puteam să dorm. Își mută privirea pe cartea prințesei. Acea nu era cartea pe care o foloseau în timpul lecțiilor. Nu, era o carte veche și groasă, cu rânduri înghesuite de text. Ce citești?

Nehemia închise cartea și se ridică.

- Nimic.

Celaena îi observă chipul; buzele îi erau țuguiate, iar prințesa ridică bărbia.

- Credeam că nu poți citi încă la acest nivel.

Nehemia ascunse cartea sub braț.

- Atunci ești exact ca orice prost ignorant din acest castel, Lillian, spuse ea cu o pronunție perfectă în limba comună. Nedându-i șansa să răspundă, prințesa plecă.

Celaena o privi îndepărtându-se. Nu avea sens. Nehemia *nu* putea citi cărți atât de avansate, nu când încă se împotmolea cu texte mai ușoare. Iar Nehemia nu vorbea niciodată cu accentul acela impecabil și...

În umbrele de dincolo de masă, o bucată de hârtie căzuse între lemn și peretele de piatră. Aplecându-se, Celaena despături hârtia.

Se răsuci în direcția în care dispăruse Nehemia. Gâtul i se contractă, iar Celaena vârî bucata de hârtie în buzunar și se grăbi spre camera principală, semnul Wyrđ desenat pe hârtie arzându-i hainele ca un acid.

Celaena coborî grăbită un șir de trepte, apoi înaintă pe un coridor ticsit cu cărți.

Nu, Nehemia nu ar fi păcălit-o astfel, Nehemia nu ar fi mințit zi după zi despre puținul pe care îl știa. Nehemia fusese cea care îi spusese că gravurile din grădină erau semne Wyrd. Știa ce erau, o avertizase să stea departe de ele, iar și iar. Pentru că Nehemia era prietena ei, pentru că Nehemia plânsese când poporul ei fusese masacrat, pentru că venise la ea pentru alinare.

Dar Nehemia venea dintr-un regat cucerit. Iar regele Adarlanului smulsese coroana de pe capul tatălui său și îi furase titlul. Iar oamenii din Eyllwe erau răpiți în toiul nopții și vânduți ca sclavi, împreună cu rebelii despre care se zvo-nea că Nehemia îi sprijinea cu atâta îndârjire. Și cinci sute de cetățeni din Eyllwe tocmai fuseseră măcelăriți.

Ochii o înțepară când zări gărzile trândăvind în fotoliile din camera principală.

Nehemia avea toate motivele pentru a-i înșela, pentru a complota împotriva lor. Să distrugă această competiție stupidă și să arunce pe toată lumea într-un acces de confuzie și nervozitate. Cine reprezenta o țintă mai bună decât criminalii ce trăiau în castel? Nimeni nu le va duce dorul, dar teama va pune stăpânire pe toți.

Dar de ce ar complota Nehemia împotriva ei?

CAPITOLUL 36

Zilele trecură fără să o vadă pe Nehemia, iar Celaena nu îi povesti incidentul lui Chaol, Dorian sau oricui o vizita. Nu o putea înfrunta pe Nehemia, nu fără mai multe dovezi concrete, nu fără să strice totul. Așa că își petrecea timpul liber studiind semnele Wyrđ, disperată să găsească o cale de a le descifra, de a citi acele simboluri, de a afla ce semnificau și care era legătura dintre ele și ucigaș sau bestia ucigașului. Printre grijile sale, încă un test trecu fără incidente sau întâmplări jenante – deși nu putea spune același lucru despre soldatul care fusese eliminat – și își continuă antrenamentele intense cu Chaol și ceilalți Campioni. Acum mai rămăseseră cinci. Testul final era peste trei zile, iar duelul două zile mai târziu.

Celaena se trezi în dimineața de Yulemas și savură liniștea.

Era ceva firesc de pașnic în legătură cu ziua aceea, în ciuda misterului întâlnirii sale cu Nehemia. Pe moment, întreg castelul tăcuse pentru a asculta zăpada căzând. Chiciura croșetase dantelă pe geamurile ferestrelor, un foc deja trosnea în șemineu, iar umbrele fulgilor de zăpadă dansau pe podea. Era o dimineață pașnică și minunată de iarnă. Nu o va distruge gândindu-se la Nehemia sau la duel, sau la balul

la care nu îi era permis să participe în acea seară. Nu, era dimineața de Yulemas, iar ea va fi fericită.

Nu simțea că este o sărbătoare pentru a celebra întunericul care dădea naștere luminii primăverii, nici o sărbătoare pentru a celebra nașterea primului fiu al Zeiței. Pur și simplu era o zi în care oamenii erau mai curtenitori, priveau de două ori către cerșetorii de pe străzi, își aminteau că dragostea era un lucru viu. Celaena zâmbi și se întoarse pe partea cealaltă. Dar ceva interveni în calea ei. Era hârșăitor și dur pe pielea ei și avea mirosul specific al...

Bomboane! O pungă uriașă din hârtie stătea pe o pernă, iar ea descoperi că era plină cu multe sortimente de dulciuri. Nu era niciun bilet, niciun nume scris pe pungă. Ridică din umeri și, cu ochii scânteindu-i, Celaena luă un pumn. O, cât de mult *adora* bomboanele!

Celaena râse bucuroasă și îndesă câteva bomboane în gură. Una câte una, mestecă diversele sortimente și închise ochii degustând toate aromele și texturile.

Când în cele din urmă încetă să mai mestece, maxilarul o durea. Răsturnă în pat conținutul pungii, ignorând zahărul pudră ce se vărsă în același timp, și examinează tărâmul dulce dinaintea sa.

Toate dulciurile ei preferate erau acolo: jeleuri îmbrăcate în ciocolată, migdale glazurate, caramele sub formă de coacăze, batoane de caramel cu alune, lemn-dulce glazurat și, cel mai important, ciocolată. Aruncă în gură o trufă cu alune.

- Cineva, spuse ea mestecând, este *foarte* bun cu mine!

Se opri pentru a cerceta din nou pungă. Cine o trimisese? Poate Dorian. Cu siguranță nu Nehemia sau Chaol. Nici Zânele Zăpezii care duceau dulciuri copiilor cumiți. Încetaseră să o mai viziteze când ucisese pentru prima oară o altă ființă umană. Poate Nox. El o plăcea destul de mult.

– *Domnișoară Celaena!* exclamă Philippa din pragul ușii, cu gura căscată.

– Yulemas fericit, Philippa! spuse ea. Vrei o bomboană? Philippa se grăbi să ajungă lângă Celaena.

– Yulemas fericit, într-adevăr! Uită-te la patul ăsta! Uită-te la dezastrul ăsta! Celaena tresări.

– Dinții tăi sunt roșii! se plânse Philippa. Se întinse după oglinda de mână pe care Celaena o ținea pe noptieră și o ridică pentru ca asazina să se poată privi.

Într-adevăr, dinții îi erau colorați roșu-aprins. Își trecu limba peste ei, apoi încercă să îndepărteze petele cu degetul.

– Blestemate acadelele astea!

– Da, spuse Philippa. Iar la gură ești plină de ciocolată! Nici măcar nepotul meu nu mănâncă dulciuri în halul ăsta! Celaena râse.

– Ai un nepot?

– Da, și poate mânca fără să verse prin pat sau să se mănjească pe față!

Celaena împinse păturile, zahărul împrăștiindu-se în jur.

– Ia o bomboană, Philippa.

– Este ora șapte dimineața. Philippa mătură zahărul în palmă. O să ți se facă rău.

– Rău? Cui i se poate face rău de la bomboane? Celaena se strâmbă și își expuse dinții stacojii.

– Arăți precum un demon, spuse Philippa. Nu deschide gura și nimeni nu va observa.

– Tu și cu mine știm prea bine că acest lucru nu este posibil.

Spre surprinderea ei, Philippa râse.

– Yulemas fericit, Celaena! spuse ea. Auzind-o pe Philippa adresându-i-se pe nume, un fior imens și neașteptat de plăcere o cuprinse. Vino, spuse servitoarea. Să te îmbrăcăm – ceremonia începe la ora nouă. Philippa se îndreptă către garderobă, iar Celaena o privi îndepărtându-se. Inima îi era mare și roșie precum dinții. Exista bine în oameni – în adâncul lor întotdeauna exista o fărâcă de bine. Trebuia să existe.

*

Celaena reapăru câteva momente mai târziu purtând o rochie verde, festivă, pe care Philippa o socoti singura adecvată pentru participarea la slujbă. Dinții Celaenei erau, desigur, încă roșii, iar ei i se făcea greață când privea punga cu bomboane. Totuși, uită rapid de starea de rău când îl zări pe Dorian Havilliard la masa din dormitorul ei, cu picioarele încrucișate. Purta o frumoasă jachetă în culorile alb și auriu.

– Tu ești cadoul meu sau este ceva în coșul acela de la picioarele tale? întrebă ea.

– Dacă ți-ar plăcea să mă despachetezi, rosti el ridicând coșul de nuiete pe masă, încă mai avem la dispoziție o oră până la slujba de la templu.

Celaena râse.

– Yulemas fericit, Dorian!

- La fel și ție. Observ că... ai dinții roșii?

Ea închise gura, scuturând din cap în semn de protest.

El o prinse de nas și o strânse și, oricât ar fi încercat ea, nu reuși să îi îndepărteze degetele. Deschise gura, iar el izbucni în râs.

- Ai mâncat bomboane, nu-i așa?

- Tu le-ai trimis? Celaena își ținu gura închisă cât mai mult posibil.

- Desigur. Dorian ridică punga maro cu bomboane de pe masă. Care este sortimentul tău... Glasul i se stinse în timp ce cântări punga în mâini. Nu ți-am trimis un kilogram de bomboane?

Celaena rânji diabolic.

- Ai mâncat jumătate de pungă!

- Trebuia să le păstrez?

- Mi-ar fi plăcut câteva!

- Nu mi-ai spus niciodată asta.

- Pentru că nu mă așteptam să le mănânci pe toate înainte de micul dejun!

Celaena îi smulse punga din mâini și o puse pe masă.

- Ei, bine, asta dovedește judecată proastă din partea ta, nu-i așa?

Dorian deschise gura pentru a răspunde, dar punga cu bomboane se răsturnă și se împrăștie pe masă. Celaena se întoarse exact la timp pentru a vedea botul auriu ivindu-se din coș, căutând bomboanele.

- Ce este asta? Întrebă ea hotărâtă.

Dorian rânji.

- Un cadou de Yulemas pentru tine.

Asasina îndepărtă capacul coșului. Nasul țâșni imediat înaintea, iar Celaena zări cățelușa ciudată cu blana aurie tremurând într-un colț cu o fundă roșie în jurul gâtului.

– O, *cățelușă*, fredonă ea și îl mângâie. Câinele tremura, iar Celaena îi aruncă o privire încruntată lui Dorian peste umăr. Ce ai făcut, măscăriciule? rosti ea printre dinți.

Dorian ridică mâinile în aer.

– Este un *dar!* Aproape mi-am pierdut un braț – și alte părți mai importante – încercând să îi pun funda aia, și apoi a urlat tot drumul până aici!

Celaena privi cu milă cățelușa, care acum îi linge zahărul de pe degete.

– Ce să fac eu cu ea? Nu i-ai putut găsi un stăpân, așa că te-ai decis să mi-o dăruiești mie?

– Nu! spuse el. Păi, ba da. Dar... ea nu părea atât de speriată când erai tu prin preajmă și mi-am amintit cum te-au urmat câinii mei când am călătorit dinspre Endovier. Poate că va avea suficientă încredere în tine încât să se adapteze cu oamenii. Unii oameni au darul acesta. Ea ridică o sprâncenă când el se apropie. Este un cadou jalnic, știu. Ar fi trebuit să îți cumpăr ceva mai bun.

Cățelușa ridică privirea către Celaena. Ochii îi erau de un căprui-auriu, asemenea caramelului topit. Părea să se aștepte oricând să fie lovită. Era un animal frumos, iar lăbuțele ei mari sugerau că putea crește mare și iute. Un zâmbet slab apăru pe buzele Celaenei. Câinele își bățâi coada – o dată, apoi din nou.

– Este a ta, spuse Dorian, dacă o vrei.

– Ce o să fac cu ea dacă sunt trimisă înapoi în Endovier?

– Lasă-mă pe mine să îmi fac griji pentru asta. Celaena îți mângâie urechile catifelate și moi, apoi o scărpină sub bărbie. Câinele dădu din coadă drept răspuns. Da, era viața în ea.

– Deci, nu o vrei? murmură Dorian.

– Desigur că o vreau, spuse Celaena, apoi își dădu seama care erau implicațiile. Dar vreau să fie dresată. Nu vreau să facă pipi peste tot sau să roadă mobila, pantofii sau cărțile. Și vreau să se așeze când îi spun și să se întindă și să se rostogolească și orice ale lucruri specifice câinilor. Și vreau să alerge... să alerge împreună cu ceilalți câini care sunt antrenați. Vreau să își pună la treabă picioarele astea lungi.

Dorian încrucișă picioarele în timp ce Celaena strânse cățelul la piept.

– Ai o listă lungă de cereri. Poate că ar fi trebuit să îți cumpăr bijuterii, la urma urmei.

– Când mă antrenez – sărută capul mătăsos al cățelului, iar puiul își cuibări nasul rece pe gâtul Celaenei –, vreau ca ea să fie la cuști, antrenându-se la rândul ei. Când mă întorc de la antrenamente, îmi poate fi adusă. O voi ține aici noaptea. Celaena ținu câinele la nivelul ochilor. Puiul își legăna picioarele în aer. Dacă îmi strici vreo pereche de pantofi, îi spuse ea cățelușei, te voi transforma într-o pereche de papuci. S-a înțeles?

Câinele se holbă la ea, fruntea încrêțită ridicându-i-se, iar Celaena zâmbi în timp ce o puse pe podea. Începu să adulmece, deși păstră distanța față de Dorian, iar în curând dispăru sub pat. Asasina săltă covorașul prăfuit pentru a privi dedesubt. Din fericire, semnele Wyrđ se șterseseră în

întregime. Câinele își continuă explorarea, adulmecând pretutindeni.

– Va trebui să mă gândesc la un nume pentru tine, îi spuse Celaena în timp ce se ridică. Ți mulțumesc, îi spuse ea lui Dorian. Este un cadou minunat.

El era amabil, ciudat de amabil pentru cineva cu educația lui. El avea o inimă, își dădu ea seama, și o conștiință. Era diferit de ceilalți. Cu o timiditate aproape de stângăcie, asasina se duse la prințul moștenitor și îl sărută pe obraz. Pielea lui era surprinzător de fierbinte, iar ea se întrebă dacă îl sărutase corespunzător când se retrase și îi zări ochii larg deschiși și luminoși. Oare fusese neglijentă? Fusese un sărut prea umed? Oare buzele îi erau prea lipicioase din pricina bomboanelor? Celaena speră că el nu își va șterge obrazul.

– Îmi pare rău, eu nu am un cadou pentru tine, rosti ea.

– Eu... aa, eu nu mă așteptam să ai. Se îmbujoră puternic și privi către ceas. Trebuie să plec, spuse el. Ne vedem la ceremonie sau poate diseară, după bal? Voi încerca să plec cât de devreme voi putea. Deși pun pariu că, fără tine acolo, Nehemia va face, probabil, la fel, așa că nu va arăta atât de rău dacă plec și eu devreme.

Celaena nu îl mai văzuse niciodată *bâlbâindu-se* astfel.

– Distracție plăcută! spuse ea în timp ce el se retrase cu un pas și aproape se lovi de masă.

– Atunci ne vedem diseară, spuse el. După bal.

Celaena își ascunse zâmbetul în spatele unei mâini. Sărutul ei îl aruncase în starea asta de amețală?

– La revedere, Celaena! Dorian privi înapoi în timp ce ajunse la ușă. Ea îi zâmbi, afișându-și dinții roșii, iar el râse

Înainte de a face o plecăciune și dispăru. Rămasă singură în apartamentul ei, Celaena era pe cale de a vedea ce plănuia noul ei companion, când gândul o izbi:

Nehemia va fi la bal.

La început fu un simplu gând, apoi gânduri mai rele îl urmară. Celaena începu să se panicheze. Dacă într-adevăr Nehemia era în spatele crimelor Campionilor – și, mai rău, avea sub comanda sa o bestie sălbatică pentru a-i distruge – și tocmai aflase despre masacrul oamenilor săi... atunci ce loc mai bun pentru a pedepsi Adarlanul decât la bal, unde atât de multă nobilime va sărbători nepăzită?

Era absurd, Celaena știa asta. Dar dacă... dar dacă Nehemia dezlănțuia asupra celor de la bal cine știe ce bestie controlată de ea? Bine, nu s-ar supăra dacă Perrington și Kaltain ar avea parte de morți îngrozitoare, dar Dorian va fi acolo. Și Chaol.

Celaena se întoarse în dormitor, frecându-și degetele. Nu îl putea avertiza pe Chaol, pentru că, dacă se înșela, atunci nu va distruge doar prietenia ei cu Nehemia, ci și eforturile prințesei pentru diplomație. Dar nu putea sta cu mâinile în sân.

O, nici măcar nu ar trebui să se gândească la asta. Dar înainte mai văzuse prieteni făcând lucruri îngrozitoare și căpătase obișnuința de a pune răul înainte. Știa din proprie experiență cât de departe putea duce pe cineva dorința de răzbunare. Poate că Nehemia nu va face nimic, poate că Celaena era doar paranoică și ridicolă. Dar, dacă ceva se întâmpla astă-seară...

Celaena deschise ușile garderobei, cercetând rochiile sclipoare atârinate pe umerase. Chaol ar fi mai mult decât

lurios dacă ea s-ar strecura la bal, dar Celaena era în stare să se descurce cu asta. Se putea descurca și dacă el decidea să o arunce în temniță pentru o vreme.

Pentru că, într-un fel, gândul că el ar putea fi rănit – sau mai grav – o făcea să riște aproape totul.

*

– Nu vrei să zâmbești nici măcar de Yulemas? îl întrebă ea pe Chaol când ieșeau din castel, îndreptându-se către templul din cleștar din centrul grădinii estice.

– Dacă dinții mei ar fi stacojii, eu nu aș zâmbi deloc, spuse el. Fii mulțumită cu câte o grimasă ocazională. Celaena își dezveli dinții către el, apoi închise gura când alții câțiva curteni trecură pe lângă ei, urmați de servitori. Sunt surprins că nu te plângi mai mult.

– Pentru ce să mă plâng? De ce Chaol nu glumea nicio dată cu ea, așa cum făcea Dorian? Poate că el chiar nu o considera atrăgătoare. Această posibilitate o răni mai mult decât și-ar fi dorit.

– Pentru că nu mergi la bal astă-seară. Chaol o privi pieziș. Nu avea de unde ști ce plănuia ea. Philippa îi promisese că va ține secretul, promisese să nu pună întrebări când Celaena îi ceru să găsească o rochie și o mască asortată.

– Ei, bine, aparent încă nu ai suficientă încredere în mine. Celaena intenționează să fie obraznică, dar nu își putu ascunde iritarea din glas. Nu își putea pierde timpul îngrijorându-se pentru cineva care, evident, nu avea niciun alt interes pentru ea în afara acestei competiții ridicole.

Chaol pufăi, deși o urmă de zâmbet apăru pe chipul său. Cel puțin prințul moștenitor nu o făcea niciodată să se simtă stupid. Chaol doar o provoca... deși avea și el partea lui bună. Iar ea nu avea nicio idee când încetase să îl mai urască așa cum o făcea.

Totuși, Celaena știa că el nu va fi încântat când va apărea la bal. Cu sau fără mască, Chaol va ști că a fost ea. Celaena spera doar că nu o va pedepsi prea tare.

CAPITOLUL 37

Așezată într-o strană în partea din spate a templului încăpător, Celaena își ținu gura închisă atât de strâns, încât aproape că maxilarul îi rămase încleștat. Dinții îi erau încă roșii; nu avea nevoie să mai observe și altcineva.

Templul era un loc frumos, construit în întregime din cleștar. Calcarul acoperind podeaua era tot ce rămăsese din templul inițial din piatră, pe care regele Adarlanului îl distrusese când se hotărâse să fie înlocuit cu structura din cleștar. Două coloane uriașe din lemn de trandafir se întindeau sub un tavan boltit din sticlă, care permitea să pătrundă atât de multă lumină încât pe timpul zilei nu era nevoie de lumânări. Zăpada zăcea pe acoperișul transparent, aruncând raze luminoase de soare pe alocuri. Întrucât pereții erau și ei din cleștar, vitraliile de deasupra altarului păreau să plutească în aer.

Celaena se ridică pentru a privi peste capetele celor dinaintea sa. Dorian și regina stăteau în primul rând, un șir de gardieni urmând imediat în spatele lor. Ducele și Kaltain erau de partea cealaltă a naosului, iar în spatele lor erau Nehemia și câteva persoane pe care nu le știa. Nu îi spionă pe Nox sau pe ceilalți Campioni rămași și nici pe Cain. Îi permiteau să vină *aici*, dar nu la bal?

– Stai jos, bombăni Chaol trăgând de rochia sa verde. Ea se strâmbă și se așeză. Câțiva oameni se holbau la ea. Purtau rochii și jachete atât de elaborate, încât Celaena se întrebă dacă nu cumva balul se mutase în miezul zilei.

Marea Preoteasă păși pe platforma de piatră și ridică mâinile deasupra capului. Pliurile robei sale din voal albastru cădeau în jurul ei, iar părul alb îi era lung și despletit. O stea cu opt colțuri îi era tatuată pe frunte într-o nuanță de albastru ce se asorta cu rochia.

– Bun venit tuturor și fie ca binecuvântarea Zeiței și a tuturor zeilor săi să cadă asupra voastră! Glasul ei răsună în încăperea pentru a putea fi auzit și de cei din ultimele rânduri.

Celaena își înăbuși un căscat. Îi respecta pe zei – dacă existau și când îi convenea să le ceară ajutorul, dar ceremoniile religioase erau... *brutale*.

Trecuseră ani și ani de când asistase ultima dată la ceva de acest gen, iar, în timp ce Marea Preoteasă își coborî brațele și privi mulțimea, asasina se foi în scaunul ei. Urmau rugăciunile obișnuite, apoi cele de Yulemas, apoi predica, apoi cântecele, iar apoi procesiunea zeilor.

– Deja ești agitată, spuse Chaol printre dinți.

– Cât este ceasul? șopti ea, iar el o ciupi de braț.

– Astăzi, spuse preoteasa, este ziua în care sărbătorim încheierea și începutul marelui ciclu. Astăzi este ziua în care Marea Zeiță a dat naștere primului fiu, Lumas, Lordul Zeilor. Odată cu nașterea sa, dragostea a fost adusă în Erilea și ea a izgonit haosul care se înălțase din Porțile Wyrdului.

Pleoapele Celaenei erau grele. Se trezise atât de devreme și dormise atât de puțin după întâlnirea aceea cu Nehemia...

Fiindu-i imposibil să reziste, Celaena se lăsă în brațele somnului.

*

– Trezește-te, mormăi Chaol în urechea ei. Acum!

Celaena se trezi tresărind, lumea dinaintea ei fiind luminoasă și încețoșată. Câțiva mai puțin nobili din rândul de strane râdeau ușor. Îi oferi lui Chaol o privire laudativă, apoi își întoarse atenția către altar. Marea Preoteasă își încheiase predica, iar cântecele de Yulemas se sfârșiseră. Îi mai rămânea doar să reziste procesiunii zeilor, apoi va fi liberă.

– Cât timp am dormit? șopti ea. El nu răspunse. Cât timp am dormit? Întrebă ea din nou și observă o urmă de roșeață în obrajii lui. Și tu ai adormit?

– Până ce ai început să salivezi pe umărul meu.

– Ce om ipocrit, gânguri ea, iar Chaol o lovi în picior.

– Fii atentă acolo.

Un cor de preotese coborî de pe platformă. Celaena căscă, dar încuviință odată cu întreaga adunare în timp ce corul ținea isonul. O orgă răsună, iar toată lumea se aplecă pentru a privi în josul naosului procesiunea zeilor.

Sunetul pașilor umplu templul, iar congregația se ridică în picioare. Fiecare copil legat la ochi nu avea mai mult de zece ani și, deși arătau destul de ridicol purtând costumele zeilor, era ceva fermecător în atitudinea lor. În fiecare an, nouă copii erau aleși. Dacă un copil se oprea înaintea ta, primeai binecuvântarea zeului și micul dar pe care copilul îl purta drept un simbol al protecției zeului respectiv.

Farnor, Zeul Războiului, se opri la rândul din față, lângă Dorian, dar apoi se mută spre dreapta, dincolo de naos, pentru a oferi sabia miniaturală din argint Ducelui Perrington. „Prea puțin surprinzător.“

Purtând aripi strălucitoare, Lumas, Zeul Iubirii, trecu pe lângă ea. Celaena își încrucișă brațele la piept.

„Ce tradiție ridicolă.“

Deanna, Zeița Vânătorii și a Fecioarelor, se apropie. Celaena se mută de pe un picior pe celălalt, dorindu-și să nu îi fi cerut lui Chaol să îi dea locul dinspre naos. Spre teama și disperarea ei, fata se opri înaintea ei și își dezveli ochii.

Era o copilă drăguță: părul blond îi curgea în bucle relaxate, iar ochii ei căprui aveau o tentă verzuie. Fetița îi zâmbi Celaenei și se întinse să atingă fruntea asasinei. Celaena începu să transpire când simți sute de ochi ațintiți asupra sa.

– Fie ca Deanna, Zeița Vânătorii și Protectoarea celor Tineri, să te binecuvânteze și să te aibă în pază anul acesta! Îți înmânez această săgeată din aur drept un simbol al puterii și bunăvoinței sale. Fetița făcu o plecăciune și întinse săgeata. Chaol o împinse de la spate, iar Celaena luă săgeata. Fie ca Yulemas să îți aducă binecuvântare, spuse copila, iar Celaena încuviință din cap în semn de mulțumire. Strânse săgeata în mână în timp ce fetița se îndepărta. Nu putea fi folosită, desigur. Dar era croită din aur masiv.

„Îmi va aduce un venit frumușel.“

Ridicând din umeri, Celaena îi înmână săgeata lui Chaol.

– Presupun că nu am voie să port asta asupra mea, spuse ea așezându-se odată cu restul mulțimii.

Chaol o puse pe genunchi.

- Eu nu aș vrea să îi pun la încercare pe zei. Ea îl privi pentru un moment. Arăta diferit? Ceva în chipul lui se schimbase. Înghiontindu-l cu cotul, Celaena rânji.

CAPITOLUL 38

Metri de mătase, nori de pudră, perii, piepteni, perle și diamante sclipeau înaintea ochilor Celaenei. În timp ce Philippa îi aranja ultima șuviță de păr, îi așeză o mască peste ochi și nas și o mică tiară pe cap, Celaena nu se putea abține și se simțea precum o prințesă.

Philippa îngenunche pentru a lustrui bulgărele de cristal de pe condurii de argint ai Celaenei.

– Dacă nu aș ști mai bine, m-aș autoproclama Regina Zânelor! Este precum ma... Philippa se opri înaintea de a rosti cuvântul pe care regele Adarlanului îl proscrisese cu atâta eficiență, apoi adăugă cu repeziciune: De-abia te mai recunosc!

– Bun, rosti Celaena. Acesta va fi primul ei bal la care nu va participa pentru a ucide pe cineva. Adevărat, mergea la bal, în mare parte pentru a se asigura că Nehemia nu se rănea pe ea însăși sau pe altcineva de la curte. Dar... un bal era un bal. Poate, dacă era norocoasă, putea chiar dansa puțin.

– Ești sigură că este o idee bună? șopti Philippa ridicându-se. Căpitanul Wetsfall nu va fi încântat.

Celaena îi aruncă servitoarei o privire încruntată.

– Ți-am spus să nu pui întrebări.

Philippa se ofensă.

– Doar să nu le spui că *eu* te-am ajutat atunci când te vor târî înapoi aici.

Controlându-și iritarea, Celaena se îndreptă către oglindă, Philippa agitându-se în urma ei. Stând înaintea reflexiei sale, Celaena se întrebă dacă vedea bine ceea ce arăta oglinda.

– Aceasta este cea mai frumoasă rochie pe care am purtat-o vreodată, recunosc eu, ochii luminându-i-se.

Nu era de un alb pur, ci mai degrabă bătea spre o nuanță de gri, iar fustele sale ample și corsetul erau încrustate cu mii de cristale minuscule ce îi aminteau Celaenei de oglinda mării. O fâșie de blană de hermină îi împodobește gâtul, acoperindu-i doar umerii. Picături mici de diamant îi împodobeau urechile, iar părul îi era ondulat și prins sus, pe cap, șiraguri de perle strecurându-se printre șuvițe. Masca din mătase cenușie îi fusese legată strâns. Nu era croită după vreun model, dar cristalele și perlele delicate fuseseră aplicate pe material de o mână iscusită.

– Ai putea câștiga mâna unui rege arătând astfel, spuse Philippa. Sau poate te vei mulțumi cu un prinț moștenitor.

– Unde ai găsit rochia asta? murmură Celaena.

– Nu pune întrebări, replică bătrâna.

Celaena rânji.

– Corect, spuse ea. Se întrebă de ce acum își simțea inima prea mare pentru corpul ei și de ce era atât de nesigură în pantofi. Fu nevoită să își amintească motivul pentru care mergea – trebuia să își păstreze cumpătul.

Ceasul bătuse ora nouă, iar Philippa își îndreptă privirea către ușă, oferindu-i Celaenei posibilitatea de a strecura cuțitul improvizat în corset fără a fi observată.

– Cum ai de gând să intri la bal? Nu cred că gărzile tale te vor lăsa pur și simplu să ieși din cameră.

Celaena îi aruncă Philippei o privire vicleană.

– Amândouă ne vom preface că am fost invitate de prințul moștenitor și chiar acum *tu* vei face o asemenea zarvă din pricina faptului că am întârziat încât gărzile nu vor obiecta.

Philippa își făcu vânt cu evantaiul, fața înroșindu-i-se. Celaena o strânse de mână.

– Îți promit, spuse ea, că, dacă voi intra în bucluc, voi jura până la ultima mea suflare te-am înșelat și că nu știai nimic despre planul meu.

– Dar *vei intra* în bucluc?

Celaena afișă cel mai încântător zâmbet.

– Nu. Pur și simplu m-am săturat să stau singură deoarte în timp ce ei dau petreceri grandioase. Nu era tocmai o minciună.

– Zeii să mă ajute! mormăi Philippa și trase adânc aer în piept. Pleacă! strigă ea deodată, împingând-o pe Celaena către ușa dinspre hol. Pleacă, vei întârzia! Striga puțin cam prea tare pentru a fi convingătoare, dar... Philippa deschise grăbită ușa dinspre coridor. Prințul moștenitor nu va fi încântat dacă vei întârzia! Celaena se opri în pragul ușii, încuviințând către cele cinci gărzi postate înaintea ușii sale, apoi se întoarse către Philippa.

– Mulțumesc, spuse Celaena.

– Nu mai pierde timpul! strigă femeia și aproape că o dărâamă pe Celaena din picioare împingând-o pe coridor și închizându-i ușa în nas.

Celaena se întoarse către gărzi.

– Arăți minunat, spuse unul dintre ei – Ress cu timiditate.

– La bal? rânji un altul.

– Păstrează un dans pentru mine, te rog, adăugă un al treilea. Niciunul dintre ei nu o interogă.

Celaena zâmbi și luă brațul întins al lui Ress. Încercă să nu râdă când el își umflă pieptul. Dar, când se apropiară de Salonul Mare și sunetele valsurilor puteau fi auzite, un roi de albine zbură în stomacul ei. Nu putea uita de ce se afla acolo. Mai jucase rolul acesta în trecut, dar sfârșise ucigând un străin, nu confruntând un prieten.

Ușile din sticlă roșie și aur se zăriră înaintea sa, iar Celaena putea vedea ghirlandele și candelabrele care împodobeau salonul masiv. Ar fi fost mai ușor dacă s-ar fi putut strecura înăuntru pe vreo ușă lateralnică și ar fi putut rămâne neobservată, dar nu avea timp să exploreze prin tunelele secrete pentru a găsi o altă cale de ieșire din camera sa. Ress se opri și făcu o plecăciune.

– Până aici te-am condus, spuse el cât de serios putu, deși continua să privească petrecerea de la capătul scărilor. Să aveți o seară minunată, domnișoară Sardothien!

– Mulțumesc, Ress. Simți nevoia de a vomita și de a se întoarce în apartamentul ei. În schimb, încuviință cu grație în semn de rămas-bun. Trebuia doar să coboare scările și să găsească o cale de a-l convinge pe Chaol să îi permită să rămână. Apoi va putea sta cu ochii pe Nehemia întreaga noapte.

Pantofii ei păreau fragili, iar Celaena făcu câțiva pași înapoi, ignorând gărzile de la uși în timp ce sări ușor pentru a testa rezistența încălțărilor. Când se asigură că nici măcar

o săritură nu putea să-i strice tocul, Celaena se apropie de capătul scărilor.

Înghesuit în corset, cuțitul improvizat o înghiontea. Se rugă Zeiței, tuturor zeilor pe care îi cunoștea, Wyrdului, oricui era răspunzător pentru soarta sa să nu fie nevoită să îl folosească.

Celaena își îndreptă umerii și păși înainte.

*

Ce căuta *ea* aici?

Dorian aproape că își scăpă băutura când o zări pe Celaena Sardothien în capul scărilor. Chiar și cu mască o recunoscuse. Poate că avea defectele ei, dar Celaena nu făcuse niciodată nimic cu jumătăți de măsură. Se întrecuse pe sine cu rochia aceea. Dar ce căuta ea *acolo*?

Nu își putu da seama dacă era un vis sau realitate până ce câteva capete, apoi mai multe se întoarseră către ea. Deși valsul era în toi, cei care nu dansau tăcură în timp ce misterioasa fată mascată își ridică rochia și făcu un pas, apoi încă unul. Rochia sa era croită din stele culese de pe cer, iar cristalele de pe masca sa cenușie scânteiau.

– Cine este *ea*? răsuflă un tânăr curtean de lângă Dorian.

Ea nu privi spre nimeni în timp ce coborî treptele, și însăși regina Adarlanului se ridică pentru a-l privi pe oaspetele întârziat, chiar și Nehemia se ridică de pe locul ei de lângă regină. Celaena își pierduse mințile?

„Mergi la ea. Ia-o de mână.“ Dar picioarele îi erau de lemn, iar Dorian nu putea face nimic altceva decât să o privească.

Pielea i se înroși sub mica sa mască neagră. Nu știa de ce, dar văzând-o îl făcu să se simtă ca un bărbat. Ea era coborâtă dintr-un vis, un vis în care el nu era un tânăr prinț răsfățat, ci un rege. Celaena ajunsese la baza scărilor, iar Dorian făcu un pas înainte.

Dar cineva deja i-o luă înainte, iar Dorian își încleștă maxilarul dureros de tare în timp ce ea zâmbi și făcu o plecăciune înaintea lui Chaol. Căpitanul Gărzii, care nu se deranjase să poarte o mască, întinse mâna. Celaena privi doar către Chaol cu ochii săi luminați de stele, iar degetele lungi și albe plutiră prin aer pentru a le întâlni pe ale lui. Adunarea începu să murmure când Chaol o conduse pe Celaena de lângă trepte și dispărură în mulțime. Oricare ar fi fost conversația pe care urmau să o poarte, nu avea să fie plăcută. Lui Dorian i-ar fi mult mai bine dacă nu s-ar băga.

– Te rog, zise un alt curtean, spune-mi că nu e soția secretă a lui Chaol.

– Căpitanul Westfall? Întrebă curteanul care vorbise mai devreme. De ce ar vrea o asemenea domniță drăguță să se mărite cu un gardian? Amintindu-și cine stătea lângă el, îi aruncă o privire lui Dorian, care încă se holba cu ochii mari către trepte. Cine este, Înălțimea Voastră? O cunoașteți?

– Nu, nu o cunosc, șopti Dorian și plecă.

*

Valsul răsuna atât de tare, încât Celaena nu își putea auzi gândurile în timp ce Chaol o conduse în umbrele unui alcov. Nesurprinzător, el nu purta o mască, ar fi fost prea

ridicol pentru el. Lucru ce făcu furia de pe chipul său mult prea vizibilă.

- Deci, clocoti el strângându-i puternic încheietura mâinii, vrei să îmi spui cum ți-a trecut prin minte că asta este o idee bună?

Ea încercă să își elibereze mâna, dar el nu îi dădu drumul. În capătul opus al salonului, Nehemia stătea în compania reginei Adarlanului, privind din când în când în direcția Celaenei. Pentru că era agitată – sau doar surprinsă să o vadă?

- Calmează-te, îi șopti ea printre dinți lui Chaol. Voiam doar să am și eu parte de puțină distracție.

- Distracție? Să dai buzna la un bal regal este ideea ta de *distracție*?

Să se contrazică nu ajuta la nimic; Celaena își dăduse seama că furia sa era din pricina rușinii că ea reușise să se strecoare din apartamentul ei. Așa că ea îi aruncă o privire bosumflată, demnă de toată mila.

- Mă simțeam singură.

Chaol își înăbuși răbufnirea.

- Nu puteai petrece o seară de una singură?

Ea își răsuci încheietura din strânsoarea lui.

- Nox este aici, iar el este un hoț! Cum i-ai putut permite să vină – cu toate bijuteriile astea strălucind în jur – și mie nu? Cum pot fi Campionul regelui dacă tu nu ai încredere în mine? De fapt, asta era o întrebare la care chiar își dorea să afle răspunsul.

Chaol își acoperi chipul cu o mână și oftă adânc. Celaena încercă să nu zâmbească. Câștigase.

- Dacă întreci cât de puțin măsura...

Celaena rânji cu toată seriozitatea.

- Consideră permisiunea asta drept cadoul tău de Yulemas pentru mine.

Chaol o privi gânditor, dar umerii i se prăbușiră.

- Te rog, nu mă face să regret asta.

Celaena îl mângâie pe obraz, îndepărtându-se de el.

- Știam eu că te plac pentru un motiv.

El nu spuse nimic, dar o urmă în mulțime. Ea mai fusese la baluri mascate înainte, dar încă era ceva straniu în faptul că nu putea vedea chipurile celor din jurul ei. Majoritatea curtenilor, inclusiv Dorian, purtau măști de diferite dimensiuni, forme și culori – unele simple, altele elaborate, de forma unor animale. Nehemia încă era lângă regină, purtând o mască auriu cu turcoaz, cu model de lotus. Păreau să fie antrenate într-o discuție politicoasă, iar gărzile Nehemiei stăteau de-o parte și de alta a podiumului, părând deja plictisite.

Chaol rămase aproape, în urma ei, în timp ce Celaena găsi un spațiu liber în mulțime și se opri. Era un punct bun de observație. Putea vedea totul de acolo – podiumul tronului, scările principale, ringul de dans...

Dorian dansa cu o brunetă mică de înălțime, cu sâni scandalos de mari, la care el nu se ferea a-și arunca privirea din când în când. Nu observase sosirea ei? Chiar și Perrington o zărise când Chaol o târâse în colțul acela. Din fericire, căpitanul o îndepărtase în mod subtil, înaintea ca ea să interacționeze cu ducele.

În partea opusă a camerei, întâlnește privirea lui Nox. Flirta cu o tânără femeie care purta o mască albă în formă de porumbel, iar el ridică paharul spre ea în semn de salut înainte de a se întoarce către fată. Hoțul optase pentru o mască albastră care îi ascundea doar ochii.

– Încearcă să nu te distrezi prea mult, spuse Chaol din apropierea ei, încrucișându-și brațele.

Ascunzându-și încruntarea, Celaena își încrucișă și ea brațele, și își începu supravegherea.

*

O oră mai târziu, Celaena începuse să se blesteme pentru neghiobie. Nehemia era încă în compania reginei și nu mai privea în direcția Celaenei. Cum se putuse gândi că Nehemia – Nehemia, dintre toți oamenii! – ar ataca pe cineva?

Chipul Celaenei se încinse de rușine sub mască. Nu merita să fie numită prietenă. Toți Campionii morți și misterioasele puteri malefice, și competiția asta ridicolă o făcuseră să își piardă mințile.

Celaena își netezi faldurile rochiei, încruntându-se ușor. Chaol rămase lângă ea, fără să scoată un cuvânt. Deși îi permisesse să rămână, Celaena se îndoia că el va uita curând escapada ei. Sau că gărzile nu își vor auzi reproșurile vieții lor mai târziu în acea seară.

Celaena se îndreaptă de spate când Nehemia se ridică brusc de lângă regină, gărzile sale redevenind vigilente. Făcu o plecăciune înaintea reginei, lumina candelabrelor făcându-i masca să strălucească, apoi coborî de pe podium.

Celaena simți fiecare bătaie a inimii răsunându-i prin vene în timp ce Nehemia înainta prin mulțime, gărzile urmând-o îndeaproape, și se opri înaintea lui Chaol și a Celaenei.

– Arăți minunat, Lillian, spuse Nehemia în limba comună, accentul fiindu-i la fel de greoi ca întotdeauna. Celaena îl resimți asemenea unei palme peste față; în noaptea aceea, în bibliotecă, vorbise cu o fluentă perfectă. Oare o avertiza pe Celaena să păstreze tăcerea despre întâlnirea lor?

– La fel și tu, spuse încordată Celaena. Ți place balul?

Nehemia se juca cu un fald al rochiei. Iar, judecând după materialul albastru pompos, probabil că era un cadou din partea reginei Adarlanului.

– Da, dar nu mă simt bine, spuse prințesa. Mă întorc în apartamentul meu.

Celaena încuviință formal din cap.

– Sper să te simți mai bine, fu tot ceea ce îi trecu prin minte să spună. Nehemia o privi pentru un moment îndelungat, ochii strălucindu-i cu ceea ce părea a fi durere, apoi plecă. Celaena o privi urcând treptele și nu își mută privirea până ce prințesa nu dispăru.

Chaol își dresе glasul.

– Vrei să îmi spui ce-a fost asta?

– Nu e treaba ta, răspunse ea. Ceva încă se putea întâmpla – chiar dacă Nehemia nu se afla acolo –, ceva se putea întâmpla... Dar nu. Nehemia nu ar răsplăti durerea cu mai multă durere. Era mult prea bună pentru asta. Celaena înghiți în sec. Cuțitul improvizat din corsetul ei părea să aibă o greutate inutilă.

Chiar dacă Nehemia nu avea să rănească pe nimeni în acea seară, asta nu îi dovedea nevinovăția.

– Ce s-a întâmplat? insistă Chaol.

Forțându-se să izgonească rușinea și îngrijorarea din gândurile ei, Celaena ridică bărbia. Cu Nehemia plecată, încă trebuia să fie cu ochii în patru, dar se și putea distra puțin.

– Dacă te vei încrunta la toată lumea, nimeni nu mă va invita la dans.

Chaol își ridică sprâncenele negre.

– Nu mă încrunt la toată lumea. Chiar când o spusese, Celaena îl observă încruntându-se către un curtean care trecu pe lângă ei și zăbovi prea mult cu privirea asupra Celaenei.

– Încetează! sâsâi ea. Nimeni nu mă va invita la dans dacă tu continui să faci asta!

El îi aruncă o privire exasperată și se îndepărtă. Ea îl urmă până la limita ringului de dans.

– Poftim, spuse el stând pe țărmul mării de rochii involburate. Dacă cineva vrea să te invite la dans, ești complet vizibilă.

Din acel punct se putea asigura că nicio bestie diabolică nu sfârteca mulțimea. Dar nu era nevoie ca el să știe asta. Celaena îl privi.

– Ți-ar plăcea să dansezi cu mine?

Chaol râse.

– Cu tine? Nu.

Ea își coborî privirea în podeaua de marmură, cu pieptul încordat.

– Nu e nevoie să fii atât de crud.

- Crud? Celaena, Perrington este chiar acolo. Sunt sigur că nu este prea fericit că ești aici, așa că nu vreau să risc și să îi atrag atenția mai mult decât este necesar.

- Lașule!

Ochii lui Chaol se împlânziră.

- Dacă el nu ar fi fost aici, aș fi spus da.

- Pot aranja cu ușurință asta, știi bine, spuse ea.

El clătină din cap și își aranjă reverul tunicii. Chiar în acel moment, Dorian valsă pe lângă ei împreună cu bruneta. Nici măcar nu o privi pe Celaena.

- Oricum, adăugă Chaol ridicându-și bărbia către Dorian, cred că ai pretendenți mult mai atrăgători luptând pentru atenția ta. Eu sunt o companie plictisitoare.

- Nu mă deranjează să fiu aici cu tine.

- Sunt sigur că nu, spuse Chaol pe un ton sec, deși îi întâlni privirea încrunțată.

- Vorbesc serios, spuse Celaena. De ce nu dansezi cu nimeni? Nu-ți place nicio doamnă de-aici?

- Sunt Căpitanul Gărzii, nu sunt chiar o partidă serioasă pentru vreuna dintre ele. În ochii lui putea citi amărăciune, deși era bine ascunsă.

- Ești supărat? Ești mai bun decât oricine din sala asta. Și ești... ești foarte chipeș, spuse ea luându-i mâna. Chipul lui Chaol era frumos, radia putere și onoare, și loialitate. Celaena încetă să mai audă mulțimea, iar gura i se uscă atunci când el o privi. Cum de trecuse asta cu privirea atât de mult timp?

- Crezi asta? spuse el după un moment, privind către mâinile lor încleștate.

Celaena intensifică strânsoarea.

– Ei, bine, dacă nu aş fi crezut...

– Voi doi de ce nu dansați?

Chaol dădu drumul mâinii Celaenei. Ei îi fu dificil să își întoarcă privirea de la el.

– Și cu cine ar trebui să dansez, Înălțimea Ta?

Dorian era alarmant de fermecător în tunica sa de staniu. Ar fi putut spune că se asorta cu rochia ei.

– Ești radioasă, spuse el. Dar și tu ești radios, Chaol. Dorian îi făcu cu ochiul prietenului său. Apoi privirea lui Dorian o întâlni pe a ei, iar sângele Celaenei se transformă în stele căzătoare. Deci? Trebuie să îți țin o predică despre cât de stupidă a fost ideea de a te strecura la bal sau îți pot cere pur și simplu să dansezi cu mine?

– Nu cred că este o idee bună, spuse Chaol.

– De ce? întrebare ei la unison. Dorian păși puțin mai aproape de ea. Deși Celaenei îi era rușine din pricină că își permisesese să creadă asemenea atrocități despre Nehemia, a ști că Dorian și Chaol erau în siguranță făcea ca toată suferința ei să merite.

– Pentru că veți atrage prea multă atenție, de aceea. Celaena își dădu ochii peste cap, iar Chaol o privi aspru. Este nevoie să îți amintesc cine ești?

– Nu. Îmi amintești în fiecare zi, replică ea. Ochii lui căprui se întunecară. Care era rostul în a fi amabil cu ea dacă în următorul moment avea de gând să o insulte?

Dorian puse o mână pe umărul ei și îi oferii lui Chaol un zâmbet fermecător.

– Relaxează-te, Chaol, spuse el, iar mâna îi alunecă pe spate, degetele lui atingându-i pielea descoperită. Ia-ți liber pentru restul nopții. Dorian o îndepărtă pe Celaena de căpitan. Îți va prinde bine, spuse el peste umăr, deși voioșia din glasul său se stinse.

– Îmi iau ceva de băut, mormăi Chaol și plecă. Ea îl privi pe căpitan pentru un moment. Ar fi un miracol dacă el ar considera-o prietenă. Dorian îi mângâie spatele, iar ea își ridică privirea spre el. Inima i-o luă la galop, iar Chaol se evaporă din gândurile ei, asemenea ceței sub soarele dimineții. Se simți prost pentru că îl uitase, dar... dar... O, îl dorea pe Dorian, nu putea nega. *Îl dorea.*

– Arăți minunat, spuse încet Dorian, scrutând-o cu privirea într-un fel care o făcu să simtă că urechile îi luaseră foc. Nu mi-am putut lua privirea de la tine.

– Serios? Și eu credeam că nici măcar nu m-ai observat.

– Chaol a ajuns primul la tine când ai sosit. Și, pe lângă asta, trebuia să îmi fac curaj pentru a te aborda. Rânji. Ești foarte intimidantă. În special cu masca asta.

– Și presupun că nu te-a ajutat faptul că un șir întreg de domnițe așteptau să danseze cu tine?

– Sunt aici acum, nu-i așa?

Inima Celaenei se încordă, iar ea își dădu seama că nu acesta era răspunsul pe care spera să îl primească de la el. Ce voia ea de la el?

El întinse mâna, plecându-și capul.

– Dansezi cu mine?

Se auzea muzică? Celaena uitase. Lumea devenise un punct dizolvat de strălucirea aurie a lumânărilor. Dar acolo erau picioarele ei, iar aici era brațul lui și gâtul ei, și gura lui. Zâmbi și îi luă mâna, încă supraveghind mulțimea.

CAPITOLUL 39

El era pierdut, pierdut într-o lume la care visase dintotdeauna. Trupul ei era cald sub mâna sa, și degetele moi. El o învârti și o plimbă pe ringul de dans, valsând cât de blând și delicat putu. Ea nu ezită nici măcar un pas, nici nu părea să îi pese de chipurile furioase ale femeilor care îi priveau în timp ce, dans după dans, ei nu schimbau partenerii.

Desigur, nu era politicos din partea unui prinț să danseze cu o singură domnișoară, dar el nu se putea concentra pe nimic dincolo de partenera sa și de muzica ce îi purta înainte.

– Cu siguranță ai multă energie, spuse ea. Când vorbiseră ultima oară? Puteau trece zece minute sau chiar o oră. Chipurile mascate din jurul lor se înțețoșau.

– În timp ce unii părinții își bat copiii, ai mei m-au pedepsit cu lecții de dans.

– Atunci, probabil că ai fost un băiat foarte neastâmpărat. Celaena privi în jur de parcă ar fi căutat ceva sau pe cineva.

– Ești amabilă cu complimentele astă-seară. Dorian o învârti. Faldurile rochiei sale străluciră în lumina candelabrului.

– Este Yulemas, spuse ea. Toată lumea este amabilă de Yulemas. O scânteiere din ceea ce el ar fi putut jura că este durere îi licări în ochi, dar se stinse înainte să fie sigur de asta.

O prinse de talie, picioarele lui mișcându-se în ritmul valsului.

– Și ce face cadoul tău?

– A, s-a ascuns sub pat, apoi în camera de zi, unde l-am lăsat.

– Ai încuiat câinele în camera de zi?

– Ar fi trebuit să îl țin în dormitor, unde ar putea distruge covoarele? Sau în camera de jocuri, unde ar putea să se înece cu piese de șah?

– Poate că ar fi trebuit să îl trimiți la cuști, unde este locul câinilor.

– De Yulemas? Nu m-am putut gândi să o trimit înapoi în locul ăla deprimant.

Deodată Dorian simți dorința arzătoare de a o săruta – pasional – pe buze. Dar asta – ceea ce simțea el – nu putea fi niciodată real. Pentru că, de îndată ce balul se va fi încheiat, ea redevenea o asasină, iar el rămânea prinț. Dorian înghiți în sec. Dar astă-seară, totuși...

O trase mai aproape de el. Totul se transformă în umbre palide pe pereți.

*

Încruntându-se, Chaol își privi prietenul dansând cu asasină. El nu ar fi dansat cu ea, oricum. Și era bucuros că nu își făcuse curaj să o invite, nu după ce văzuse culoarea chipului ducelui Perrington zărind cuplul.

Un curtean pe nume Otho se apropie de Chaol.

– Credeam că ea este cu tine.

– Cine? Lady Lillian?

– Deci, acesta este numele ei! Nu am mai văzut-o înainte. Este nou-sosită la curte?

– Da, spuse Chaol. Mâine va avea o discuție cu gărzile ei despre modul în care au lăsat-o pe Celaena să părăsească apartamentul. Poate până atunci va fi mai puțin tentat să îi dea cap în cap.

– Ce mai faci, căpitane Westfall? îl întrebă Otho bătându-l pe spate puțin cam prea tare. Răsuflarea lui duhnea a vin. Nu mai cinezî împreună cu noi.

– Am încetat să mai cinez cu voi în urmă cu trei ani, Otho.

– Ar trebui să te întorci, ne este dor de conversațiile cu tine. Era o minciună. Otho își dorea informații despre tânăra domnișă străină. Reputația sa cu privire la femei era bine cunoscută în castel.

Chaol îl privi pe Dorian înclinând-o pe spate pe Celaena, privi cum buzele ei se relaxau într-un zâmbet, iar ochii îi scânteiau când prințul moștenitor spunea ceva. Chiar și cu masca, Chaol putea citi fericirea pe chipul ei.

– *El* este cu ea? întrebă Otho.

– Lady Lillian își aparține ei sieși și nimănui altcuiva.

– Deci, nu este cu el?

– Nu.

Otho ridică din umeri.

– Asta este ciudat.

– De ce? Chaol simți dorința bruscă de a-l strangula.

– Pentru că arată de parcă ar fi îndrăgostit de ea, spuse el și plecă.

Privirea lui Chaol își pierdu concentrarea pentru o clipă. Apoi Celaena râse, iar Dorian continuă să o urmărească

fascinat. Prințul nu își luase nici măcar o clipă ochii de pe ea. Expresia lui Dorian era plină de... ceva. Bucurie? Uimire? Umerii îi erau drepti, spatele mândru. Arăta precum un bărbat. Precum un rege.

Era imposibil să se fi întâmplat așa ceva; și când să se fi întâmplat? Otho era un bețiv și un afemeiat. Ce știa el despre dragoste?

Dorian o învărti pe Celaena rapid și agil, iar ea vibră în brațele lui, umerii săltându-i de bucurie. Dar *ea* nu era îndrăgostită de el. Otho nu spusese asta. Nu observase niciun fel de afecțiune din partea ei. Iar Celaena nu ar fi fost niciodată atât de idioată. Dorian era idiotul. Dorian va fi cel cu inima frântă, dacă într-adevăr o iubea.

Incapabil să își mai privească prietenul, Căpitanul Gărzii părăsi încăperea.

*

Kaltain privea cu furie și agonie cum Lillian Gordaina și prințul moștenitor al Adarlanului dansau la nesfârșit. Chiar și cu o mască mult mai mare ar fi recunoscut-o pe parvenită. Și ce fel de persoană purta gri la bal? Kaltain privi în jos către propria rochie și zâmbi. Nuanțe luminoase de albastru, smarald și cafeniu delicat, rochia și masca asortată de păun costaseră aproape cât o casă. Era un cadou din partea lui Perrington, desigur, împreună cu bijuteriile care îi împodobeau gâtul și brațele. Cu siguranță nu semăna cu dezordinea monotonă de cristal purtată de cocota prefăcută.

Perrington îi mângâie brațul, iar Kaltain se întoarse către el fluturându-și genele.

– Arăți chipeș în seara asta, iubirea mea, spuse ea ajustând un lanț din aur de pe tunica lui roșie. Chipul ducelui se asortă instantaneu cu coloritul hainelor sale. Kaltain se întrebă dacă ar putea suporta repulsia de a-l săruta. Putea întotdeauna să continue să îl refuze, așa cum făcuse în ultima lună, dar când el era atât de beat...

Va trebui să se gândească la o cale de scăpare cât mai curând posibil. Dar nu se afla aproape mai mult de Dorian decât fusese înainte de sosirea toamnei și cu siguranță nu va face niciun progres cu Lillian prin preajmă.

Un abis se deschise înaintea ei. Capul îi fu străpuns de un fior scurt de durere. Acum nu mai avea alte opțiuni. Lillian trebuia eliminată.

Când ceasul bătu ora trei, iar majoritatea invitaților – inclusiv regina și Chaol – se retraseră, Celaena decise în cele din urmă că putea pleca și ea. Așa că se strecură din sală când Dorian merse să ia ceva de băut și îl găsi pe Ress așteptând-o pe coridor pentru a o escorta înapoi. Coridoarele castelului erau tăcute în timp ce se îndreptau spre apartamentul ei, luând-o prin pasajele pustii ale servitorilor pentru a evita curteni mult prea curioși în privința sa. Deși se duse la bal din motivele cu totul greșite, se distrase puțin dansând cu Dorian. Mai mult decât puțin, de fapt. Zâmbi în sinea ei, privindu-și degetele în timp ce intrară pe coridorul ce ducea spre apartament. Adrenalina gândului că Dorian o privise numai pe ea, vorbise numai cu ea, o tratase de parcă ar fi fost egala lui încă nu se stinsese. Poate că planul său nu fusese tocmai un eșec, la urma urmei.

Ress își dresе glasul, iar Celaena ridică privirea pentru a-l zări pe Dorian stând în fața ușii apartamentului ei, vorbind cu gărzile. Era imposibil să mai fi stat mult la bal dacă o întrecuse, ajungând înaintea ei acolo. Inima Celaenei o lua la galop, dar reuși să afișeze un zâmbet viclean când Dorian făcu o plecăciune. Îi deschise ușa și intrară amândoi. Ress și gărzile puteau crede orice voiau ei.

Ea își desprinse masca de pe față, aruncând-o pe masa din mijlocul foaiерului și oftă când aerul rece îi sărută pielea îmbujorată.

– Deci? Întrebă ea rezemându-se de peretele de lângă ușa ce ducea în dormitorul ei.

Dorian se apropie încet, oprindu-se la o palmă distanță de ea.

– Ai plecat fără să îți iei rămas-bun, spuse el și puse un braț pe peretele de sub capul ei. Celaena ridică privirea, studiind detaliul negru de pe mâneca ce atârna chiar deasupra părului ei.

– Sunt impresionată că ai ajuns aici atât de repede și fără o hoardă de domnițe pe urma ta. Poate că ar trebui să încerci să devii un asasin.

Dorian își scutură părul de pe față.

– Nu sunt interesat de domnișoarele de la curte, spuse el seducător și o sărută.

Gura îi era caldă, iar buzele moi. Celaena pierdu orice noțiune a timpului și spațiului când îl sărută înapoi. Dorian se trase în spate pentru o clipă, privind-o cum îi deschidea ochii, apoi o sărută din nou. Era diferit de data aceasta – intens, mustind de dorință.

Brațele Celaenei erau greoaie și ușoare în același timp, iar camera se învârtea. Celaena nu se putea opri. Îi plăcea, îi plăcea să fie sărutată de el, îi plăceau mirosul și gustul, și atingerea lui.

Brațele lui se strecurară în jurul taliei sale și o strânsură la piept, coapsele lui lipindu-se de ale ei. Ea își puse o mână pe umărul lui, degetele frământându-i mușchii sub atingerea ei. Cât de diferită era relația lor spre deosebire de prima dată când îl văzuse în Endovier!

Celaena deschise brusc ochii. Endovier. De ce îl săruta pe prințul moștenitor al Adarlanului? Degetele i se desprinsă de pe umărul lui, iar brațul îi căzu pe lângă corp.

El își desprinse gura dintr-a ei și zâmbi. Era contagios. Dorian se aplecă din nou spre ea, dar Celaena puse cu blândețe două degete peste buzele lui.

– Ar trebui să merg la culcare, zise ea. El ridică din sprâncene. Singură, adăugă ea. El îi îndepărtă degetele de pe buze. Încercă să o sărute, dar ea se strecură cu ușurință pe sub brațul lui și răsuci mânerul ușii. Deschise ușa dormitorului și se strecură iute, înainte ca el să o poată împiedica. Privi din nou spre foaier, către chipul încă zâmbitor al lui Dorian. Noapte bună! spuse ea.

Dorian se rezemă de ușă, apropiindu-și chipul de al ei.

– Noapte bună! șopti el, iar Celaena nu îl opri când o sărută din nou. El se desprinse din sărut înainte ca ea să fie pregătită pentru asta și aproape o dezechilibra când el își ridică greutatea de pe ușă. Dorian râse blând.

– Noapte bună! spuse ea din nou, căldura inundându-i obrazii. Apoi el dispăru.

Celaena alergă spre balcon și deschise ușile, îmbrățișând aerul răcoros. Își duse mâna la buze și privi stelele, simțindu-și inima crescând, crescând, crescând.

*

Dorian se întoarse în apartamentul său, inima gonindu-i de emoție. Încă putea simți amprenta buzelor ei pe ale sale, mirosul părului ei și îi putea vedea auriul ochilor pâlپând în lumina lumânărilor.

La naiba cu consecințele. Va găsi o cale de a face lucrurile să meargă; va găsi o cale de a fi cu ea. Trebuia să o facă.

Sărise de pe stâncă. Acum putea doar să aștepte plasa care să îl prindă.

*

În grădină, Căpitanul Gărzii privea către balconul tinereii, urmărind-o în timp ce valsa singură, pierdută în visurile sale. Dar Chaol știa că nu el este stăpânul gândurilor ei.

Ea se opri și privi în sus. Chiar și de la depărtare, putea vedea îmbujorarea din obraji ei. Părea tânără – nu, renăscută. Un junghi de durere îi străpunse pieptul.

Totuși, continuă să o privească până ce ea oftă și intră. Nu se deranjase nici măcar o dată să privească în jos.

CAPITOLUL 40

Celaena gemu când ceva rece și umed îi atinse obrazul, apoi o linse pe față. Deschise un ochi și zări cățelușa privind-o de sus, dând din coadă. Rezemându-se pe pernă, clipi la vederea soarelui de afară. Nu intenționase să doarmă atât de mult. Avea un test în două zile, iar ea trebuia să se antreneze. Era ultimul test înainte de duelul final – testul care decidea cine erau cei patru finaliști.

Celaena își frecă ochiul și scărpină cățelușa între urechi.

– Ai făcut pipi pe undeva și vrei să îmi spui despre asta?

– O, nu, spuse cineva când ușa dormitorului se deschise – Dorian. Am scos-o la răsărit, împreună cu ceilalți câini.

Celaena zâmbi ușor, iar el se apropie.

– Nu este cam devreme pentru o vizită?

– Devreme? El râse, așezându-se pe pat. Ea se îndepărtă de el. Este aproape unu după-amiaza! Philippa mi-a spus că ai dormit buștean toată dimineața.

Unu! Dormise atât de mult? Cum rămânea cu lecțiile cu Chaol? Își scărpină nasul și luă cățelul în brațe. Cel puțin noaptea trecută nu se întâmplase nimic; dacă ar mai fi avut loc vreun alt atac, ar fi aflat deja despre asta. Aproape că răsuflă ușurată, deși vina pentru cum acționase – cât de puțină încredere avusese în Nehemia – încă o făcea să se simtă groaznic.

– I-ai dat vreun nume? Întrebă el – natural, calm, liniștit. Se purta astfel pentru a păstra aparențele sau sărutul nu fusese atât de important pentru el?

– Nu, răspunse ea, menținându-și privirea neutră, deși își dorea să strige din pricina situației jenante. Nu mă pot gândi la nimic potrivit pentru ea.

– Ce spui de, zise el, mângâindu-și bărbia, Gold... ie? Goldie.

– Este cel mai stupid nume pe care l-am auzit vreodată.

– Te poți gândi la altul mai bun?

Celaena ridică una dintre lăbuțele pufoase ale câinelui și examinează pernutele moi. O strânse între degete.

– Fleetfoot. Era un nume perfect. De fapt, simțea că numele fusese acolo tot timpul, iar ea în sfârșit îl descoperise. Da, Fleetfoot rămâne.

– Înseamnă ceva? Întrebă Dorian, iar câinele ridică privirea spre el.

– Va însemna ceva când îți va întrece toate *rasele pure*. Celaena strânse cățelușa în brațe și o sărută pe cap. Își legănă brațele în sus și în jos, iar Fleetfoot o privi în ochi cu fruntea încrețită. Era ridicol de fină și adorabilă.

Dorian chicoti.

– Mai vedem noi, spuse el. Celaena puse câinele pe pat. Acesta se strecură rapid sub pături și dispăru.

– Ai dormit bine? o întrebă el.

– Da. Deși se pare că tu nu, dacă te-ai trezit atât de devreme.

– Ascultă, începu el, iar Celaena își dori să se arunce de la balcon. Noaptea trecută... îmi pare rău dacă am fost prea direct cu tine. Dorian făcu o pauză. Celaena, te strâmbi.

Chiar se strâmbase?

– Aa... scuze.

– Deci, te-a deranjat!

– Ce să mă deranjeze?

– Sărutul!

Gâtul i se înnodă, iar asasina își drese glasul.

– O, nu a fost mare lucru, spuse ea bătându-se cu palma în piept. Nu m-a deranjat. Dar nu mi-a displicut, dacă la asta te gândeai! Regretă imediat cuvintele.

– Deci, ți-a *plăcut*? Dorian rânji blând.

– NU! O, pleacă! Se aruncă pe perne trăgându-și păturile deasupra capului. Avea să moară de rușine.

Fleetfoot o linse pe față, iar ea se ascunse în întunericul păturii.

– Ei, haide, spuse el. După reacția ta, cineva ar crede că nu ai mai fost niciodată sărutată.

Ea aruncă păturile înapoi, iar Fleetfoot se strecură mai departe sub ele.

– Desigur că am fost sărutată, se răsti ea încercând să nu se gândească la Sam și la ceea ce împărțise cu el. Dar nu de către un prințisor arogant și cu ifose!

Dorian își plecă privirea.

– Prințisor?

– O, taci din gură, spuse ea aruncând cu o pernă în el. Celaena se mută pe partea cealaltă a patului, se ridică și se duse spre balcon.

Îi simți privirea ațintită asupra ei, asupra spatelui și a celor trei cicatrici pe care cămașa de noapte cu decolteu adânc nu le ascundea.

– Ai de gând să rămâi aici în timp ce mă schimb?

Își întoarse privirea către el. Dorian nu o privea așa cum o făcuse cu o seară înainte. Era ceva prudent în ochii lui și ceva nespus de trist. Sângele începu să îi fiarbă în vene.

– Ei, bine?

– Cicatricile tale sunt groaznice, spuse el aproape șoptit. Ea propti o mână în șold și se îndreptă către ușa garderobei.

– Cu toții avem cicatrici, Dorian. Ale mele se întâmplă să fie mai vizibile decât ale celorlați. Stai aici dacă vrei, dar eu merg să mă îmbrac. Celaena ieși din cameră.

*

Kaltain pășea alături de ducele Perrington printre mesele nesfârșite ale serei palatului. Imensa clădire de sticlă era scaldată în umbre și lumină, iar ea își făcu vânt cu evantaiul în timp ce căldura aburindă îi mângâia chipul. Bărbatul alegea cele mai absurde locuri pentru plimbări. Kaltain era la fel de interesată de plante și flori așa cum era el de o băltoacă din mijlocul străzii.

El rupse un crin – alb ca zăpada – și i-l oferii, plecându-și ușor capul.

– Pentru tine. Ea încercă să nu tresară la vederea pielii lui aspre și a mustății portocalii. Gândul de a rămâne cu el pentru totdeauna o făcea să își dorească să smulgă plantele din rădăcină și să le arunce în zăpadă.

– Mulțumesc, spuse ea cu glasul stins.

Dar Perrington o studia îndeaproape.

– Nu pari în apele tale astăzi, Lady Kaltain.

– Nu par? Își înclină privirea în cea mai sfioasă expresie. Poate că ziua de astăzi pălește în comparație cu distracția de care am avut parte la balul de aseară.

Ducele se încruntă când îi puse o mână pe umăr și o conduse mai departe în seră.

– Nu este nevoie să te prefaci față de mine, spuse el. Te-am observat privindu-l pe prințul moștenitor.

Kaltain nu trădă nimic și ridică uimită sprâncenele, privindu-l pieziș.

– Asta am făcut?

Perrington trecu un deget grosolan peste frunzele unei ferigi. Inelul negru de pe deget pulsă, iar drept răspuns un fior de durere străpunse capul lui Kaltain.

– Și eu l-am observat. Pe fată, mai exact. Este enervantă, nu-i așa?

– Lady Lillian? Kaltain clipi de data asta, nefiind sigură dacă putea răsufila ușurată încă. Ducele nu o observase pe ea *dorindu-l* pe prinț, ci pe ea observându-i pe Dorian și Lillian dansând împreună toată noaptea.

– Așa își spune ea, murmură Perrington.

– Nu acesta este numele ei? întrebă Kaltain fără să gândească.

Ducele se întoarse către ea, cu ochii la fel de negri precum inelul.

– Doar nu crezi că acea fată este o domnișoară de rang înalt și viță nobilă?

Inima lui Kaltain se opri.

– Chiar nu este din nobilime? Atunci Perrington zâmbi, iar în cele din urmă îi povesti totul.

Când Perrington încheie povestea, Kaltain putu doar să se holbeze la el. O asasină. Lillian Gordaina era Celaena Sardothien, cel mai cunoscut asasin al lumii. Iar ea avea ghearele înfipite în inima lui Dorian. Dacă Kaltain își dorea mâna lui Dorian, atunci trebuia să fie mult, mult mai inteligentă. Să dezvăluie pur și simplu cine era Lillian cu adevărat ar putea fi de ajuns. Dar la fel de bine ar putea să nu fie suficient. Kaltain nu își putea permite să riște. Sera era tăcută, de parcă și-ar fi ținut răsufierea.

– Cum putem permite ca situația asta să continue? Cum putem permite ca prințul să se expună unui asemenea pericol? Privirea lui Perrington se transformă pentru o clipă în ceva dureros și urât, dar se întâmplă atât de repede încât ea de-abia observă din pricina migrenei tot mai copleșitoare. Avea nevoie de pipă, avea nevoie să se calmeze înainte de a face o criză.

– Nu putem, spuse Perrington.

– Dar cum îi putem opri? Îi spunem regelui?

Perrington clătină din cap, punând o mână pe mânerul sabiei sale și medită. Kaltain studie o tufă de trandafiri și își trecu unghia lungă peste un ghimpe curbat.

– Ea este pe cale de a se confrunta cu ultimii Campioni rămași într-un duel, spuse ducele încet. Iar înainte de duel, va bea un toast în cinstea Zeiței și zeilor. Nu doar corsetul ei prea strâns o lăsă fără răsufiere pe Kaltain, când ducele adăugă: Voiam să te rog pe tine să prezinți toastul – ca o reprezentare a Zeiței. Ai putea strecura ceva în paharul ei.

– Să oucid eu însăși? Să angajeze pe cineva era una, dar să o facă ea însăși...

Ducele ridică mâinile în aer.

– Nu, nu. Dar regele a fost de acord că ar trebui luate măsuri drastice, astfel ca Dorian să creadă că a fost un... accident. Dacă am putea să îi dăm o doză de omag, nu fatală, dar suficientă încât să o facă să își piardă controlul, i-am oferi lui Cain avantajul de care are nevoie.

– Cain nu o poate ucide singur? Accidente se întâmplă tot timpul în dueluri. Un fior intens și ascuțit de durere îi străpunse capul și îi răsună în întreg corpul. Poate că ar fi mai ușor dacă ar droga-o...

– Cain crede că poate, dar mie nu îmi place să îmi asum riscuri. Perrington îi cuprinse mâinile într-ale sale. Nu vrei să îl ajuți pe Dorian? De îndată ce va fi liber din strânsoarea ei...

„Va fi al meu. Va fi al meu, așa cum trebuie să fie.“

Dar să ucidă pentru asta... „Va fi al meu.“

– Atunci îl vom putea aduce pe calea cea bună, nu-i așa? Perrington încheie complotul cu un zâmbet larg care îi făcu instinctele să o îndemne la fugă fără să privească înapoi.

Dar tot ce vedea în mintea ei erau un tron și o coroană. Și prințul stând lângă ea.

– Spune-mi ce trebuie să fac, zise Kaltain.

CAPITOLUL 41

Ceasul bătu ora zece, iar Celaena, așezată la măsuța din dormitorul ei, ridică privirea din carte. Ar fi trebuit să doarmă până acum sau măcar să încerce să adoarmă. Fleetfoot, moțâind în poală, căscă larg. Celaena o mângâie între urechi și trecu o mână peste pagina cărții. Semnele Wyrđ se holbau la ea, curbele și unghiurile lor complexe vorbind o limbă pe care ea încă nu începuse să o descifreze. Cât timp îi luase Nehemiei să le învețe? Și, se întrebă ea, cum era în stare puterea lor să funcționeze încă din moment ce magia însăși era dispărută?

Nu o văzuse pe Nehemia de la balul din noaptea trecută, nu îndrăznise să o abordeze sau să îi spună lui Chaol ceea ce aflase. Nehemia nu fusese cinstită cu privire la talentele ei lingvistice și la cât de multe știa despre semnele Wyrđ, dar putea avea o mulțime de motive pentru asta. Celaena greșise când mersese la bal, greșise când crezuse că Nehemia era în stare de asemenea lucruri monstruoase. Nehemia era dintre cei buni. Nu ar fi vânat-o pe Celaena, nu când fuseseră prietene. *Fuseseră* prietene. Celaena înghiți în sec și întoarse pagina. Inima i se opri.

Acolo, privind-o, erau simbolurile pe care le văzuse lângă cadavre. Iar pe margine, scris de cineva în urmă cu câteva

secole, era explicația: *Pentru sacrificii către riderac: folosind sângele victimei, marcați zona din jurul ei corespunzător. Odată ce creatura a fost invocată, aceste semne ghidează schimbul: pentru carnea sacrificiului, bestia îți va garanta puterea victimei.*

Celaena făcu eforturi pentru a-și stăpâni mâinile tremurând în timp ce răsfoi mai departe, căutând ceva despre semnele de sub patul său. Când cartea nu îi oferi nicio informație, se întoarse la vraja de invocare. Un riderac – acesta era numele bestiei? Ce era? De unde era invocată dacă nu era...

Porțile Wyrdului. Celaena își frecă ochii. Cineva chiar folosea semnele Wyrd pentru a deschide un portal și a invoca această creatură. Era imposibil, întrucât magia dispăruse, dar textele spuneau că semnele Wyrd existau în afara magiei. Dacă puterea lor încă funcționa? Dar... dar Nehemia? Cum putea prietena ei să facă un asemenea lucru? De ce avea ea nevoie de puterea Campionilor? Și cum putea ține totul atât de bine ascuns?

Și totuși Nehemia putea fi cu ușurință o actriță vicleană. Și poate că Celaena își dorise un prieten, își dorise pe cineva la fel de diferit și de străin locului ca ea. Poate că fusese prea disperată și nu văzuse nimic altceva în afară de ceea ce voia să vadă. Celaena trase adânc aer în piept. Nehemia iubea Eyllwe – asta era cu siguranță adevărat –, iar Celaena știa că Nehemia ar fi în stare de orice pentru protejarea poporului ei. Doar dacă...

Sângele îi îngheță în vine. Doar dacă Nehemia se afla aici pentru a declanșa ceva mult mai mare, doar dacă nu voia să

se asigure că regele nu cruța deloc Eyllwe. Doar dacă nu dorea ceea ce puțini aveau curajul să rostească: *rebeliune*. Și nu rebeliune așa cum se întâmpla acum, cu grupuri de rebeli ascunzându-se în sălbăticie, ci rebeliune în sensul de război, în care regate întregi să se răscoale împotriva Adarlanului, așa cum ar fi trebuit să se întâmple de la bun început.

Dar de ce să-i ucidă pe Campioni? De ce să nu țintească spre regalitate? Balul ar fi fost perfect pentru asta. De ce să folosească semnele Wyrd? Văzuse apartamentul Nehemie; nu era niciun semn al vreunei bestii stând la pândă prin colțuri și nicăieri în castel unde ar fi putut...

Ochii Celaenei se ridicară din carte. Blocată de imensa comodă cu sertare, tapiseria încă se legăna într-o briză fantomatică. Nicăieri în castel nu puteai invoca sau ascunde o asemenea creatură, cu excepția camerelor și coridoarelor nesfârșite de sub el.

– Nu, spuse ea ridicându-se atât de repede încât Fleetfoot apucă doar să sară din calea ei când scaunul se răsturnă. Nu, nu era adevărat. Pentru că era Nehemia. Pentru că... pentru că...

Celaena găfâi împingând dulapul într-o parte, trăgând tapiseria de lângă perete. La fel cum se întâmplase în urmă cu două luni, o briză umedă se strecură printre crăpături, dar nu mirosea deloc a trandafiri. Toate crimele se întâmplaseră cu două zile înainte de test. Asta însemna că în acea seară sau a doua zi, ceva urma să se întâmple. Rideracul, orice ar fi fost el, urma să atace din nou. Iar cu semnele pe care le găsisese desenate sub patul său... în niciun caz Celaena nu avea de gând să aștepte ca el să își facă apariția.

După ce o izgoni pe Fleetfoot din dormitor, Celaena acoperi intrarea pasajului cu tapiseria, puse o carte în prag pentru a evita să rămână închisă în subteran și își dori doar să fi avut o armă adevărată în afară de sfeșnicul din mână și cuțitul improvizat din buzunar.

Pentru că, dacă Nehemia o mințise în felul acesta și dacă Nehemia era cea care îi ucidea pe Campioni, atunci Celaena trebuia să se convingă cu ochii ei. Atunci măcar o putea ucide cu mâinile goale.

*

Coborî și coborî, răsuflarea ei încălzind aerul înghețat. Susurul unei ape răsună de undeva, iar Celaena privi cu nerăbdare arcada din mijloc pe măsură ce se apropia de răscrucea de drumuri. Nici nu îi mai trecea prin cap să evadeze. Care era rostul când era atât de aproape de victorie? Dacă va pierde, se va strecura aici înainte de le oferi ocazia să o trimită înapoi în Endovier.

Celaena studie pasajele din stânga și din dreapta. Cel din stânga ducea într-un punct mort. Dar cel din dreapta... acela era coridorul pe care îl urmase către mormântul Elenei. Acolo zărise numeroase alte pasaje ducând către locuri necunoscute.

Păși mai aproape de arcadă și încremeni când văzu urme de pași care coborau în întunericul umed. Praful vechi de secole fusese deranjat. Urmele de pași urcau și coborau.

Nehemia și creatura sa probabil că se strecuraseră acolo jos, cu câteva etaje sub toți ceilalți. Nu murise Verin chiar după ce o tachinase pe ea în fața Nehemiei? Celaena strânse mai tare sfeșnicul și scoase cuțitul improvizat din buzunar.

Pas cu pas, începu să coboare. În curând nu mai putea zări vârful scărilor, iar capătul lor nu se apropia deloc. Dar apoi șoapte umplură coridorul, târându-se pe pereți. Își încetini pașii și își acoperi lumânarea pe măsură ce se apropia. Nu era pălăvrăgeala comună a servitorilor, ci mai degrabă cineva vorbind repede, aproape fredonând.

Nu Nehemia. Un bărbat.

Capătul scărilor se zări dedesubt, sfârșindu-se într-o cameră la stânga. O lumină verzuie licărea dintr-acolo pe piatra treptelor, care își continuau coborârea dincolo de camera stranie, în întuneric. Părul de pe mâini i se zburli când glasul deveni mai clar. Nu vorbea nicio limbă pe care o putea recunoaște; era guturală și aspră și îi zgâria urechile, de parcă ar fi supt toată căldura din oasele ei. Bărbatul găfâia în timp ce vorbea, ca și cum cuvintele i-ar fi ars gâtul, iar în cele din urmă tânji după aer.

Tăcerea căzu. Punând jos lumânarea, Celaena se strecură mai aproape de intrarea încăperii și aruncă o privire înapoi. Ușa de stejar era deschisă, o cheie uriașă zăcând în lacătul ruginit. Iar în cămăruță, îngenunchind înaintea unui întuneric atât de negru încât părea pornit să devoreze lumea, era Cain.

CAPITOLUL 42

Cain.

Persoana care devenise mai puternică și mai bună pe măsură ce competiția avansase. Celaena crezuse că asta se datora antrenamentului său, dar... era datorită semnelor Wyrđ și invocării bestiei pentru a fura puterea Campionilor uciși.

Își trecu o mână pe podeaua dinaintea întunericului, iar o lumină verzuie izvorî în locul pe unde trecuseră degetele lui înainte de a fi atrasă într-un vid. Una din mâinile sale sângera.

Celaena nu îndrăzni să respire când ceva se agită în întuneric. Urmă scrijelitul unei gheare în piatră și un sâsâit asemenea unei flăcări stinse. Iar apoi, pășind către Cain în genunchii care se flexau în direcția greșită – asemenea picioarelor din spate ale unui animal –, apărură rideracul.

Era ceva coborât din coșmarurile zeilor antici. Pielea cenușie și fără blană îi era întinsă pe capul hidos, gura fiind căscată, înarmată cu colți negri.

Colți care îi sfâșiaseră pe Verin și Xavier și le mâncaseră organele interne; colți care se hrăniseră cu creierele lor. Corpul lui vag uman se așeză pe partea din dos și își întinse brațele lungi din față peste podeaua de piatră. Piatra tremură sub ghearele sale. Cain își înălță capul și se ridică încet în

timp ce creatura îngenunche înaintea lui și își plecă ochii negri. Supunere.

Celaena își dădu seama că tremura de-abia când se retrase cu un pas pentru a alerga cât mai repede și mai departe posibil. Elena avusese dreptate: era ceva diabolic, pur și simplu. Amuleta pulsă la gâtul ei, de parcă ar fi îndemnat-o să fugă. Cu gura uscată, sângele clocotindu-i în vene, păși înapoi.

Cain se întoarse pentru a o privi, iar capul rideracului țâșni în sus, nările sale adulmecând. Ea încremeni, dar un vânt puternic o împinse de la spate, făcând-o să intre în încăpere.

– Nu era rândul tău astă-seară, spuse Cain, dar ochii Celaenei rămaseră ațintiți asupra bestiei, care începu să găfâie. Însă această ocazie este mult prea bună pentru a o irosi.

– Cain, fu tot ceea ce putu ea spune. Ochii rideracului... nu văzuse niciodată ceva asemenea lor. Nu citi nimic în ei în afară de foame, foame nesfârșită și străveche. Creatura nu era din lumea asta. Semnele Wyrđ funcționau. Porțile erau reale. Scoase cuțitul improvizat din buzunar. Era groaznic de mic; cum puteau agrafele de păr să străpungă o asemenea creatură?

Cain se mișcă atât de repede încât Celaena avu timp doar să clipească atunci când el ajunsese deja în spatele ei, cuțitul fiind acum în mâna lui. Nimeni – nimeni uman – nu se putea mișca atât de repede; era ca și cum Cain nu ar fi fost nimic mai mult decât umbre și vânt.

– Păcat, șopti Cain din pragul ușii, vărând cuțitul ei în buzunar. Celaena privi către creatură, apoi către el și înapoi. Nu voi apuca să aflu cum ai ajuns aici în primul rând. Degetele lui cuprinseseră mânerul ușii. Nu că mi-ar păsa. Rămas-bun, Celaena! Ușa se închise.

Lumina verzuie încă licărea dinspre semnele de pe podea – semne pe care Cain le trasase cu propriu sânge – iluminând creatura care se holba la ea cu acei ochi înfometati.

– Cain, șopti ea, pășind cu spatele către ușă și încercând mânerul. Îl răsuci și trase de el. Era încuiată. În camera asta nu mai era nimic altceva în afară de piatră și praf. Cum îl lăsase să o dezarmeze atât de ușor? *Cain*. Ușa nu se clinti. *Cain!* strigă ea și lovi ușa cu pumnul, dureros de tare.

Rideracul pășea înainte și înapoi pe cele patru picioare lungi, ca de păianjen, adulmecând-o, iar Celaena se opri. De ce nu o atacase instantaneu? O adulmecă din nou și scrijeli podeaua cu o gheară, atât de adânc încât scoase o bucată de piatră din ea.

O voia vie. Cain îl imobilizase pe Verin în timp ce invocase creatura; îi plăcea ca sângele să fie fierbinte. Așa că bestia căuta cea mai ușoară modalitate de a o imobiliza și apoi...

Celaena nu putea respira. Nu, nu astfel. Nu în camera asta, unde nimeni nu o putea găsi, unde Chaol nu ar ști niciodată de ce dispăruse și ar blestema-o pentru totdeauna din pricina asta, unde nu va avea niciodată ocazia de a-i spune Nehemiei că se înșelase. Iar Elena... Elena îi spusese că cineva o voia în mormânt, pentru a vedea... pentru a vedea ce?

Apoi știu.

Răspunsul zăcea în dreapta ei – pasajul din dreapta, pasajul care ducea la criptă, câteva etaje mai jos.

Creatura se așeză din nou pe picioarele din spate, pregătită să sară, iar în acel moment Celaenei îi trecu prin cap cel mai nesăbuit și mai curajos plan pe care îl gândise vreodată. Își lăsă mantia să cadă pe podea.

Cu un răget care zgudui castelul, rideracul se repezi către mantie.

Celaena rămase înaintea ușii, privind cum bestia galopa spre ea, scânteii zburând din ghearele sale la contactul cu podeaua. La zece pași distanță, creatura sări direct la picioarele Celaenei.

Dar Celaena alerga deja, alerga direct către acei colți negri, neîndurători. Rideracul făcu un salt către ea, iar Celaena plonjă peste bestia furioasă. O bubuitură asurzitoare răsună în întreaga încăpere când rideracul spulberă ușa din lemn. Ea își putea doar imagina ce s-ar fi ales de picioarele sale. Nu avea timp de gândire. Ateriză și se răsuci, îndreptându-se către locul unde creatura se prăbușise peste ușă și acum încerca să se scuture de rămășițele de lemn.

Celaena goni afară din încăpere și o luă la stânga, zburând pe scări în jos. Se concentrează asupra picioarelor, îndreptându-se către etajul de dedesubt, luminat de lumina lunii ce se strecura afară din criptă.

Celaena ajunse la capătul scărilor, alergă spre ușa mormântului și se rugă zeilor ale căror nume le uitase, dar spera că ei nu o uitaseră pe ea.

„Cineva a vrut ca eu să vin aici de Samhuinn. Cineva știa că asta avea să se întâmple. Elena a vrut ca eu să văd asta, pentru ca eu să pot supraviețui.“

Creatura ajunse la capătul scărilor și o urmări, venind atât de aproape încât îi putea simți duhoarea respirației. Ușa mormântului era larg deschisă. Ca și cum cineva ar fi așteptat...

„Te rog... te rog...“

Prinzându-se de canatul ușii, Celaena se trase în mormânt. Câștigă timp prețios când rideracul rată ușa criptei. Dură doar un moment să se redreseze, spulberând o bucată din ușă intrând.

Ropotul pașilor ei răsună prin mormânt printre sarcofage repezindu-se spre Damaris, sabia regelui de demult.

Rezemată de perete, lama strălucea în lumina lunii – metalul încă sclipind după o mie de ani.

Creatura mârâi, iar Celaena îi auzi răsuflarea și scrâșnetul ghearelor în piatră în momentul în care plonjă către ea. Celaena se întinse după sabie, mâna dreaptă cuprinzând mânerul rece, și se întoarse.

Avu timp doar să îi vadă ochii și un petic de piele înaintea de a străpunge chipul creaturii cu Damaris.

Durerea îi înjunghie brațul când se izbiră de perete căzând pe podea, împrăștiind comoara. Sânge negru ce mirosea a deșeuri o împrășcă.

Celaena nu se mișcă, nu cât timp privi în ochii aceia negri, aflați la câțiva centimetri de ai săi, nu când își văzu mâna dreaptă prinsă între dinții negri ai fiarei, sângele ei deja prelingându-se pe botul rideracului. Ea gâfâi doar, strângând în continuare mâna stângă pe mânerul sabiei, chiar și după ce acei ochi înfometati deveniră goi, iar trupul se prăvăli peste al ei.

De-abia când amuleta pulsă din nou, Celaena clipi. Apoi totul deveni o serie de pași, un dans pe care trebuia să îl execute perfect, astfel s-ar fi putut prăbuși chiar acolo, în acel mormânt, și nu s-ar mai fi ridicat niciodată.

Mai întâi își smulse mâna dintre colții bestiei. O ardea fără milă. Rănila îi încercuiau degetul mare, iar Celaena se ridică în picioare după ce împinse rideracul de deasupra sa. Era surprinzător de ușor – de parcă oasele sale ar fi fost goale sau ca și cum pe interior ar fi fost în întregime gol. Deși lumea se încețoșa, o smulse pe Damaris din craniul creaturii.

Se folosi de cămașă pentru a curăța sabia lui Gavin și o așeză, unde îi era locul. De aceea o aduseseră regii în mormânt de Samhuinn, nu-i așa? Pentru a putea vedea sabia Damaris și pentru a-i oferi o cale de a se salva?

Lăsa creatura în mijlocul mormanului de bijuterii în care aterizase.

Totuși, Celaena se opri lângă sarcofagul Elenei și privi chipul frumos sculptat în piatră.

– Mulțumesc, spuse ea cu recunoștință. Vederea încețoșându-i-se, părăsi mormântul și urcă scările clătinându-se, strângându-și mâna însângărată la piept.

Când în cele din urmă, ajunsese în siguranța apartamentului său, Celaena se îndreptă către ușa dormitorului și se rezemă de ea, gâfâind, apoi o descuie. Rana nu i se uscaseră, iar sângele încă i se prelingea pe încheietură. Ascultă cum începe să picure pe podea. Ar trebui să meargă la baie și să își curețe rana. Palma îi era rece precum gheața. Ar trebui...

Picioarele îi cedară, iar Celaena se prăbuși. Pleoapele îi deveniră grele, astfel că închise ochii. De ce inima îi bătea atât de încet?

Deschise ochii pentru a-și privi mâna. Vederea îi era încețoșată și tot ce putu descifra era un dezastru în nuanțe de roz și roșu. Gheața din palmă îi urcă în braț și coborî în picioare.

Auzi un bubuit asurzitor. Un poc-poc-poc, urmat de un plânset. Printre gene putea vedea lumina din cameră întunecându-se.

Auzi un strigăt – de femeie – și mâini calde îi cuprinseseră chipul. Îi era atât de frig. Cineva lăsase fereastra deschisă?

– Lillian! era Nehemia. O scutură de umeri. Lillian! Ce ți s-a întâmplat?

Celaena își amintea prea puțin din momentele care urmau. Brațe puternice o ridicară de pe podea și o duseră grăbite în camera de baie. Nehemia se chinui să o urce pe Celaena în cadă, unde o dezbracă de haine. Mâna Celaenei ardea la atingerea apei, iar ea se smuci, dar prințesa o ținu cu fermitate, rostind cuvinte într-o limbă pe care asasina nu o înțelegea. Lumina din încăpere pâlpâi, iar pielea îi fu cuprinsă de furnicături. Celaena își zări brațele acoperite cu semne turcoaz sclipitoare – semne Wyrđ. Nehemia o ținu în apă, legănând-o înainte și-napoi.

Întunericul o înghiți.

CAPITOLUL 43

Celaena deschise ochii.

Îi era cald, iar lumina din cameră era aurie. Putea simți mirosul florilor de lotus și de nucșoară. Scoase un sunet plâpând și clipi, încercând să se ridice din pat. Ce se întâmplase? Își putea aminti doar că urcase scările, apoi ascunsese ușa secretă în spatele tapiseriei...

Celaena tresări și își apucă tunica, căscând ochii în timp ce descoperi că, într-un fel, se transformase într-o cămașă de noapte, apoi își privi uimită mâna, ridicând-o. Era vindecată, complet vindecată. Singurele urme ale rănii erau o cicatrice sub formă de semilună între degetul ei mare și arătător și mici urme de mușcături din pricina dinților rideracului. Trecu un deget peste fiecare cicatrice albă, urmându-le curbele, apoi își încheștă degetele pentru a se asigura că niciun nerv nu îi fusese afectat.

Cum era posibil? Ca prin magie cineva o vindecase. Se ridică și observă că nu era singură.

Nehemia stătea în fotoliul de lângă pat, privind-o. Nici urmă de zâmbet pe buzele sale, iar Celaena se foi în timp ce zări neîncrederea din ochii tinerei prințese. Fleetfoot stătea întinsă la picioarele ei.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Celaena.

– Asta așteptam și eu să te întreb, spuse prințesa în Eyllwe. Gesticulă către ea. Dacă nu te-aș fi găsit, ai fi murit în câteva minute din pricina acelei mușcăături.

Chiar și sângele care se scursese pe podea fusese curățat.

– Mulțumesc, spuse ea, apoi tresări în timp ce privi cerul întunecat dincolo de fereastră. Ce zi este? Dacă prin absurd trecuseră două zile și ratase ultimul test...

– Au trecut doar trei ore.

Umerii Celaenei căzură. Nu îl ratase. Încă mai avea ziua următoare la dispoziție pentru antrenament, iar testul o zi după.

– Nu înțeleg. Cum de...

– Asta nu este important, o întrerupse Nehemia. Vreau să știi de unde ai căpătat mușcătura aia? Era sânge doar în dormitorul tău, nicio urmă pe hol sau oriunde în altă parte.

Celaena își încleștă și descleștă mâna dreaptă, privind cicatricile întinzându-se și contractându-se. Fusese atât de aproape de moarte. O privi pe prințesă, apoi își privi din nou mâna. Oricare ar fi fost implicarea Nehemiei, nu era complicea lui Cain.

– Eu nu sunt cine pretind că sunt, spuse ea încet, incapabilă să își privească prietena în ochi. Lillian Gordaina nu există. Nehemia nu spuse nimic. Celaena se forță să o privească în ochi. Nehemia o salvase; cum îndrăznise să creadă că Nehemia putea fi cea care controla bestia? Îi datora măcar adevărul prietenei sale. Numele meu este Celaena Sardothien, continuă ea.

Nehemia rămase cu gura căscată. Încet, clătină din cap.

- Dar te-au trimis în Endovier. Se presupune că trebuia să fii în Endovier cu... ochii Nehemiei se măriră. Vorbești dialectul Eyllwe al țăranilor... al celor care sunt sclavi în Endovier. Așa ai învățat-o. Respirația Celaenei deveni puțin greoaie. Buzele Nehemiei tresăriră. Ai fost... ai fost în Endovier? Endovier este un lagăr al morții. Dar... de ce nu mi-ai spus? Nu ai încredere în mine?

- Desigur că am, spuse Celaena. Mai ales că dovedise dincolo de orice îndoială că nu avea nicio legătură cu acele crime. Mi-a fost ordonat de către rege să nu scot un cuvânt despre asta.

- Un cuvânt despre ce? spuse Nehemia cu duritate, reprimându-și lacrimile. *Regele* știe că ești aici? El îți dă ordine?

- Sunt aici pentru amuzamentul său. Celaena se ridică mai sus pe pernă. Sunt aici pentru că organizează o competiție pentru a-și alege Campionul. Iar după ce câștig - dacă voi câștiga -, urmează să lucrez pentru rege timp de patru ani ca lacheu și asasin. Iar apoi voi fi eliberată, iar numele îmi va fi curat.

Nehemia o privea pur și simplu, blestemând-o cu o privire goală.

- Crezi că eu vreau să fiu aici? strigă Celaena, deși îi făcu inima să tresară. Era fie castelul, fie Endovierul! Nicio alegere! Își puse mâinile pe piept. Înainte de a începe să îmi ții predici despre moralitatea mea sau înainte de a fugi și a te ascunde în spatele gărzilor tale, să știi doar că nu trece o clipă fără să mă întreb cum va fi să ucid pentru el - bărbatul care a distrus tot ce am iubit vreodată!

Nu putea respira suficient de repede, nu în timp ce ușa din mintea ei continua să se deschidă și să se închidă, iar imaginile pe care Celaena se forțase să le uite i se perindau înaintea ochilor. Îi închise, dorindu-și întuneric. Nehemia rămase tăcută. Feetfoot scheună. În tăcere, oameni, locuri, cuvinte răsunară în mintea sa.

Apoi, pași. Pașii o aduseră înapoi. Salteaua gemu și oftă în timp ce Nehemia se așează. O a doua greutate, mai ușoară, o urmă – Fleetfoot.

Nehemia luă mâna Celaenei în mâna sa caldă și uscată. Celaena deschise ochii, dar privi peretele din partea opusă a camerei.

Nehemia îi strânse mâna.

– Tu ești prietena mea dragă, Celaena. M-a durut – mai mult decât am crezut că va dura – atunci când lucrurile s-au răcit între noi. Să te văd privindu-mă cu atâta neîncredere în ochi. Și nu vreau să te mai văd niciodată privindu-mă astfel. Așa că vreau să îți dau ție ceea ce le-am dat doar câtorva oameni înainte. Ochii ei negri sclipiră. Numele nu sunt importante. Ceea ce este în interiorul tău contează. Știu prin ce ai trecut în Endovier. Știu ce îndură acolo oamenii mei, zi după zi. Dar tu nu le-ai permis minelor să te împietrească; nu le-ai permis să îți întunece sufletul.

Prințesa îi trase un semn pe mână, degetele sale apăsând pe piele.

– Porți multe nume, iar eu te voi numi ca atare. Mâna i se ridică spre fruntea Celaenei și desenă un semn invizibil. Te numesc Elentya. Sărută fruntea asasinei. Îți ofer acest nume pentru a-l folosi cu onoare, pentru a-l folosi când celelalte

nume devin prea grele. Te numesc Elentya, „Spirit Ce Nu A Putut Fi Învins“.

Celaena fu ținută în loc. Putea simți numele căzând asupra ei asemenea unui vâl sclipitor. Aceasta era dragoste necondiționată. Prieteni asemenea Nehemiei nu existau. De ce fusese ea atât de norocoasă încât să găsească unul?

– Haide, spuse vioaie Nehemia. Povestește-mi cum ai devenit Asasinul Adarlanului și cum, mai exact, ai sfârșit prin a ajunge în acest castel – și care sunt detaliile acestei competiții absurde. Celaena zâmbi ușor în timp ce Fleetfoot își legăna coada și linse brațul Nehemiei.

Îi salvase viața – cumva. Răspunsuri pentru asta vor veni mai târziu. Așa că Celaena vorbi.

*

În dimineața următoare, Celaena pășea alături de Chaol, privirea căzându-i pe podeaua de marmură a coridorului. Soarele radia din zăpada din grădină, făcând lumina din hol aproape orbitoare. Îi povestise Nehemiei aproape totul. Erau câteva lucruri pe care nu le-ar fi spus nimănui niciodată și nu îl menționase nici pe Cain sau creatura. Nehemia nu o întrebase ce o mușcase de mână, dar rămăsese cu ea, se ghemuise în pat sporovăind și vorbind întreaga noapte. Celaena, nefiind sigură dacă va mai putea dormi acum că știa ce putea face Cain, fusese recunoscătoare pentru compania prietesei. Își strânse mai tare pelerina în jurul corpului. Dimineața era nefiresc de friguroasă.

– Ești tăcută astăzi. Chaol își menținu privirea înainte. Tu și Dorian v-ați certat?

Dorian. Trecuse pe la apartamentul ei noaptea trecută, dar Nehemia îl alungase înainte de a apuca să intre în dormitor.

– Nu. Nu l-am văzut de ieri-dimineață.

După întâmplările nopții trecute, ieri-dimineață părea să fi fost acum o săptămână.

– Ți-a plăcut să dansezi cu el la bal?

Oare cuvintele lui erau puțin aspre? Celaena se întoarce către el la o cotitură, îndreptându-se către o cameră privată de antrenament.

– Ai plecat destul de devreme. Aș fi crezut că ai fi vrut să mă supraveghezi întreaga noapte.

– Nu mai ai nevoie de mine să te supraveghez.

– Nu am avut nevoie de tine nici la început.

El ridică din umeri.

– Acum știi că nu pleci nicăieri.

Afară un vânt urlător spulberă o rafală de zăpadă, trimițând un val sclipitor în aer.

– Aș putea pleca înapoi în Endovier.

– Nu vei pleca.

– De unde știi asta?

– Pur și simplu știi.

– Da, asta îmi dă multă încredere.

El chicoti, înaintând către ringul de scrimă.

– Sunt surprins că animalul tău nu a alergat după tine, după cum scâncea.

– Dacă ai avea un animal de companie, nu ai râde de mine.

– Nu am avut niciodată unul; nu mi-am dorit niciodată unul.

– Asta este probabil o binecuvântare pentru orice câine ar fi ajuns să fie companionul tău.

El o împuse cu cotul. Ea rânji și îl înghionti înapoi. Își dorea să îi poată spune despre Cain. Își dorise să îi spună din prima clipă când îl văzuse înaintea ușii sale în acea dimineață. Își dorea să îi spună totul.

Dar el nu putea afla. Pentru că ea, își dăduse seama noaptea trecută, dacă îi spunea despre Cain și despre creatura pe care o eliberase, atunci va cere să vadă cadavrul creaturii. Iar asta însemna să îl ducă în pasajul secret. În timp ce avea suficientă încredere în ea încât să o lase singură cu Dorian, să știe că ea avea acces la o rută de scăpare nepăzită era un test la care încă nu era pregătită să îl supună pe Chaol.

„Pe lângă asta, am omorât-o. S-a terminat. Răul misterios al Elenei fusese distrus. Acum îl voi învinge pe Cain în duel și nimeni nu trebuie să afle nimic.“

Chaol se opri înaintea ușii nemarcate a sălii lor de antrenament și se întoarse pentru a o confrunta.

– Te voi întreba asta o singură dată, apoi nu te voi mai întreba, spuse el privind-o atât de intens încât Celaena își mută greutatea de pe un picior pe altul. Știi în ce te bagi cu Dorian?

Celaena râse stingher.

– Îmi dai sfaturi romantice? Și este pentru binele meu sau al lui Dorian?

– Al amândurora.

– Nu mi-am dat seama că îți păsa atât de mult de mine încât să te deranjezi. Sau chiar să observi.

Făcând cinste reputației sale, Chaol nu mușcă momeala. În schimb, descuie ușa.

– Doar amintește-ți să îți folosești creierul, bine? spuse el peste umăr și intră în sală.

*

O oră mai târziu, transpirând și încă găfâind din pricina antrenamentului de scrimă, Celaena își șterse fruntea cu mâneca în timp ce se îndreptau înapoi spre apartamentul său.

– Zilele trecute te-am văzut citind *Elric și Emide*, spuse el. Credeam că urăști poezia.

– Este diferită. Celaena își legănă brațele. Poezia epică nu este plictisitoare sau pretențioasă.

– Serious? un zâmbet strâmb apăru pe buzele lui Chaol. Un poem despre bătălii și dragoste fără limite nu este pretențios? Ea îl lovi jucăușă cu pumnul în umăr, iar el râse. Plăcut surprinsă și încântată de râsul său, Celaena chicoti. Dar după colț, coridorul se umplu de gârzi și îl zări.

Regele Adarlanului.

CAPITOLUL 44

Regele. Inima Celaenei scânci și se ascunse în fundul pieptului. Fiecare dintre micile cicatrici de pe mâna sa pulsă. El înaintă către ei, silueta sa monstruoasă umplând coridorul mult prea îngust, iar ochii li se întâlniră. Ea îngheță și clocoti în același timp. Chaol se opri și făcu o plecăciune joasă.

Încet, nedorindu-și încă să atârne de ștreang, Celaena făcu și ea o plecăciune. El o privi cu ochi de oțel. Părul de pe brațe i se ridică. Îl putea simți studiind-o, căutând ceva în interiorul ei. El știa că ceva nu era în regulă, că ceva se schimbase în castelul său – ceva ce avea legătură cu ea. Celaena și Chaol făcură reverența și pășiră în lateral.

Regele întoarse capul pentru a o studia plecând pe lângă ei. Oare putea vedea dincolo de pielea și carnea ei? Știa că monstrul de Cain avea abilitatea de a deschide portaluri, portaluri reale către alte lumi? Știa că, deși interzisese magia, semnele Wyrđ încă aveau o putere proprie? Putere pe care regele o putea folosi dacă ar învăța să invoce demoni precum rideracul...

Era o întunecime în ochii lui care se simțea rece și străină, asemenea spațiilor dintre stele. Putea un singur om distruge o lume întregă? Ambiția lui era atât de obsesivă? Celaena

putea auzi zarva războiului. Regele își luă privirea de pe figura ei și se îndepărtă.

Era ceva periculos în legătură cu el. Asemenea unui aer de moarte pe care îl simțise când stătuse înaintea aceluia vid întunecat invocat de către Cain. Era duhoarea unei alte lumi, o lume moartă. Care era scopul Elenei în a-i cere să se apropie de el?

Celaena reuși pas cu pas să se îndepărteze de rege. Ochii ei erau distanți și absenți și deși nu privi către Chaol, îl simți studiindu-i chipul. Din fericire, căpitanul nu scoase niciun cuvânt. Era bine să aibă pe cineva care înțelegea.

De asemenea, Chaol nu spuse nimic când ea veni mai aproape de el pentru restul plimbării.

*

Chaol se plimba prin camera lui, timpul său cu Celaena încheindu-se până la antrenamentul ei cu ceilalți Campioni în acea după-amiază. După prânz, el se întorsese în apartamentul său pentru a citi raportul care detalia călătoria regelui. Iar în ultimele zece minute citise documentul de trei ori. Mototoli hârtia în pumn. De ce sosise regele singur? Și, mai important, cum muriseră toți cei din escorta sa de călătorie? Regele menționase Munții Colț Alb, dar... De ce erau toți morți?

Regele făcuse o aluzie vagă la un incident conform căruia rebelii le otrăviseră rezervele de mâncare, dar detaliile erau suficient de misterioase încât să sugereze că adevărul era îngropat în altă parte. Poate că nu explicase în detaliu ce se petrecuse pentru că i-ar supăra pe supușii săi. Dar Chaol era Căpitanul Gărzii sale. Dacă regele nu avea încredere în el...

Ceasul bătu ora, iar umerii lui Chaol se relaxară. Biata Celaena. Oare ea știa că arătase ca un animal speriat când apăruse regele? Aproape că își dorise să o mângâie pe spate. Iar efectul pe care regele îl avusese asupra ei durase mult timp după întâlnirea lor de pe coridor; fusese distantă în timpul prânzului.

Acum era incredibilă; atât de rapidă încât el însuși avea dificultăți în a ține pasul cu ea. Putea escalada un zid cu ușurință și o demonstrase cățărându-se până în balconul dormitorului ei cu mâinile goale. Îl irita, mai ales când își amintea că ea avea doar optsprezece ani. Chaol se întrebă dacă așa fusese ea înainte de Endovier. Nu ezita niciodată când se duceau, dar părea să se scufunde undeva departe în sinea ei, într-un loc calm și răcoros, dar furios și fierbinte. Putea ucide pe oricine, inclusiv pe Cain, în câteva secunde.

Dar, dacă devenea Campion, o puteau lăsa încă o dată în libertate prin Erilea? Îi devenise dragă, dar Chaol nu știa dacă ar mai putea dormi noaptea știind că îl reantrenase și eliberase pe cel mai temut asasin al lumii. Dacă învingea totuși ea ar rămâne la castel timp de patru ani.

Oare ce crezuse regele când îi văzuse împreună, râzând? Cu siguranță, nu acesta fusese motivul său pentru a-i ascunde ce se întâmplase cu oamenii din escortă. Nu, regele nu s-ar deranja să bage de seamă astfel de lucruri, în special dacă Celaena avea să fie în curând Campionul său.

*

Chaol își frecă umărul. Ea păruse atât de mică atunci când îl văzuse pe rege.

Încă de când se întorsese din călătorie, regele nu păruse diferit și se purta cu Chaol la fel de grosolan ca întotdeauna. Dar dispariția sa bruscă, apoi reîntoarcerea fără niciun singur suflet... Se întâmpla ceva, iar regele făcuse această călătorie pentru a pune lucrurile în mișcare. Celaena o știa cumva și ea.

Căpitanul Gărzii se rezemă de perete, privind spre tavan. Nu ar trebui să se amestece în treburile regelui. Chiar acum, trebuia să se concentreze pe rezolvarea crimelor Campionilor și să se asigure că Celaena avea să câștige. Nici măcar nu mai era vorba despre mândria lui Dorian; Celaena nu ar supraviețui încă un an în Endovier.

Chaol zâmbi ușor. Asasina cauzase deja destule probleme în lunile de când se afla la castel. El își putea imagina doar ce s-ar putea întâmpla în următorii patru ani.

CAPITOLUL 45

Celaena gâfâi în timp ce ea și Nox coborâra săbiile, Maestrul Armelor strigându-le celor cinci Campioni să bea apă. A doua zi urma să aibă loc ultimul lor test înainte de duelul final. Celaena menținu distanța când Cain se îndreptă către urciorul cu apă de pe masa de lângă peretele opus, supraveghindu-i fiecare mișcare. Îi studie mușchii, înălțimea, gabaritul – toate fiind puteri furate de la Campionii uciși. Studie inelul negru de pe degetul său. Cumva avea vreo legătură cu abilitățile lui oribile? Nici măcar nu păruse atât de surprins să o vadă în viață când intrase în sala de antrenament. Îi aruncă un zâmbet subțire, viclean și își luă sabia de antrenament.

– S-a întâmplat ceva? Întrebă Nox pășind lângă ea. Cain, Mormânt și Renault vorbeau între ei. Ai fost puțin cam dezechilibrată.

Cum învățase Cain să invoce acea creatură și ce era întu-necimea aceea din care apăruse? Oare chiar făcea asta doar pentru a câștiga competiția?

– Sau, continuă Nox, te macină alte gânduri?

Celaena îl alungă pe Cain din mintea sa.

– Poftim?

Nox rânji.

- Se pare că te bucurai foarte mult de atenția prințului moștenitor la bal.

- Vezi-ți de treaba ta! se răsti ea.

Nox ridică mâinile în aer.

- Nu am vrut să fiu indiscret.

Celaena merse la urciorul cu apă, fără să-i spună vreun cuvânt lui Nox în timp ce își turnă un pahar și nu se sinchisi să îi ofere și lui unul. El se aplecă spre ea când puse jos urciorul.

- Acele cicatrici pe mâna ta sunt noi.

Ea băgă mâna în buzunar, ochii sclipindu-i.

- Vezi-ți de treaba ta! repetă ea. Dădu să plece, dar Nox o prinse de braț.

- Noaptea trecută mi-ai spus să stau în camera mea. Iar acele cicatrici seamănă cu niște mușcături. Se spune că Verin și Xavier au fost uciși de animale. Ochii lui cenușii se mijiră. Tu știi ceva.

Celaena privi peste umăr către Cain, care glumea cu Mormânt de parcă nu ar fi fost un psihopat invocator de demoni.

- Au mai rămas doar cinci dintre noi. Patru ajung la dueluri, iar testul este mâine. Orice li s-a întâmplat lui Verin și Xavier nu a fost un accident, nu când morțile lor au avut loc la două zile înaintea testelor. Celaena își smulse mâna din strânsoarea lui. *Ai grijă, sâsâi ea.*

- Spune-mi ce știi.

Ea nu putea, nu fără să pară nebună.

- Dacă ai fi inteligent, ai fugi din castelul ăsta.

- De ce? Nox îi aruncă o privire lui Cain. Ce îmi ascunzi?

Brullo bău apa și merse să își ia sabia. Ea nu avea prea mult timp înainte ca Maestrul Armelor să ordone reluarea antrenamentului.

– Îți spun doar că, dacă nu aș avea altă opțiune decât aceea de a mă afla aici, dacă nu aș avea de ales între asta și moarte, acum aș fi dincolo de Erilea, neprivind înapoi.

Nox își frecă gâtul.

– Nu am înțeles un cuvânt din tot ceea ce mi-ai spus. De ce nu ai de ales? Știu că lucrurile stau prost cu tatăl tău, dar sunt sigur că el nu ar... Celaena îl făcu să tacă, aruncându-i o privire ageră. Iar tu nu ești o hoată de bijuterii, nu-i așa? Ea încuviință din cap. Nox privi din nou către Cain. Cain știe și el. De aceea încearcă mereu să te enerveze, ca să te facă să te dai de gol.

Ea încuviință. Ce diferență era dacă știa și Nox? Acum avea lucruri mult mai importante pe cap. Cum ar fi supraviețuirea până la dueluri. Sau să îl oprească pe Cain.

– Dar cine ești? întrebă Nox. Celaena își mușcă buza. Ai spus că tatăl tău te-a mutat în Endovier, asta știu că este adevărat. Prințul a mers acolo după tine – există dovezi ale călătoriei sale. Chiar în timp ce o spuse, ochii i se îndreptară spre spatele Celaenei. Ea putea aproape vedea revelațiile în timp ce înfloreau în mintea lui. Și... tu nu ai fost în orașul Endovier. Tu ai fost în Endovier. În ocnele de sare. Asta explică de ce erai atât de dureros de slabă când te-am văzut prima oară.

Brullo bătu din palme.

– Haideți cu toții! Exersați!

Nox și Calaena rămaseră lângă masă. El avea ochii larg deschiși.

– Ai fost sclavă în Endovier? Ea nu putea forma cuvintele pentru a-i confirma. Nox era mult prea inteligent pentru binele lui. Dar ești doar o femeie – ce ai făcut... Privirea îi căzu asupra lui Chaol și gărzilor care stăteau lângă el. Ți-am mai auzit numele înainte? Aș fi auzit când ai fost trimisă în Endovier?

– Da. Toată lumea a auzit despre condamnarea mea, șopti ea și îl privi răsfoind printre fiecare dintre numele pe care le auzise vreodată asociate cu lagărul, apoi puse piesele puzzle-ului laolaltă. Făcu un pas înapoi.

– Ești o *fată*?

– Surprinzător, știu. Toată lumea crede că sunt mai în vârstă.

Nox își trecu o mână prin părul negru.

– Și poți fie să devii Campionul Regelui, fie să te întorci în Endovier?

– De aceea nu pot pleca. Brullo strigă spre ei să își reia antrenamentul. Și de aceea îți spun să pleci din castel cât încă mai poți. Își scoase mâna din buzunar și i-o arătă. Am căpătat asta de la o creatură. Nici măcar nu ți-o pot descrie, nu m-ai crede dacă aș face-o. Dar acum suntem cinci și, cum testul este mâine, asta înseamnă că suntem în pericol încă o noapte.

– Nu înțeleg nimic din toate astea, spuse Nox, încă menținând distanța față de ea.

– Nu trebuie. Dar tu nu te întorci la închisoare dacă dai greș și nu tu vei fi Campionul chiar dacă ajungi la dueluri. Așa că trebuie să *pleci*.

– Vreau să știu ce ucide Campionii!

Celaena își reprimă un fior în timp ce își aminti colții și duhoarea creaturii.

– Nu, spuse ea, neputând să își ascundă teama din glas. Nu vrei. Trebuie doar să ai încredere în mine și să crezi că nu încerc să te elimin din competiție păcălindu-te.

Orice ar fi citit în expresia ei, îi făcu umerii să cadă.

– În tot acest timp am crezut că ești doar o fată drăguță din Bellhaven care fura bijuterii pentru a atrage atenția tatălui ei. De unde să știu că fata blondă este Regina Lumii de Dincolo. Nox zâmbi cu tristețe. Îți mulțumesc că m-ai avertizat. Ai fi putut alege să nu-mi spui nimic.

– Tu ai fost singurul care s-a sinchisit să mă ia în serios, spuse ea zâmbind cu o căldură sinceră. Sunt surprinsă că nu mă crezi nici acum.

Brullo strigă la ei, iar cei doi porniră pentru a se reuni cu grupul. Privirea dură a lui Chaol era ațintită asupra lor. Celaena știu că avea să fie interogată despre conversația lor mai târziu.

– Fă-mi o favoare, Celaena, rosti Nox. Auzul numelui său o făcu să tresară. El își aduse gura aproape de urechea ei. Distruge-l pe Cain, șopti el cu un zâmbet diabolic. Celaena îi răspunse la zâmbet și încuviință.

Nox plecă devreme în acea seară, strecurându-se din castel fără a spune cuiva un cuvânt.

!

*

Ceasul bătu ora cinci, iar Kaltain se împotrivi dorinței de a-și freca ochii în timp ce opiul se prelingea prin fiecare por al corpului ei. În lumina apusului coridoarele castelului erau

inundate de roșu și portocaliu, și auriu, culorile îmbinându-se. Perrington o rugase să i se alătore la masa lui în timpul cinei din Salonul Mare, iar în mod obișnuit ea nu ar fi îndrăznit să fumeze înainte de o cină publică, dar durerea de cap care o sâcâise întreaga după-amiază nu se domolise.

Coridorul părea să înainteze spre eternitate. Kaltain îi ignoră pe curteni și servitorii care treceau, concentrându-și privirea pe apusul soarelui. Cineva se apropia din partea opusă, o pată de negru pe fundalul luminat de auriu și portocaliu. Umbre păreau să emane din el, învăluind zidul de piatră și ferestrele asemenea cernelei vărsate.

Ea încercă să înghită în timp ce se apropie de el, dar descoperi că limba îi era grea și uscată precum hârtia.

Fiecare pas îl aducea mai aproape – îl făcea mai mare și mai înalt –, iar bătăile inimii sale îi răsunau în urechi. Poate că de data asta fumase prea mult opiu. Printre bubuielile din capul și inima sa, fâlfâitul unor aripi umplu aerul.

– Milady, spuse Cain plecându-și capul în timp ce trecu pe lângă ea.

Kaltain nu spuse nimic. Își încleștă palmele umede și își continuă drumul către Salonul Mare. Dură o vreme până ce sunetul aripilor se stinse, dar, până ce ajunse la masa ducelui, uitase deja tot.

*

După cina din acea seară, Celaena stătea lângă tabla de șah, în fața lui Dorian. Sărutul de după balul din urmă cu două zile nu fusese atât de rău. Drăguț, de fapt, dacă trebuia să fie sinceră. Desigur, el se întorsese astă-seară și până acum

nu menționase nimic despre cicatricile proaspete de pe mâna sa sau despre sărut. Iar ea nu i-ar spune niciodată, nici într-un milion de ani, despre riderac. Ea ar putea simți ceva pentru el, dar, dacă el i-ar fi spus tatălui său despre puterea semnelor și porților Wyrd... Sângele îi îngheță în vine la acest gând.

Dar, privindu-i chipul luminat de focul din șemineu, nu putea descoperi nicio asemănare cu tatăl său. Nu, vedea doar blândețea și inteligența sa. Poate că era un băiat arogant, dar... Celaena o scărpină pe Fleetfoot cu degetele de la picioare. Se aștepta ca el să stea deoparte, să treacă la altă femeie acum că îi simțise gustul.

El își mută Marea Preoteasă, iar Celaena râse.

– *Chiar* vrei să faci mutarea asta? Întrebă ea. Chipul lui se contorsionă confuz, iar ea își luă pionul, mutându-l pe diagonală și dărâmând cu ușurință piesa.

– La naiba! strigă el, iar ea chicoti.

– Poftim. Celaena îi înmână piesa. Ia-o și încearcă altă mutare.

– Nu. Voi juca ca un bărbat și îmi voi accepta înfrângerile!

Râseră, dar în curând tăcerea căzu asupra lor. Un zâmbet jucăuș încă stăruia pe buzele Celaenei, iar el se întinse către mâna ei. Își așază ușor palma peste a ei, degetele sale împreunăându-se cu ale Celaenei. Mâna lui era aspră, dar fermă. Măinile lor împreunate se odihneau acum pe marginea mesei.

– Am nevoie de ambele mâini pentru a juca șah, spuse ea, întrebându-se dacă era posibil ca inima să îi explodeze. Fleetfoot se ofensă și fugi de lângă ei, probabil pentru a se ascunde sub pat.

– Cred că ai nevoie doar de una. Dorian mută o piesă spre marginea tablei. Vezi?

Celaena își mușcă buza. Totuși, nu își retrase mâna dintr-a lui.

– Ai de gând să mă săruți din nou?

– Mi-ar plăcea. Ea nu se putu mișca în timp ce el se aplecă spre ea, mai aproape și mai aproape, masa gemând sub greutatea sa, buzele lui ajungând la un milimetru de ale sale.

– M-am întâlnit cu tatăl tău astăzi, pe coridor, zise ea grăbită.

Dorian se așeză ușor înapoi în fotoliu.

– Și?

– Și a fost în regulă, minți ea.

Dorian miji ochii. Îi ridică bărbia cu un deget.

– Nu ai spus asta pentru a evita inevitabilul, nu-i așa?

Nu, o spusese doar pentru a continua să vorbească, pentru a-l ține lângă ea cât de mult putea, astfel încât să nu fie nevoită să petreacă noaptea singură, cu amenințarea lui Cain plutind asupra sa. Cine era mai bun decât fiul regelui pentru a-i ține companie în orele întunecate ale nopții? Cain nu ar îndrăzni să îl rănească.

Dar toată situația asta... tot ceea ce se întâmplase cu rideracul însemna că tot ceea ce citise în cărțile acelea era adevărat. Dacă monstrul de Cain putea invoca orice – precum morții? Mulți oameni își pierduseră averile când magia dispăruse. Chiar și regele însăși ar putea fi intrigat de acest fel de putere.

– Tremuri, spuse Dorian. Chiar tremura. Ca o idioată, ea tremura. Ești în regulă? El se ridică de la masă și veni lângă ea.

Nu îi putea spune; nu, el nu trebuia să afle niciodată. La fel cum nu trebuia să afle că, atunci când verificase sub pat înainte de cină, erau semne proaspete trasate cu cretă pe care ea le curățase. Cain știa că ea descoperise modul în care el elimina competiția. Poate că o va vâna astă-seară sau poate nu – nu avea nici cea mai vagă idee. Dar va dormi puțin în această seară sau până când Cain va zăcea străpuns de vârful sabiei sale.

– Sunt bine, spuse ea, deși glasul îi era puțin mai mult decât o șoaptă. Dar, dacă el continua să întrebe, se va simți obligată să îi spună.

– Ești sigură că te simți... începu el, dar ea se năpusti înainte și îl sărută.

Aproape că îl dărâmă pe podea. Dar el rezemă un braț de spătarul fotoliului și își menținu echilibrul în timp ce brațul celălalt cuprinse mijlocul Celaenei. Ea permise atingerii și gustului său să o umple. Îl sărută, sperând să fure puțin din aerul său. Degetele i se înălțătură în părul lui, iar în timp ce el o săruta cu violență, ea lăsă totul să dispară.

*

Ceasul bătuse ora trei. Celaena stătea în pat, cu genunchii strânși la piept. După ore de sărutări și discuții și iar sărutări pe patul său, Dorian plecase cu câteva minute înainte. Fusese tentată să îi ceară să rămână, ar fi fost un lucru inteligent să îi ceară să rămână, dar gândul că Dorian ar putea fi acolo când Cain sau rideracul ar veni după ea, sau că Dorian ar putea fi rănit o făcu să îl lase să plece.

Prea obosită pentru a citi, dar prea trează pentru a dormi, Celaena privea focul care trosnea în șemineu. Fiecare sunet sau pas o făcea să tresară. Reușise să sustragă câteva ace din setul de cusut al Philippei când aceasta nu fusese atentă. Dar un cuțit improvizat, o carte grea și un sfeșnic nu ar fi apărat-o împotriva a ceea ce putea să invoce Cain.

Nu ar fi trebuit să o lași pe Damaris în mormânt. Să meargă din nou acolo jos nu era o opțiune, nu atâta timp cât Cain trăia. Celaena își îmbrățișă genunchii, tremurând în timp ce își aminti întunericul din care ieșise bestia.

Cain trebuia să fi învățat despre semnele Wyrđ în Munții Colț Alb – care delimitau frontiera dintre Adarlan și Pustiurile de Vest. Se spunea că râul încă se ridica din ruinele Regatului Vrăjitoarei și că bătrâna femeie cu dinții de oțel încă bântuia drumurile pustii și trecătorile din munte.

Părul de pe brațe i se ridică, iar ea apucă o pătură îmblănită de pe pat pentru a se acoperi cu ea. Dacă ar putea să rămână în viață până la dueluri, l-ar putea învinge pe Cain și totul s-ar sfârși. Apoi ar putea dormi din nou fără teamă – doar dacă Elena nu avea gânduri mai mari pentru ea.

Celaena își odihni obrazul pe genunchi, ascultând ticăitul ceasului în noapte.

*

Copite tunătoare izbeau pământul înghețat, mai repede și mai repede în timp ce călărețul biciuia calul. Zăpada și nămolul formau un strat gros pe pământ, iar fulgi tăioși brăzdau cerul nopții.

Celaena alerga mai încet decât puteau picioarele sale tinere. Totul o durea. Copacii îi sfâșiaseră rochia și o trăsuseră de păr; piatra îi crestase tălpile. Hoinări prin pădure, respirând atât de greu încât nu își putea aduna aerul din plămâni pentru a striga după ajutor. Trebuia să ajungă la pod. Forma aceea nu putea trece podul.

În urma ei, o sabie scrâșni în timp ce fu scoasă din teacă.

Ea căzu, prăbușindu-se în nămol și pietriș. Sunetul demonului apropiindu-se umplu aerul în timp ce ea se lupta din răspuțeri să se ridice. Dar nămolul o ținut în loc, iar ea nu mai putea fugi.

Întinzându-se către un tufiș, mâinile sângerându-i, cu calul acum aproape în spatele său, ea...

*

Celaena găfâi și se trezi. Își duse o mână la inimă. Fusesse un vis.

Lemnele arseseră până deveniseră cenușă; o lumină rece și gri se strecura printre draperii. Totul fusese un coșmar. Probabil că ațipise la un moment dat în timpul nopții. Își strânse amuleta în palmă, trecând degetul mare peste piatra prețioasă din mijloc.

„Cât de protectoare ai fost în noaptea aceea când chestia aceea m-a atacat.“

Încrunțându-se, aranjă cu blândețe păturile în jurul căței-lușei și îi mângâie capul pentru un moment. Zorii erau aproape. Trecuse de noaptea asta.

Oftând, Celaena se întinse înapoi în pat și închise ochii.

Câteva ore mai târziu, când vestea evadării lui Nox se răspândi, Celaena fu anunțată că ultimul test fusese anulat. Urma să se dueleze împotriva lui Mormânt, Renault și Cain în ziua următoare.

Mâine... apoi libertatea ei va fi decisă.

CAPITOLUL 46

Pădurea încă era tăcută și înghețată în jurul lui Dorian, iar zăpada se scutura în grămezi mari din copaci când trecea pe lângă ei. Ochii lui alergau printre ramuri și tufișuri. Simțise nevoia să iasă la vânătoare doar pentru a lăsa aerul înghețat să îl biciuie.

Îi vedea chipul de fiecare dată când închidea ochii. Ea îi bântuia gândurile, îl făcea să își dorească să facă lucruri mărețe și minunate în numele ei, să fie un bărbat care merita să poarte o coroană.

Dar Celaena... el nu știa ce simțea ea. Îl sărutase – cu dorință arzătoare, chiar –, dar femeile pe care le iubise în trecut fuseseră toate doritoare. Îl priveau cu adorație, în timp ce ea îl privea asemenea unei pisici care urmărește un șoarece. Dorian se îndreptă de spate, simțind o mișcare în apropiere. Un cerb stătea la zece metri depărtare, hrănindu-se cu scoarță de copac. Dorian își opri calul și scoase o săgeată din tolbă. Dar slăbi arcul.

Ea urma să se dueleze a doua zi.

Dacă era rănită... Nu, își putea purta singură de grijă; era puternică și inteligentă, și rapidă. Mersese prea departe; nu ar fi trebuit să o sărute. Pentru că acum, indiferent de cum și-ar fi imaginat odată că arăta viitorul lui sau cu cine crezuse

că și-l va petrece, nu-și putea imagina că ar putea fi cu altcineva, că ar putea dori pe altcineva.

Zăpada începu să cadă. Dorian privi cerul cenușiu și călări mai departe prin parcul pustiu de jocuri.

*

Celaena stătea înaintea ușilor balconului, privind în jos către Rifthold. Acoperișurile erau încă acoperite de zăpadă, iar lumini licăreau în fiecare casă. Poate că peisajul era minunat, dar ea știa ce corupție și mizerie sălășluiau în el. Și ce monstruoasă domnea peste întreg ținutul. Spera că Nox ajunsese departe, foarte departe. Le spusese gărzilor sale că nu va primi niciun vizitator în aceea noapte și să nu le permită nici măcar lui Dorian ori lui Chaol să intre. Cineva ciocăniise, o dată, dar ea nu răspunsese, iar oricine ar fi fost plecase fără să mai încerce. Își așeză mâna pe geamul ușilor, savurând înțepătura sa înghețată. Ceasul bătu douăsprezece.

Mâine – sau era deja azi? – îl va confrunța pe Cain. Niciodată nu se duelase cu el la antrenamente. Ceilalți Campioni fuseseră prea dornici pentru a obține o bucată din el. Cain era puternic, dar nu era nici pe departe atât de rapid ca ea. Însă el avea energie. Va trebui să îl obosească pentru o vreme. Se rugă ca tot alergatul împreună cu Chaol să nu îi permită să obosească înaintea lui. Dacă va pierde...

„Nici măcar nu îți oferi opțiunea asta.“

Își rezemă fruntea de geam. Ar fi mai onorabil să piară în duel decât să se întoarcă în Endovier? Sau ar fi mai onorabil să moară decât să devină Championul Regelui? Pe cine îi va ordona el săucidă?

Avea un cuvânt de spus, fiind Asasinul Adarlanului. Chiar și când Arobynn Hamel îi dirijase viața, ea întotdeauna avusesese un cuvânt de spus în cazurile pe care le primea. Fără copii. Fără persoane din Terrasen. Dar regele îi putea porunci să ucidă pe oricine.

Oare Elena se aștepta ca ea să îl refuze pe rege când devenea Campionul său? Stomacul îi urcă în gât. Acum nu era timpul să se gândească la asta. Trebuia să se concentreze asupra lui Cain, pe epuizarea lui.

Dar, oricât încerca, nu se putea gândi decât la acea asasină fără speranță, pe jumătate moartă de foame, care fusese scoasă din Endovier într-o zi de toamnă de către un căpitan arțăgos al gărzii. Ce ar fi spus ea despre târgul prințului dacă ar fi știut că era pregătită să piardă atât de multe? Ar fi râs ea dacă ar fi știut că alte lucruri – alți oameni – vor ajunge să însemne la fel de mult ca libertatea sa?

Celaena înghiți în sec. Poate că avea și alte motive pentru a lupta mâine. Poate că nu fuseseră suficiente câteva luni în castel. Poate... poate că își dorea să stea aici pentru alte motive decât eventuala sa libertate. *Acesta* era un lucru pe care acea asasină fără speranță din Endovier nu l-ar fi crezut niciodată.

Dar era adevărat. Își dorea să rămână.

Iar asta făcea ca ziua de mâine să fie mult mai grea.

CAPITOLUL 47

Kaltain își strânse mantia roșie în jurul trupului, savurându-i căldura. De ce se țineau duelurile afară? Va îngheța până la apariția asasinei! Pipăi sticluța din buzunar și privi către cele două pocale de pe masa din lemn. Cel din dreapta era pentru Sardothien. Nu trebuia să le încurce.

Privi către Perrington, care stătea lângă rege. Nu avea nicio idee despre ce avea să facă de îndată ce Sardothien va dispărea din calea ei, de îndată ce Dorian va fi din nou liber. Sângele îi clocoti în vene.

Ducele se îndreptă către ea, iar Kaltain își menținu privirea asupra verandei cu dale din piatră unde urma să aibă loc duelul. El se opri înaintea ei, blocând privirile celorlalți membri ai consiliului, astfel încât nimeni să nu poată vedea.

– Puțin cam răcoare pentru un duel în aer liber, spuse el. Kaltain zâmbi și lăsă faldurile pelerinei să cadă peste masă când el îi sărută mâna. Cu un vâl roșu ascunzându-i mâna liberă, Kaltain scoase dopul sticluței și vărsă conținutul în vin. Sticluța reveni apoi în buzunarul ei în timp ce ducele se ridică. Suficient pentru a o slăbi pe Sardothien, să o amețească și să o dezorienteze.

Un gardian apăru în pragul ușii, apoi încă unul. Între ei stătea o siluetă. Purta haine bărbătești, deși Kaltain fu nevoită

să recunoască totuși că jacheta neagră cu auriu avea o croială strașnică. Era ciudat să se gândească la femeia aceea ca fiind o asasină, dar, văzând-o acum, toate ciudățeniile și defectele ei aveau sens. Kaltain își trecu un deget peste baza pocalului și rânji.

Campionul ducelui Perrington apăru din spatele turnului cu ceas. Kaltain ridică din sprâncene. Ei chiar credeau că Sardothien putea învinge un asemenea bărbat dacă nu era drogată?

Kaltain făcu un pas înapoi de lângă masă, iar Perrington merse să se așeze în spatele regelui la sosirea celorlalți doi Campioni. Cu chipuri aprige, așteptau vărsarea de sânge.

*

Pe veranda largă ce cuprindea turnul cu ceas din obsidian, Celaena încerca să nu tremure. Nu înțelegea de ce duelurile trebuiau să se țină afară – bine, pe lângă faptul că erau menite să îi incomodeze și mai mult. Privi cu jind către ferestrele aliniate de pe zidul castelului, apoi către grădina acoperită de chiciură. Mâinile îi erau deja amorțite. Băgându-le în buzunarele îmblănite, se apropie de Chaol, care stătea la marginea cercului uriaș trasat cu cretă pe lespezile de piatră.

– Înghețăm aici, spuse ea. Gulerul și mânecile jachetei sale negre erau căptușite cu blană de iepure, dar nu era suficient. De ce nu mi-ai spus că duelul are loc afară?

Chaol clătină din cap, privind către Mormânt și Renault – mercenarul din Golful Scheletului, care, spre satisfacția ei, părea destul de nefericit din pricina frigului.

- Nu am știut, spuse Chaol. Regele a decis chiar acum. Măcar ar trebui să se termine rapid. El zâmbi ușor, dar ea nu îi răspunse.

Cerul era de un albastru luminos, iar Celaena scrâșni din dinți când o rafală de vânt suflă către ea. Cele treisprezece locuri de la masă se ocupau treptat, iar la mijloc stăteau regele și Perrington. Kaltain stătea în spatele lui Perrington, purtând o minunată mantie roșie căptușită cu blană albă. Ochii li se întâlneau, iar Celaena se întrebă de ce oare femeia îi zâmbea. Apoi Kaltain privi în altă parte, către turn, iar Celaena îi urmă privirea și înțelese.

Cain stătea rezemat de turnul cu ceas. Tunica de-abia îi cuprindea mușchii. Toată puterea aceea furată... ce s-ar fi întâmplat dacă rideracul ar fi ucis-o și pe ea? Cu cât era mai puternic astăzi? Mai grav, purta veșmântul roșu-auriu al membrilor gărzii regale - cu blazonul regal pe pieptul său lat. Sabia de la șold era minunată. Un dar din partea lui Perrington, fără îndoială. Oare ducele știa că puterea Campionului său creștea? Chiar dacă ea ar încerca să îl demaște, nimeni nu ar crede-o.

Greața puse stăpânire pe ea, dar Chaol o prinse de cot și o escortă spre capătul îndepărtat al verandei. La masă observă doi bărbați mai bătrâni aruncându-i priviri nerăbdătoare. Ea încuviință din cap către ei.

„Lorzii Urizen și Garnel. Se pare că ați obținut ceea ce doreați atât de mult încât să ucideți pentru asta. Și se pare că cineva v-a spus cine sunt de fapt.“

Trecuseră doi ani de când o angajaseră, separat, pentru a ucide același bărbat. Ea nu se deranjase să le spună, desigur,

și acceptase plata amândurora. Îi făcu cu ochiul lordului Garnel, iar el păli, vărsând pocalul cu ciocolată caldă și pătând hârtiile dinaintea sa. O, le va păstra secretele; altfel reputația ei ar avea de suferit. Dar dacă libertatea asasinei ajungea să depindă de un singur vot... Zâmbi către lordul Urizen, care își feri privirea. Ochii ei căzură asupra unui alt bărbat, pe care îl surprinse privind-o.

Regele. În adâncul ei protestă, dar își plecă supusă capul.

– Ești pregătită? întrebă Chaol. Celaena clipi, amintindu-și că el era lângă ea.

– Da, spuse ea, deși nu simțea asta. Vântul îi învolbură părul, încâlcindu-i-l cu degete înghețate. Dorian își făcu apariția la masă, necruțător de chipeș ca de obicei, și îi aruncă un zâmbet mohorât, apoi își ascunse mâinile în buzunar și privi către tatăl său.

Cel din urmă consilier al regelui se așază la masă. Celaena își înclină capul când Nehemia apărură în mulțimea de la marginea marelui cerc alb. Prințesa îi întâlni privirea și ridică bărbia în semn de încurajare. Purta o costumație spectaculoasă: o pereche de pantaloni mulați, o tunică împodobită cu lanțuri de fier și cizme înalte până la genunchi; avea cu ea toiagul din lemn. În onoarea ei înțelese atunci Celaena, cu ochii lacrimând ușor. Un salut ca între războinici.

Toți tăcură când regele se ridică. Stomacul îi deveni de piatră, iar ea se simți neîndemânatică și greoaie, dar și ușoară precum un nou-născut.

Chaol o înghionti cu cotul, făcându-i semn să stea înaintea mesei. Ea se concentrează asupra picioarelor când se apropie, evitând chipul regelui. Din fericire, Renault și Mormânt

o flancau. Dacă ar fi stat Cain în spatele ei, i-ar fi putut rupe gâtul doar pentru a pune capăt rivalității dintre ei. Atât de mulți oameni o priveau...

Stătea la mai puțin de zece metri de Regele Adarlanului. Libertatea și moartea se jucau la masa lui. Trecutul și viitorul ei erau așezate pe un tron de cleștar.

Privirea i se mută asupra Nehemiei, ai cărei ochi blânzi îi încălziră oasele și îi calmară brațele.

Regele Adarlanului vorbi. Știind că uitându-se la el și-ar slăbi puterea pe care o găsisese în ochii Nehemiei, Celaena privi dincolo de rege, către tronul său. Se întrebă dacă prezența lui Kaltain însemna că ducele Perrington îi spusese cine era ea cu adevărat.

– Ați fost luați din viețile voastre mizerabile pentru a dovedi că sunteți vrednici să deveniți războinici ai Coroanei. După luni de antrenament, a sosit momentul să decid cine va fi Campionul meu. Vă veți confrunta într-un duel. Puteți câștiga doar dacă vă prindeți adversarul într-o poziție de moarte sigură. Și nimic mai mult, adăugă el cu o privire aspră în direcția ei. Cain și Campionul consilierului Garnel se vor duela primii. Apoi Campionul fiului meu se va înfrunța cu Campionul consilierului Mullison.

Desigur, regele cunoștea numele brutei de Cain. Putea la fel de bine să-l declare direct Campionul său.

– Câștigătorii acestor două dueluri se vor înfrunța într-un duel final. Oricine va învinge va fi încoronat Campionul Regelui. Este clar?

Ei încuviințară. Pentru o secundă, Celaena îl privi pe rege dezarmant de clar. Era doar un bărbat – un bărbat cu

prea multă putere. Iar în acea singură secundă ea nu se temu de el. „Nu îmi va fi teamă,“ jură ea, înfășurându-și cuvintele dragi în jurul inimii.

– Atunci duelurile să înceapă la comanda mea, spuse regele.

Luând cuvintele regelui drept un semn că trebuie să părăsească ringul, Celaena se întoarse la Chaol și se așeză lângă el.

Cain și Renault făcură o plecăciune înaintea regelui, apoi unul către celălalt și își scoaseră săbiile. Privirea Celaenei studie corpul lui Renault în timp ce acesta se așeză în poziție de duel. Îl mai văzuse luptând împotriva lui Cain înainte; nu câștigase niciodată, dar mereu reușise să reziste mai mult decât crezuse ea că putea. Poate că va câștiga.

Dar Cain își ridică sabia. El avea arma mai bună. Și era considerabil mai înalt ca Renault.

– Începeți, spuse regele. Metalul străluci, iar ei dansară înapoi. Renault, refuzând să intre în defensivă, pași din nou înainte, atacând cu câteva lovituri puternice lama lui Cain. Celaena își forță umerii să se relaxeze și să inspire aerul rece.

– Crezi că a fost pur noroc, murmură ea către Chaol, că eu intru în al doilea duel?

El își menținu atenția asupra duelului.

– Cred că ți se va acorda timpul necesar pentru odihnă. Chaol făcu semn cu bărbia către dueliști. Uneori, Cain uită să își păzească partea dreaptă. Fii atentă acolo. Celaena îl privi pe Cain atacând, răsucindu-și corpul astfel încât partea sa dreaptă rămânea complet deschisă. Renault nici măcar nu observă, continuă Chaol. Cain mârâi și împinse sabia lui Renault, forțându-l pe mercenar să facă un pas înapoi.

Tocmai și-a ratat șansa, continuă Chaol. Vântul urla în jurul lor. Păstrează-ți cumpătul, spuse Chaol, încă privind duelul. Renault se retrăgea, fiecare răsucire a sabiei lui Cain aducându-l din ce în ce mai aproape de linia trasată cu creta pe pământ. Un singur pas în afara ringului și ar fi descalificat. Va încerca să te provoace. Nu te înfură. Concentrează-te doar pe sabia lui și pe partea sa neprotejată.

– Știu, spuse ea întorcându-și privirea către duel tocmai când Renault scoase un strigăt și se împiedică. Sângele îi țâșni din nas și se prăbuși cu putere la pământ. Cain, cu pumnul mânjit de sângele lui Renault, zâmbea numai îndreptând sabia către inima lui Renault.

Chipul însângerat al mercenarului deveni palid și își dezveli dinții privind-și cotropitorul.

Celaena se uita la ceasul din turn. Nu durase trei minute.

Urmară aplauze politicoase, iar Celaena observă că privirea lordului Garnel era furioasă. Putea ghici doar câți bani tocmai pierduse.

– Un efort curajos, spuse regele. Cain făcu o plecăciune și nu îi întinse o mână lui Renault pentru a-l ajuta să se ridice înainte de a merge în capătul opus al verandei. Cu mai multă demnitate decât s-ar fi așteptat Celaena, Renault se ridică și făcu o plecăciune înaintea regelui, mormăindu-și mulțumirile. Acoperindu-și nasul cu mâna, mercenarul se îndepărtă. Ce avusese de pierdut și unde avea să se întoarcă acum?

În partea opusă a ringului, Mormânt îi zâmbi Celaenei, cuprinzându-și mânerul sabiei cu o mână. Celaena se strâmbă la vederea dinților lui. Desigur, ea trebuia să se lupte cu cel grotesc. Măcar Renault avea o înfățișare curată.

– Vom începe într-un moment, spuse regele. Pregătiți-vă armele. Cu aceste cuvinte, se întoarse spre Perrington și începu să vorbească mult prea încet pentru ca cineva să poată auzi peste vântul sălbatic.

Celaena se întoarse către Chaol. Dar aceasta, în loc să-i înmâneze sabia banală pe care o folosea la antrenamente, îi oferi propria sabie. Mânerul în formă de vultur licări în lumina soarelui amiezii.

– Poftim, spuse Chaol.

Ea clipi văzând lama și își ridică ușor privirea spre el. În ochii lui găsi strălucirea dealurilor nordice. Era un simț al loialității față de țara lui care trecea dincolo de bărbatul așezat la masă. În adâncul ei, Celaena găsi un lanț de aur ce îi unea.

– Ia-o, spuse el.

Bătăile inimii îi răsunau în urechi. Ridică o mână pentru a primi sabia, dar cineva îi atinse cotul.

– Dacă îmi permiți, spuse Nehemia în Eyllwe, mi-ar plăcea să îți ofer asta, în schimb. Prințesa scoase toiagul ei minunat cioplit, cu vârf de fier. Privirea Celaenei oscila între sabia lui Chaol și arma prietenei ei. Sabia, evident, era alegerea înțeleaptă, iar faptul că Chaol îi oferise arma sa o făcu să se simtă ușor buimacă, dar toiagul...

Nehemia se aplecă și îi șopti în ureche Celaenei:

– Îvinge-i cu o armă din Eyllwe. Glasul îi trepidă. Lasă lemnul din pădurile din Eyllwe să învingă oțelul Adarlanului. Fie ca al regelui Champion să fie cineva care înțelege cum suferă cei inocenți.

Oare Elena nu spusese aproape aceleași lucruri în urmă cu atâtea luni? Celaena înghiți în sec, iar Chaol își coborî sabia, făcând un pas înapoi de lângă ele. Nehemia nu își desprinsese privirea de ochii Celaenei.

Ea știa ce îi cerea prințesa. Fiind Campionul regelui, ea putea găsi modalități de a salva nenumărate vieți – modalități de a submina autoritatea sa.

Iar asta, înțelese atunci Celaena, era ceea ce Elena, strămoșul regelui, și-ar putea dori.

Deși un fior de teamă o cutreieră la acest gând, deși a se răscula împotriva regelui era un lucru pe care Celaena credea că nu va avea niciodată curajul să îl facă, nu putea uita cele trei cicatrici de pe spate sau sclavii pe care îi lăsase în Endovier, sau cei cinci sute de rebeli Eyllwe măcelăriți.

Celaena luă bastonul din mâinile Nehemiei. Prințesa afișă un zâmbet aprig.

Spre surprinderea ei, Chaol nu protestă. Își ascunse sabia în teacă și își plecă privirea în fața Nehemiei, apoi o bătu pe Celaena pe umăr înainte de intrarea ei în ring.

Celaena răsuci experimental de câteva ori toiagul în aer. Echilibrat, solid, puternic. Vârful rotunjit din fier putea lăsa un om inconștient.

Putea simți urmele de uleiuri și parfumul de flori de lotus al prietenei sale pe lemnul gravat. Da, toiagul era perfect. Îl doborâse pe Verin cu mâinile goale. Îi putea învinge pe Mormânt și Cain cu arma Nehemiei.

Privi către rege, care încă vorbea cu Perrington, și îl zări pe Dorian cu ochii ațintiți asupra ei. Irișii lui de safir reflectau strălucirea cerului, deși se întunecară ușor când privirea

îi coborî asupra Nehemieii. Dorian putea fi în multe feluri, dar nu era prost; înțelesese simbolismul din oferta prințesei? Întrerupse rapid contactul privirilor lor.

Își va face griji în privința asta mai târziu. În capătul opus al ringului, Mormânt începuse să se învârtă ca un leu în cușcă, așteptând ca regele să își reîndrepte atenția către duel și să dea ordinul de start.

Celaena eliberă un oftat cutremurător. Iat-o ajunsă aici, la sfârșit. Prinse toiagul cu mâna stângă, absorbind puterea lemnului, puterea prietenei sale. Se puteau întâmpla multe în câteva minute, se puteau schimba multe.

Se întoarse către Chaol. Vântul îi smulse câteva șuvițe de păr din codița sa, iar ea le dădu după ureche.

– Indiferent de ceea ce se va întâmpla, spuse ea încet, vreau să îți mulțumesc.

Chaol își înclină capul într-o parte.

– Pentru ce?

Ochii Celaenei se umeziră, dar dădu vina pe vântul năprasnic și clipi.

– Pentru că ai făcut ca libertatea mea să însemne ceva.

El nu spuse nimic; pur și simplu îi cuprinse degetele mâinii ei drepte într-ale sale, cu degetul mare mângâind inelul pe care ea îl purta.

– Să înceapă cel de-al doilea duel, tună regele fluturând o mână către verandă.

Chaol îi strânse mâna într-a lui, pielea lui fiind caldă în aerul înghețat.

– Arată-i ce înseamnă iadul, spuse el.

Mormânt pași în interiorul cercului și își scoase sabia.

Retrăgându-și mâna dintr-a lui Chaol, Celaena își îndreptă umerii și intră în ring. Făcu iute o plecăciune înaintea regelui, apoi înaintea adversarului său.

Întâlni privirea lui Mormânt și zâmbi când își fandă genunchii, ținând toiagul în mâini.

„Nu ai nici cea mai vagă idee în ce te bagi, micuțule.“

CAPITOLUL 48

Așa cum se aștepta, Mormânt se năpusti asupra ei, ținând către mijlocul toiagului, în speranța de a-l rupe.

Dar Celaena se răsuci din calea lui. Când Mormânt nu lovi decât aerul, ea îl izbi în spate cu dosul toiagului. El se clătină, dar rămase în picioare, întorcându-se pe un picior pentru a o ataca din nou.

Ea întâmpină lovitura de data aceasta, înclinându-și toiagul astfel încât sabia lovi jumătatea dinspre capătul simplu, nu cel din fier. Lama sabiei sale se înfipse în lemn, iar Celaena sări spre el, permițând forței proprii lui lovituri să trosnească partea de sus a bastonului direct în fața lui. El se împiedică, dar pumnul ei aștepta. Când se întâlni cu nasul lui, Celaena savură fiorul de durere din mână și sfărâmarea oaselor sub puterea ei. Sări înapoi înainte ca el să aibă ocazia să lovească. Sângele licărea prelingându-i-se din nas.

– Cățea! sâsâi el și atacă.

Celaena îi întâlni sabia, ținând toiagul cu ambele mâini, împingându-l în lama lui Mormânt, chiar și când scoase un trosnet îngrijorător.

Îl îmbrânci icnind și se răsuci. Apoi îl lovi în ceafă cu vârful bastonului, iar el se clătină, dar își recăpătă echilibrul. Mormânt își șterse nasul însângerat, găfâi cu ochii sclipindu-i.

Chipul lovit căpătă o expresie sălbatică și atacă, țintind o lovitură directă către inima ei. Prea iute, prea sălbatic pentru a se putea opri.

Celaena se ghemui. Când sabia șuieră deasupra capului ei, ea îi mătură picioarele. Mormânt nici măcar nu avu timp să țipe, nici să își ridice arma înainte ca ea să îngenuncheze pe pieptul lui, cu vârful din fier împingându-i gâtul.

Ea își aduse gura lângă urechea lui.

– Numele meu este Celaena Sardothien, șopti ea. Dar nu contează dacă numele meu este Celaena sau Lillian, sau Cățea, pentru că te înving oricum, indiferent de cum îmi spui. Îi zâmbi și se ridică. El doar se holbă la ea, sângele din nas prelingându-i-se pe obraz. Celaena își scoase batista din buzunar și o scăpă pe pieptul lui. Poți să o păstrezi, spuse ea înaintea de a părăsi veranda.

Îl interceptă pe Chaol de îndată ce trecu linia de cretă.

– Cât timp a durat? întrebă ea. O zări pe Nehemia radiind către ea, iar Celaena ridică ușor toiagul în semn de salut.

– Două minute.

Ea rânji către căpitan. De-abia dacă obosise și nici măcar nu găfâia.

– Mai bun decât timpul lui Cain.

– Și cu siguranță mult mai teatral, spuse Chaol. Batista chiar era necesară?

Ea își mușcă buza și era pe cale să îi răspundă când regele se ridică, iar mulțimea tăcu.

– Vin pentru învingători, spuse el, iar Cain se afișă înaintea mesei regelui. Celaena rămase lângă Chaol.

Regele gesticulă către Kaltain, care ridică supusă o tavă din argint pe care se aflau două pocale. Îi oferi unul lui Cain,

apoi merse către Celaena și i-l înmână pe celălalt înaintea de a se opri înaintea mesei regelui.

– În onoarea Marii Zeițe, spuse Kaltain cu un glas teatral. Celaenei îi venea să îi tragă un pumn. Fie ca aceasta să fie ofranda voastră către Mama care ne-a zămislit pe toți. Beți și lăsați-o să vă binecuvânteze și să vă refacă puterile. Cine scrisese acel mic scenariu? Kaltain se plecă înaintea lor, iar Celaena ridică pocalul la buze. Regele îi zâmbi, iar ea încercă să nu șovăie în timp ce bău. După ce termină, Kaltain îi luă pocalul, apoi cu o plecăciune înaintea lui Cain când îl luă și pe al său și se îndepărtă.

„Învinge. Învinge. Învinge. Doboară-l repede.“

– Pregătiți-vă! ordonă regele. Și începeți la semnalul meu. Celaena privi către Chaol. Nu îi era permis un moment de odihnă? Chiar și Dorian ridică din sprâncene spre tatăl său, dar regele refuză să răspundă întrebării tăcute.

Cain își scoase sabia. Cu un zâmbet viclean pe chip, luă poziție defensivă în centrul ringului.

Celaena ar fi dat frâu liber insultelor dacă mâna lui Chaol nu i-ar fi atins umărul, ochii lui căprui fiind plini de o emoție pe care ea încă nu o înțelegea. Forța i se citea pe chip, un chip pe care Celaena îl găsea a fi dureros de frumos.

– Să nu pierzi, îi șopti el. Nu am chef să te escortez tot drumul până în Endovier. Lumea deveni încețoșată când el păși înapoi, ținându-și capul sus și ignorând privirea arzătoare și încruntată a regelui.

Cain veni mai aproape, lama sabiei sale strălucind. Celaena trase adânc aer în piept și intră în ring.

Cuceritorul Erileei își ridică mâinile.

– Începeți! urlă el, iar Celaena își scutură capul, încercând să își limpezească vederea încețoșată. Se opri, fluturând toiagul asemenea unei săbii în timp ce Cain îi dădea târcoale să o prindă descoperită. Greața i se revărsă prin trup, iar mușchii lui se încordară. Dintr-un oarecare motiv, lumea era încă neclară. Își încleștă dinții, clipind. Se va folosi de propria putere împotriva sa.

Cain atacă mai repede decât anticipase ea. Îi opri sabia cu toiagul, evitând muchiile ascuțite, și sări înapoi când auzi lemnul gemând.

El lovi atât de iute, încât ea trebui să cedeze sub muchia lamei sale, care se înfipse adânc în toiag. Durerea îi străbătu brațele din pricina impactului. Înainte de a-și putea reveni, Cain își smulse sabia din lemnul armei sale și înaintă către ea. Ea putu doar să se retragă, parând lovitura cu vârful de fier al bastonului. Își simțea sângele închegându-se și curgând mai încet, iar capul i se învârtea. Era bolnavă? Greața nu se domolea.

Mârâind, Celaena se sforță. Dacă într-adevăr era bolnavă, trebuia să termine asta cât mai repede cu putință. Nu era o paradă a abilităților sale, în special dacă ceea ce scria în acea carte era adevărat și Cain primise puterea tuturor acelor Campioni uciși.

Trecând în ofensivă, se năpusti amețită asupra lui. Cain pară lovitura Celaenei cu o răsucire ușoară a sabiei. Împinse toiagul în sabia lui, așchiile împrăștiindu-se în jur.

Inima îi bubui în urechi, iar sunetul încleștării dintre lemn și oțel deveni aproape insuportabil. De ce înceti-neau lucrurile?

Atacă – mai repede și mai repede, mai puternic și mai puternic. Cain râse, iar ea aproape că urlă de furie. De fiecare dată când muta un picior pentru a-l împiedica, de fiecare dată când veneau prea aproape unul de celălalt, fie ea devenea prea neîndemânică, fie el se retrăgea, de parcă ar fi știut tot timpul ce plănuia. Avea sentimentul chinuitor că el se juca cu ea, de parcă aceasta ar fi fost o glumă pe care ea nu o înțelegea.

Celaena biciui aerul cu toiagul, sperând să nimerească în gâtul neprotejat al monstrului. Dar el pară și, deși ea se răsucii și încercă să îl lovească în stomac, el o blocă din nou.

– Nu te simți bine? spuse el dezvelindu-și dinții albi și sclipitori. Poate că nu ar fi trebuit să fi fost atât de reținută în toate...

BANG!

Ea rânji când toiagul îl izbi în lateral. El se aplecă, iar piciorul ei țâșni în afară și îl doborî. Celaena își ridică bastonul, dar o stare de greață o străbătu atât de violent, încât mușchii îi cedară. Puterile o părăsiră.

El îi pară lovitura de parcă ar fi fost o nimica toată. Ea se retrase, iar Cain se ridică. Atunci ea auzi râsul – lin, feminin și răutăcios. Kaltain. Celaena se împletici, dar rămase în picioare și aruncă o privire spre Kaltain și pocalele de pe masa dinaintea sa. Știu atunci că în pahar nu fusese vin, ci omag, exact drogul pe care îl ratase la test. În cel mai bun caz, provoca halucinații și dezorientare. În cel mai rău...

Îi era greu să mai țină toiagul în mână. Cain o atacă, iar ea nu avu de ales decât să îi primească loviturile, de-abia

având putere să ridice arma de fiecare dată. Cât omag îi dăduseră? Toiagul plesni, împrăștiind așchii și gemând. Dacă era o doză letală, ar fi fost moartă până acum. Probabil că îi dăduseră suficient pentru a o dezorienta, dar nu suficient încât să fie ușor de dovedit că fusese drogată. Nu se putea concentra, iar trupul îi deveni rece și fierbinte în același timp. Cain era atât de mare – era un munte, iar loviturile lui... îl făceau pe Chaol să pară un copil...

– Ai obosit deja? întrebă el. Ce păcat că tot scheunatul în poala stăpânului tău nu ți-a servit la nimic.

El știa. Știa că o drogaseră. Ea mârâi și se repezi la el. Cain păși în lateral, iar ea căscă ochii lovind doar aerul, aer, aer, până ce...

El își înfipse pumnul în coloana ei și de-abia văzu lespezile de piatră încetșându-se înainte de a se izbi de ele.

– Jalnic, spuse el, umbra lui căzând peste ea în timp ce se răsucea pe spate, târându-se pe coate înainte ca el să se apropie mai mult. Putea simți gustul sângelui în gură. Asta nu se putea întâmpla – nu era posibil ca ei să o fi trădat astfel. Dacă aș fi în locul lui Mormânt, m-aș simți jignit că m-ai învins, continuă Cain.

Răsuflarea ei deveni iute și greoaie, iar genunchii o durură când se ridică, năpustindu-se asupra lui. Mult prea rapid pentru ca ea să îl poată bloca, muntele o apucă de guler și o azvârli înapoi. Ea rămase în picioare împiedicându-se și se opri la câțiva metri de el.

Cain se învârti în jurul ei, legănându-și agale sabia. Ochii îi erau întunecați, întunecați asemenea portalului către cealaltă lume. El amâna inevitabilul, asemenea unui prădător

jucându-se cu prada sa înainte de a o mânca. Voia să se bucure de fiecare moment.

Celaena trebuia să încheie lupta acum, înainte să înceapă halucinațiile. Știa că aveau să fie puternice: profeții foloseau omag pentru a comunica și a vedea spirite din alte lumi. Celaena se năpusti înainte învârtind toiagul.

Lemnul lovi oțelul.

Toiagul plesni în două.

Vârful din fier sări în partea opusă a verandei, lăsând-o pe Celaena cu o bucată inutilă de lemn. Ochii negri ai lui Cain îi întâlneau pe ai săi pentru un moment, înainte ca brațul să i se ridice și să intre în contact cu umărul ei.

Celaena auzi trosnetul înainte de a simți durerea, iar apoi țipă, căzând în genunchi cu umărul dislocat. Piciorul lui îi întâlni umărul, iar ea zbură înapoi, cu un impact atât de violent, încât umărul i se relocă cu un sunet bolnăvicios. Agonia o orbi; lumea se înceteșă și se însenina în același timp. Lucrurile erau atât de lente...

Cain o apucă de gulerul jachetei pentru a o ridica în picioare. Ea se desprinse din prinsoarea lui, apoi căzu, cu violență.

Ridică bucata de lemn rupt cu mâna stângă. Cain, gâfâind și rânjind, se apropie.

*

Dorian își încleștă dinții. Se întâmplase ceva foarte rău. O știuse din clipa în care începuse duelul și îl trecuseră apele când ea avusese ocazia de a lansa o lovitură câștigătoare și ratase. Dar acum...

Nu putu privi când Cain o lovi în umăr și simți că avea să vomite când bruta o ridică, iar ea se prăbuși la pământ. Celaena continua să își ștergă ochii, iar sudoarea sclipea pe fruntea ei. Ce se întâmplase?

El ar trebui să oprească totul, ar trebui să anuleze duelul chiar în acel moment. Să îi permită să înceapă a doua zi, cu o sabie și cu simțurile intacte. Chaol șuieră printre dinții încleștați, iar Dorian aproape că urlă când Celaena încercă să se ridice, dar se prăbuși. Cain o tachina – distrugându-i nu doar trupul, ci și voința... Trebuia să oprească duelul.

Cain își roti sabia către Celaena, care se trase înapoi, dar nu suficient de repede. Ea scânci când muchia îi sfâșie coapsa, materialul și carnea despicându-se. Sângele îi coloră pantalonii. În ciuda rănii, ea se ridică din nou, privirea ei fiind turbată de furie.

Dorian trebuia să o ajute. Dar, dacă ar fi intervenit, ei l-ar fi putut declara pe Cain învingător. Așa că privi cu groază crescândă și disperare cum pumnul lui Cain îi zdruncină maxilarul.

Genunchii i se răsuciră când se prăbuși.

*

Ceva în interiorul lui Chaol începu să se destrame când Celaena își ridică fața însângerată pentru a-l privi pe Cain.

– Mă așteptam să te descurci mai bine, îi spuse Cain Celaenei care se târa în genunchi, încă strângând, ținând în mână bucata inutilă de lemn. Ea gâfâi printre dinți, sângele prelingându-i-se din buză. Cain îi studie chipul de parcă l-ar

fi putut citi, de parcă ar fi putut auzi ceva ce Chaol nu putea. Și ce ar spune tatăl tău?

Chipul Celaenei fu străbătut de o expresie la limita panicii și confuziei.

– Tacă-ți gura! spuse ea, cuvintele tremurându-i de durere.

Dar Cain continuă să se holbeze la ea, zâmbetul lărgindu-i-se.

– Este totul acolo, spuse el. Chiar sub acel zid pe care l-ai ridicat. Pot vedea totul limpede ca lumina zilei.

Despre ce vorbea? Cain își ridică sabia și își trecu degetul peste sânge... sângele ei. Chaol își înfrână dezgustul și furia.

Cain râse zgomotos.

– Cum a fost când te-ai trezit între părinții tăi, acoperită de sângele lor?

– Tacă-ți gura! spuse ea din nou, cu chipul schimonosit de agonie și furie și degetele mâinii libere brăzdând pământul. Orice rană atingea Cain acum ardea.

– Mama ta era o tinerică drăguță, nu-i așa? spuse Cain.

– *Taci!* Ea încercă să se ridice, dar piciorul rănit o ținut la pământ. Se luptă pentru o gură de aer. Cum de știa Cain lucrurile astea despre trecutul Celaenei? Inima lui Chaol bătea sălbatic, dar nu putea face nimic pentru a o ajuta.

Celaena eliberă un țipăt violent care zdruncină vântul înghețat și reuși să se ridice în picioare. Durerea îi fu înghițită de furie, iar ea atacă sabia lui Cain cu rămășița toiagului său.

– Bine, gâfâi Cain împingându-i bastonul atât de puternic încât lama pătrunse în lemn. Dar nu suficient de bine. O împinse, iar, în timp ce ea se clătină cu un pas înapoi, el ridică piciorul și o lovi în coaste. Fu aruncată prin aer.

Chaol nu mai văzuse pe nimeni izbind atât de puternic. Celaena lovi pământul și se rostogoli, din nou și din nou, și din nou, până ce se propti în turnul cu ceas. Capul i se izbi de piatra neagră, iar Chaol își înfrânse urletul, forțându-se să rămână în afara cercului, forțându-se să privească în timp ce Cain o spulbera, bucată cu bucată. Cum de lucrurile luaseră o turnură proastă atât de rapid?

Ea tremură ridicându-se în genunchi, cuprinzându-și șoldul. Încă strângea în mâna cealaltă rămășița toiagului Nehemie, agățându-se de el de parcă ar fi fost o stâncă în largul unei mări agitate.

*

Celaena simți gustul de sânge în timp ce Cain o ridică din nou, târând-o pe podea. Ea nu încerca să i se împotrivescă. El ar fi putut îndrepta vârful sabiei spre inima ei în orice moment. Acesta nu era un duel, era o execuție. Și nimeni nu făcea nimic pentru a o opri. O drogaseră. Nu era drept. Lumina soarelui pâlpâi, iar ea se zvârcoli în strânsoarea lui Cain, în ciuda agoniei ce îi străbătea trupul.

Toți în jurul ei șuşoteau, râdeau cu glasuri din altă lume. O strigau, dar strigau un nume diferit, un nume periculos...

Celaena privi către cer, văzând vârful bărbiei lui Cain înainte ca el să o ridice în picioare și să o izbească – cu fața – de un zid din piatră rece ca gheața. Fu învăluită de un întuneric familiar. Craniul îi pulsa dureros în urma impactului, dar țipătul de agonie al Celaenei fu întrerupt când deschise ochii în întuneric și văzu ceea ce apăru. Ceva... ceva mort stătea înaintea ei.

Era un bărbat, pielea lui fiind palidă și putredă. Ochiul îi ardea cu un roșu aprins, și părea să arate către ea cu degetul. Dinții îi erau atât de lungi și ascuțiți încât de-abia îi încăpeau în gură.

Unde dispăruse lumea? Probabil că începeau halucinațiile. O străfulgerare în timp ce fu trasă înapoi, iar ochii i se bulbucară când Cain o aruncă la pământ, aproape de marginea cercului.

O umbră învălui soarele. Se terminase. Trebuia să moară acum, să moară sau să piardă și să fie trimisă înapoi în Endovier. Se terminase. O pereche de cizme negre se iviră în peisaj. Apoi genunchii cuiva care se aplecă la marginea ringului.

– Ridică-te, șopti Chaol. Celaena nu se putea ridica pentru a-l privi în ochi. Se terminase.

Cain începu să râdă, iar ea simți reverberațiile pașilor săi de-a lungul ringului.

– Asta este tot ce poți? strigă el triumfător. Celaena tremură. Lumea era învăluită în ceață, întuneric și voci.

– *Ridică-te*, rosti din nou Chaol, mai tare. Celaena putea privi doar linia albă care marca cercul.

Cain spusese lucruri pe care nu avea cum să le știe – le văzuse în ochii ei. Iar dacă el știa despre trecutul ei... Scânci, urându-se pentru asta și pentru lacrimile care începeau să se prelingă pe obraji, pe nas, umezind podeaua. Totul se terminase.

– Celaena, spuse blând Chaol. Apoi ea auzi sunetul scrâșnit când mâna lui îi apărură în dreptul ochilor alunecând pe lespezile de piatră. Degetele sale se opriră exact la marginea

liniei albe. *Celaena*, răsuflă el, glasul fiindu-i înecat de durere și speranță. Asta era tot ce mai avea: mâna lui întinsă și promisiunea speranței, promisiunea a ceva mai bun așteptând-o dincolo de acea linie.

Mișcându-și brațul, provocă un dans al scânteilor înaintea ochilor, dar îl întinse până ce vârfurile degetelor sale atinseră linia de cretă și rămaseră acolo, la nici măcar un centimetru de Chaol, semnul alb despărțindu-i.

Ea ridică ochii și îi zări privirea înconjurată de o lumină argintie.

– Ridică-te, fu tot ce spuse el.

Iar în acel moment, cumva, chipul lui era singurul lucru care mai conta. Se zvârcoli, neputându-și domoli suspinele durerii care erupea în trupul ei, țintuind-o la podea. Dar își menținu concentrarea pe ochii lui căprui, pe buzele care se despărteau și șopteau:

– Ridică-te.

Își trase brațul de lângă linie, lipindu-și palma de pământul înghețat. Ochii îi rămaseră ațintiți asupra privirii lui mutându-și mâna cealaltă sub piept pentru a-și înăbuși țipătul de durere când se săltă, umărul aproape îndoindu-i-se. Își strecură piciorul nerănit sub ea. Încercând să se ridice, simți bubuitul pașilor lui Cain, iar ochii lui Chaol se deschiseră larg.

Lumea se învârtea în nuanțe înceteșate, albastre și negre, iar Cain o apucă și o izbi încă o dată de turnul cu ceas, chipul lovindu-i-se de piatră. Când deschise ochii, lumea trepida. Întunericul era pretutindeni. În adâncul ei, știa că nu era doar o halucinație – ceea ce vedea, pe cine vedea, exista cu

adevărat imediat dincolo de vălul lumii sale, iar drogul otrăvitor îi deschisese cumva mintea pentru a-i vedea.

Acum erau două creaturi, iar cea de-a doua avea aripi. Rânjea... rânjea în timp ce...

Celaena nu avu timp să țipe când creatura țâșni în zbor către ea. O aruncă la pământ și își înfipse ghearele. Se zbatu. Unde dispăruse lumea? Unde se afla ea?

Acum erau mai mulți și mai mulți continuau să apară. Morți, demoni, monștri o voiau pe ea. Îi strigau numele. Majoritatea aveau aripi, iar cei care nu aveau erau purtați de către ceilalți în gheare.

Roind în jurul ei, îi crestau pielea cu ghearele lor. Aveau de gând să o ducă în lumea lor, iar turnul era portalul larg deschis. Va fi devorată. Groaza – groază mai intensă ca niciodată – puse stăpânire pe ea. Celaena își acoperi capul în timp ce arătările se năpusteau asupra ei și lovi orbește în toate direcțiile. Unde dispăruse lumea? Câtă otravă îi dăduseră? Urma să moară. *Libertate sau moarte.*

Sfidarea și furia clocoteau amestecate în sângele său. Își legăna brațul liber și lovi un chip fantomatic cu cărbuni aprinși pe post de ochi. Întunericul se destrămă, iar trăsăturile imense ale lui Cain apărură. Era soare acolo – aceasta era realitatea. Cât timp mai avea la dispoziție până ce un alt val de viziuni induse de otravă vor prelua din nou controlul?

Cain se întinse către gâtul ei, dar ea se trase înapoi. Tot ce reuși el să apuce fu amuleta. Cu un pocnet răsunător, Ochiul Elenei i se desprinse de la gât.

Lumina soarelui dispăru, omagul preluând din nou controlul asupra minții ei, iar Celaena se trezi înaintea unei

armate de morți. Silueta obscură care era Cain ridică brațul, lăsând amuleta să cadă la pământ.

Veniseră după ea.

CAPITOLUL 49

Dorian privea înmărmurit de groază cum Celaena se târa pe pământ, izgonind cu mâinile ceva ce ei nu puteau vedea. Ce se întâmpla? Fusesse ceva în vinul ei? Dar era ceva anormal în felul în care Cain stătea acolo, zâmbind. Era ceva... oare chiar era ceva acolo, ceva ce ei nu puteau vedea?

Celaena țipă. Era cel mai oribil sunet pe care el îl auzise vreodată.

– Oprește-l, acum! îi spuse el lui Chaol când prietenul său se ridică din locul de lângă cerc. Dar Chaol doar privea cu gura căscată către asasina buimăcită, chipul lui fiind alb ca varul.

Ea lovea în gol, iar Cain se aplecă peste ea și o pocni în gură. Sângele curgea în voie. Duelul avea să continue până ce tatăl său ar fi intervenit sau până ce Cain ar fi lăsat-o inconștientă la pământ. Sau mai rău. Fu nevoit să își amintească lui însuși că orice intervenție – chiar și încercarea de a spune că fusesse ceva în vin – ar putea rezulta în descalificarea ei.

Ea se târî de lângă Cain, sângele și saliva adunându-se pe podea.

Cineva apăru lângă Dorian, iar după ritmul respirației sale știu că era Nehemia. Aceasta spuse ceva în Eyllwe și merse la marginea ringului. Ascunse de faldurile pelerinei

sale, degetele ei se mișcau cu repeziciune trasând simboluri în aer.

Cain merse în locul unde Celaena găfâia, chipul ei fiind alb și roșu în același timp. Ea se ridică în genunchi și privi, fără să vadă, către toți, poate la ceva dincolo de ei.

Ea îl aștepta pe el. Îl aștepta pentru a o...

Ucide.

*

Îngenunchind pe pământ, Celaena se luptă să respire, neputând găsi calea spre realitate. Aici morții o înconjurau, așteptând. Chestia obscură care era Cain stătea în apropiere, privind-o, ochii săi arzători fiind singura lui trăsătură clară. Întunericul dansa în jurul lui Cain asemenea unor fâșii de haine în bătaia vântului.

Ea urma să moară în curând.

„Lumină și întuneric. Viață și moarte. Unde este locul meu?“

Gândul îi insuflă un fior atât de puternic încât mâinile sale începură să caute ceva pe care l-ar fi putut folosi împotriva lui. Nu astfel. Va găsi o cale – ea putea găsi o cale de a supraviețui. „Nu îmi va fi teamă.“ Își șoptise asta în fiecare dimineață în Endovier; dar la ce îi erau de folos aceste cuvinte acum?

Un demon veni către ea și un țipăt – nu de groază sau disperare, ci mai degrabă o rugămintă – izbucni din gâtul ei. Un strigăt de ajutor.

Demonul se trase înapoi, de parcă strigătul l-ar fi speriat. Cain înaintă din nou către ea.

Dar apoi ceva extraordinar se întâmplă.

O sumedenie de uși, toate deschizându-se larg. Uși de lemn, uși de fier, uși de aer și magie.

Iar dintr-o altă lume Elena coborî înconjurată de o lumină aurie. Părul reginei de demult strălucea asemenea unei stele căzătoare.

Cain pufni pășind spre asasină și ridicând sabia, țintind către pieptul ei.

Elena se năpusti asupra armatei morților, împrăștiindu-i. Sabia lui Cain coborî.

O rafală de vânt îl lovi pe Cain atât de puternic încât fu doborât la pământ, iar sabia îi zbură în colțul opus al verandei. Dar, captivă în acea lume întunecată și oribilă, Celaena văzu doar cum regina se năpusti asupra lui Cain, trântindu-l la pământ, înainte de atacul morților. Totuși, ajunseră prea târziu.

O lumină aurie erupse în jurul ei, protejând-o împotriva lor, făcându-i să se retragă.

Un vânt mai puternic decât orice altceva văzuseră spectatorii încă vuia prin verandă. Își acoperiră chipurile în timp ce vântul urla.

Demonii zbierară și se îndreptară din nou spre ea. Dar o sabie răsună și un demon pieri. Sânge negru se scurse de pe lamă, iar regina Elena mârâi sălbatic în timp ce își ridică sabia. Era o provocare; îi provoca să încerce să treacă, să îi pună furia la încercare.

Printre pleoapele grele, Celaena zări o coroană de stele sclipind pe capul Elenei, armura sa argintie strălucind asemenea unui far în întuneric. Demonii scoaseră țipete asurzitoare, iar Elena întinse o mână, lumină aurie izvorând din

palma sa, ridicând un zid între ele și armata moartă în timp ce merse lângă Celaena și îi cuprinse fața în mâini.

- Nu te pot proteja, șopti regina, tenul ei sclipind. Chipul îi era diferit - mai aspru, mai frumos. Moștenirea ei din partea Fae. Nu îți pot oferi puterea mea. Își trecu degetele peste fruntea Celaenei. Dar pot înlătura otrava asta din corpul tău.

Dincolo de ele, Cain se ridică în picioare. Vântul sufla către el din toate direcțiile, ținându-l în loc.

Din capătul îndepărtat al verandei, o rafală de vânt rostogoli vârful din fier al toiagului în direcția ei. Se opri cu un clinchet, încă la o distanță amăgitoare.

Elena puse o mână pe fruntea Celaenei.

- Ia-l, spuse regina. Celaena se întinse pentru a ajunge la rămășița toiagului, vederea ei oscilând între veranda însorită și întunericul nesfârșit. Umărul îi tresări ușor, iar ea își înăbuși un țipăt de durere. În sfârșit simți lemnul gravat, dar și durerea din degetele sale.

- Odată ce otrava va dispărea, nu mă vei mai vedea. Nu vei mai vedea demonii, spuse regina, trasând semne pe fruntea asarinei.

Cain privi către rege și își recuperează sabia. Regele încuviință.

Elena prinse chipul Celaenei în palmele sale.

- Nu îți fie teamă. Dincolo de zidul de lumină aurie, morții scoaseră urlate sinistre și gemură numele Celaenei. Dar atunci, Cain - invocând chestia întunecată ce zăcea în interiorul său - trecu prin zid de parcă nu ar fi existat, spulberându-l complet.

- Trucuri mărunte, Majestatea Ta, îi spuse Cain Elenei. Doar trucuri mărunte.

Elena se ridică într-o secundă în picioare, blocând calea lui Cain către Celaena. Umbrele se unduiau pe marginile siluetei lui, iar ochii săi de chihlimbar izbucniră în flăcări. Atenția lui Cain era îndreptată asupra Celaenei și spuse:

– Ai fost adusă aici... cu toții ați fost. Toți jucătorii acestui joc neterminat. Prietenii mei, gesticulă către cei morți, mi-au spus asta.

– Piei! strigă Elena, formând un simbol cu degetele sale. O lumină albastră orbitoare izbucni din mâinile sale.

Cain urlă în timp ce lumina îl învăluie, sfâșiindu-i trupul obscur. Apoi dispăru, părăsind armata morților și osândiților, Elena încă stând în calea lor. Ei atacară, dar ea îi împinse înapoi cu acel scut auriu, icnind printre dinții încleștați. Apoi Elena căzu în genunchi și își puse mâinile pe umerii Celaenei.

– Otrava aproape a dispărut, spuse Elena. Lumea deveni mai puțin întunecată; Celaena putea zări firicele de lumină.

Celaena încuviință, durerea înlocuind teama. Putea simți răceala iernii, durerea din picior, căldura propriului sânge. Ce căuta Elena aici? Și ce făcea Nehemia la marginea cerului, mișcându-și mâinile atât de straniu?

– Ridică-te, spuse Elena. Regina devenea transparentă. Mâinile i se desprinseră de pe obrajii Celaenei, iar o lumină albă umplu cerul. Otrava părăsi trupul Celaenei.

Cain, din nou un om în care și oase, merse către asazina răvășită.

Durere, durere, durere. Durere din piciorul său, durere din cap, din umăr, din brațe și coaste...

– Ridică-te, șopti din nou Elena, apoi dispăru. Lumea reapăru.

Cain era aproape, nicio umbră învăluindu-l. Celaena ridică rămășița zimțată a bastonului în mâna sa. Privirea i se limpezi.

Și astfel, tremurând și legănându-se, Celaena se ridică.

CAPITOLUL 50

Piciorul drept al Celaenei de-abia o putea susține, dar scrâșni din dinți și se ridică. Își îndreptă umerii, iar Cain se împletici.

Vântul îi mângâie chipul și îi suflă părul în spate asemenea unui vâl auriu. „Nu îmi va fi teamă.“ Un semn ardea pe fruntea sa cu o lumină albastră orbitoare.

– Ce e pe fața ta? întrebă Cain. Regele se ridică, iar Nehemie i se tăie respirația.

Cu brațul pulsând de durere și aproape inutil, ea își șterse sângele de la gură. Cain urlă ridicând sabia, în încercarea de a decapita.

Celaena se năpusti înainte, asemenea unei săgeți a zeiței Deanna.

Ochii lui Cain se bulbucară când capătul zimțat al pumnalului se înfipse în partea sa dreaptă, exact acolo unde Chaol spusese că el va fi neprotejat.

Sângele curse pe mâinile ei și țâșni din trupul lui Cain, care se clătină ținându-se de coaste.

Ea uită de durere, uită de teamă, uită de tiranul care se holba la semnul arzător de pe fruntea ei cu ochi întunecați. Sări înapoi un pas și despică brațul lui Cain cu capătul rupt al bastonului, sfâșiind mușchiul și tendonul. El încercă o lovitură cu cealaltă mână, dar ea se feri.

El lovi apoi cu piciorul, dar ea țâșni într-o parte. Cain era întins la pământ. Ea își puse piciorul în spatele lui, iar, în timp ce el își ridică greoi capul, se trezi cu așchia ascuțită ce mai rămăsese din toiag apăsând pe gâtul său.

– Dacă te miști, îți iau gâtul, spuse ea, amintindu-și de durerea din maxilar.

Cain se domoli, iar preț de o clipă ea putu jura că ochii lui scânteiaseră ca niște cărbuni. Pentru o secundă se gândi să îlucidă chiar acolo, pentru ca el să nu poată dezvălui nimănui ce știa – despre ea, despre părinții ei, despre semnele Wyrd și puterea lor. Dacă regele afla despre asta... Mâna îi tremura din pricina efortului de a se abține să nu îi înfigă vârful din fier în gât, dar Celaena își ridică privirea însângerată către rege.

Consilierii începură să aplaude frenetic. Niciunul dintre ei nu văzuse spectacolul; niciunul nu văzuse umbrele în rafalele de vânt. Regele o studie, iar Celaena se forță să rămână în picioare, să stea dreaptă în timp ce era judecată. Simți fiecare secundă de tăcere ca pe o lovitură în stomac. Oare el se gândea că mai exista o portiță de scăpare? După ceea ce i se păru o eternitate, regele vorbi.

– Campionul fiului meu este învingătorul! urlă regele. Pământul se învârti sub picioarele sale.

Câștigase. Câștigase. Era liberă sau pe cât putea fi de aproape de libertate. Va deveni Campionul regelui și apoi va fi liberă...

Gândul o luă pe nepregătite, iar Celaena scăpă rămășița însângerată a toiagului pe pământ și ridică piciorul de pe spatele lui Cain. Se îndepărtă de el șchiopătând, respirația

fiindu-i greoaie și sacadată. Fusesse salvată. Elena o salvase. Iar ea... ea câștigase.

Nehemia era exact unde stătuse mai înainte, zâmbind palid, doar...

Prințesa se prăbuși, iar gărzile sale se grăbiră să o ridice. Celaena încercă să ajungă la prietena sa, dar picioarele îi cedară și se prăbuși pe lespezile de piatră. Dorian, parcă eliberat dintr-o vrajă, alergă spre ea, aruncându-se în genunchi lângă trupul ei, murmurându-i numele iar și iar.

Dar ea de-abia îl auzea. Ghemuită pe pământ, lacrimi fierbinți îi alunecară pe obraji. Câștigase. În ciuda durerii, Celaena izbucni apoi în râs.

*

În timp ce asasina râdea, cu capul plecat în pământ, Dorian îi verifica trupul. Tăietura de pe coapsă nu se oprea din sângerat, brațul îi atârna inert, iar fața și brațele îi erau un amalgam de tăieturi și vânătăi ce se formau rapid. Cain, cu privirea furioasă, stătea nu prea departe în spatele lor, sângele prelingându-i-se printre degete în timp ce încerca să își oprească hemoragia din lateral. Lasă-l să sufere.

– Are nevoie de un tămăduitor, îi spuse el tatălui său. Regele nu spuse nimic. Tu, băiete, strigă Dorian unui paj. Adu un tămăduitor – cât de repede poți! Dorian de-abia respira. Ar fi trebuit să oprească duelul de la prima lovitură a lui Cain. Ar fi trebuit să facă ceva mai mult decât să privească în timp ce era evident că Celaena fusese drogată. Ea l-ar fi ajutat pe el; nici nu ar fi ezitat. Chiar și Chaol o ajutase – îngemănase lângă ea la marginea ringului. Și cine o drogase?

Punându-și cu grijă brațele în jurul Celaenei, Dorian privi către Kaltain și Perrington. Făcând asta, rată schimbul de priviri dintre Cain și tatăl său. Soldatul își scoase pumnalul.

Dar Chaol văzu. Cain ridică pumnalul pentru a o înjunghia pe asasină în spate.

Fără să stea pe gânduri, fără să înțeleagă, Chaol interveni între ei și îi străpunse inima lui Cain cu sabia sa.

Sângele țâșni pretutindeni, acoperindu-i brațele lui Chaol, capul, hainele. Sângele duhnea, cumva, a moarte și descompunere. Cain se prăbuși, lovind cu violență pământul.

Lumea deveni tăcută. Chaol privi cum ultima răsuflare părăsea trupul lui Cain. Când totul se termină, iar ochii lui Cain încetară îl mai privească, sabia lui Chaol alunecă pe pământ. El căzu în genunchi lângă Cain, dar nu îl atinse. Ce făcuse?

Chaol nu își putea lua privirea de pe mâinile pătate de sânge. Îl ucisese.

- Chaol, răsuflă Dorian. În brațele lui, Celaena devenise complet nemișcată.

- Ce am făcut? îl întrebă Chaol. Celaena scoase un sunet dureros și începu să tremure.

Două gărzi îl ajutară să se ridice, dar Chaol putea doar să își privească mâinile însângerate în timp ce era condus de pe verandă.

Dorian își privi prietenul dispărând în castel, apoi își întoarse atenția către asasină. Tatăl său deja urla.

Ea tremura atât de violent încât rănilor sale continuau să sângereze.

– Nu ar fi trebuit să îlucidă... Acum el... el... Celaena răsuflă, cutremurându-se. Ea m-a salvat, spuse Celaena, îngropându-și fața în pieptul lui. Dorian, ea a scos otrava din mine. Ea... ea... O, zeilor, nici măcar nu știu ce s-a întâmplat. Dorian nu avea nicio idee despre ce vorbea, dar o ținu mai strâns la pieptul său.

Dorian simți privirile consiliului ațintite asupra lor, cântărind și meditănd asupra fiecărui cuvânt care ieșea din gura ei, fiecare mișcare sau reacție a lui. La naiba cu consiliul; Dorian o sărută pe păr. Semnul de pe fruntea ei dispăruse. Oare ce însemnase? Oare ce însemnase tot duelul acesta? Cain atinsese un punct sensibil în ea – când îi menționase pe părinții ei, Celaena își pierduse complet controlul. El nu o mai văzuse niciodată atât de sălbatică, de înnebunită.

Se urî pe sine pentru că nu intervenise, pentru că privise ca un laș. Se va revanșa față de ea, se va asigura că va fi eliberată, iar apoi... Apoi...

Ea nu i se împotrivi în timp ce el o purtă pe brațe în apartamentul său, dând ordin ca medicul să îl urmeze.

Gata cu politica și intrigile. O iubea și niciun imperiu, niciun rege și nicio teamă lumească nu îl puteau ține departe de ea. Nu, dacă vor încerca să o ia de lângă el, se va lupta cu toată lumea și îi va înfrunta cu mâinile goale. Și, dintr-un anumit motiv, asta nu îl înspăimânta.

*

Kaltain privea cu uimire și disperare cum Dorian o purta pe asasină în brațe. Cum îl învinsese ea pe Cain când fusese drogată? De ce nu era moartă?

Așezat lângă tiranicul rege, Perrington clocotea de furie. Consilierii mângăleau pe niște acte. Kaltain scoase flaconul gol din buzunar. Nu îi dăduse ducele suficient omag pentru a o ameți puternic pe asasină? De ce nu plângea Dorian peste cadavrul ei? De ce nu era ea cea care îl îmbrățișa pe Dorian, consolându-l? Durerea din inima ei erupse atât de violent, încât vederea i se întunecă, iar ea încetă să mai gândească limpede.

Kaltain se apropie de duce și îi rosti printre dinți:

– Credeam că ai spus că planul ăsta va funcționa. Kaltain se luptă pentru a-și menține glasul șoptit. Credeam că ai spus că drogul ăsta blestemat va funcționa!

Regele și ducele o fixară, iar consilierii făcură un schimb de priviri în timp ce Kaltain își îndreptă umerii. Apoi, agale, ducele se ridică din scaunul său.

– Ce ai în mână? Întrebă ducele puțin cam prea tare.

– Știi ce este! clocoti Kaltain, încă încercând să își mențină tonul scăzut, deși durerea de cap se transforma în urlet asurzitor. De-abia putea gândi limpede; putea răspunde doar furiei din interior. Otrava nenorocită pe care i-am dat-o, murmură ea astfel încât doar Perrington să audă.

– Otravă? Întrebă Perrington, atât de tare încât Kaltain deschise larg ochii. Tu ai otrăvit-o? De ce ai face una ca asta? Perrington făcu semn a trei gărzi din apropiere.

De ce nu vorbea regele? De ce nu venea în ajutorul ei? Perrington îi dăduse otrava la ordinul regelui, nu așa se întâmplase? Membrii consiliului o priveau acuzator, șoptind între ei.

– Tu mi-ai dat-o! îi spuse ea ducelui.

Fruntea portocalie a ducelui se ridă.

– Despre ce vorbești?

Kaltain păși către el.

– Trădător nenorocit!

– Rețineți-o, vă rog, spuse calm ducele, de parcă ea nu ar fi fost nimic mai mult decât o servitoare isterică. De parcă ea era nimeni.

– V-am spus, zise ducele în urechea regelui, că ar face orice pentru a pune mâna pe coroa... Cuvintele se pierdură în neant în timp ce Kaltain era escortată de gărzi. Nu citi nimic, nicio emoție pe chipul ducelui. O trăsese pe sfoară.

Kaltain se zbătu în strânsoarea gărzilor.

– Majestate, *vă rog!* Ducele mi-a spus că *dum...*

Ducele nu își întoarse privirea către ea.

– Te voi ucide! strigă ea către Perrington. Se întoarse către rege pentru a-l implora, dar el privea dezgustat în altă direcție. Nu avea să asculte nimic din ce ar fi spus ea, indiferent care ar fi fost adevărul. Perrington plănuiise asta de prea mult timp. Iar ea căzuse direct în capcana lui. Jucase rolul îndrăgostitului amețit doar pentru a o înjunghia pe la spate.

Kaltain se zbătu din nou, însă zadarnic. Iar în timp ce ajunse la porțile castelului, ducele rânji către ea; visurile ei se spulberaseră.

CAPITOLUL 51

A doua zi de dimineată, Dorian își menținu bărbia se-meață când tatăl său îl privi. Nu își coborî ochii, indiferent de câte secunde tăcute trecuseră. După ce tatăl său îi per-misesse lui Cain să o tortureze și să o rănească pe Celaena pentru atâta timp, când era evident că ea fusese drogată...Era un miracol că Dorian încă nu își ieșise din fire, dar avea ne-voie de această audiere cu tatăl său.

– Ei, bine? Întrebă regele.

– Doresc să știu ce se va întâmpla cu Chaol. Pentru uci-derea lui Cain.

Ochii negri ai tatălui său sclipiră.

– Ce crezi *tu* că ar trebui să i se întâmple?

– Nimic, spuse Dorian. Cred că l-a ucis pentru a o apăra pe Cel... pentru a o apăra pe asasină.

– Consideri că viața unei asasine merită mai mult decât cea a unui soldat?

Privirea de safir a lui Dorian se întunecă.

– Nu, dar consider că nu există pic de onoare în a o înjunghia pe la spate după ce ea câștigase deja. Iar dacă avea să afle vreodată că Perrington și tatăl său jucaseră un rol în povestea cu drogul... Pumnii lui Dorian se încleștară pe lângă trup.

– Onoare? Regele Adarlanului își mângâie barba. Iar tu m-ai fi înjunghiat dacă aș fi încercat să oucid în felul ăsta?

– Ești tatăl meu, răspunse el precaut. Aș avea încredere că alegerea pe care ai face-o ar fi cea corectă.

– Ce mincinos iscusit ești! Aproape la fel de bun precum Perrington.

– Deci, nu îl vei pedepsi pe Chaol?

– Nu văd niciun motiv pentru care m-aș descotorosi de un Căpitan al Gărzii perfect capabil.

Dorian răsufală ușurat.

– Mulțumesc, tată. Recunoștința din ochii săi era sinceră.

– Mai vrei să îmi spui și altceva? Întrebă deodată regele.

– Eu... Dorian privi către fereastră, apoi către tatăl său, adunându-și din nou curajul. Al doilea motiv pentru care venise. Vreau să știu ce ai de gând să faci cu asasina, spuse el, iar regele zâmbi într-un fel care îl înspăimântă pe Dorian.

– Asasina... medită regele. A fost un duel jalnic; nu știu dacă o femeie smiorcăită poate fi Campionul meu, cu sau fără otravă. Dacă ar fi fost cu adevărat bună, ar fi simțit otrava înainte de a bea. Poate că ar trebui să o trimit înapoi în Endovier.

Furia lui Dorian crescuse amestecată.

– Te înșeli în privința ei, începu el, dar apoi dădu din cap. Nu o vei privi altfel, indiferent ce ți-aș spune eu.

– De ce ar trebui să văd un asasin altfel decât ceea ce este – un monstru? Am adus-o aici pentru a-mi îndeplini ordinele, nu pentru a se amesteca în viața fiului meu sau a imperiului.

Dorian își dezveli dinții. Nu ar fi îndrăznit niciodată înainte să îl privească astfel pe tatăl său. Acest lucru îl înfioră, iar, în timp ce regele se așeză ușor pe tron, Dorian se întrebă

dacă tatăl său îl considera acum o amenințare adevărată. Spre surprinderea lui Dorian, nu îi păsa. Poate că venise timpul să înceapă să își contrazică tatăl.

– Ea nu este un monstru, spuse Dorian. Tot ce a făcut, a făcut pentru a supraviețui.

– Supraviețuire? Asta este minciuna pe care ți-a spus-o? Putea face orice pentru supraviețuire, dar ea a ales să ucidă. I-a plăcut să ucidă. Te are la cheremul ei, nu-i așa? O, cât de inteligentă este! Ce politician iscusit ar fi fost dacă s-ar fi născut bărbat!

Un urlet izbucni din gâtul lui Dorian.

– Nu ai idee despre ce vorbești! Nu sunt atașat de ea în niciun fel.

Dar în acea singură propoziție, Dorian comisese greșeala și știi că tatăl său tocmai îi descoperise noul punct slab: groaza copleșitoare că Celaena ar putea fi luată de lângă el. Mâinile i se relaxară pe lângă corp.

Regele Adarlanului privi către prințul moștenitor.

– Îi voi trimite contractul de îndată ce voi avea timp. Până atunci ai face bine să îți ții gura închisă despre asta, băiete.

Dorian se înecă în furia ce zăcea în el. Încă o imagine clară îi răsări în minte: Nehemia oferindu-i Celaenei bastonul său. Nehemia nu era o fată prostuță; ca și el, ea știa că simbolurile dețineau un anume fel de putere. Deși Celaena putea fi Campionul tatălui său, ea câștigase titlul folosind o armă din Eyllwe. Iar, în timp ce Nehemia ar putea juca un joc pe care nu avea nicio șansă de a-l câștiga, Dorian nu putea nega că o admira pe prințesă pentru că îndrăznise să joace, în primul rând.

Poate că într-o zi ar trebui să își facă și el curaj să ceară condamnare pentru ceea ce tatăl său le făcuse acelor rebeli în Eyllwe. Nu astăzi. Nu încă. Dar ar putea face un pas către asta.

Așa că își privi tatăl în ochi și își ținu capul sus în timp ce spuse:

– Perrington dorește să o folosească pe Nehemia pe post de ostatică pentru a-i face pe acei rebeli din Eyllwe să se supună.

Regele își înclină capul.

– Este o idee interesantă. Tu ești de acord?

Deși palmele lui Dorian începură să transpire, se luptă să adopte o expresie neutră și spuse:

– Nu, nu sunt. Cred că suntem mai buni de-atât.

– Suntem? Ai idee câți soldați și câte provizii am pierdut din pricina acelor rebeli?

– Da, dar să o folosim astfel pe Nehemia este prea riscant. Rebelii s-ar putea folosi de asta pentru a aduna aliați din alte regate. Iar Nehemia este iubită de către poporul său. Dacă ești îngrijorat pentru pierderea soldaților și a proviziilor, atunci vei pierde mult mai mult dacă planul lui Perrington aprinde o rebeliune totală în Eyllwe. Ne-ar fi mult mai bine dacă am încerca să o câștigăm pe Nehemia de partea noastră, să încercăm să colaborăm cu ea pentru a-i face pe rebeli să se retragă. Asta nu se va întâmpla dacă o ținem ostatică.

Tăcerea căzu peste sala tronului, iar Dorian încercă să își păstreze calmul în timp ce tatăl său îl studia. Fiecare bătaie a inimii sale părea o lovitură de ciocan.

În cele din urmă, regele încuviință.

– Atunci îi voi ordona lui Perrington să pună capăt acestui plan.

Dorian aproape că răsuflă ușurat, dar își menținu privirea neutră și cuvintele ferme în timp ce spuse:

– Îți mulțumesc pentru că m-ai ascultat.

Tatăl său nu răspunse și, fără să aștepte permisiunea sa, prințul se întoarse și părăsi încăperea.

*

Celaena încercă să nu tresară din pricina durerii care îi străpungea umărul și piciorul când se trezi. Înfășurată în pături și bandaje, ea privi către ceasul de deasupra șemineului. Era aproape unu după-amiază.

Maxilarul îi fu străpuns de un alt junghi când deschise gura. Celaena nu avea nevoie de o oglindă pentru a-și da seama că era toată numai vânătăi și răni. Se încruntă, iar fața îi zvâcni de durere din pricina mișcării. Fără îndoială, arăta hidos. Încercă fără succes să se ridice în capul oaselor. Totul o durea.

Brațul îi era prins într-un bandaj, iar coapsa o împunse când picioarele i se mișcară sub pături. Nu își amintea prea multe din ceea ce se întâmplase după duelul din ziua trecută, dar cel puțin nu era moartă – de mâna lui Cain sau din ordinele regelui.

Visele din noaptea trecută îi fuseseră pline cu Nehemia și Elena, deși, de cele mai multe ori, ele dispăreau în închipuiri ale demonilor și morților. Și lucrurile acelea pe care le spusese Cain. Coșmarurile fuseseră atât de groaznice, încât Celaena de-abia dormise, în ciuda durerii și epuizării. Se întrebă ce se întâmplase cu amuleta Elenei. Avea sentimentul că acele

coșmaruri erau din pricina absenței amuletei și își dori în mod repetat să îi fie înapoiată, deși Cain era acum mort.

Ușa dormitorului se deschise și o zări pe Nehemia stând în prag. Prințesa îi zâmbi ușor în timp ce închisa ușa și se apropie. Fleetfoot ridică privirea, coada sa biciuind patul în timp ce o legăna cu bucurie sinceră.

– Bună! spuse Celaena în Eyllwe.

– Cum te simți? întrebă Nehemia în limba comună, fără urmă de accentul său stângaci. Fleetfoot se cățăra peste picioarele rănite ale Celaenei pentru a o întâmpina pe prințesă.

– Exact cum arăt, spuse Celaena, durerea cuprinzându-i acum gura din pricina cuvintelor.

Nehemia se așeză pe marginea saltelei, iar, în timp ce aceasta se lăsă ușor sub greutatea ei, Celaena tresări de durere. Recuperarea nu avea să fie ușoară. Fleetfoot, terminând cu linsul și adușmeatul Nehemie, se așeză între cele două și adormi. Celaena își îngropă degetele între urechile ei moi precum catifeaua.

– Nu voi pierde timp dansând în jurul adevărului, spuse Nehemia. Ți-am salvat viața în timpul duelului.

Celaena avu frânturi de amintiri cu Nehemia făcând semne ciudate cu degetele în aer.

– Toate astea nu au fost halucinații? Și... și tu ai văzut totul? Celaena încercă să se ridice puțin mai sus, dar durerea o împiedică să se miște chiar și un centimetru.

– Nu, nu ai avut halucinații, spuse prințesa. Și da, am văzut tot ce ai văzut și tu; darurile cu care am fost înzestrată îmi permit să văd ceea ce alții în mod normal nu pot vedea. Ieri, omagul pe care Kaltain l-a pus în vinul tău te-a făcut și pe tine

să vezi: ce zace dincolo de vâlul acestei lumi. Magia la magie trage. Celaena se foi stingherită la auzul acestor cuvinte.

– De ce în toate aceste luni te-ai prefăcut că nu înțelegi limba noastră? Întrebă Celaena, nerăbdătoare să schimbe subiectul și constatând că întrebarea duruse la fel de mult precum rănilile sale.

– Inițial a fost o modalitate de apărare, spuse Nehemia așezându-și cu blândețe mâna peste brațul sănătos al Celaenei. Ai fi surprinsă câte lucruri pot dezvălui oamenii când au impresia că tu nu îi înțelegi. Dar, cu fiecare zi în care mă prefăceam că nu știu nimic, a devenit din ce în ce mai greu să fiu în preajma ta.

– Dar de ce m-ai făcut să îți dau lecții?

Nehemia privi către tavan.

– Pentru că voiam o prietenă. Pentru că te-am plăcut.

– Deci, tu chiar citeai cartea aia când te-am găsit în bibliotecă.

Nehemia încuviință.

– Eu... eu făceam cercetări. Despre semnele Wyrđ, așa cum le numești tu în limba voastră. Te-am mințit când am spus că nu știu nimic despre ele. Știu totul despre ele. Știu cum să le descifrez... și cum să le folosesc. Întreaga mea familie știe, dar păstrăm secretul, din generație în generație. Ele sunt doar pentru a fi folosite ca ultimă apărare împotriva răului sau în cazul celor mai grave boli. Iar aici, cu interdicția asupra magiei... ei, bine, deși semnele Wyrđ sunt un alt fel de putere, sunt sigură că, dacă oamenii ar fi descoperit că le folosesc, m-ar fi întemnițat.

Celaena încercă din nou să se ridice, blestemându-se că nu se putea mișca fără a-și dori să leșine.

– Le-ai folosit?

Nehemia încuviință solemn.

– Le ținem secrete din pricina puterii teribile pe care o ascund. Teribilă, în sensul că poate fi folosită atât în scopul binelui, cât și al răului, deși mulți s-au folosit de puterea lor pentru fapte meschine. Din momentul în care am sosit aici, am fost conștientă că cineva folosea semnele Wyrđ pentru a invoca demoni din alte lumi, tărâmurii dincolo de tărâmul nostru. Idiotul ăla de Cain știa suficient despre semne pentru a invoca diferite creaturi, dar nu știa cum să le controleze și să le trimită înapoi. Am petrecut luni de zile alungând și distrugând creaturile chemate de el; de aceea am lipsit uneori atât de mult.

Rușinea îi ardea obrajii Celaenei. Cum putuse să creadă că Nehemia era cea care îi ucidea pe Campioni? Celaena își ridică mâna dreaptă pentru a-i arăta cicatricile.

– De aceea nu m-ai întrebat nimic în seara acea când am fost mușcată. Tu... tu ai folosit semnele Wyrđ pentru a mă vindeca.

– Încă nu știu cum sau unde ai dat peste riderac, dar cred că asta este o poveste pentru altă dată. Semnele pe care le-ai găsit sub patul tău erau desenate de mine. Celaena tresări puțin la auzul acestor cuvinte. Icnii când durerea îi puse stăpânire pe tot corpul.

– Acele simboluri sunt pentru protecție. Nu ai idee ce bătaie de cap mi-ai dat când a trebuit să le tot desenez după ce tu le ștergeai. Un zâmbet se ivi în colțul buzelor

Nehemieii. Fără ele cred că rideracul ar fi ajuns la tine mult mai devreme.

– De ce?

– Pentru că bestia de Cain te ura. Și voia să te elimine din competiție. Mi-aș fi dorit să nu fi murit, aș fi vrut să îl întreb unde a învățat să deschidă astfel de portaluri. Când otrava te-a făcut să plutești între cele două lumi, simpla lui prezență a adus cumva acele creaturi între lumi, pentru a te sfâșia. Deși, după tot ceea ce a făcut, cred că a meritat sfârșitul pe care i l-a adus Chaol.

Celaena privi către ușa dormitorului. Nu îl văzuse pe Chaol de ieri. Oare regele îl pedepsise pentru tot ceea ce făcuse pentru a o ajuta?

– Bărbatul acela ține la tine mai mult decât își dă seama vreunul dintre voi, spuse Nehemia, zâmbetul simțindu-se în glasul său. Celaena simți că obrazii îi ard.

Nehemia își drese glasul.

– Presupun că vrei să știi cum te-am salvat.

– Dacă ești dispusă să îmi dezvălui, spuse Celaena, iar prințesa zâmbi.

– Cu ajutorul semnelor Wyrđ am reușit să deschid un portal către unul dintre tărâmurile celeilalte lumi și să o chem pe Elena, prima regină a Adarlanului.

– O cunoști? Celaena ridică o sprânceană.

– Nu, dar ea a răspuns strigătului meu de ajutor. Nu toate tărâmurile sunt pline de întuneric și moarte. Unele sunt pline cu creaturi ale binelui – ființe care, dacă nevoia noastră este suficient de arzătoare, ne vor urma în Erilea pentru a ne

ajuta. Ea auzise strigătul tău de ajutor cu mult înainte ca eu să deschid portalul.

- Este... este posibil să *mergi* în aceste alte lumi? Celaena își amintea vag porțile Wyrđ despre care citise în cartea aceea în urmă cu atâtea luni.

Nehemia o privi precaut.

- Nu știu. Instruirea mea încă nu este completă. Dar regina a fost atât în lumea asta, cât și în afara ei. Ea era între lumi, unde nu putea trece complet în altă lume, ca și creaturile pe care le-ai văzut tu. Este necesară o mare cantitate de putere pentru a deschide un portal adevărat prin care ceva să poată pătrunde și, chiar și atunci, portalul se va închide la un moment dat. Cain l-a putut deschide suficient de mult încât rideracul să pătrundă prin el, dar apoi se închidea. Așa că eu a trebuit să îl deschid suficient de mult încât să îl trimit înapoi. Vreme de atâtea luni ne-am jucat de-a șoarecele și pisica. Își frecă tâmpile. Nu ai idee cât de epuizant a fost.

- Cain a chemat toate cheștiile alea la duel, nu-i așa?

Nehemia medită asupra întrebării.

- Poate. Este posibil ca ele să fi fost deja în așteptare.

- Dar le-am putut vedea doar din pricina omagului pe care mi l-a dat Kaltain?

- Nu știu, Elentiya. Nehemia oftă și se ridică. Tot ce știu este că acest Cain cunoștea secretele puterii oamenilor mei, putere care a fost de mult uitată în ținuturile Nordului. Iar asta mă îngrijorează.

- Cel puțin este mort, spuse Celaena, apoi înghiți în sec. Dar... dar în... locul acela... Cain nu arăta precum Cain. Arăta precum un demon. De ce?

- Poate că răul pe care l-a tot invocat s-a strecurat în sufletul său și l-a schimonosit în ceea ce nu era.

- A vorbit despre mine. Ca și cum ar fi știut totul. Celaena strânse pătura în pumni.

Ceva licări în privirea Nehemieii.

- Uneori, cei răi ne vor spune lucruri doar pentru a ne tulbura, pentru a ne bântui gândurile mult timp după ce i-am înfruntat. Ar fi încântat să știe că tu încă te gândești la orice prostie a spus el. Nehemia îi mângâie mâna. Nu îi da satisfacția de a ști că încă te deranjează; alungă gândurile alea din mintea ta.

- Cel puțin regele nu știe nimic despre toate astea; nu-mi pot imagina ce ar face dacă ar avea acces la o asemenea putere.

- Eu îmi pot imagina foarte clar, spuse încet Nehemia. Tu știi ce semn este acela care a ars pe fruntea ta?

Celaena se încordă.

- Nu. Tu știi?

Nehemia îi aruncă o privire gânditoare.

- Nu, nu știu. Dar l-am mai văzut acolo înainte. Pare să fie parte din tine. Și chiar mă îngrijorează ce ar putea crede regele despre el. Este un miracol că nu a investigat până acum. Celaenei îi îngheță sângele în vene, iar Nehemia adăugă iute: Nu-ți face griji. Dacă voia să te interogheze, ar fi făcut-o deja.

Celaena scoase un suspin cutremurător.

- De ce te afli aici, Nehemia?

Prințesa rămase tăcută pentru un moment.

- Nu-i voi jura loialitate regelui Adarlanului. Știi deja asta. Și nu mă tem să îți spun că am venit în Rifthold doar

pentru o observare mai bună și mai îndeaproape a mișcărilor sale, a planurilor sale.

– Chiar ai venit aici pentru a spiona? șopti Celaena.

– Dacă vrei să îi spui așa. Nu m-aș da înapoi de la nimic pentru țara mea. Niciun sacrificiu nu este prea mare pentru a-mi menține poporul în viață și în afara sclaviei, pentru a împiedica un alt masacru. Durerea licări în privirea sa.

Inima Celaenei tresări.

– Ești cea mai curajoasă persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

Nehemia mângâie blana lui Fleetfoot.

– Dragostea mea pentru Eyllwe îmi învinge teama față de regele Adarlanului. Dar nu te voi implica în asta, Elentiya. Celaena aproape că răsuflă ușurată, deși se simți rușinată pentru acest sentiment. Poate că drumurile noastre sunt unite, dar... dar cred că pentru moment trebuie să îți continui călătoria pe cont propriu. Să te adaptezi noii tale poziții.

Celaena încuviință și își drese glasul.

– Nu voi spune nimănui despre puterile tale.

Nehemia zâmbi cu tristețe.

– Și nu vor mai exista secrete între noi. Când te vei simți mai bine, mi-ar plăcea să aud cum te-ai înțeles cu Elena. Privi către Fleetfoot. Îmi permiți să o iau la o plimbare? Am nevoie să simt briza pe fața mea.

– Desigur, spuse Celaena. A fost închisă aici toată dimineața.

Ca și cum câinele ar fi înțeles, sări de pe pat și se așeză la picioarele Nehemiei.

– Mă bucur să te am ca prietenă, Elentiya, spuse prințesa.

– Eu mă bucur și mai mult că îmi păzești spatele, spuse Celaena înăbușindu-și un căscat. Ți mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața. De două ori. Sau poate de mai multe ori. Celaena se încruntă. Vreau să știu de câte ori m-ai salvat pe ascuns de vreuna dintre creaturile lui Cain? Întrebă ea.

– Nu și dacă vrei să dormi în noaptea asta. Nehemia o sărută pe creștetul capului înainte de a se îndrepta către ușă. Prințesa se opri în prag și îi azvârli ceva Celaenei. Asta îți aparține. Una dintre gărzile mele au recuperat-o după duel. Era Ochiul Elenei.

Celaena strânse în pumn metalul tare al amuletei.

– Mulțumesc.

După plecarea Nehemiei, Celaena zâmbi, în ciuda tuturor lucrurilor pe care tocmai le aflate, și închise ochii. Cu amuleta strânsă în mână, avu cel mai bun somn de când ajunsese la castel.

CAPITOLUL 52

Celaena se trezi în ziua următoare, neștiind sigur cât era ceasul. Se auzi o bătaie în ușă, iar ea clipi încercând să gonească somnul de pe pleoape chiar la timp pentru a-l vedea pe Dorian intrând. El o privi pentru o clipă din prag, iar ea reuși să zâmbească.

– Bună! spuse ea cu glasul răgușit. Și-l amintea purtându-o pe brațe, liniștind-o când tămăduitorii îi cususeră piciorul...

El păși înainte, pașii săi fiind greoi.

– Arăți chiar mai rău astăzi, șopti el. În ciuda durerii, Celaena se ridică.

– Sunt bine, minți ea. Nu era bine. Cain îi rupsesse o coastă și fiecare răsufare era dureroasă. El își încleștă maxilarul, privind pe fereastră. Ce se întâmplă cu tine? întrebă ea. Se întinse în încercarea de a-l prinde de jachetă, dar durerea era prea puternică, iar el era prea departe.

– Eu... nu știu, spuse el. Privirea pierdută și goală a lui Dorian îi acceleră Celaenei bătăile inimii. Nu am mai putut dormi de la duel încoace.

– Vino, spuse ea cât de blând putu, bătând cu palma un spațiu gol lângă ea. Ia loc.

Ascultător, el se așeză, deși rămase cu spatele către ea în timp ce își puse capul în mâini și trase adânc aer în piept de

câteva ori. Celaena își puse cu blândețe mâna pe spatele său. El se încordă, iar ea aproape că se retrase. Dar apoi Dorian se relaxă și continuă să își controleze respirația.

– Ești bolnav? întrebă ea.

– Nu, mormăi el.

– Dorian. Ce s-a întâmplat?

– Cum adică „ce s-a întâmplat“? spuse el, ascunzându-și chipul în palme. Acum un minut îl snopeai în bătaie pe Mormânt, iar în următorul Cain era pe punctul de a te ucide...

– Nu ai putut dormi din cauza *asta*?

– Nu pot... nu pot... Gemu. Ea îl lăsă în pace pentru o clipă, permițându-i să își pună ordine în gânduri. Îmi pare rău, spuse el îndepărtându-și mâinile de pe chip și îndreptându-și umerii. Ea încuviință. Nu avea de gând să îl preseze. Cum te simți, cu adevărat? întrebă el. Teama încă zăcea în spatele cuvintelor sale.

– Groaznic, spuse ea cu precauție. Și am bănuiala că arăt la fel de rău precum mă simt.

El zâmbi ușor. Dorian încerca să se împotrivescă oricărui sentiment care îl bântuise.

– Niciodată nu ai arătat mai adorabil, spuse el. Privi patul. Te superi dacă mă întind puțin? Sunt extenuat.

Ea nu protestă în timp ce el își scoase cizmele și își descheie nasturii jachetei. Cu un oftat, Dorian se întinse lângă ea. Celaena îl privi închizând ochii și răsuflând adânc. Chipul lui se destinase ușor.

– Cum se simte Chaol? întrebă ea, tensionată. Își aminti râul de sânge și chipul lui terifiat.

Dorian deschise un ochi.

- Va fi bine. I-am dat liber ieri și astăzi. Cred că avea nevoie de asta. Inima Celaenei se strânse. Nu ar trebui să te simți vinovată, spuse el întorcându-se pe-o parte pentru a o privi în ochi. A făcut ceea ce a crezut de cuviință.

- Da, dar...

- Nu, insistă Dorian. Chaol știa ce face. Își trecu un deget peste obrazul ei. Degetul său era rece ca gheața, dar ea își abținu un tremur. Îmi pare rău, spuse el din nou, luându-și degetul de pe chipul ei. Îmi pare rău că nu te-am salvat.

- Despre ce vorbești? De *asta* suferi tu și te torturezi?

- Îmi pare rău că nu l-am oprit pe Cain în momentul în care mi-am dat seama că ceva era în neregulă. Kaltain te-a drogat și ar fi trebuit să știu, ar fi trebuit să găsesc o cale de a o împiedica să facă asta. Iar când mi-am dat seama că aveai halucinații, eu... îmi pare rău că nu am găsit o cale pentru a opri totul.

Piele verde și colți galbeni licăriră înaintea ochilor Celaenei, iar degetele i se încleștară în pumni.

- Nu ar trebui să îți pară rău, spuse ea, nedorind să vorbească despre ororile pe care le văzuse sau despre trădarea lui Kaltain, sau despre mărturisirile Nehemie. Ai făcut exact ce a făcut toată lumea... ce trebuia să facă toată lumea. Dacă ai fi intervenit, aș fi fost descalificată.

- Ar fi trebuit să îl spintec pe Cain în momentul în care a pus mâna pe tine. În schimb, am stat acolo, în timp ce Chaol a îngenuncheat la marginea ringului. Eu ar fi trebuit să fiu cel care îl ucide pe Cain.

Demonii dispărură, iar un zâmbet apăru pe chipul Celaenei.

– Începi să vorbești ca un asasin, prietene.

– Poate petrec prea mult timp cu tine. Celaena își mută capul de pe pernă pentru a și-l odihni în spațiul moale dintre umărul și pieptul prințului. Căldura goni prin venele sale. Deși trupul ei fu cuprins de agonie în timp ce se întoarse pe-o parte, Celaena își puse mâna rănită pe abdomenul lui. Respirația lui Dorian era caldă pe capul ei, iar ea zâmbi în timp ce el își puse mâna în jurul ei, cuprinzându-i umărul. Rămaseră tăcuți pentru o vreme.

– Dorian, începu ea, iar el îi dădu un bobârnac. Au, spuse ea, strâmbând din nas. Deși fața îi era acoperită cu zgârieturi Cain nu o rănise într-atât încât să-i lase urme, cu toate că tăietura de la picior va fi o cicatrice grozavă.

– Da? spuse el odihnindu-și bărbia pe capul ei.

Celaena ascultă sunetul inimii lui, fermitatea ei.

– Când m-ai luat din Endovier... chiar ai crezut că voi câștiga?

– Desigur. Altfel de ce aș fi făcut o călătorie atât de lungă pentru a te găsi?

Ea râse, iar el își ridică blând bărbia. Ochii lui erau familiari – asemenea a ceva ce ea uitase.

– Am știut că vei câștiga din clipa în care te-am cunoscut, șopti el, iar inima ei se zvârcoli în momentul în care înțelese sensul din spatele cuvintelor. Deși trebuie să recunosc, nu prea mă așteptam la *asta*. Și... indiferent cât de frivolă și întortocheată a fost competiția asta, sunt recunoscător că

te-a adus în viața mea. Cât timp voi trăi, voi fi recunoscător pentru asta.

- Intenționezi să mă faci să plâng sau doar râzi de mine?

Dorian se aplecă înainte și o sărută. Durerea îi cuprinsese din nou maxilarul.

*

Așezat pe tronul său de cleștar, regele Adarlanului mângâia mânerul lui Nothung. Perrington îngenunche înaintea sa, așteptând. Lasă-l să aștepte.

Deși asasina era Campionul său, întârziase să-i trimită contractul. Ea era apropiată atât de fiul său, cât și de prințesa Nehemia; oare delegarea ei ca om de încredere reprezenta un risc?

Dar Căpitanul Gărzii avea suficientă încredere în asasină încât să îi salveze viața. Chipul regelui deveni ca de piatră. Nu îl va pedepsi pe Chaol Westfall, chiar și numai pentru a evita ca Dorian să dezlănțuie iadul asupra lui în apărarea căpitanului. Dacă Dorian s-ar fi născut soldat și nu un cititor...

Dar undeva în ființa lui, Dorian era un bărbat, un bărbat care putea fi șlefuit într-un războinic. Poate că i-ar prinde bine câteva luni pe câmpul de luptă. Un coif și o sabie puteau face minuni cu temperamentul unui tânăr. Iar după acea demonstrație de voință și putere din sala tronului... Dorian putea fi un general puternic, dacă era împins de la spate.

Iar cât despre asasină... odată ce rănilor îi vor fi vindecate, ce altă persoană ar fi mai bună pentru a se afla la ordinele

sale? În afară de asta, nu avea în cine altcineva să își pună încrederea. Celaena Sardothien era cea mai bună și singura lui alegere, acum că preferatul său, Cain, era mort.

Regele trăsă un semn pe brațul de cleștar al tronului. Era destul de priceput în semnele Wyrđ, dar nu mai văzuse niciodată unul precum al ei. Va afla ce reprezintă. Iar, dacă era vreo profeție sau ceva de genul acesta, o va trimite pe fată la spânzurătoare până la căderea nopții. Văzându-o târându-se în timp ce era drogată, aproape că îl convinsese să poruncească moartea sa. Dar apoi le simțise... simțise privirile furioase ale morților... Cineva intervenise și o salvase. Iar dacă aceste creaturi o protejau și o atacau în același timp...

Poate ea nu era persoana care să moară la comanda lui. Nu înainte ca el să descopere semnificația semnului. Pentru moment totuși avea lucruri mai importante pentru care să se îngrijoreze.

– Manipularea lui Kaltain a fost interesantă, spuse în cele din urmă regele. Perrington rămase în genunchi. Foloseai puterea asupra ei?

– Nu, am lăsat-o mai moale în ultima vreme, după cum ați sugerat, răspunse ducele, răsucind inelul negru din jurul degetului său gros. În afară de asta, începuse să arate vizibil afectată... epuizată și palidă, și chiar s-a plâns de dureri de cap.

Faptul că o trădase pe Kaltain îl îngrijora, dar, dacă ea ar fi știut de planul lui Perrington de a dezvălui adevărul ei caracter – chiar să demonstreze cât de ușor s-ar fi adaptat ea planurilor lor și cât de puternică era determinarea sa –, ar fi

prevenit-o. O asemenea dezvăluire publică atrăgea doar întrebări agasante.

– A fost inteligent din partea ta să experimentezi pe ea. A devenit un aliat puternic și încă nu bănuiește nimic despre influența noastră. Am speranțe mari pentru puterea asta, zise regele, privindu-și inelul negru. Cain a dovedit efectele transformării fizice, iar Kaltain dovedește abilitatea de a influența gânduri și emoții. Mi-ar plăcea să îi testez capacitatea maximă pentru a șlefui mințile câtorva.

– O parte din mine își dorește ca Lady Kaltain să nu fi fost atât de ușor impresionabilă, mormăi Perrington. Voia să mă folosească pentru a ajunge la fiul tău, dar nu vreau ca puterea să o transforme în Cain. În ciuda mea, nu-mi surâde gândul că ea ar putea să putrezească în temnițele alea pentru mult timp.

– Nu te teme pentru Kaltain, prietene. Nu va rămâne în temniță pentru totdeauna. Când scandalul va fi dat uitării, iar asazina ocupată cu treburile mele, îi vom face lui Kaltain o ofertă pe care nu o va putea refuza. Dar există întotdeauna modalități de a o controla, dacă tu crezi că nu este de încredere.

– Să vedem mai întâi cum îi influențează temnița gândirea, spuse grăbit Perrington.

– Desigur, desigur. Este doar o sugestie.

Rămaseră tăcuți, iar ducele se ridică.

– Duce, spuse regele, glasul său răsunând în întreaga sală. Focul din șemineul de forma unei guri căscate licări, iar o lumină verde umplu umbrele încăperii. În curând, vom avea multe de făcut în Erilea. Pregătește-te. Și încetează să mai

vorbești despre planul tău de a o folosi pe prințesa din Eyllwe, atrage prea multă atenție.

Ducele doar încuviință, făcu o plecăciune și părăsi încăperea.

CAPITOLUL 53

Celaena se lăsă pe spate în scaun, proptindu-și picioarele pe masă și balansându-se în mod riscant. Savură întinderea și eliberarea tensiunii din mușchii încordați și dădu pagina cărții pe care o ținea în sus. Fleetfoot dormea sub masă, sfărăind ușor. Afară, după-amiaza însorită transformase zăpada în băltoace sclipitoare care luminau întregul dormitor. Rănilile sale nu mai erau atât de supărătoare, dar încă nu putea pași fără a șchiopăta. Cu puțin noroc, va putea alerga din nou în curând.

Trecuse o săptămână de la duel. Philippa era deja ocupată cu aranjarea și ordonarea garderobei Celaenei, aducând mai multe haine. Toate hainele pe care Celaena plănuia să și le cumpere de îndată ce era liberă să se aventureze în Rifthold, odată ce își primea salariul scandalos de Champion al Regelui. Pe care spera să îl primească de îndată ce semna contractul... oricând urma să se întâmple asta.

Cu Philippa ocupată, Nehemia și Dorian o luaseră pe Celaena sub îngrijirea lor, iar prințul îi citea adesea în timpul nopții. Când reușea în cele din urmă să adoarmă, visele îi erau presărate cu vorbe străvechi și chipuri de mult uitate, cu semne Wyrd ce străluceau cu lumină albastră, cu regele și cu o armată de morți invocată din străfundurile Iadului.

Când se trezea, se străduia din răspuțeri să le uite – în special pe cele magice.

Mânerul ușii se răsuci, iar inima i se urcă în gât. Era timpul ca în sfârșit să semneze contractul cu regele? Dar nu era Dorian sau Nehemia, nici măcar vreun paj. Lumea se opri când, în schimb, Chaol intră în dormitorul său.

Fleetfoot alergă către el, dând bucuroasă din coadă. Celaena aproape căzu din scaun când își luă picioarele de pe masă și tresări din pricina fiorului de durere care îi străbătu piciorul rănit. Se ridică anevoie în picioare, dar, când deschise gura, nu avu nimic de spus.

După ce Chaol mângâie prietenește cățelușa pe cap, aceasta se întoarse sub masă, dădu ocol de două ori și se ghemui.

De ce Chaol nu se mișca din pragul ușii? Celaena își privi cămașa de noapte și roși când observă că el se uita la picioarele ei dezgolate.

– Cum îți sunt rănile? întrebă el. Glasul îi era blând, iar ea înțelese că el nu se holba la pielea dezgolită, ci la bandajul de la coapsă.

– Sunt bine, spuse ea repede. Bandajul este doar pentru a stârni compasiune. Celaena încercă să zâmbească, dar eșuă. Eu... nu te-am văzut de-o săptămână. Parcă ar fi trecut o viață întregă. Tu ai... ești bine?

Ochii lui căprui îi întâlnește pe ai săi. Deodată, Celaena se reîntoarse la duel, culcată la pământ, Cain răsând în spatele ei, dar tot ce putea vedea, tot ce putea auzi era Chaol, în timp ce îngenunchiase și se întinsese spre ea. Gâtul i se încleștă. Înțelesese ceva în acel moment. Dar nu își putea aminti ce. Poate că fusese o halucinație.

– Sunt bine, spuse el, iar ea făcu un pas către căpitan, mult prea conștientă de cât de scurtă era cămașa sa de noapte. Eu voiam... doar să îmi cer scuze pentru faptul că nu te-am vizitat mai devreme.

Ea se opri la un pas de el și înclină capul. Chaol nu își purta sabia.

– Sunt sigură că ai fost ocupat, rosti ea.

El doar stătea acolo. Ea își înghiți nodul din gât și își dădu o șuviță de păr după ureche. Făcu încă un pas spre el, acum fiind nevoită să își lase ușor capul pe spate pentru a-i privi chipul. Ochii lui erau atât de triști. Celaena își mușcă buza. Tu... tu mi-ai salvat viața. De două ori.

Sprâncenele lui Chaol se încruntară ușor.

– Am făcut ceea ce trebuia să fac.

– Și de aceea îți datorez recunoștința mea.

– Nu îmi datorezi nimic, spuse el, glasul fiindu-i sugrumat. Iar când ochii lui scânteiară, inima ei fu prinsă precum într-o menghină.

Celaena îi luă mâna într-a sa, dar el și-o trase înapoi.

– Voiam doar să văd cum te simți. Trebuie să merg la o întrunire, spuse el, iar ea știu că era o minciună.

– Îți mulțumesc pentru că l-ai ucis pe Cain. Chaol se încordă. Eu... încă îmi amintesc prima mea crimă. Nu a fost ușor.

El își plecă privirea în podea.

– Tocmai de aceea nu mă pot abține să nu mă gândesc la asta. Pentru că *a fost* ușor. Doar mi-am scos sabia și l-am ucis. Am *vrut* să îlucid. Chaol o fixă cu privirea. Cain știa despre părinții tăi. Cum?

- Nu știi, minți ea. Știa foarte bine. Accesul lui Cain către celelalte lumi, către spațiul de mijloc îi oferise capacitatea de a-i citi gândurile, de a-i profana amintirile, sufletul. Un fior o străbătu.

Privirea lui Chaol se împlânzi.

- Îmi pare rău că au murit astfel.

Celaena încuie totul într-un colț al minții sale în timp ce spuse:

- A trecut foarte mult timp de-atunci. Plouase, iar eu, urcându-mă în patul lor, am crezut că umezeala din așternuturi venea de la fereastra deschisă. M-am trezit în dimineața următoare și am realizat că nu era apă. Trase adânc aer în piept, alungând senzația sângelui lor pe pielea sa. Arobynn Hamel m-a găsit la scurt timp după aceea.

- Tot îmi pare rău, spuse el.

- A trecut foarte mult, repetă ea. Nici măcar nu îmi amintesc cum arătau. Aceasta era o altă minciună. Își amintea chipul părinților săi în cel mai mic detaliu. Uneori, uit că au existat vreodată.

Chaol încuviință, mai mult pentru a confirma că o auzise și nu că o înțelese.

- Ceea ce ai făcut pentru mine, Chaol, încercă ea din nou. Nu doar în privința lui Cain, dar când...

- Trebuie să plec, o întrerupse el și se întoarse pe jumătate spre ușă.

- Chaol, spuse ea apucându-l de mână și forțându-l să o privească. Celaena zări doar licărul din ochii săi înainte de a-și arunca brațele în jurul gâtului și a-l îmbrățișa cu putere. El își îndreptă umerii, dar ea îi zdrobi corpul, lipindu-l de al

său, deși gestul îi agrava rănilile. Apoi, după un moment, Chaol își trecu brațele în jurul ei, ținând-o aproape, atât de aproape încât, atunci când Celaena închise ochii și inhală adânc mirosul lui, nu își putea da seama unde se termina el și unde începea ea.

Răsuflarea lui era caldă pe gâtul său aplecat spre ea. Își odihnea obrazul în părul ei. Inima Celaenei bătea atât de repede și totuși se simțea extrem de confortabil, de parcă ar fi putut sta astfel pentru eternitate și nu ar fi deranjat-o, lăsând lumea să se destrame în jurul lor. Își aminti degetele lui atingând linia aceea de cretă, întinzându-se către ea în ciuda barierei dintre ei.

– Este totul în regulă? răsună glasul lui Dorian din pragul ușii.

Chaol se desprinsese din îmbrățișare și se trase înapoi atât de repede încât Celaena aproape se clătină.

– Totul este bine, spuse el îndreptându-și umerii. Aerul devenise rece, iar pielea Celaenei fu străbătută de furnicăături când căldura lui îi părăsise corpul. Îi fu greu să îl privească pe Dorian în timp ce Chaol încuviință către prinț și părăsi apartamentul.

Dorian o privi, iar Chaol plecă. Dar Celaena rămase cu privirea ațintită asupra ușii, chiar și după ce Chaol o închisese în urma sa.

– Nu cred că își revine prea bine după uciderea lui Cain, spuse Dorian.

– Evident, se răsti ea. Dorian ridică sprâncenele, iar ea oftă. Îmi pare rău.

– Voi doi păreați a fi în mijlocul a... ceva, spuse Dorian cu precauție.

– Nu este nimic. Doar mi-a părut rău pentru el, atâta tot.

– Aș fi vrut să nu plece atât de grăbit. Am vești bune. Stomacul Celaenei se încleștă. Tatăl meu a încetat să mai tragă de timp în ceea ce privește redactarea contractului tău. Urmează să îl semnezi în camera sa de consiliu, mâine.

– Vrei să spui că... adică sunt *oficial* Campionul regelui?

– Se pare că nu te urăște atât de tare precum a lăsat impresia. Este un miracol că nu te-a făcut să aștepti mai mult. Dorian îi făcu cu ochiul.

Patru ani. Patru ani de servitute, apoi va fi liberă. De ce plecase Chaol atât de repede? Privi către ușă, întrebându-se dacă l-ar putea ajunge din urmă pe coridor.

Dorian își puse mâinile pe talia ei.

– Presupun că asta înseamnă că suntem prinși aici împreună pentru încă o vreme. Își coborî privirea către a ei.

O sărută, dar ea se retrase din brațele lui.

– Eu... Dorian, sunt Campionul regelui. Chicoti la auzul propriilor cuvinte.

– Da, ești, răspunse Dorian apropiindu-se din nou de ea. Dar ea păstră distanța în timp ce privi pe fereastră, către lumina amețitoare de afară. Lumea era larg deschisă și o aștepta. Putea pași peste acea linie albă.

Își întoarse privirea către el.

– Nu pot fi cu tine dacă sunt Campionul Regelui.

– Desigur că poți. Va fi nevoie să păstrăm secretul, dar...

– Am destule secrete. Nu am nevoie de încă unul.

– Atunci voi găsi o cale de a-i spune tatălui meu. Și mamei. Îi făcu iarăși cu ochiul.

– Cu ce viitor? Dorian, sunt marioneta tatălui tău. Tu ești prințul moștenitor.

Era adevărat, iar dacă această relație devenea ceva mai *mult*, acest lucru nu va face decât să complice lucrurile când va veni timpul ca ea să părăsească palatul. Ca să nu mai vorbească de complicațiile de a fi cu Dorian în timp ce îi servea tatălui său drept Campion. Și, fie că recunoștea sau nu, Dorian avea propriile obligații. Deși îl dorea, deși ținea la el, știa că o relație de lungă durată nu se va sfârși bine. Nu când el era moștenitorul tronului.

Ochii lui Dorian se întunecară.

– Spui că nu vrei să fii cu mine?

– Spun că... voi pleca în patru ani și nu văd cum s-ar putea încheia totul cu bine pentru amândoi. Spun că nu vreau să mă gândesc la opțiuni. Lumina soarelui îi dezmierdă pielea, iar greutatea de pe umerii ei pieri. Spun că în patru ani voi fi liberă și nu am fost liberă niciodată în *viața* mea. Zâmbetul îi creșcu. Și vreau să știu cum este să fii liber.

Dorian deschise gura, dar se opri în timp ce îi observă zâmbetul. Deși Celaena nu își regreta deloc alegerea, simți ceva straniu, asemenea dezamăgirii când el rosti:

– Cum dorești.

– Dar mi-ar plăcea să rămân prietena ta.

El își ascunse mâinile în buzunare.

– Întotdeauna.

Celaena se gândi să îi atingă brațul sau să îl sărute pe obraz, dar cuvântul „liberă“ continua să îi răsună în cap iar, și iar și iar, și nu se putea opri din zâmbit.

Zâmbetul lui Dorian era puțin stingher.

- Cred că Nehemia se îndreaptă spre tine pentru a-ți spune despre contract. Va fi furioasă pe mine pentru că i-am luat-o înainte; cere-i scuze din partea mea, bine? Se opri când deschise ușa, cu mâna încă pe mâner. Felicitări, Celaena! spuse el încet. Înainte ca ea să poată răspunde, Dorian închise ușa și plecă.

Rămasă singură, Celaena privi pe fereastră și își duse mâna la inimă, șoptind din nou și din nou cuvântul.

Liberă.

CAPITOLUL 54

Câteva ore mai târziu, Chaol privea ușa dinspre camera de zi a Celaenei. Nu știa exact de ce era din nou acolo. Dar îl căutase pe Dorian în dormitorul lui și nu îl găsisese, iar el avea *nevoie* să îi spună prietenului său că lucrurile nu erau ceea ce păreau a fi când îi surprinsese îmbrățișați mai de vreme. Își privi mâinile.

Regele de-abia vorbise cu el în ultima săptămână, iar numele lui Cain nu fusese menționat în niciuna dintre întâlnirile lor. Nu că ar fi trebuit, din moment ce Cain era doar un pion dintr-un joc menit să îl amuze pe rege și cu siguranță nu era un membru al gărzii regale.

Dar el tot mort rămânea. Ochii lui Cain nu se vor mai deschide din pricina lui... Nu va mai respira din cauza lui... Inima lui încetase să mai bată din cauza lui...

Mâna lui Chaol se îndreaptă spre locul unde ar fi trebuit să fie sabia sa. O aruncase în colțul camerei în secunda în care se întorsese de la duel, săptămâna trecută. Cineva se îndurase de durerea sa și spălase sângele de pe ea. Poate gărzile care îl conduseseră pe Chaol în camera sa și îi oferiseră o băutură tare. Apoi rămăseseră în tăcere până ce el își revenise cât de cât și plecaseră pe urmă fără niciun cuvânt, fără să aștepte mulțumiri.

Chaol își trecu o mână prin părul scurt și deschise ușa.

Celaena lua cina, așezată comod în scaun. Sprâncenele i se ridicară uimite.

– Două vizite în aceeași zi? spuse ea punând furculița deoparte. Cărui fapt datorez această plăcere?

El se încruntă.

– Unde este Dorian?

– De ce ar trebui Dorian să fie aici?

– Credeam că de obicei vine aici la această oră.

– Ei, bine, nu te aștepta să îl mai găsești aici după ziua de azi.

Chaol se aproprie, oprindu-se la marginea mesei.

– De ce?

Celaena aruncă o bucată de pâine în gură.

– Pentru că am pus capăt situației.

– Ce ai făcut?

– Sunt Campionul regelui. Cu siguranță îți dai seama cât de neadecvat ar fi din partea mea să am o relație cu un prinț. Ochii ei albaștri scânteiară, iar el se întrebă de ce Celaena pusese un slab accent pe cuvântul *prinț* și de ce inima lui o luă ușor la galop.

Chaol își reținu zâmbetul.

– Mă întrebam când o să-ți vină mintea la cap. Oare ea se agita atât de mult ca și el? Oare se gândea în mod constant la mâinile ei acoperite de sânge? Dar, după toată îngâmfarea ei, după toată lăcomia ei și după toate manifestările ei, cu mâinile în șolduri...

Chipul ei încă ascundea ceva blând. Îi dădea speranță... speranță că nu își pierduse sufletul în actul de a fi ucis pe cineva,

speranță că umanitatea încă putea fi găsită, iar onoarea recâștigată... Ea ieșise din Endovier și încă avea puterea de a râde.

Celaena își răsuci o șuviță de păr în jurul unui deget. Încă purta acea cămașă de noapte absurd de scurtă, care acum îi dezvelea coapsele când își sprijinea picioarele pe marginea mesei. Chaol se concentrează pe chipul său.

– Vrei să mi te alături? Întrebă ea gesticulând cu o mână către masă. Este păcat să sărbătoresc de una singură.

Chaol o privi, privi jumătatea aceea de rânjet de pe chipul său. Orice se întâmplase cu Cain, orice se întâmplase la duel... îl va bântui. Dar chiar acum...

Trase scaunul din fața sa și se așeză la masă. Celaena umplu un pahar cu vin și i-l oferi.

– În cinstea a patru ani până la libertate! spuse ea ridicând paharul.

Chaol îl ridică pe al său.

– În cinstea ta, Celaena!

Ochii li se întâlneau, iar Chaol nu își ascunse zâmbetul în timp ce ea surâse către el. Poate că patru ani petrecuți cu ea nu vor fi suficienți.

*

Celaena stătea în mormânt și știa că visează. Vizita adesea cripta în vise – pentru a înjunghia din nou rideracul, pentru a rămâne captivă în sarcofagul Elenei, pentru a se confrunta cu o tânără femeie fără chip, cu părul auriu și o coroană prea grea pentru ea, dar astă-seară... astă-seară erau doar ea și Elena, iar mormântul era luminat de lună; nici urmă de cadavrul rideracului.

– Cum merge recuperarea ta? întrebă regina sprijinindu-se de marginea propriului sarcofag.

Celaena stătea în pragul ușii. Armura reginei dispăruse, înlocuită de obișnuita rochie vaporoză. Nicio urmă de înverșunare nu îi schimonosea trăsăturile.

– Bine, spuse Celaena, dar privi în jos către propriul trup. În această lume de vis, rănilor îi dispăruseră. Nu știam că ai fost o războinică, spuse ea făcând semn cu bărbia către Damaris.

– Sunt multe lucruri despre mine pe care istoria le-a uitat. Ochii Elenei scânteieară cu tristețe și mânie. Am fost pe câmpul de luptă în războaiele demonice împotriva lui Erawan... împreună cu Gavin. Așa ne-am îndrăgostit. Dar legendele voastre mă înfățișează ca fiind o domniță care a așteptat într-un turn cu un colier magic ajutându-l pe prințul cel viteaz.

Celaena atinse amuleta.

– Îmi pare rău.

– Tu poți fi altfel, spuse încet Elena. Tu poți fi măreață. Mai măreață decât mine, decât oricare dintre noi.

Celaena deschise gura, dar niciun cuvânt nu ieși.

Elena făcu un pas către ea.

– Tu poți ajunge la stele, șopti ea. Poți face orice dacă îndrăznești. Iar în adâncul tău o știi și tu. Asta este ceea ce te înspăimântă cel mai tare.

Merse lângă Celaena. Ochii ei arzători, de un albastru glacial, erau la fel de diafani precum chipul ei minunat.

– Ai găsit și ai distrus răul pe care Cain l-a adus în această lume. Iar acum ești Campionul regelui. Ai făcut cum ți-am cerut.

– Am făcut-o pentru libertatea mea, spuse Celaena. Elena îi oferi un zâmbet atotcunoscător, care o făcu să își dorească să țipe, dar Celaena rămase tăcută.

– Așa spui tu. Dar atunci când ai strigat după ajutor, când amuleta a tresărit, iar tu ai permis ca nevoia ta să fie simțită ai știut că cineva va răspunde. Ai știu că *eu* voi răspunde.

– De ce? Îndrăzni Celaena să întrebe. De ce să răspunzi? *De ce trebuie să fiu Campionul Regelui?*

Elena își ridică privirea către lumina lunii ce se strecura în mormânt.

– Pentru că există oameni care au nevoie ca tu să îi salvezi la fel de mult pe cât ai nevoie tu însăși să fii salvată, spuse ea. Poți nega oricât dorești, dar sunt oameni – prietenii tăi – care au nevoie de tine aici. Prietena ta, Nehemia, are nevoie de tine aici. Pentru că eu dormeam – un somn lung, nesfârșit – și am fost trezită de o voce. Iar vocea nu aparținea unei singure persoane, ci mai multora. Unele șoptind, altele strigând, unele nefiind nici măcar conștiente că plâneau după ajutor. Dar toate voiau același lucru. Regina atinse creștetul Celaenei. Căldura pâlpâi, o strălucire albastră lumină chipul Elenei, iar semnul Celaenei se aprinse, apoi dispăru. Când vei fi pregătită, când vei începe și tu să le auzi strigătele – atunci vei ști de ce am venit la tine și de ce am stat lângă tine și voi continua să veghez asupra ta, indiferent de câte ori mă vei alunga.

Celaena simți cum ochii îi ard și făcu un pas înapoi către coridor.

Elena zâmbi cu tristețe.

– Până când va veni acea zi, ești exact unde trebuie să fii. Stând lângă rege, vei putea vedea ce trebuie făcut. Dar pentru moment bucură-te de reușită.

Celaena simți că picioarele îi cedează la gândul unei noi cerințe, dar încuviință.

– Bine, spuse ea întorcându-se să plece, dar se opri pe coridor. Se uită peste umăr, spre locul unde regina încă stătea, privind-o cu ochii aceia triști. Îți mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața.

Elena încuviință, la rândul ei, plecându-și capul.

– Legăturile de sânge nu pot fi rupte, șopti ea, apoi dispăru, cuvintele sale răsunând în mormântul tăcut.

CAPITOLUL 55

În ziua următoare, Celaena se apropie de tronul de cleștar, aruncând o privire precaută spre camera consiliului. Era aceeași în care îl întâlnise pe rege în urmă cu atâtea luni. Un foc verzui ardea în șemineu, iar treisprezece bărbați stăteau la o masă lungă, privirile fiecăruia fiind ațintite asupra sa. Dar nu mai rămăseseră alți Campioni, doar ea. Învingătoarea. Dorian stătea lângă tatăl său și îi zâmbea.

„Sper că ăsta este un semn bun.“

În ciuda speranței pe care i-o oferea zâmbetul lui, Celaena nu-și putea ignora groaza din inimă în timp ce regele, cu ochi întunecați, o privea înaintând. Faldurile aurii ale rochiei sale provocau singurele sunete din încăpere. Celaena își ținea mâinile apăsate pe corsetul castaniu, încercând să nu le șifoneze.

Se opri și făcu o plecăciune. Chaol, stând lângă ea, procedă asemenea. Căpitanul stătea mai aproape de ea decât era nevoie.

– Ai venit pentru a-ți semna contractul, spuse regele, iar glasul lui îi sfărâmă oasele.

„Cum poate un om atât de înfiorător să aibă o asemenea putere asupra întregii lumi?“

– Da, Majestatea Voastră, spuse ea cât mai supusă posibil, privind cizmele bărbatului.

– Fii Campionul meu și vei deveni o femeie liberă. Patru ani de servitute a fost târgul pe care ți l-a oferit fiul meu, deși nu îmi pot imagina de ce a simțit nevoia de a se târgui cu *tine*, spuse el, aruncând o privire încruntată în direcția lui Dorian. Prințul își mușcă buza, dar rămase tăcut.

Inima Celaenei cobora și se ridica în piept asemenea unei geamanduri purtate de valuri. Va face orice îi va cere regele, va îndeplini orice misiune idioată i se va da, iar când cei patru ani vor fi trecut, ea va fi liberă să își trăiască propria viață, fără teama de a fi vânată sau înrobită. Putea începe din nou, departe de Adarlan. Putea pleca și uita acest regat blestemat.

Celaena nu știa dacă să zâmbească, să râdă, să încuviințeze, să plângă sau să danseze. Putea trăi din averea ei până la bătrânețe. Nu va mai fi nevoită să ucidă. Îi va putea spune adio lui Arobynn Hamel și va putea părăsi Adarlanul pentru totdeauna.

– Nu ai de gând să îmi mulțumești?! zberă regele.

Ea făcu o plecăciune adâncă, de-abia reușind să își stăpânească bucuria. Îl învinsese, păcătuisese împotriva imperiului său, iar acum ieșea din nou victorioasă.

– Mulțumesc pentru acest dar și pentru onoare, Majestatea Voastră. Sunt umila dumneavoastră slujitoare.

Regele pufni.

– Minciuna nu te va ajuta. Aduceți-mi contractul! Un consilier așeză cu supunere o bucată de pergament pe masă, dinaintea Celaenei.

Ea privi pana și spațiul gol unde urma să apară numele său.

Ochii regelui licăriră, dar ea nu îi făcu pe plac. Un singur semn de răzvrătire, o singură mișcare agresivă, iar el ar spânzura-o.

– Nu vor exista întrebări sau obiecții din partea ta. Când îți voi spune să faci ceva, o vei face. Nu trebuie să îți dau explicații. Iar dacă vreodată vei fi cumva prinsă, vei nega orice legătură cu mine până la ultima ta suflare. Este clar?

– Perfect, Majestate.

Regele păși de pe podiumul său. Dorian începu să se miște, dar Chaol clătină din cap.

Celaena privi în podea în timp ce regele înaintă spre ea.

– Acum bagă bine la cap un lucru, asasino, spuse regele. Ea se simți mică și fragilă, atât de aproape de el. Dacă vei eșua în vreuna dintre aceste misiuni, dacă vei uita să te întorci la mine, vei plăti scump. Glasul regelui deveni atât de diafan, încât chiar și ea avea dificultăți în a-l auzi. Dacă nu te întorci din misiunile în care te voi trimite, voi da ordin ca prietenul tău, căpitanul, să fie – făcu o pauză pentru a accentua – ucis.

Celaena căscă larg ochii în timp ce privea către tronul gol.

– Dacă nici după aceea nu te vei întoarce, o voi ucide pe Nehemia. Apoi îi voi executa pe frații săi. Nu la mult timp după aceea, o voi îngropa pe mama lor lângă ei. Să nu crezi că nu sunt la fel de viclan și ticălos ca și tine. Celaena îl putea simți zâmbind. Ai înțeles ideea, nu-i așa? spuse regele și se retrase. Semnează-l!

Ea privi spațiul gol și ceea ce oferea. Trase adânc aer în piept, iar cu o rugăciune pentru sufletul său, semnă. Fiecare

literă era mai greu de trasat decât cea dinainte. În cele din urmă, puse pana pe masă.

- Bun. Acum ieși afară, spuse regele, indicând ușa. Te voi chema când va fi nevoie de tine.

Regele se așeză din nou pe tron. Celaena se închină cu precauție înaintea sa, neluându-și privirea de pe chipul lui. Pentru o singură secundă privi către Dorian, ai cărui ochi safirii licăreau cu ceea ce ea ar fi putut jura că era tristețe înainte ca el să îi zâmbească. Simți cum mâna lui Chaol îi cuprinde brațul.

Chaol ar muri. Nu îl putea trimite la moarte. Sau familia Ytger. Cu picioarele atât greoaie, cât și ușoare, Celaena părăsi încăperea.

Afară vântul vuia și biciuia turnurile de cleștar, dar nu putea face nimic pentru a zdrobi pereții.

*

Cu fiecare pas cu care se îndepărta de camera consiliului, greutatea de pe umerii săi se ridica. Chaol rămase tăcut până intrară în castelul de piatră.

- Deci, Campionule, spuse el. Încă nu își purta sabia.

- Da, Căpitane?

Colțurile gurii sale se îndreptau ușor în sus.

- Ești fericită acum?

Celaena nu își putu înăbuși propriul rânjel.

- Este posibil ca tocmai să îmi fi vândut sufletul prin semnătura aceea, dar... da. Sau atât de fericită pe cât pot fi.

- Celaena Sardothien, Campionul Regelui, medită el.

- Ce este cu asta?

– Îmi place cum sună, spuse el ridicând din umeri. Vrei să știi care va fi prima ta misiune?

Ea privi în ochii săi căprui-aurii și la toate promisiunile care zăceau în ei. Își uni brațul cu al lui și zâmbi.

– Spune-mi mâine.

MULȚUMIRI

A durat un deceniu ca *Tronul de cleștar* să ajungă de la punctul de plecare la publicare, iar mulțumirile mele se adresează mult mai multor oameni decât ar putea cuprinde paginile acestea.

Recunoștință nesfârșită agentului și propriului *Campion*, Tamar Rydzinski, care a înțeles-o pe Celaena din pagina întâi. Îți mulțumesc pentru telefonul care mi-a schimbat viața.

Editoarei mele geniale și dragi, Margaret Miller – cum ți-aș putea vreodată mulțumi îndeajuns pentru că ai crezut în mine și în *Tronul de cleștar*? Sunt atât de mândră să lucrez cu tine! Lui Michelle Nagler și restului echipei absolut fantastice de la Bloomsbury – vă mulțumesc atât de mult pentru toată munca depusă și pentru sprijinul vostru!

Îi datorez deosebită recunoștință lui Mandy Hubbard pentru că inițial m-a împins afară pe ușă. Mandy, tu ești și vei fi întotdeauna Yoda al meu.

Soțului meu minunat, Josh – tu ești motivul pentru care mă trezesc în fiecare dimineață. Tu ești jumătatea mea mai bună în toate sensurile posibile.

Mulțumesc părinților mei, Brian și Carol, pentru că mi-au citit povești și nu mi-au spus niciodată că sunt prea în vârstă

pentru ele; fratelui meu mai mic, Aaron – mi-aș dori să pot fi ca tine.

Lui Stanley Brimberg și Janelle Schwartz – nu aveți idee cât de mult m-au ajutat încurajările voastre (deși poate această carte oferă câteva dovezi). Mi-aș dori să existe mai mulți profesori asemenea vouă.

Lui Susan Dennard, pentru incredibilele sugestii de după revizie și pentru că ai fost o prietenă adevărată în orice împrejurare. Ai intrat în viața mea când aveam mai mare nevoie de tine, iar lumea mea este mai luminoasă acum, pentru că tu ești în ea.

Mulțumesc lui Alex Bracken, un partener critic uimitor, un scriitor fenomenal și un prieten și mai bun – cuvintele nu pot exprima cât de recunoscătoare sunt că te pot numi astfel. Sau cât de recunoscătoare îți sunt pentru toate bomboanele pe care mi le-ai trimis în timpul reviziilor!

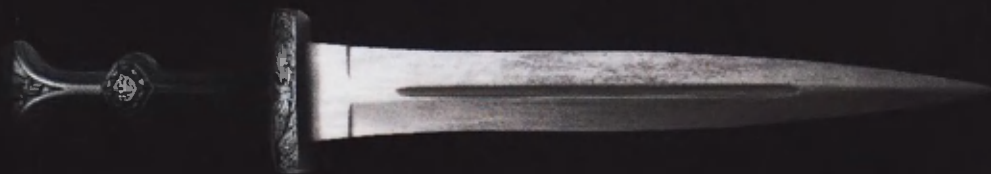
Lui Kat Zhang, pentru că întotdeauna și-a făcut timp să îmi critice munca și pentru că a fost o prietenă divină. Lui Brigid Kemmerer, pentru toate e-mailurile care m-au menținut pe linia de plutire. Lui Biljana Likic – pentru că discuțiile cu tine despre personaje și acțiune au făcut totul să pară real. Lui Leigh Bardugo, prietenul meu extraordinar – nu aș fi putut trece prin acest proces fără tine.

Lui Erin Bowman, Amie Kaufman, Vanessa Di Gregorio, Meg Spooner, Courtney Allison Moulton, Aimee Carter și doamnelor de la Pub(lishing) Crawl – sunteți scriitoare atât de talentate și oameni minunați, vă mulțumesc pentru că faceți parte din viața mea.

Lui Meredith Anderson, Rae Buchanan, Renee Carter, Anna Deles, Gordana Likic, Sarah Liu, Juliann Ma, Chantal Mason, Arianna Sterling, Samantha Walker, Diyana Wan și Jane Zhao – nu v-am întâlnit pe niciuna dintre voi față în față, dar anii entuziasmului vostru nezdruncinat au însemnat atât de mult pentru mine! Kelly de Groot, mulțumesc pentru incredibila hartă a Erileei!

În ultimul rând și poate cel mai important, mulțumesc tuturor cititorilor mei de pe FictionPress.com. Scrisorile și încurajările voastre mi-au dat încredere să încerc să fiu publicată. Sunt onorată să vă am ca fani, dar și mai onorată să vă am ca prieteni. A fost o călătorie lungă, dar cu toții am reușit! Mii de mulțumiri!

FACEȚI CUNOȘTINȚĂ CU
CELAENA SARDOTHIEN.
FRUMOASĂ. UCIGĂTOARE.
CU UN DESTIN MĂREȚ

În întunecatele și mizerabilele ocne din Endovier, o fată de optsprezece ani își ispășește o condamnare pe viață.

Ea este o asasină, cea mai bună din breasla ei, dar a făcut o greșeală fatală. S-a lăsat prinsă.

Tânărul căpitan Westfall îi oferă o ieșire: libertatea în schimbul unui uriaș sacrificiu. Celaena trebuie să-l reprezinte pe prinț într-o competiție până la moarte – luptând cu cei mai talentați hoți și asasini ai țării. Indiferent dacă rămâne în viață sau moare, Celaena va fi liberă. Indiferent dacă va câștiga sau va pierde, ea își va descoperi adevăratul destin. Dar va putea să se înmoaie inima ei de asasin?

editura rao

ISBN 978-606-609-406-1

9 786066 094061

www.rao.ro

www.raobooks.com